

ÁPRILIS

Napi Ige

(Gyülekezeti használatra összeállította Orbán Kálmán ny.lelkipásztor)

*

Április 1.

A királyi út

„... .csak az Úr népe járhat rajta, bolondok nem tévednek rá" (Ézs 35,8).

A megszentelődés útja olyan egyenes és világos, hogy még a legegyszerűbb elme sem tévedhet el rajta, ha állhatatosan követi. A világ bölcsei furfangosak és köpönyegforgatók, mégis óriási baklövéseket követnek el, és többnyire elvétik céljukat. A világ bölcsessége valami nagyon szegényes és rövidlátó dolog, ha az ember ezt követi, bizony sötét hegyeken kell átmennie. A kegyelem által megvilágosított ember nem tud jobbat, minthogy az Úr parancsait teljesítse; ez megtartja őt a királyi úton és a Király védelme alatt.

Soha ne próbáld magadat csalárd módon kimenteni valamely nehéz helyzetből. Maradj a keskeny úton, az igazság és őszinteség útján, és meglátod, ez vezet számodra a lehető legjobb megoldáshoz. Életünkben ne legyenek vargabetűk, se ügyes kibúvók. Legyünk igazak, és ne tartsunk semmitől. Kövessük mindenben Krisztust, és ne féljünk ennek következményeitől. Mert ha valami nagy bajt el tudnánk kerülni, de csak csalárd úton, akkor azzal, hogy megpróbálkoztunk a hamissággal, sokkal nagyobb bajt hoznánk magunkra, mint amekkora a baj, ami elől menekültünk. Számunkra mindig Isten útja a legjobb. Ezt kövesd, mégha az emberek bolondnak is tartanak érte, mert így leszel igazán bölcs!

Uram, vezesd szolgálodat az egyenes úton és őrizd meg az ellenségtől!

*

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. Ő egy éjjel elment Jézushoz... (Jn 3,1-2)

Miért ment egy ilyen kiváló férfiú Jézushoz? Hiszen Nikodémus mint farizeus mélyen vallásos volt, mint Izrael tanítója művelt és képzett ember, a nagytanács tagjaként tekintélyes közéleti személyiség. S később megtudjuk, hogy gazdag is volt. Mit keres éjszaka Jézusnál?

Önmagát. Istent. A kérdéseire őszinte választ. Mert kicsoda is ő tulajdonképpen? És mi végre van a világon? Vajon van értelme annak, amit csinál? Mi lenne az ő feladata? Azzal töltötte eddigi életét, amire kapta? És ha egyszer utolsót dobban a szíve - mi lesz akkor? Van folytatás? És ha van, mitől függ az, hogy boldog legyen az örökkévalóságban? Ki az ember, és mi vár rá?

Sokakban megszólalnak ilyen kérdések ma is. És sokan elhallgattatják lelkük kérdéseit, vagy pótszerekkel, szellemi kábítással próbálják enyhíteni hiányérzetüket. Pedig boldog az, aki választ keres ezekre a kérdésekre. Boldog, aki komolyan veszi a lélek fájdalmát, mert mint minden fájdalom, ez is valamilyen betegséget jelez. A világ sokféle fájdalomcsillapítót kínál, de az igényes ember gyógyulni akar. Nikodémus jó orvoshoz fordult, Jézus ismeri bajaink valódi okát, és egyedül ő tud igazi segítséget adni. Az ő közelében kiderül, hogy minden emberi kiválóságunk és gazdagságunk sem elég ahhoz, hogy bizonyosak legyünk valódi helyzetünket és a ránk váró jövőt illetően. Ő Nikodémusnak is nagy szeretettel megmondta, mire van feltétlenül szüksége, s mindjárt kínálta is neki azt a gyógyszert.

Ne térjünk ki az ilyen kérdések elől! Isten igéjéből tudjuk meg igazán, hogy kik vagyunk és mi Isten terve velünk.

*

Izrael, vagy: éjszakából világosságra (III.)

De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, és kificamodott Jákob csípőjének forgócsontja a tusakodás közben.

IMózes 32,26

Hogy értendő az, hogy Isten nem bírta vele? Hát erősebb volt Jákob, mint Isten? A mindenható Isten szét tudná zúzni az embert, de az emberi akarata felett ü nem akar hatalmaskodni, azt neki önként kell kiszolgáltatnia. Isten nem kényszeríti az embert a megadásra. Belülről kell annak jönnie. Az ember a lelkiismeretét el is tudja hallgattatni! De amikor lelkiismerete szavára hallgat, az belülről győzi meg őt. Nem tehet mást, kénytelen Istennek igazat adni. Tehát az igazságnak ereje az, amin keresztül meggyőzi Isten az embert.

Van azonban egy másik erő is, amivel Isten megtud győzni. Ez az Ő szeretetének a hatalma, amely által szívünket meglágyítja, önzésünket megtöri és térdre kényszerít bennünket. Persze Isten szeretete elől is el tud zárkózni az ember, de mégis az igazsággal együtt ez az az erő, amely önátadásra kényszerítheti. Az igazság önmagában véve ezt még nem végzi el. A szereteté a döntő szó. Istennek azonban sok más egyéb eszköze is van, hogy megtörjön minket. Valamikor Jákobnál a csípőjének a forgócsontját ficamította ki. A régiek gondolkodása szerint a csípőben összpontosult az erő. Isten tehát az ő természeti erejét bénította meg, s rakott rá egy minden időkre szóló féket. Isten így vett rajta erőt. Megérezttette Jákobbal haragját, megrettentette a lelkét. Haragja azonban tulajdonképpen nem Jákob ellen irányult, hanem a bűnei ellen, régi gonosz énje ellen.

Isten tehát nem ellenségünk. Mi vagyunk vele ellenségeskedő, ellenszegülő viszonyban. Amikor az ember eljut az igazi ismeretre, megnyílik a szeme és felfedezi, hogy Isten nem ellensége, hanem ő ellenségeskedik Istennel, így Jákob lelkében is abban az órában világossá vált: hiszen Isten jót akar velem! Már húsz éve, hogy állandóan szeretetével közelít felém. - Már akkor, amikor a menekülés magános útját járta, a sötét éjszakában Isten jött felé, de nem fenyegetőleg és büntetőleg. Szeretetét és jóságát ízleltette meg vele és ezt a vigasztaló biztatást nyújtotta: Én veled vagyok.

Isten tehát szerető módon közelített Jákobhoz s ez a felismerés mélyen megalázta őt. Isten erőt vett rajta és győzött.

*

Istennek legyen hála nagy ajándékáért!

„Istennek pedig legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért!" (2Kor9,15)

Jóságos mennyei Atyánk sok kimondhatatlan halmoz el minket, gyarlóm bűnös gyermekeit. Mélységes hálával kellene kibuggyannia ennek a gondolatnak naponként mindannyiunk lelkéből. A szeretet apostola is figyelmeztet minket legnagyobb ajándékára: „Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, hanem, hogy ő szeretett minket és elküldte az O Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért" (Un 4,10). A nagy apostol Istennek más, drága nagy ajándékaira is figyelmeztet minket: „Krisztus Jézus bölcsességül lön nekünk Istentől és igazságul, szentségül és váltáságul" (IKor 1,30). Drága kincs ezeknek az ajándékoknak mindegyike! Az emberi értelem föl sem mérheti ezek értékét! Mégis hány lélek nem mélységes hálával, hanem elégedetlenséggel, sőt zúgolódással van eltelve Isten iránt. Elégedetlen azzal,

amit kapott. Szinte azt gondolja: az ég és föld Ura köteles lett volna nemcsak ennyit, de még többet is adni földi gyermekeinek. És hányan vannak, - fájdalom - akik dicsőítés és hálaadás helyett nemcsak káromolni, de tagadni is merik létét...

Jóságos Istenünk, ne szűnj meg igéden keresztül is figyelmeztetni minket drága ajándékaidra. Add, Uram, hogy a lelkem csordultig legyen mindennap hálával és dicsőítő szavakban buggyanjon az ki lelkemből mindenkor. Adja irgalmad, hogy olyan adósodnak érezzem magam, aki a hálaadásban mindig hátralékban vagyok és nap-nap után elhangzó imádságaim csak résztörlesztések soha ki nem egyenlíthető adósságomból. Krisztusért könyörgök Hozzád. Ámen.

„Jöjj, Királyom, Jézusom! Szívem, íme megnyitom.
A gonosztól óvj te meg, Meg ne rontson
engemet." (Énekeskönyv 464. é. 1. v.)

*

„Amikor Jézus leült a templomi persellyel szemben, nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele, egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz egy krajcárt. Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik: »Bizony, mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Mert mindannyian fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt, az egész vagyonát.*"

Márk 12,41-44

Nem szoktunk arra gondolni, hogy Jézus ma is ott ül a persely mellett, és nézi, hogy mit dobunk bele. Nemcsak a templomi persely mellett. Ugyanúgy tudja és számon tartja, mit áldozunk Isten és embertársaink ügyéért. Valljuk be, mi is csak a feleslegünknek egy kicsi részét. Az a vigasztaló, hogy mi is elég szegények vagyunk, nem olyan sok a feleslegünk. Isten elfogadja tőlünk a keveset is, éppen olyan értékben, mint a leggazdagabbak legnagyobb ajándékát. Előtte sohasem a mennyiség számít. Ezen a téren sem az áldozat mennyiségét nézi, hanem azt, miről vagyunk képesek lemondani Isten vagy embertársaink hasznáért. Ha nem is vagyunk olyan bőkezűek, mint az az özvegyasszony, de tudunk legalább annyit adni, hogy egy kicsit megérezzük? Tanítványait, minket akar elgondolkoztatni a fenti példával.

Uram, én szeretek adakozni. Olyan jó érzés az, hogy adhatok. De mindjárt ott van a kísértés, hogy különbnek érezzem magam annál, akinek adok, elvárjam a köszönetet érte, és fentről mondjam: ugyan, nem számít. Jó, hogy arra tanítasz: „ne tudja a bal kezem, mit csinál a jobb" (Máté 6,3), hogy maradjon el ennek a kísértésnek a lehetősége. A Te ajándékos az a titkos öröm, ha gyönyörködhetem annak örömeiben, aki nem tudja, hogy nekem köszönheti. Ha kevésre vagyok képes, legalább ez az örömöm maradjon meg, ha többre, köszönöm, hogy megbíztál bennem, hogy arra fogom adni, amire Te szántad. Te intézd úgy,

hogy legyen meg az eredménye! Ámen.

*

17. Zsoltár

REJTS SZÁRNYAID ÁRNYÉKÁBA!

Dávid imádkozik. Imádságában Isten jelenlétére vágyik. Milyen más az embernek e magatartása a világban. Az ember nem vágyik Isten közelébe. Nem Istentől vár megoldást, nem nála keresi a megigazolást. Dávid végül is király, akinek kezében van a hatalom, hogy kiharcolja a maga érdekeit, elégtételt szerezzen magának. Milyen más magatartás ez, mint, amit általában tapasztalunk. Aki imádkozik, az megalázkodik és kér! Az ember gőgös és nem szeret kérni. Az ember nagyra tartja magát, szavaiból kiárad a gőgje, szinte megperzsel. Az emberek bizonyára legtöbbször egyetértenek a költővel: „Nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgy is, ha nem kérem!” (Nagy László)

Egy idős ember mondotta a felesége temetése után: „Óriási veszteség ez a halál nekem. Ötven éven át tudott mindig megbocsátani!” Milyen kár, jutott eszembe, hogy ezt csak most mondja, most ismeri el! Mennyi örömet szerezhetnénk olykor embertársainknak, netán éppen a feleségünknek, ha ezt a vallomást még életében elmondanánk. Igen megráznak minket a veszteségeink, de az életet addig kell megbecsülnünk, amíg él!

Dávid imádkozik és ezzel azt ismeri el, hogy nem tud élni Isten nélkül! A gyertyának nem az a dicsősége, hogy el van téve, szépen becsomagolva a szekrényben, hanem az, hogy elég, miközben fénnel ajándékoz meg másokat! Dávid imádkozik és így példa lesz. Útjelző tábla az úton, mutatja az irányt, felmutat Istenre, hogy a mi pihenésünk, békénk, vigasztalásunk, örömünk Őnála van. Merjünk Istenre hagyatkozni, még tart az élet, még van mód arra, hogy odakéredzkedjünk a legkiválóbb társaságba, a legmeghittebb közösségbe! A legtöbb ember nem figyel oda. Elmegy felette a reggel és elmegy felette az este, tudja, hogy hiányzik valamije. Panaszodik, hogy magára van hagyva, dehát hogyan lenne magára hagyva, mikor megfélemedkezett arról, hogy őt is szereti Isten, hogy ő is megoszthatja vele a terheit!

Az imádság erő, az imádság fellélegzés. Mikor nagyon nehéz vinni a ránk nehezedő terhet, micsoda segítség, ha megfelelhetjük azt valakivel, pláne, ha éppen Istennel. Dávid király megalázza magát és imádkozik. Kinek van szüksége a terhei megosztására, ha nem éppen annak, akinek milliók terhe nehezedik a vállára! Dávid imádkozik és nem szégyelli, hogy imádkozik. Senki buzgóbban, gyakrabban nem imádkozott, mint Jézus. Ő

már hajnalhasadáskor ott állt Isten, az Atya színe előtt (Mk. 1,35), és mielőtt leszállt volna az este, elbocsátott mindenkit és felment a hegyre imádkozni! (Mk. 6,46).

A modern ember szégyell imádkozni. Nagy kár! Az, aki nem tudja letenni a terhét, az csak gyűjtögeti magában, és mérgezi életét, környezete életét. Félelmes mulasztás, mert akinek nincs Istene, annak hiába állnak rendelkezésre a lélektan tudósai vagy a sarlatánok. Fontos kérdésnek kell tartanunk, mikor a tanítványok azzal keresik fel Jézust: „Uram, taníts minket imádkozni!” (Lk. 11,1). Érthető, mert az imádkozásból középük lépő Jézus derűt, békességet, erőt hozott az Atyánál töltött órák gyümölcseképpen.

Dávid imádkozik és Istentől igazságtételt vár. Dávid felmentő ítéletet vár, az igazság érvényesülését. Nem a saját igazságát kéri, és nem azért zörget Isten ajtaján. „Imádkozom, legyek vidám, hogy házamat vidítani tudjam. Mosolyogjak, ha bánatanak és senkire ne haragudjam. ” (Áprily Lajos). Csak az lehet áldás a világban, akin megpihent Isten felmentő ítéletének áldása! „ És mert kegyelmed, - gyógyír mindenekre, — gyarló imákra is mézül pereg le: Tanuljak tőlük bár, esetteidtől, kik együgyűn szólnak is, de hitből, s így tanúságot Rólad véve, mégis mozdul hitükre nem a hegy, az ég is... Hozzád szól és egyre jobban, megérezem, hogy szíved visszadobban... ” (Berde Mária).

Az imádkozás nem erény, hanem szükség! Kinyújtott kéz az égi segítség után. A hatalmas Isten előtti szerény megalázkodás. Az imádkozás a hit lélegzetvétele, ami ha nincs, mondanivalója sincs. Bartimeus átérezte nyomorúságát és kiáltott. Mikor csendesítették, még hangosabban kiáltott. Emberek nem értették meg őt, de Jézus érdeklődött iránta és magához kérette. Minden ügyünk Isten kezében van, tőle indult el és oda is tér vissza.

„Próbára tettél...” (17,3) A próba jelentése ugyanaz, mint az ércek kitisztítása. Olvasztó kemencében tisztították. Ez a kemence vastag falú volt, a füstöt nyíláson át vezették el belőle, és ilyeneken át engedték bele a savakat is. Fűtőanyaga faszén volt. A nemesfémeknél olvasztótégelyt használtak, hogy kisebb legyen a veszteség. Dávidot is gyakran próbálta meg a szenvedés tégelyében. Most már túl van rajta, tud róla. Ezért mer arról beszélni, hogy „ nem jön ki hitványság a száján.” Úgy tűnik, hogy ez ellentétben van a Hegyi Beszéddel. „Aki kívánsággal tekint egy asszonyra, már paráznaságot követett el vele szívében. ” (Mt. 5,28). Azaz a gondolt bűn is bűn. Amikor áradás van, a környéken mindenki veszélybe kerül, de míg a gátak útját állják, nem szakadnak át, addig közvetlen veszély nincs.

A bűn úton van, hogy befejezze félelmes útját, ám, ha a szájnál sikerült azt megfékezni, ez is győzelemnek számít.

A 7.v. (cheszed) itt irgalmasságra értendő. Mikor Jézus szeretetét adja, megfűszerezi azt a szíve irgalmasságával. Nem kihűlt ételt küld a táplálásunkra, idejében megtölti éléskamránkat ízes ételekkel, meleg kézszorítással kíséri nekünk juttatott adományait, bősége asztaláról nem morzsákat ad elénk. A szívesség, a szemrehányás nélküli jószág megnedvesíti a szemünket is. Az, hogy Ő gazdag, azt jelenti, hogy gazdagon is ad. Olykor úgy gyógyít, hogy észre sem vesszük, ami velünk történik, egyszer csak látunk, hallunk, járunk. Nem viselkedik úgy soha, mintha terhére lennénk. Ha szót is ejt a gyávaságunkról, azért teszi, hogy máskor bátrabban folyamodjunk a segítségéért.

Valóban elmondhatjuk: csodálatos Isten szeretete!

„Őrizz engem, mint szemed fényét... ” (17,8) Aki Istenhez kiált, meg fogja tapasztalni, hogy választ kap! Nem pusztá segítséget vagy oltalmat, hanem Igéjét is. Nem hasonlít ez semmilyen emberi vigaszhoz. Ember nem tud ilyet adni, mert nincs neki. Az Isten éltető Igéjét nem tudományból merítjük, hanem azt a Szentlélek közvetíti nekünk! Az élő Igétet kapja meg Mózes is. Mikor az atyjafiai számon kérik, ki tett téged bírónak, Isten élő Igét ad az ajkára és fejedelemmé teszi népe fölött. (Ap.Csel. 7,35-38). Isten akkor is hű a népéhez, mikor az nem figyel rá, mikor elutasítja azt, akit hozzáküld. Amikor valakit Isten vigasztal, ez az igazi vigasztalás, mert Ő nem szavakkal, hanem élő Igéjével vigasztal.

Isten vigyáz ránk, mint a szeme fényére, ez az Ő jelenléte, oltalmazó szeretetére való utalás. Emberek helyett érdemes megtanulni egyedül Istennek tetszeni! Isten szeme fényének lenni, ez olyan biztatás, amit nagy kitüntetésnek kell venni. Még az is nagy dolog, ha emberek mondják nekünk: Te vagy az én szemem fénye. De még nagyobb dolog ezt hallani Isten élő Igéjéből, hisz ez derül ki a vele való meghitt közösségből! Ezt sehol másutt, sehonnan máshonnan nem ismerhetjük meg.

Akik kiveszik a részüket az életből... Osztályrészük az élet javaiban van! Lakjanak csak jól. „Ők Krisztus keresztjének ellenségei, a végük kárhozat, hasuk az istenük, azzal dicsekszenek, ami a gyalázatuk. ” — mondja sírva Pál (Fil. 3,19).

A 13. és 14.v. megható könyörgés. Ezt jelzik a rövid felkiáltások: „Kelj fel... ” „Lépj elő, Uram!” „terítsd lel” Akit üldöznek, az beszél így. Mi ez a veszély? Azoknak a gondolkodásmódja, akik a testieket szeretik. A felénk lőtt tüzes nyilakat csak az Úr ereje olthatja ki. (Ef. 6,16). Ők ezzel elveszik jutalmukat! (Mt. 6,2).

A záró vers úgy hangzik, mint győzelmes kiáltás: „Én pedig meglátom orcádat... ” Ez nem valami reggeli ébredésről szól. Ez a reggel az örök reggel ideje, amikor meglátjuk Őt színről-színre!

*

Április 2**A szív igazi odaszánása**

„Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, hogy előrehaladásod nyilvánvaló legyen mindenki előtt" (ITim 4,15).

Ez az ígéret gyakorlatilag azt jelenti, hogy az Ige feletti szorgalmas elmélkedés és az Úrért teljes odaadással végzett munka révén fejlődni fogunk, és fejlődésünk mindenki számára látható lesz. Nem a Biblia sietős olvasása, hanem az olvasottakban való elmélyülés jár igazán szellemi haszonnal. Nem a felületesen végzett munka, hanem a munkának való igazi odaadás a gyümölcsöző. „Minden munkádban gyümölcsöző leszel", de nem a sietős kapkodás útján, hanem a szívünk igazi odaszánása által.

Ha megosztjuk magunkat Isten és a Mammon között, Krisztus és önmagunk között, nem fejlődünk semmit. Mindenestől oda kell szánunk magunkat a szent feladatok végzésére, különben siralmas ügynökei leszünk a mennyei dolgoknak, és a hitben sem fogunk növekedni.

Igehirdető vagy? Légy egészen az, és ne fecséreld energiádat másodrangú dolgokra. Mi közöd akkor a világ dolgaihoz vagy a tartalmatlan szórakozásokhoz? Keresztyén vagy? Tedd Jézus Krisztus szolgálatát életed legfőbb feladatává, egyetlen céloddá! Először légy te magad mindenestől Krisztusban, csak azután cselekedj mindent Krisztusért, különben nem fogsz fejlődni, és fáradozásod hiábavaló lesz, mert sem a gyülekezet, sem a világ nem fogja tapasztalni rajtad keresztül azt az erőt, amellyel Krisztusról kellene bizonyosságot tenned.

*

Vándorok böjtje

...kérlek titeket, mint jövevényeket...: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. (IPt 2,11)

A böjt nem valami vallásos indíttatású, öncélú önsanyargatás, hanem egyetemes törvény. Lemondás nélkül nem lehet eredményeket elérni. Aki művészi fokon játszik egy hangszeren, naponta több órán át gyakorol. Társai játszanak, szórakoznak, ő pedig ül és „gyötri magát". Ez néha öröm neki, néha valóban gyötrelmek, de a cél érdekében vállalja, és megéri. Ugyanez az élsportolók sorsa is.

Aki böjtöl, annak hosszú távú céljai vannak. Nemcsak most akarja jól érezni magát, hanem most vállal sok lemondást, akár szenvedést is, mert el akar érni valamit, ami neki többet ér a pillanatnyi kényelemnél és élvezetegnél. Közben pedig ő maga is megedződik, értékesebb ember lesz, mint e lemondás nélkül lett volna.

Mai igénk szerint a hívő ember vándor. Meg akar érkezni a Jézus által kitűzött célba, ezért meg kell maradnia végig az élet útján, és haladnia kell azon előre. Ez azt jelenti, hogy nem tehet vargabetűket, nem léphet félre, nem veszíthet időt hiábavalóságokkal. Tartózkodik hát a testi vágyaktól, amik akadályoznák a haladásban.

Aki böjtöl, komolyan veszi, hogy az életnek nemcsak hossza és széle van, hanem mélysége is. És éppen az életminőség javítása érdekében mond le mindenről, ami ezt rontaná. Élhetne ő is bizonyos lehetőségekkel, de nem él - a cél érdekében. Lemondása tehát nem megszegényíti, hanem segíti abban, amit fontosnak tart és el akar érni.

Jézus Krisztus földi élete egyetlen nagy böjt volt. Otthagyta a mennyei dicsőséget, magára vette nyomorult testünket, vállalt minden szenvedést azért, hogy minket Istenhez visszavezessen, „...gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (2Kor 8,9) Kövessük példáját!

*

Serkentgessük az alvókat!

„Serkenj föl, a ki aluszol,... és felragyogott teneked a Krisztus!” (Ef5,14)

A nagy apostol arra buzdít az efézusiakkal együtt mindannyiunkat, hogy ne legyen közösségünk a sötétségnek gyümölcstelen cselekedeteivel. Azt mondja: „Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott teneked a Krisztus. „Milyen csodálatos dolog fölserkenni az alvásból föltámadni a halálból és hallgatni az Úr Jézus csodás szavait... A szolgák azt mondják a főpapoknak és a farizeusoknak: „Soha ember úgy nem szólott, mint ez az ember!” (Jn 7,46). Milyen nagy áldás nemcsak hallani, de követni is Jézus beszédeit. Ő maga ezt mondja erről: „Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, a ki a kősziklára építette az ő házát: és ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek,... de nem dőlt össze” (Mt 7,24-25). Akik megtapasztaltuk ezt, beszélhet nekünk akárki más „Kőszikláról”, mi megmaradunk a Miénk mellett... Nem elégedhetünk meg azzal, hogy mi már megtaláltuk: nem szűnhetünk meg serkentgetni az alvókat, rázogatni a lelkiileg haldoklókat: Jertek, halljátok meg ti is az Úr Jézus Krisztusnak csodálatos, életet adó beszédeit!

Áldott Krisztusom, boldogan vallom, hogy soha ember nem szólt még úgy, mint Te és senki sem volt bölcsebb annál, aki Rád hallgatott, mert kösziklára építette házáat. Adja kegyelmed, hogy hűségesen serkentgessem az alvókat, rázogassam a lelkiileg haldoklókat, hívogassam őket Hozzád: az élő vízhez, az örökélet kútfejéhez. Add, hogy míg szólni tudok, hűséges, soha meg nem fáradó „kiáltó szó” legyek! Ámen.

„Te nagy csodáidról bár fennszóval beszélnek És fennen hirdetik felséges rendedet, Ha nem te szólsz, Uram, a szó fülig ha érhet, De szívig nem mehet, de szívig nem mehet.” (Énekeskönyv 512. é. 4. v.)

*

Izrael, vagy: éjszakából világosságra (IV.)

.. ezt mondta Jákobnak: Bocsáss el, mert hajnalodik. Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem. I Mózes 32,27

Jákób először még szívesen szabadult volna attól a férfitől, aki éjnek idején megtámadta. Utána azonban már nem tudott elszakadni tőle, őt ellenkezőleg, amikor az azt mondta: „bocsáss el engem” - Jákob fősen belekapaszkodott. Ezekkel a szavakkal - bocsáss el engem az Úr próbára tette őt. Éppen úgy, mint ahogy Jézus is az emmausi úton úgy tett, mintha tovább akart volna menni. Nyilvánvalóvá kellett lennie, vajon a két tanítvány ragaszkodik-e hozzá, vagy sem. Jézus azonban szívesen vette, hogy azok ragaszkodtak hozzá. Hasonló volt ez az eset a kánaáni asszonnyal. Jézus el akart fordulni tőle, de az nem engedte Őt el, hiába utasította el az asszonyt, az még szaván is fogta az Urat. - „Nem bocsátlak el téged!” Ez a hitnek szava. Jákob átérezte Istennek a bűn iránt való haragját, de ragaszkodott ahhoz a szeretettséghez, amely e harag mögött rejtőzött. Igazat adott Istennek, mikor Ő komolyan számadásra vonta, de ugyanakkor kitartóan kapaszkodott az Isten kegyelmébe.

Amikor Isten eléd lép az úton, vagy elrekeszti utadat, akkor azt karja, hogy te a karjába hullj. Lehet, hogy te szívesen kitérnél. Ne hidd, hanem állj oda a kínos ítélet alá és ne hagyd ott a vádlottak padját. De ne is engedd magad kétségbeesésbe taszítani. Ragadd légy a harag mögött levő kegyelmet.

Jákobnak Isten húsz évvel korábban csodálatos ígéreteket adott s Ő ezekhez tartotta magát. - Minket Isten még hatalmasabb módon biztosított szeretetéről. Engedte, hogy Fia meghaljon értünk a kereszten. Amikor a Mindenható rettentései utolérnek minket és kénytelenek vagyunk magunkat halálra méltó bűnösnek nyilvánítani, szabad tekintetünket a golgotái keresztre irányítani. Isten ugyanis nem akarja a bűnös halálát. Ezért engedte, hogy egyszülött Fia meghaljon értünk. Nem megsemmisíteni, hanem megmenteni akar. Isten gondolata a békeesség gondolata, még akkor is, ha bűneink miatti haragját érezteti

velünk. A hit még az ítélet közepette is ragaszkodik a kegyelemhez. És igazán akkor kezdődik el a hit, amikor nem bocsátja el az Urat. Isten az ilyen hitet figyelembe veszi, mert nem válhat hűtlenné ígéreteivel kapcsolatban. - A hit tehát még magát Istent is 'legyőzi'.

*

A MINDENT FELÜLMÚLÓ DICSŐSÉG

„Az Úr küldött engem..., hogy szemeid megnyíljanak." Csel. 9, 17.

Midőn Pál visszanyerte szeme világát, egyúttal olyan betekintést nyert az Úr Jézus Krisztus személyébe, hogy ettől kezdve élete hátralévő részében és prédikálásában nem tudott másról, csak Jézus Krisztusról: „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítettről" (I. Kor. 2, 2.). Ettől kezdve Pál szíve és lelke számára Jézus Krisztus tekintetén kívül semmisen bírt vonzóerővel.

Meg kell tanulnunk, miként őrizzük meg jellemünket utolsó kis ízéig abban a romlatlan állapotában, amelyet Jézus Krisztus látása jelentett ki számunkra.

A lelki embernek az a jellemvonása, hogy önmagával szemben az Úr Jézus Krisztusnak, másokkal szemben pedig Isten céljainak a magyarázója. Életének mindent felölelő szenvedélye Jézus Krisztus. Valahányszor erre az ismertetőjelre bukkansz valakiben, érezni fogod, hogy az illető Isten szíve szerint való ember.

Sohase engedj meg bárkinek, hogy eltérítsen téged Jézus Krisztus szemléletétől. Ez a próbaköve annak, hogy lelki ember vagy-e, vagy sem. Nem-lelkinek lenni annyit jelent, hogy más dolgok hatnak rád egyre növekvő vonzóerővel.

*

**„Utálják az igazak az álnok embert, a bűnös meg a helyes úton járót utálja."
Példabeszédek 29,27**

Milyen jó lenne mindenkire jó szemmel nézni, örömmel találkozni, mosolyogva fogni kezét, senkit nem utálni. Úgy tűnik, ez nem adatott meg bűnnel tele földi életünkben. Mindennap találkozunk olyan emberekkel, hogy legszívesebben átmennénk az utca túlsó oldalára. Jó, ha megtehetjük, sokkal rosszabb, ha naponta együtt kell élnünk, együtt kell dolgoznunk vele. A szeretet parancsa nem azt követeli meg tőlünk, hogy boldogok legyünk, ha ilyen emberekkel kell találkozoznunk, csak annyit, hogy ha bajban van, ha ránk szorul, rajta is éppúgy segítsünk, ahogy magunknak kívánnánk. Azt pedig a

legutálatosabb emberrel szemben is meg tudjuk tenni. Csak arra legyünk nagyon figyelmesek, aki minket utál. Ha azért utál, mert mi járunk a helyes úton, nincs semmi baj, próbáljuk elkerülni, esetleg megszelídíteni, barátunkká tenni. De nehogy az történjék, hogy míg mi azt hisszük, ezért utál, Ő minket lát álnoknak, és jogos keserűségét tölti ki rajtunk. Jó ezt őszintén, alaposan végiggondolni.

Istenem, igaz bírám, Te ítéld meg, miért utálnak engem ellenségeim! Én úgy érzem, azért, mert én járok az igaz úton, és azért irigyelnek, haragszanak rám. Taníts nagyon őszintén nézni szembe önmagammal, vajon nem nekik van-e igazuk! Akiket pedig én nem állhatok, még inkább segíts, hogy meglássam bennük a jót is, ne csak a rosszat! Hátha csak én látom őket gonosznak, utálatosnak. Hátha éppen rám van szükségük, hogy bennem lássák meg a Te szeretetedet, én segítsen őket, hogy megtisztulva, hitre jutva, boldog, szeretetreméltó emberekké váljanak. Segíts, hogy minden embertársam között tudjalak képviseltetni, őszinte jóakarattal Téged képviselni! Ámen.

*

Április 3

Érzékeny a figyelmeztetésre

„Mivel meglágyult a szíved, és megaláztad magad az Úr előtt, amikor meghallottad, hogy mit jelentettem ki erről a helyről és lakóiról, hogy milyen pusztulás és átok vár rájuk, megszagattad ruhádat, és sírtál előttem, ezért én is meghallgatlak! - így szól az Úr" (2Kir 22,19).

Sokan nem törődnek az intéssel, és elvesznek. Boldog az, aki féli az Úr szavát. Jósias ezt tette, ezért Isten megkímélte ama pusztulás látványától, amely Júdára várt rettenetes bűnei miatt. Ilyen megtört szívű vagy te is? És ilyen alázatos? Ha igen, akkor téged is megkímél az Úr ama gonosz napon. Isten megjegyzi mindazokat, akik sóhajtoznak és sírnak koruk bűnei miatt. A pusztulás majd megálljt parancsol, amíg választottai mind menedékbe nem jutnak. Megtalálja őket, mert ismertetőjelük, hogy Istent és az ő Igéjét őszintén félik. Vészterhes időkben élsz? Látod, hogy a babonáság és a hitetlenség mily nagy mértékben terjed, és félsz a romlott nemzetre elkövetkező rettenetes büntetéstől? Ha így van, bátorítson fel az ígéret folytatása: „... békekességgel kerülsz sírodba, és nem látod meg azt a nagy veszedelmet, amelyet erre a helyre hozok" (22,20). Vagy ami még jobb, eljön maga az Úr, és akkor egyszer s mindenkorra vége a szomorúság korszakának.

*

A böjt mint fellélegzés

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok..., és én megnyugvást adok nektek. (Mt 11,28)

Pörgünk, mint a bűgőcsiga - mondta valaki -, azután felborulunk. Mert az is csak addig áll, míg pörög. Valóban ez jellemzi sokak életét: pörgés és kiborulás.

Nagyon felgyorsult az életünk. Szorít a megélhetés, sodornak az események, csábítanak a lehetőségek, s közben szétzilálódnak a kapcsolataink, elveszítjük egymást a nagy rohanásban, s megeshet, hogy útközben valahol elmarad a lelkünk is.

Jézus nagyon sokat dolgozott. Előfordult, hogy enni sem volt ideje (Mk 6,31). De amikor csak tehetett, visszavonult az Atyával való csendes beszélgetésre, és elment egy-egy napra tanítványaival, hogy csak a lelkükkel és egymással foglalkozzanak.

Ebben a böjti időben ezt kellene megtanulnunk. Legyen mindennap egy kis idő, amikor nem mi tevékenykedünk, hanem Isten munkálkodik bennünk! Legyen minden héten egy nap, ami valóban az Úr napja! Engedjünk Jézus hívásának, aki ma is a megfáradtakat hívja magához, és megnyugvást, szó szerint: fellélegzést kínál nekik.

A böjt lényege, hogy valamilyen földi célt félretesz az ember egy időre, hogy a mennyeiekre figyeljen. Az ideig valót feladja az örökkévalóért. A test követelőzését figyelmen kívül hagyja, és a lelkével foglalkozik. Önmagát megtagadja, és másokkal törődik. S miközben így valamiről lemarad, sokkal többet kap, Istenben lesz gazdag, ahogy Jézus mondta, és utána mindent jobban bír, többet tud adni másoknak, mert ő maga lesz mássá.

A bibliai böjt áldásosán kihat a házasságra, családra, az egészségre, a teljesítményünkre - az egész társadalomra. Ez nem alkalmi akció, hanem egy sajátos gondolkodás és életmód. Érdeemes már ma elkezdenünk.

*

Izrael, vagy: éjszakából világosságra (V.)

Mi a neved? Ő így felelt: Jákob. Erre azt mondta: Nem Jákob lesz ez után a neved, hanem Izrael, mert küzdötte! Istennel és emberekkel, és győztél.

IMózes 32,28.29.

Mielőtt Jákob az áldást elnyerte volna, meg kellett neveznie önmagát. Az Úr már régen ismerte őt ezen a Jákob néven, de most magának Jákobnak kellett kimondania azt, hogy

milyen is az ő természeti lénye: ravasz, cselszövő - ezt jelenti szó szerint a Jákob név.

Aki azt akarja, hogy felülről áldást kapjon, annak fenntartás nélkül be kell vallania, hogy kicsoda. Az az éjszakai óra a Jákobban levő óembernek az órája volt. Jákob ezt az óembert most a maga teljes undokságában elismerte és be is vallotta. - Jákob életének nagy fordulata ebben az új névben fejeződik ki: Izrael, azaz Isten harcosa, vagy az Istennel harcoló. Harcolt Istennel és győzött. Tulajdonképpen Isten most vette teljesen kezébe Jákobot. De ugyanakkor valami csodálatos módon, szeretettel lehajolva hozzá, őt nyilvánítja győztesnek. A hit harcol Istennel és 'legyőzi' Őt.

„Küzdötte! emberekkel.” Jákob már eddig is küzdelmes életet élt. Most azonban az Istennel való harcban győzedelmeskedett. Olyan ez, mint amikor a Megváltó azt mondja: „a te hited megtartott téged.” A hit tehát az a győzelem, amely nem csupán az egész világot, hanem még magát Istent is 'legyőzi'. Mert a hit még a sötétben is Isten csodálatos ígéreteihez ragaszkodik. Miközben Isten ítélete alatt áll, az Ő kegyelmének ígéreteibe kapaszkodik. A hitben van valami szent makacsság és ellenállás. Nem hagyja magát könnyen elutasítani. Minden hitből fakadó imádság Isten meggyőzése. Isten gyermekei tehát Istennel harcoló emberek.

Ha nehézségek lépnek fel az életedben, ne azokkal harcolj, mert az kilátástalan dolog, hanem engedd, hogy az Úr harcoljon érted, azaz harcolj az Úrral! Amikor Jákob 'erőt vett' az Úr felett, Ézsau is legyőzte. Mihelyt Istennel rendeződött a dolga, a többi problémája is megoldódott. Szabad út nyílt előtte. Mi se akarjunk a gonosz és kellemetlen emberekkel hadakozni, hanem menjünk az Úrhoz, hogy Ő beszéljen a szívünkkel. Ugyanez a helyzet, ha minket gondok vesznek körül. Igazán felesleges dolog a gondokkal hadakozni. - Miután átímádkozzuk magunkat a nehézségeken, el egészen az Úrral való közösségig, a gondjaink is eltűnnek, mert fölénk kerültünk.

*

Hívjuk Krisztushoz az embereket!

„Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. ” (Zsolt 121,1)

Hány ember érzi és vallja magát boldogtalannak... Azok számára, akik az élet tövisei mellett annak napsugarait is megtapasztalják Isten kegyelméből, lehet-e szebb hivatás, mint hívogatni ezeket az Örök Koszaihoz, Krisztushoz, kiben az ő lelkük is megpihen és boldogságot talál? Milyen boldogság bizonyítást tenni arról, hogy ők sem értették meg addig földi életük célját, míg föl nem emelték szemeiket a hegyekre, a Golgota hegyére, ahonnan jön számukra is a segítség... Milyen boldogság

bizonyoságot tenni arról, hogy Krisztus szavaiban annyi drága biztatás rejlik: „A ki szereti a maga életét, elveszti azt; és a ki gyűlöli a maga életét e világon, örök életre tartja meg azt” (Jn 12,25). „Sok elsők pedig lesznek utolsók, és sok utolsók elsők.” (Mt 19,30) „Senki sincs, a ki elhagyta házáát, vagy szüleit..., vagy feleségét, vagy gyermekeit az Isten országáért, a ki sokszorta többet ne kapna ebben az időben, a jövővilágban pedig örök életet” (Lk 18,29-30).

Megváltó Krisztusom, az én lelkem is megtelik örömmel és napsugárral, mióta fölfölnézek a hegyekre, ahonnan jön az én segítségem is. Boldogan tudok én is bizonyoságot tenni arról, hogy mióta le tudok mondani Érted múló földi örömeimről, százszor annyit kapok cserébe... Nincs semmi kétség lelkemben, hogy még kibeszélhetetlen öröm és boldogság vár rám odafőnn... Add Uram, hogy sohase mulasszak el bizonyoságot tenni arról, milyen békesség tölti el lelkem, ha Rajtad, az Örök kaszálón állhatok és megpihenhetek! Ámen.

„Örök köszálra állva A lelkem megpihen; Nyugszom
Atyám házába' Jézus kegyelmiben. Az ő nevét imádom
Most mindenképp felett; Jézus az én Királyom, Imámra
felelet, Imámra felelet.” (Énekeskönyv 459. é. 3. v.)

*

„Hasonló a mennyek országa a gazdához, aki korán reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon a szőlőjébe. Miután megegyezett a munkásokkal napi egy dénárban, elküldte őket a szőlőjébe. Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül... Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, ... késő délután öt óra tájban is kiment... Miután pedig beesteledett,... kaptak egy-egy dénárt. ... Amikor látz első] átvették, zúgolódni kezdtek a gazda ellen, és ezt mondták: Ezek az utolsók egy órát dolgoztak, és egyenlővé tetted őket velünk...”

Máté 20,1-12

Jézusnak a legérdekesebb példázata az, amelyben igazságtalanság feszül. Ott mindig fontos tanítást találunk. Pár évtizeddel ezelőtt minden városban ott álltak reggel a piacon a napszamosok, várva, hogy valaki fogadja meg őket, éppen, mint a Jézus idejében. Nagyon szomorú kép volt, amikor még délután is ott ácsorogtak, akiket a gazdák nem fogadtak meg. Elveszett egész napjuk, üres kézzel mehettek haza, pedig talán életfontosságú szükség lett volna arra a napszámra. Melyik járt jobban, aki reggel óta munkában volt, vagy aki nem kellett senkinek? Erre gondolt Jézus. Hány embernek telik ma úgy el az élete, hogy nem kell senkinek, hogy felesleges! Mennyivel boldogabb az, aki már ifjan megkapja feladatát, elfogadja rendeltetését, és örömmel végzi munkáját egy életen át. Istennek szüksége van rád, ha későn is veszed észre. Jutalma egy dénár, egy hely a mennyben, nem adhat kevesebbet. Igyekezz, hogy mielőbb munkába állhass!

Gazdám, életem Ura! Egyedül Te teheted hasznossá, értékessé az életemet. Volt idő, amikor feleslegesnek éreztem magam. Nem szűkölködtem, az emberek szerint nem volt okom panaszra, csak én voltam szerencsédén, mert semmi éneimét nem láttam sem a munkának, sem a munkátlanságnak. Köszönöm, hogy megszólítottál. Hogy munkába állítottál. Hogy megmutattad, kellek neked, kell a munkám, kell a jókedvem, kell az, hogy másokat is biztassak, hogy eredménye lett annak, amit végeztem. Tarts meg szolgálatodban, és fogadj oda mindnyájunkat, ne legyen köztünk értelmetlen élet! Olyan jó együtt dolgozni a Te szőlődben! Ámen.

*

VAJH A MEGISMERTED VOLNA TE IS!

„Vajha megismerted volna te is, csak e mostani napodon is, amik a te békességedre valók! de most elrejtettek a te szemeid előtt.” Luk. 19, 42.

Jézus diadalmenetben vonult be Jeruzsálembe; a város alapjáig megmozdult, de egy idegen isten, a farizeus büszkeség lakozott benne. Ez a farizeizmus vallásos és igaz volt, mégis 'meszelt sír' volt.

Mi vakít meg engem ezen az én mostani napomon? Idegen Istenem van nékem is, — nem valami utálatos szörny, de valami uralkodó hajlam formájában? Nem egyszer állított Isten szemtől-szembe ezzel az idegen istennel s olyankor arra gondoltam, hogy át kellene adnom magam, de mégsem tettem meg ezt a lépést. Épen csak hogy megúsztam valahogy a válságot, de még mindig az idegen isten birtokában vagyok. Vak vagyok azon dolgok iránt, amelyek az én békességemre valók. Ijesztő az a tény, hogy azon a helyen lehetnénk, ahol Isten Lelke akadálytalanul férhetne hozzánk, mi mégis csak a kárhozatunkat növeljük Isten szemében.

„Vajha megismerted volna te is!” — Isten egyenesen a szívünket ragadja meg és Jézus könnyei vannak e mögött. Ezek a szavak büntethető felelősséget foglalnak magukban; Isten felelőssé tesz minket azért, amit nem látunk. „Most elrejtettek a te szemeid előtt”, — mivel azt a bizonyos hajlamot sohasem adtam át. Milyen feneketlen szomorúság van ezekben a szavakban: 'lehetett volna'! Isten a bezárt ajtókat sohasem nyitja meg többé. Más ajtókat nyit meg, de eszünkbe juttatja, hogy vannak általunk bezárt ajtók, amelyeket sohasem kellett volna bezárni, elgondolások, amelyeknek sohasem kellett volna beszennyeződniük. Sohase félj, ha Isten visszahozza a múltat. Hadd tegye meg az emlékezet a maga útját. A maga feddésével, figyelmeztetésével, szomorúságával Isten szolgálja az emlékezet. Isten a 'lehetett volna' szomorú tényét a jövő csodálatos lehetőségévé fogja változtatni.

*

Átkozzanak ők, de te áldj meg!

109. zsoltár

Ez is messiási zsoltár. Messiási zsoltároknak nevezik azokat a zsoltárokat, amelyek az eljövendő Messiás életének egy-egy eseményével foglalkoznak. Vagy a szenvedését, vagy dicsőségét, uralkodását, vagy egy-egy cselekedetének más megnyilatkozását vetítik ki próféciaként. Ebben a zsoltárban a Messiás szenvedéséről van szó, mégpedig, mint a 22. zsoltárban, ebben is olyanképpen, hogy nem mint pusztán prófécia hangzanak el a zsoltáríró ajkán ezek a kijelentések, hanem úgy nyer indíttatást a zsoltáríró mondásukra, hogy ő maga éli át a megpróbáltatásokat, a kijelentések tehát következtetésképpen születnek. Tehát egy olyan prófécia, melyet a zsoltáríró a maga küzdelmeiben tapasztalt meg, úgy mondta el az eljövendő nemzedék számára.

A hívő ember számára elviselhetetlen, hogy Isten hallgat. A mi Istenünk nem olyan Isten, mint a pogányok istenei, akiknek van szájuk, de nem beszélnek, van szemük, de nem látnak, van kezük, de nem fognak. A mi Istenünk a kijelentés Istene, aki szól. Éppen ez teszi számunkra olyan gazdaggá a vele való közösséget. Ha Isten hallgat, olyanná válik a lelkünk, mint a szomjú föld, ha elepedt és nem kap esőt. Ha Istennek nincs kijelentése, akkor elveszünk bűneink miatt. Ahhoz, hogy lelkünk eleveenségben és isteni szelídségben éljen, mindig arra van szükség, hogy Isten szóljon nekünk. Amint a szántóföld is elvadul, ha nem járja az eke, nem művelik, ugyanúgy a mi lelkünk is elvadul, ha nem járja az ige, ha Isten hallgat. Éppen ezért tör ki a zsoltáríró lelkéből a kiáltás: „Én dicséretemnek Istene, ne hallgass!”

Isten gyermeke nem is nyugodhat bele, hogy Isten hallgat. Elképzelhető-e, hogy házastársak úgy éljenek egymás mellett, hogy nem beszélnek egymáshoz? Micsoda megdöbbentő fájdalomról, lelki meghasonlásról és ellentétről tenne ez bizonyosságot. Ha a mi Vőlegényünk, a mi Urunk, hallgat, ha elrejtí orcáját valami oknál fogva, ha bezárul az ég, Isten nem felel, annak mindig van valami oka. Rendszerint a mi szívünk elesettsége, elfordulása és megkeményedése. Isten hallgat, mert a mi szívünk hűtlenné vált vele szemben, és amíg nincs rendezve közte és közöttünk a dolog, addig tart az Ő hallgató tása. Ha előveszed az ígét és Isten hallgat, annak a jele, hogy valamiért haragszik. Mert hallgat Isten az Ő szerelmében, de más hallgatás az, amikor a lélek megérzi, hogy Isten az Ő szerelmében hallgat. Karjai átkarolnak engem. És más az, amikor haragjában hallgat, amikor hiába próbálsz imádkozni, nem találod a kilincset. Ilyenkor tör fel a lelekből a vágyakozás: „Én dicséretemnek Istene, ne hallgass!”

A gonosz a beszédet Isten gyermekeinek a megrontására használja fel. A beszédben nagy

kegyelmi ajándékot adott az ember számára az Úr, drága lelki lehetőséget. Milyen csodálatos kegyelmi ajándék, hogy ki tudjuk fejezni értelmes szóval gondolatainkat, nem kell szűkölnünk, mint a kutyanak, vagy csiripelünk, mint a verébnek, hanem értelmes, megkülönböztethető hangokon juttathatjuk kifejezésre érzéseinket és mindazt, ami szívünkben van. A gonosz pedig kezdettől fogva arra használta fel a beszédet, hogy megrontson vele. Isten szavainak, igazmondásának hitelrontására használta fel a beszédet. Most is arra használja fel száját, hogy Isten hitelrontójává legyen, ártson neki. Akár kételkedő ajakkal, akár cinizmussal, gúnyal közelít hozzánk a gonosz az ő szájának lehetetével, mindenképpen azt akarja, hogy bennünk Isten munkáját megrontsa. Feltátja száját ellenünk és ostromol ok nélkül. Nézzük meg ennek a kijelentésnek a messiási vonatkozását. Hogyan nyaldosták körül, mint tüzes nyelvek, az Úr Jézus Krisztust a hazug beszédek? Újra és újra meg akarták ejteni, törbe akarták csalni. Forgatták beszédének értelmét, más értelmet adtak neki. Hamis tanúkat állítottak. Isten gyermekei is így vannak ebben a világban, hogy legjobb szándékaikat is kiforgatja a gonosz.

Miért gyűlöli az igazat a gonosz? Gyűlölnék az én szeretetemért, mondja a zsoltáríró. Miért gyűlöli a gonosz Jézust és az Ő követőit? Az Ő szeretetéért. Nem bírja ki, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen." Irtózatos és vad gyűlölettel fordult Isten és a kereszt ellen. Dühöng ennek a szeretetnek a láttán. Haragszik Istenre azért, mert szeret. De Isten gyermeke is azt tapasztalja a gonosszal kapcsolatban, hogy ha odahajlik Istenhez szeretetének a jeleivel, szolgálattal, figyelmességgel próbálja teremni a lélek gyümölcseit, a szeretetet, örömet, békességet, béketűrést, szelídséget, és minél teljesebbé lesz ezekkel, annál inkább gyűlöli. Gyűlölséggel fizet a szeretetéért. Ezzel mindenki legyen tisztában és ne is várjon mást. Hogy: „Ingyen vettétek, ingyen adjátok," azt jelenti, hogy szeretetedért ne várj jutalmat.

Mi legyen az igaz ember válasza a gyűlöletre? „Én pedig imádkozom." Csodálatosan ragyog fel az Úr Jézus Krisztus keresztje ebben a kifejezésben, amikor körülötte, mint egy szennyes áradat, zúg a gyűlölők ajka, az Ő szeretetéért összeütköznek vele, akkor felemeli szavát és így szól: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Abban a kijelentésben, hogy „én pedig imádkozom", csodálatos belső erősség van és csodálatos támadó erő. A belső erősség azt jelenti, hogy kívül csinálhatnak, amit akarnak, hadd tajtékozzék a habok árja, én imádkozom. Engem az imádságban meg nem mozdíthat. Az én szívem erősségéből ki nem tántoríthat senki. Aztán van benne egy nagy támadó erő: én pedig imádkozom érted. Amikor Saul a gyűlöletből lihegve elkezdte üldözni az anyaszentegyházat, akkor bizonyára voltak, akik elhúzódtak szobájuk csendességébe és azt mondták, mi pedig imádkozunk Saulért. És egyszerre Saul legyőzetett az imádság ereje által. Igen drága megtapasztalása az életnek, hogy egyszer valahol hárman beszélgettünk egy negyedikről, aki minden képességét latba

vetette azért, hogy megrontsa azt a munkát, amit Isten ott abban a faluban kezdett. Szinte kibírhatatlanná vált már a magatartása. Azt mondta akkor az egyik atyánkfia, most pedig térdeljünk le és imádkozzunk érte. Valóban ez történt. Nem volt más tennivaló. Mi pedig imádkoztunk. Ma az a férfi Isten országának legbuzgóbb terjesztője, aki nyilvánosan sok száz ember előtt vallást tett arról, hogy ő volt az, aki ezeket üldözte, íme, ez a kijelentés, hogy „én pedig imádkozom”, nagy belső erősség, mert ezen megtörik az ördög ereje. Ha téged gyűlölség vesz körül, te pedig imádkozol, akkor nem árthat neked semmi, mert az imádság mint tűzfal vesz téged körül, de diadalmas eszköz is, melyet Isten adott a kezébe, amely áttöri a legkeményebb páncélt is.

A következő versekben megdöbbenően tárul elénk, hogy egy olyan ember szívében is, aki Istennel élő közösségben van, milyen átkok foganhatnak meg, amikor egyszer elragadja őt szívének indulata. Sok keserűség gyülekezhet össze egy emberi szívben. Az én hívő szívemben is és a te hívő szívedben is. Lehetséges, hogy az Újszövetség gyermeke talán jobban fegyelmezi magát, mint az Ószövetség prófétája, mert hiszen az ószövetségi törvénnyel sokkal inkább összeegyeztethető volt az átok-áradat, ami Dávid ajkán kifakadt, mint a kereszt alján elképzelhető. De a mi szívünk nem különb, mint Dávid szíve. A mi szívünkben éppen úgy felfakadhatnak ezek az átkok, ha Isten nem volna kegyelmes hozzánk és nem zárta volna be örökre azt a rohadással és bűnnel teli kútát. Ha Ő engedné megnyílni annak a száját, átkok, tisztátalanságok támadnának fel belőle. Megdöbbenő szemlélni ezeket a verseket abból a szempontból, hogy mivé lesz az istentelen ember élete. Bűnei, mulasztásai kísérni fogják. Azt mondja Pál a Timóteushoz írt levélben „némely embernek a bűnei nyilvánvalók, előttük mennek az ítéletre, némelyeket hátul követnek is.”

Az ítéletben ott állnak a vádlók jobb keze felől. Jönnek az ő bűneik, mint vádlók. Még az imádság is bűnné lesz, azt mondja Isten igéje, és mennyire beteljesedik, amikor így szól az Isten: Gyűlölöm ünnepeiteket, imádságaitok terhemre vannak. Amikor visszautasítja Isten az ő imádságukat, nem fordítja oda Isten az Ő orcáját, amikor az életük utai megrövidülnek, hivatalukat más foglalja el. A kegyelmi lehetőség ott volt a számukra. Júdásból lehetett volna a mennyei Jeruzsálem egyik alapköve, és más vette el az Ő hivatalát. Más neve került oda a kőre, a mennyei Jeruzsálem alapjába. Az álnokság, gonoszság díját elvették, megrontatott családi, gazdasági, testi életük.

Évekkel ezelőtt megjelent egy írásmű, amelynek az volt a megdöbbenő felismerése, hogy nincs sok értelme bizonyos társadalmi osztályok ellen harcot folytatni, mert hiszen azok a társadalmi osztályok az ő bűneik miatt úgy is kivesznek. Megdöbbenő meglátás volt ez az Istentől egészen távol lévő ember sorain keresztül. Társadalmi rétegek, nemzetek, családok pusztulnak ki vétkek miatt. Isten úgy kéri rajtuk számon, hogy a második nemzedékben el töröltetnek. Nyilvánvalóvá lesz: megbüntettem az atyák vétkét a fiákban

harmad és negyedíziglen.

Az Úr Jézus Krisztusnak az a kijelentése, hogy: „Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg Mt 6,15 a ti vétkeiteket”, már itt igazságként áll. „Atyáinak álnoksága emlékezetben legyen az Úr előtt és anyjának bűne el ne töröltessék.” Amiatt, hogy nem gondol arra, hogy kegyelmet gyakoroljon. Emlékezz vissza a példázatbeli adós szolgára, akinek a király elengedte adósságát, és ő fojtogatni kezdte azt, aki az elengedett összeg századrészával sem tartozott. Vizsgáld meg a szívedet, nincs-e benne gyűlölet valakivel szemben. Felróttad a gonoszt, számon tartottad az ő mulasztásait, az ő bűneit, gyűlölködéseit, nem gyakoroltál kegyelmet. Elvártad, hogy Isten irgalmazzon néked, igényeled is ezt a kegyelmet, de nem gyakorolod másokkal szemben. A te szíved kemény, mint a kő, engesztelhetetlen haragot hordasz magadban. Keserűséggel gondolsz valakire. Amikor ránézel, már megkeseredik benned a lélek. Valaki azt mondta nekem, hogy nem tudtam hallgatni XY igehirdetését, mert keserűség volt a szívemben vele szemben. Hogyan várod te, hogy Isten hallgassa imádságodat, ha te nem tudod hallgatni valaki igehirdetését, mert keserűség van a szívedben vele szemben. Nincs-e százszorta joga Istennek, hogy megkeseredjen atyai szíve veled is vesszen ki e földről amiatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon... ” Kemény kijelentése ez az igének, és megáll mozdíthatatlanul és örökre. Az Újszövetségben vannak feloldójelek az ószövetségi kijelentésekre vonatkozólag, de vannak megerősítő jelek is: én pedig azt mondom nektek. Ez a kijelentés az Újszövetség világában is megáll annyira, hogy az úri imádság központi gondolatává tette az Úr Jézus Krisztus.

„Amiatt, hogy nem gondolt arra, hogy kegyelmet gyakoroljon... ” Nem csak arról van szó, hogy elengedem a te adósságaidat, hanem kegyelmet gyakorolok veled. Te arcul ütöttél engem, én pedig kegyelmet adok néked. Te megaláztál, én felmagasztallak. Megszégyenítettél, én dicsőségeden munkálkodom. Gyakorold a kegyelmet! Járj szét ebben a világban kegyelmet gyakorolni.

A feldobott kő visszahull. „Mivelhogy szerette az átkot, azért érte el őt, és mivel nem volt kedve az áldáshoz, azért távozzék az el tőle.” Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruhát, azért ment beléje, mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj. Démoni hatalmak birtokába került egész élete. Olyan lesz számára az átok, mint a palást, amelybe beburkolódik, és mint az öv, amellyel mindenkor körülveszi magát. Ez lesz jutalmuk az Úrtól az én vádolóimnak, akik rosszat beszélnek. A feldobott kő visszahull. El ne feledd, hogy amit másról mondasz, amit ítéletként kijelentesz, visszaesik a saját fejedre. Nem sikerült még soha kevesebbel megúsznom, mint azzal, hogy ha valakire rosszat mondtam, ugyanabba a hibába beleestem én is. Isten mindig megengedte megkóstolni ennek az útnak gyümölcsét. Legyen dicsőség neki érte. Akkor nagyon keserves volt a gyümölcs, de kitűnő gyógyszer.

Isten gyermekének magatartása az elmondottak ellenére is kegyelméből van. Jóllehet az ő vádoló ok nélkül vádolják, visszahull rájuk a kő, amit feldobtak. Utoléri őket, az ő újtök ítélet és esznek annak gyümölcséből. Isten gyermeke mégsem emelheti fel a fejét, hogy én különb vagyok, más vagyok, mint a többi, hanem így szól: „Én Uram, én Istenem, bánj velem a te nevedért, mivelhogy jó a te kegyelmed, szabadíts meg engem.” Csak az Ő irgalmasságáért tart meg téged. Nem azért, mert különb vagy, mert benned több megbecsültnivaló van, hanem azért, mert kegyelmes. Nehogy megpróbáld felemelni fejed és elbizakodottan szólni.

Jól jegyezzük meg, hogy a testi és lelki nyomorúság nem a környező világ következménye, hanem a mi szívünk elesettsége. Nem azért vagyunk olyanok, amilyenek vagyunk, mert olyan körülöttünk a világ. A te szívedet nem a környezet tette olyanná, amilyen. A benned levő indulatok veled születtek, a tieid. Arról van szó, hogy még az én szívem is megsebesítettett bennem, ezért tántorognak térdeim, és ezért lettem alázatossá előttük. Az én gyalázatomat ismerték fel és abba köpnek bele azért, mert szegény és nyomorult vagyok és ide-oda hányattatom. Megfogyatkozott az én testem. Rendkívül döntő jelentőségű felismerés ez, csak hamar elfelejtjük. Pedig ha őszintén felismernénk, hogy a mi szívünk ilyen, nekünk kell megváltoznunk, nekünk kell oda eljutnunk, ahonnan elindultunk, hogy én pedig imádkozom, akkor egyszerre sok minden megváltozna körülöttünk. A segítség és szabadítás után való vágyakozás ne legyen öncélú. „Segíts meg engem, Uram Istenem, segíts meg engem a te kegyelmed szerint, hadd tudják meg, hogy a te kezéd munkája ez, hogy te cselekedted ezt, Uram.” Figyeld meg saját életedben, nem azért sóvárgod-e a szabadítását, mert kellemetlen a helyzet, melyben vagy? Egyszerűen azért, hogy megszabadulj, de nem azért, hogy lássák meg, milyen Istenem van nekem. Hadd vegyék észre, hogy ki az, aki előtt járok, akinek szolgállok. Miért kívánod, hogy kenyered legyen? Azért, hogy jóllakhass. És ki az, aki azért kívánná, hogy megtudják, hogy nekem élő Istenem van? Miért szeretnél meggyógyulni betegségedből? Azért, mert fáj, kellemetlen, kényelmetlen. A zsoltáríró pedig így kiált: hadd tudják meg, hogy a te kezéd munkája ez. Pál apostol, amikor korholja a gyülekezetet azért, hogy nem adakoztak kellőképpen, azt mondja, nem mintha sajnálnám az adományt, amit elmulasztottak elküldeni, hanem sajnállak titeket, hogy megfosztottátok magatokat egy nagy örömtől. Itt a zsoltárban is ez a lélek szól. Az én kikerült a középpontból és az Úr került oda. Nem magamért, nem az én jobb létemért, hanem a te dicsőségedért cselekedj. Vagy gondolj Mózesre, amikor odaáll az Úr elé és azt mondja neki: Könnyű elpusztítani ezt a népet, de majd azt mondják, hogy nem tudtad bevinni őket az ígéret földjére, és micsoda szégyenfolt lesz ez a dicsőségeden. Erre azt mondja az Úr, hogy jó, beviszem őket. Hol vannak Isten gyermekei, akik az Úr dicsőségéért akarnak látni szabadítást, akik az Úr dicsőségéért azt mondják, nem bánom, vesszek éhen, csak a te dicsőséged magasztaltassék. Akik azt mondják, távozzam el, csak a kereszt legyen nagyobb és dicsőségesebb.

Kicsoda vádolja az Isten választottak? „Átkozzanak ők, de te áldj meg." Milyen csodálatosan csendül fel az énekszó: „Mondjatok akármit, Jézusé vagyok." Akármit mond ez a világ, akármennyire teregeti szennyeseimet, bármennyire rámutat fogyatkozásaimra, Jézusé vagyok. Kétkedhet mindenki az én menyasszonyi hűségemben, az a lényeges, hogy a Vőlegényem nem kétkedik bennem. Kétkedhetnek irántad való szeretetemben, az a lényeges, hogy te nem teszed. Benne van ebben a kijelentésben az is, hogy a világnak minden átka és minden erőfeszítése és minden gonosz indulata megtörik Isten áldásain. Ha az én Uram áld engem, akkor az mind semmivé válik. Nevetségessé lesz az Ő áldásainak gazdagságában. Az Ő áldásai olyan bőségesek, hogy nem lehet azokat megkevesébetni. Olyan gazdagok, hogy nem lehet megszegényíteni. Kicsoda vádolhatja Isten választottait? Hát jöjjön elő az az ember vagy ördög, a mélységbeli vagy levegőbeli hatalmasság, és vádolja Isten választottait. Az én jobb kezem mellett itt áll a védő, és ahogy Jósuáról levették a szennyes ruhát, amikor odaállították Isten elé, ugyanígy levette rólam és mindazokról, akik a Jézus vérében megmosattak. Kicsoda vádolhat engem közületek bűnnel? Nyugodtan, félelem nélkül állhatsz oda a te megváltó Urad fehérre mosott öltözetében, az Ő drága érdemében, amint az ige mondja: „Megölettél és megváltottál minket Istennek a te véred által." Ők csak átkozzanak, de te áldj meg!

A hálaadás igazi forrása az Úr hűségének megtapasztalása. Annak megtapasztalása, hogy körülöttem zúg az istentelenek árja és körülvesznek, kárhóztatnak sokszor okkal és joggal, mulasztásaim miatt, méltán lettem gyalázatos az ő szemeik előtt, Ő azonban áld engem, és én „hálát adok az Úrnak felettébb az én számmal és dicsérem Őt a sokaság közepette." Megítéli lelkemet a világ fejedelme, az ördög, lehet, hogy megítéli a te szívedet is, de átkozzanak ők, csak te áldj meg. „Mert jobb keze felől áll a szegénynek, hogy megszabadítsa azoktól, akik elítélik ennek lelkét." Legyen hát szíved boldog bizonyágtétele és diadalkiáltása: átkozzanak ők, de te áldj meg!

*

Április 4.

A BIZALMATLANSÁG AMA HATÁRAI

„Íme eljő az óra . . . , hogy szétoszoljatok." Ján. 16, 32.

Jézus nem feddi tanítványait; a tanítványok hite valódi volt ugyan, de meg volt zavarva; nem működött a valóság tényei közepette. A tanítványok szétszóródtak a maguk érdekeihez; ezek az érdekek azonban sohasem voltak Jézus Krisztusban. Miután teljesen összekapcsolódtunk Istennel a megszentelődésben, az a feladat vár

ránk, hogy kidolgozzuk hitünket életünk minden viszonylatára. Szét fogunk szóródni, nem ugyan a munkába, hanem a belső vigasztalanság állapotába és itt tanuljuk meg, mit jelent Isten áldásaival szemben belsőleg halottnak lenni. Készek vagyunk-e erre? Nem mintha mi magunk választanok ezt az állapotot, de Isten úgy alakítja körülményeinket, hogy ide jutunk. Míg át nem éltük ezt a tapasztalatot, hitünk érzésekkel és áldásokkal kipárnázott hit. De ha egyszer itt vagyunk már, mindegy, hová állít Isten minket s milyen a belső vigasztalásunk: magasztalni tudjuk Istent, hogy minden jól van. Ez az életünk minden viszonylatára alkalmazott hit.

„... és engem egyedül hagytok." Magára hagytuk Jézust, mikor az ő gondviselése folytán szétszóródtunk? Vagy azért hagytuk őt magára, mert nem látjuk Istent a körülményeinkben? Ez a sötétség Isten fenségéből származik. Készek vagyunk-e megengedni Istennek, hogy úgy cselekedjék velünk, ahogy Néki tetszik, elkészülünk-e arra, hogy bizonyos áldásoktól megfosztva maradjunk? Míg Jézus Krisztus nem Úr az életünkben, mindnyájan a magunk kis céljait szolgáljuk. Hitünk tudatos, de még nem állhatatos. Isten sohasem siet; ha várunk, Isten rá fog mutatni arra, hogy nem annyira ő iránta érdeklődtünk, mint inkább az áldásai iránt. Az Isten áldása iránti érzék alapvető.

„Bízzatok: én meggyőztem a világot!" (33. v.) Lelki határozottság az, amire szükségünk van.

*

Isten darazsai

„Darazsokat küldök előtted, hogy kiűzzék előled a hivvieket, kánaániakat és hettitákat" (2Móz 23,28).

Hogy mik voltak ezek a darazsak, azon ne töprengjünk. Isten külön hadserege, amelyet elküldött népe előfutáraként, hogy szurkálják az ellenséget és könnyűvé tegyék Izrael győzelmét. Istenünk a maga választotta módon harcol népéért. Gyakran meggyötri az ellenséget, még mielőtt a tulajdonképpeni csatára sor kerülne. Időnként úgy összezavarja az igazság ellenségeit, hogy az igazaknak ahhoz már semmit sem kell tenniük. A levegő telve van titokzatos hatásokkal, amelyek gyötrik Izrael ellenségeit. Azt olvassuk a Jelenések könyvében, hogy „segített a föld az asszonynak" (Jel 12,16).

Ezért soha ne féljünk. A csillagok is lelkünk ellenségei ellen harcolnak, míg pályájukat befutják. Gyakran, mire a küzdőtérre érünk, már nem találjuk ott az ellenséget, aki ellenünk támadt. „Az Úr harcol értünk, ti pedig maradjatok veszteg" (2Móz 14,14). Isten darazsai többet érnek, mint saját fegyvereink. Mi még álmodni sem merünk olyan győzelemről, amelyet az Úr a maga fegyvereivel ki tud vívni. Engedelmeskedjünk ezért

a missziói parancsnak, induljunk a népeket meghódítani Krisztus számára, és meg fogjuk látni, hogy az Úr már járt előttünk és előkészítette az utat. Így a végén örömmel valljuk majd: „Szabadulást szerzett jobbjá, az ő szent karja” (Zsolt 98,1).

*

Életmentő lemondás

Nem úgy böjtöltök, ahogyan ma illenék... (Ézs 58,4)

Valaki, miután körbenézett a társaságon, nem mondott el egy viccet, mert az az egyik jelenlévőnek rosszul esne. Pedig sikere lett volna, ha előadja. Valaki lemondott arról, hogy visszakapja a kölcsönadott pénzét, mert megtudta, hogy akinek adta, még elesettebb helyzetben van, mint ő. Valaki egy várva várt, ajándékba kapott, értékes hangversenyjeggyel a zsebében elment költöztetni egy ismerősét, mert azt cserbenhagyták a segítői.

A böjtnek számtalan lehetősége van. Ézsaiás könyvének 58. fejezete színes felsorolást ad. Böjt minden ki nem mondott bántó szó, böjt minden meg nem torolt sérelem, böjt az, ha másnak kedvezek, s én mondom le valamiről ezért.

Ma sokak vezérelve: a cél, hogy én most jól érezzem magam - és minden szót külön hangsúlyoznak. Ha mindenki erre törekedne, kipusztulna az emberiség. A böjt létfeltétel lett az emberiség számára.

Mindnyájunkat fenyegető veszéllyé vált az általános anyagiasság és az élvhajzászat. A világ mindent alárendel a profitnak, s ez embertelenné tesz. Mivel pedig Istent száműztük a közéletből, úgy véljük, nem tartozunk senkinek felelősséggel, ez pedig felelőtlené tesz. Az anyagiasság és hedonizmus a jövő ellen dolgozik. Ha az emberiség nem ismer mértéket, az rablógazdálkodáshoz vezet, s tönkretesszük a földet, a légkört - önmagunkat.

Személyes boldogságunk és a globális kilátások egyaránt szükségessé teszik, hogy megtanuljunk önként, értelmesen, céltudatosan, örömmel böjtölni. Úgy, ahogyan az Isten szerint helyes.

*

„Se szegénységet, se gazdagságot ne adj nekem! Adj annyi eledelt, amennyi szükséges, hogy jóllakva meg ne tagadjalak,... El se szegényedjek, hogy ne lopjak, és ne gyalázzam Istenem nevét!”

Ez a bölcs ember imádsága. Ez hiányzik legjobban mai életünkből. Szemünk előtt van a túl gazdag emberek dölyfössége, istentelensége, kapzsisága, másik oldalon a szegényeknek az osztályharc ideológiájától eltorzult vak gyűlölete mindenki iránt, akinek többje van. De azt is látjuk, hogy mindketten boldogtalanok. Acsarkodva nézik egymást, állandó, égő gyűlölettel. Gyűlöletből pedig soha nem származik se boldogság, se nyugalom. A bölcs hívő ember ott áll a kettő között, meglegedettsége mint egy golyóálló üvegfal veszi körül. Aki naponta meg tudja köszönni Istennek, amit kapott, aki abból még másnak is tud juttatni, akinek nem szorul azonnal ökölbe a keze, ha akár a gazdag, akár a gyűlölködő szegény elveszi azt, ami az övé lehetne, az lehet nyugodt, boldog, mindig elégedett, rábízva magát Isten gondoskodására.

Taníts meg, Uram, erre az igazságra! Simítsd ki arcom ráncait, ha gazdagabbra nézek, nyisd meg összeszámít öklömet, ha vádol a szegényebb irigysége. Köszönöm, hogy mára is megadtad nemcsak a napi kenyeret, de annyi mindent mellette. Köszönöm, hogy ma is megláthattam teremtett világod szépségeit. A virágok pompáját, a lakásom megszokott rendjét, gyermekeim ragyogó szemét, házastársam simogató szeretetét, és még olyan sok mindent, nekem, személy szerint nekem adott ajándékaidat. Legyen boldog más azzal, amit neki adtál, vagy azzal, amit mástól rabolt magának! De add, hogy minél kevesebb nyomorgó szegényt lássak magam körül! Adj meg mindenkinek annyit, hogy boldog és meglegedett lehessen, és add, hogy ezért én is meglehessem mindazt, amire Tőled erőt és lehetőséget kaptam! Ámen.

*

A Fiúról való vallástételünk áldásai

„Aki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan.” (Un 2,23/b)

A zsidók hitetlenségével kapcsolatban Jézus azt kiáltja hangosan: „A ki hisz én bennem, nem én bennem hisz, hanem abban, a ki elküldött engem. És a ki engem lát, azt látja, a ki küldött engem” (Jn 12,44-45). Boldogan mondjuk mi is a szeretet apostolával együtt: „Mi láttuk és bizonyoságot teszünk, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ üdvözítőjéül” (Un 4,14). Örömmel tapasztaljuk mi is az apostollal együtt: „Aki vallást tesz a Fiúról, abban az Atya is megvan”. Örömmel érzi az Atya jelenlétét. Az Ő ereje árad annak egész lényéből. Szeretettel és felelősségérzettel telik meg a lelke minden embertársa iránt. Az Istentől elfordult tömegek viszont fájdalmasan bizonyítják, hogy „senkiben sincs meg az Atya, aki tagadja a Fiút” (Un 2,23/a). Ezeknek Istenhez visszatalálása érdekében minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk mindannyiunknak, akik Isten gyermekeinek kiváltságát élvezzük. Azért a felbecsülhetetlen értékű kegyelemért, amit Krisztusban nyertünk, Pál apostollal együtt nekünk is „mindeneknek mindenné kell lennünk, hogy minden módon megnyerjünk némelyeket”. IKor 9,22/b). El merjük-e ezt mondani

magunkról?

Uram Jézusom, sok adósság terheli a lelkem. Taníts meg arra, hogy Irántad való szeretetből, legnagyobb apostolodhoz hasonlóan, hálaból mindeneknek mindenné tudjak lenni, csakhogy valami módon megnyerjek némelyeket. Ne engedd, hogy méltatlanná váljak kegyelmedre. Erőtlenségemben mutasd meg erődet, gyengeségemben dicsőítsd meg Magad bennem! Hallgasd meg esedezésem. Ámen.

„Szelíd szemed, Úr Jézus, Tudom, hogy vádat is emel; Vétkeztem én, ítéljen el Szelíd szemed, Úr Jézus" (Énekeskönyv 465. é. 3. v.)

*

18. Zsoltár GYŐZELMI ÉNEK!

A 18. zsoltár kisebb változásokkal szerepel a 2. Sám. 22-ben. Az (ebed Jahve) = az Úr szolgálja. Szó szerinti értelemben rabszolga, akinek semmi joga nincs, egészen az uráé. Az Úr szolgájának lenni mégis dicsőség. A próféták is az Úr szolgájának vallják magukat. Dávid is az Úr szolgájának vallotta magát. Isten tulajdonának. Ez a zsoltár megkapó erővel mutatja be, amint Isten kiszabadítja a szolgáját szorongatott helyzetéből. Amint odafigyel szolgája segélykérésére. Megkapó erővel mutatja be, hogy a teremtettség Ura rendelkezésére áll szolgájának a természet erőivel.

A zsoltár beosztása: 2-4.v.: Isten dicsőítése. 5-20.V.: azt mutatja be, hogy milyen veszély leselkedett az Úr szolgájára, és hogyan mentette meg a hozzá lehajtó Isten, miközben mozgásba hozta a természet félelmes erőit. 21-28.V.: arról beszél, hogy Isten feddhetetlenné tette a szolgáját, és fénysugaraival győzelmet vesz a sötétség minden hatalmán. 29-46.V.: a zsoltáríró személyes tapasztalatát írja le, és megvallja, hogy a kegyessége, hűsége mind, mind Istentől valók. 47-51. v.: Isten magasztalása és kegyelmi ítéletének hangsúlya a győzelmes Istenről.

a) 2-4.v. Láthatóan Isten szolgájának lenni nagyobb dicsőség, nagyobb ki-váltság, mint emberek, mint Izrael királyának lenni! Már József megtanított arra, hogy aki Isten szolgája, az már nyugodtan lehet Potifár szolgája is. Élete titka nem az, hogy Potifár megbecsüli, szolgálói fejévé teszi, hanem az, hogy az Úr rajta tartja a kezét, vele van, áldássá teszi őt! (1. Móz. 39).

Isten szolgáját az jellemzi, hogy szereti az Urat! (rácham). Tele van a szíve Isten iránti rajongással. El van ragadtatva Istentől. Annyira, hogy Isten a biztonsága, Ő a kőszikla amelyen állhat, erőssége, aki által erőről-erőre jut. Biztonságban van, és lehet nála veszedelem idején is. Szereti az Urat lankadatlanul, mert Őbenne van biztonságban. Az Úr iránti szeretet az, ami talajt ad a lábunk alá. Ez a szeretet bizalom is Istenben. A

szerepet a legnagyobb, aki szeret nem múlik el a múlandókkal, aki szeretetben van, Istenben van és Isten is őbenne. (1. Kor. 13,1-13; Ján. 4,7-12).

„Az Úrhoz kiáltok... ” (18,4). A szeretet az Úrhoz fordul, mikor a gonosz közelít hozzá. Aki szereti az Urat, megosztja az Úrral a gondjait, mert tudja, hogy segít rajta Ura! (1. Pét. 5,7). Az Úr iránti szeretet és bizalom kíséri minden utunkon. „ Ha egy sem volna a világon, kire magad rábízhatnád, akkor is állna oldaladon, és hűségét tapasztalnád. Ő tudja titkos bánátodat, elvenni mikor kell azokat: Légy csendes szívvel. ” (270. dicséret 4. verse).

Olykor mégis elszorul a torkunk, mert elengedtük az Úr kezét, mert úgy tűnt, hogy nincs szükségünk rá. Az ember akkor van igazán veszélyben, mi-kor úgy véli, biztonságban van. Nincs annál nagyobb veszély, mintha nélküle élünk és nélküle merünk valamit is elkezdni. Az ember sohase felejtse el, hogy neki páratlan nagy vigasztalása az, ha bízik az Úrban, ha rajta csügg minden reggelen és benne pihen el minden este. Aki bízik Istenben, az kővárban lakik, Isten szeretetét és hűségét élvezheti. „S akármit teszek, a parányi tettek, mozdulatok is áldássá lehetnek, csak semmit ne végezzek sohasem gépiesen! Legyen ott minden tettben a szívem! Egész szívem. ” (Túrmezei E.).

Áldott, aki így kezdheti napját: Jó reggelt, kegyelem!
 „A tegnap terhe már a tegnapé, a holnap árnya még a holnapé.
 Minden új reggelen, örök Útitársamat köszönhetem:
 Jó reggelt, Uram Jézus!
 Jó reggelt, öröm!
 Jó reggelt, békesség!
 Jó reggelt, kegyelem!” (Túrmezei E.)

Aki napja reggelén megragadta élete biztos pontját, az jól is fogja végezni.

b) 5-20.v. „Körülvettek a halál kötelei...” A baj mindig váratlanul támad. Akkor, mikor legkevésbé számítunk rá. A Sátán nemcsak erősebb nálunk, él azzal a lehetőséggel is, hogy váratlanul csap le ránk. Úgy lép elénk, mint a hirtelen áradás, kísértései özönével akar lerohanni minket. Jön többedmagával. Ömlik a zápor, jönnek az árvizek, feltámadnak a szelek és nekidőlnek életünknek. Csak az állhat meg, aki az Úrban él, az Úr szavára ügyel. (Mt. 7,24-25). Az ördög támadása félelmes, mintha örvények nyílnának meg hirtelen, elnyelő mélységek, mintha a polipkarok kapaszkodnának belénk, csápjaikat, szívó karjaikat belénk mélyesztve. Mi a védelme a megtámadott embernek? Buzgón kér, Ura után kiált!

A szeretetnek van olyan vallomása is: „ nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam... és Ő meghallotta kiáltásomat!” (18,7) Ahogyan elhangzott a kiáltás, Isten meghallotta és jött!

Igen, azt kell mondani: Az Úr csodásán működik, valóban igaz, hogy az Úr közel van, kéznél van! Súlyos hibát követ el, aki eltávozott az Úrtól. Nagy hatása van az igaz ember buzgó könyörgésének! (Jak. 5,16). Isten érti és hallja a könyörgésünket, sőt olykor még szólnunk sem kell, ő már hallja, segítségünkre siet. Isten a bajban levő, nyomorult és megtört szívű emberrel van. (És. 66,2).

Ezekből a versekből azt kell megértenünk, hogy milyen messzire érnek az Úr kezei! Ki tud menteni a legnagyobb mélységekből, kihoz a pokol tornácából! „Ha a mennybe szállnék ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, ott is ott vagy, ha a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem.” (Zsolt. 139,8-10). Amikor segélyért kiáltok és megrendül a föld, dörög az Úr az égben, láthatóvá válnak a vizek medrei, nem kell félnem. Az Úr felelete ez a kiáltásomra. Ilyen messzire elmegy az Úr, hogy megmentse az én nyomorult életemet!

Azt kérdezhetjük, mi választ el engem az Úr szerelmétől? „tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk vele együtt mindent?” (Rom. 8,32). „Azért nem félünk, ha megindul is a föld és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei és tombolásától megrendülnek a hegyek. ” (Zsolt. 46,3-4). Aki átélte Jézussal együtt a nagycsütörtök gyötrelmét, aki hallotta Jézust imádkozni: Atyám, vedd el tőlem a poharat. Akit csak halványan érintett is az a fájdalom, ami Jézust meggyötörte, aki belenézett a fájdalomnak abba a tengerébe, mikor verítéke olyan volt, mint földre hulló nagy vércseppek, az érez valamit abból, hogy meddig ment el Isten az irántunk megmutatott szeretetében. (Lk. 22,43-44)

Annak a szívében felfakad az ima: Ó, mily csodálatos, hogy Isten szeret engem! Az az ember átérezheti, milyen fontosak vagyunk Istennek! A három-szor elhangzó öröm: „Az Úrhoz kiáltok és megszabadulok” (4. v.) „Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam és meghallotta a hangomat.” (7. v.) És „lenyúlt a magasból és felvett engem!” (17.v.). Akit így szeretnek, akiben így gyönyörködik az Úr, annak olyan gazdagság jutott, amivel nem vetekedhet a föld bármilyen gazdagsága sem. Isten lehajlásának olyan következményei vannak, hogy remeg a föld, mikor megreszketnek a hegyek alapjai, le-hajlítja az eget és dörög az Úr, mert hallotta a kedvese hangját, és felborította a természet megszokott rendjét! Jól jegyezzük meg, hogy Isten mindent meg-tesz a gyermekeikért! Bármilyen történet is velünk, körülöttünk, bátran bízhatunk Benne, mert értünk áll harcban. Kikérhet a Sátán, de az Úr hűségét, szeretetét soha meg nem kérdőjelezheti. Máglyán ég el Húsz János, de már kibontakozóban Luther Márton tanúságtétele. Istvánra kövek zúdulnak, de már közel van az idő, mikor úton van a választott edény, Pál. Semmi erő nem állíthatja meg az Urat győzelme elérésében, még a huszadik század hitetlensége sem. Legfeljebb közelebb hozza hozzánk a nagy Babilon romlását, az új eget és az új földet. (Jel. 18,2; 2. Pét. 3,10-11).

c) 21-28.v. Mondhatja már Dávid: „Gyönyörködik bennem”, „igazságom szerint bánt velem az Úr!” „feddhetetlen voltam előtte.” Ez a magyarázat nem állhat meg az Úr előtt. Nem, nem. Így nem! Semelyik keresztyén és semelyik hívő ember meg ne engedje magának, hogy becsapják. Bármilyen kedvesnek tűnnék is, hogy Isten bámulatos szeretetének forrását magamban véljem megtalálni. Ez félrevezető, a Sátán csapdája lehet. Dávid is rá fog jönni és erősen hangsúlyozza is: „Isten ruház fel engem erővel, Ő teszi tökéletessé utamat. ” (18,33) Bárminemű kívánatosságomnak, igazságomnak, jóságomnak nincs más magyarázata, mint az, hogy a jóságaim mind, mind az Úrtól vannak. Az, hogy szeret az Úr, nem magyarázható meg, az az Ő csodálatos, érthetetlen elhívásának a titka!

Mindezeken túl előttünk áll Isten gondolkodása úgy, ahogy ezt Jézus Krisztus tárta elénk. Isten nem azt szereti, ha keveset bocsáthat meg. Őelőtte az a kedves, akinek sokat bocsáthatott meg! (Lk. 7,36-47). Isten a szívekbe lát, jól ismeri az embert, tudja, hogy az, aki „hó” akar lenni, az képmutató. Aki el akarja rejteni bűnét, az nem készséges a megbánásra! Jézus szívesen ült a vámszedők és a bűnös asszonyok közé, mert Ő az elveszettek megkeresésére jött. (Lk. 15). Őt nem lehet semmiféle hízelgéssel félrevezetni! (Mk. 10,17-18). Az élet valahogyan a szeretet és megbocsátás talajáról indulhat el.

„A nyomorult népet megsegíted, de a kevély tekintetűeket megalázod...” (18,28). A jelszó nem az: boldog, aki jó volt, sokkal inkább az: boldog, aki hisz! Mert miközben az ember azt emlegeti: igaz voltam, irgalmas voltam, elpirul, mert rá kell jönnie, hogy ő csak nyomorult volt. Isten előtt csak ez az érdeme. Aki a világ „nemtelenért,” a „semmiket” választotta magának (1. Kor. 1,26-31), nem szereti a dicsekvő embert, egyetlen ember se dicsekedjék Őelőtte. Aki tehát dicsekedni akar, az dicsekedjék Krisztus keresztségében. Ő az üdvözültek ereje! Az, aki Krisztusban dicsekedik, jól tudja, hogy a jósága, szeretete, engedelmsége Krisztus által van. Isten az, aki az embert felruházza erejével!

Megnyílt a mélység, Kórah, Dátán, Abirám alatt (4. Móz. 16,1 kk), ő azonban megmenekült, mert lenyúlt a magasból és felvette őt. Érti tudja, hogy Isten őt is méltán veszíthette volna el a megnyílt mélységben.

„Feddhetetlen voltam Őelőtte!” (18,24). Hogyan? Úgy, hogy neki tulajdonítja Krisztus érdemeit. Krisztus tisztaságába öltöztette fel őt. Isten ereje által még hősi tettekre, a mártíriumra is eltökélheti magát az ember. Rendkívül fontos, hogy „Veled!” (18,30). Igen, veled rablóknak, Góliátoknak is nekirontok, a kőfalon is átugrom. Dávid elvethette Saul fegyvereit, mert az Úr volt a pajzsa, mellvértje és így volt sebezhetetlen (1. Sám. 17,1 kk).

d) 29-46.v. „ Te gyújtasz nekem mécsest, Uram...” Jézus által mondhatom: Az Úr az én

világosságom! Jézus napja az én világosságom, és általa lehetek, élhetek romolhatatlan életet, ragyogjatok, mint a csillag a világban! (Fii. 2,14-15). Így lesz Jézus a világ világossága, „ aki őt követi, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága. " (Jn. 8,12; 9,5). A világosság a sötétségben fénylik! Jézus által hőssé lehet az ember is. Képes lehet szeretetre, szelídségre, mint Assisi. Örömmre, gyönyörködésre, szolgálatra, mint Avilai Teréz. Irgalomra, gyöngédségre, mint Fry Erzsébet. Nagy döntésekre, mint az őskeresztyén mártírok.

„Isten ruházza fel a harcra!" (18,33.40.) Isten választott edényei mindaddig nem törhettek össze, míg Isten azt mondta nekik: „Ne félj!" (Ap.Csel. 18,9; 23,11). Tehát nemcsak megragadott, felemelt a mélységből, hanem meg is erősített, harcra felruházott! Isten gyermekei a Jézus Krisztusban kapott kegyelemből, fel vannak készítve a harcra is. „Akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak, és nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére!" (1. Tim. 3,13). Isten felemelő keze nagy bátorí tást jelent: „erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében!" Isten fegyvereivel megállhatunk a sötétség világának urai ellen. (Ef. 6,10-12). „Bizony nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk. " (Zsid. 10,39).

„Biztossá teszed lépteimet... " (18,37). Fontos megjegyezni, hogy a biztonságunk, erőnk titka, nem magunktól van. Aki ezt elfelejti, az a veszébe rohan. A harcunkhoz sokszorosan hozzátartozik az, hogy Vele. Nem elég jó cél felé indulni, meg is kell maradni az Úr útjában. A sodró, akadályozó erők mindig jelentkeznek. Aki leveti az Úr fegyvereit, az elbukik! Nagyon fontos annak a hangsúlya: Nincs kőszikla Istenen kívül!

„Szétzúzom őket..." (18,39). Nem valami boldogtalan dicsekedés a magam erejével. Mindjárt következik is utána: „ Megmentesz engem a lázadó néptől!" (18,44). Mikor hiszek, mikor megmaradok a hűségben, mindig előttem kell legyen, hogy mindez nem tőlem származik. Hű vagyok, mert Ő hű, szeretek, mert Ő szeret engem. Elmondhatjuk Pállal: „Én úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág. " (I. Kor. 9,26).

e) 47-51 .v. „ Él az Úr!" Jézus feltámadásának, a halál feletti győzelmének örömétől, ennek boldog megtapasztalásától visszhangzik az egész Újszövetség. A szájról-szájra továbbadott bizonyágtétel mindig ezt mondja: „láttuk az Urat!" (Jn. 1,14;20,29). Jézus kilépett a sírból. Megjelent a tanítványainak, ötszáz atyafinak egyszerre. (1. Kor. 15,5-11). Isten által ismerhette meg ezt Dávid. Páratlan nagy győzelmet ad az Úr! És ez egyben kitekintés a holnapok felé is.

Isten szavai nemcsak azt mondották meg Dávidnak: milyen vagy, hanem azt is: milyen lehetsz! Meg kell vallanunk, hogy ez a bizonyágtétel nem közömbös. Aki magát látja, az

látja bűneit, erőtlenségét, hitetlenségét. Isten arra tanít, hogy az Úr szemeivel lássuk azt: mivé lehetünk! Mivé formál minket a mi Urunk. Az ember azt látja: „állhatatlan nemzedék fiák, kikben hűség nincsen.” (5. Móz. 32,20). Isten pedig így: Minden szolgálid között, kicsoda hűségesebb Dávidnál! (2. Sám. 22,24-51).

Mondjuk hát örömmel, bizalommal teli: „Jézus Krisztus megszabadított, áldom az Isten Bárányát!” (kánon)

*

Április 5.

AZ Ő HALÁLKÜZDELME ÉS A MI TANÍTVÁNYSÁGUNK

„Akkor elméne Jézus velők egy helyre, amelyet Gecsemánének hívtak, és monda a tanítványoknak. . . maradjatok itt és vigyázzatok én velem.” Máté 26, 36–38.

Ha nem mérhetjük is meg a Gecsemánében lejátszódó halálküzdelem mélységeit, de legalább ne értsük félre. Az egy személyben egyesülő Isten és Ember küzdelme ez szentől-szembe a bűnnel. Személyes tapasztalatból semmit sem tudunk a Gecsemánéről. A Gecsemáné és a Kálvária teljesen egyedül állanak: számunkra az Életre vezető kaput jelentik.

Nem a kereszthaláltól félt Jézus a Gecsemánéba, többször nyomatékosan hangsúlyozta, hogy meghalni jött erre a világra. A Gecsemánében attól félt, hogy mint Ember Fia nem tud átjutni a nehézségeken. Mint Isten Fia át tudott volna jutni, mert ezen a ponton a Sátán sem nyúlhatott hozzá; de a Sátán támadása arra irányult, hogy ő mint elszigetelt valaki jusson csak át. Ez azt jelentette volna, hogy Ő nem lehetett volna Megváltó. Olvasd el a halálküzdelemről szóló híradást a kísértés történetének fényében: „Az ördög eltávozék tőle egy időre.” (Luk. 4, 13.) A Gecsemánében a Sátán visszatért, de újra vereséget szenvedett. A Sátán Urunk ellen, mint Ember Fia ellen intézte a Gecsemánében a végső rohamot.

A Gecsemáné halálküzdelme az Isten Fiának halálküzdelme, mely által világmegváltói rendeltetését betöltötte. A lepel lehullott, hogy világossá váljék előttünk az az ár, amelyet Ő fizetett, hogy mi is Isten fiai lehessünk. Az Ő halálküzdelme képezi a mi megváltásunk egyszerűségének alapját. Krisztus keresztje diadal az Ember Fia számára. Nemcsak annak a jele, hogy Urunk diadalt aratott, de egyúttal annak is, hogy az emberi nemzetség megmentése érdekében diadalmaskodott. Annak az alapján, amin az Ember Fia átment érettünk, minden emberi lény eljuthat Isten színe elé.

*

El nem felejtve**„...én szolgálain vagy te, Izrael, nem feledkezem meg rólad!" (Ézs 44,1).**

Urunk nem feledkezik meg szolgáliról, nem szűnik meg szeretni őket. Nem csupán egy időre az övéi, hanem véglegesen. Tudta mi lesz belőlük, amikor elhívta őket. Eltörölte bűneiket, mint a felhőt, és bizonyosak lehetünk, hogy nem veti el őket már (egyszer) eltörölt bűnökért. Istenkáromlás lenne, ha ezt képzelnénk.

Nem feledkezik meg róluk, szüntelen gondol rájuk. Ha Isten csak egy pillanatig nem gondolna ránk, az pusztulásunkat jelentené. Ezért bátorít: „Nem feledkezem meg rólad!" Az emberek elfeledkeznek rólunk. Akivel jót tettünk, ellenünk fordul: nincs „állandó lakhelyünk" az emberek ingatag lelkében. Isten azonban egyetlen hű szolgájáról sem feledkezik meg soha. Nem az köti hozzánk, amit mi teszünk érte, hanem amit Ő tett értünk. Túl régóta szeret és túl nagy árat fizetett értünk ahhoz, hogy elfeledkezhetnénk rólunk. Jézus Krisztus úgy néz minket, mint akikért feláldozta saját magát, hogyan is tudna bennünket elfelejteni. Az Atya a Fiá(ban lát minket) menyasszonyát látja bennünk, a Szent Szellem pedig saját művét szemléli bennünk. Az Úr gondol ránk. Ma is segít és támogat minket. Ó, bárcsak soha ne feledkeznénk meg az Úrról!

*

A FIÚ MEGVÁLTÓ MUNKÁJA A megváltás ígérete**„Az néked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod. " (IMóz 3,15)**

Az első emberpár paradicsomi bűnesete után mindjárt elhangzik a megváltás ígérete. Az őszüleinket bűnre csábító, kígyóba bújt ördögre mondja ki Isten legelőbb az átkot: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod". Íme, nyomon követi az átkot a kegyelmes ígéret. Az Atya tanácsában már a világ teremtése előtt elhatározza a megváltást. Tudja, hogy a teremtendő első emberpár csakhamar az engedetlenség bűnébe esik és ezzel méltatlanná vélik paradicsomi boldogságára. Isten Fia vállalkozik arra, hogy a megváltás munkáját a bűnös emberiség érdekében elvégezze és önmaga föláldozásával kiengesztelje az Atyát. Az Atya már céloz erre a kígyóra kiszabott ítéletében. Erről beszél Ézsaiás próféta lelkén keresztül is: „Én vagyok az Úr és rajtam kívül nincs Szabadító." Ezért hangzik el népéhez ugyanott a kegyelmes ígéret: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy" (Ézs 43,1).

Jóságos Mennyei Atyám, Tied a dicséret, dicsőség azért, hogy olyan kegyelmes voltál: Egyszülött Fiad súlyos áldozata árán gondoskodtál arról, hogy bűnbe merült néped meg tudjon szabadulni a későbbi nemzedékekre is átszálló eredendő bűn borzalmas

következményeitől. Milyen nagy kegyelem, hogy akik a Szent Fiad által elszenvedett váltságshalált hittel magukévá teszik, a megváltás művének részeseivé válnak. Adja irgalmad, hogy ezek közé tartozzam én is szerettemmel együtt! Krisztusért könyörgök! Ámen.

„Csodálkozva nézi elménk Atyádnak nagy szerelmét, Álmétkodván is szemléli Hozzánk való jó kedvét, Melyet abban megmutatott, Hogy minekünk téged adott; Azért édes Krisztusunk, Vagy szerelmes Jézusunk." (Énekeskönyv 227. é. 2. v.)

*

Júdás

Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt. (Mt 26,16)

Az evangéliumok a legrészletesebben Jézus Krisztus szenvedéstörténetét (passióját) írják le. Ennek kapcsán sok szereplőt közelről is megismerhetünk. Vegyük őket sorba!

Időrendben Júdás volt az első. Ő árulta el Jézus ellenségeinek, hogy hol foghatják el a Mestert feltűnés nélkül. A látszat azt mutatta, hogy Júdás Jézus tanítványa, hallotta, látta őt éveken keresztül. A tanítványi kör pénztárosa volt, aki néha el is csent a közös kasszából. De egyébként úgy tűnt, rendben van az élete, követi a Mestert. A valóság azonban az volt, hogy végig mást várt Jézustól, mint amit ő hozott. Júdás azt akarta, hogy Jézus messiási hatalmával űzze ki a rómaiakat, Jézus pedig az egész emberiség bűnkérdését jött megoldani. Árulásával is kényszerhelyzetbe akarta hozni a Megváltót, hogy végre cselekedjen. S amikor látta, hogy nem ez történt, hanem valójában Jézus kínhalálának az okozója lett, öngyilkosságot követett el. Ő karddal akart segíteni egy kis népen, Jézus a kereszttel segítette az egész világon. Júdásnak Jézus segítsége kellett volna, hogy elérje saját célját, de nem kellett neki uralma. Bensőleg soha nem azonosult vele.

Milyen nagy dolog, ha valaki őszintén bevallja: vetkeztem! De ha a bűnével nem Jézushoz megy, és nem lesz abból bűnvallás, a bűne megfojtja az embert.

Jézus közelében is maradhat valaki tőle távol, ha nem rendeli alá magát mindenestől a Megváltónak.

Az idők folyamán az emberi fantázia sok mindent kitalált Júdásról, aminek semmi történeti alapja nincs. Ne zavarja ez meg az evangéliumok hiteles tudósítását! Júdás nem hős és nem áldozat. A maga függetlenségét Jézus mellett is megőrző, képmutató

ember, aki saját bűnének csapdájába esett: pénzért elárulta azt, aki mindvégig szerette őt.

*

„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”

János 13,34

Csodálkozhattak a tanítványok, amikor három év után, mialatt egyebet se tanultak, csak a szeretetet, új parancsolatként megint azt hallják Jézustól. Nekünk is a könnyökünkön jön ki, ha a templomban megint arról prédikálnak. Pedig két szempontból is új ez a parancsolat. Egyik értelme az, hogy ezt nem lehet egyszer s mindenkorra megtanulni. Mindennap újként kell tudatosítani, hogy ma is szeretni kell, családot, embereket, munkát, igét. Ez életünk alapja. De a nagypéntek előtt való estén, amikor Jézus búcsúzik tanítványaitól, különös értelmet nyer az, hogy „ahogy én szerettelek titeket”, ne másképpen, ne megalkuvásokkal, kibúvókkal, bölcselkedésekkel, hanem éppen úgy szeressétek egymást. A keresztre induló Jézusnak valóban új, megismételhetetlen példája jelenik meg ebben a parancsolatban, amelyet senki nem mondhat olyan tekintéllyel, ahogy Ő mondta. Senki nem másíthatja meg, ha ránéz a keresztre. Ez az emberlétnek, minden emberi magatartásnak, minden emberi viszonynak örök eszménye. Nem tudjuk betartani, de annyi hiányzik az emberi társadalom boldogságából, amennyi ebből az új parancsolatból, és annyi valósul meg belőle, amennyire képesek vagyunk megtartani.

Szerető Atyám, taníts meg igazán szeretni! Jézus megtanított rá, elméletben én is nagyon tudom. A mindennapi gyakorlatára kérem, hogy taníts. Megértettem, másképp sem én nem lehetek boldog, sem más nem tudok azzá tenni, mintha béna volnék. Köszönöm neked, hogy a családban szeretjük egymást. Köszönöm, hogy az enyéimet áldozattal is tudom szeretni. Jól látom, addig vagyunk boldogok otthon, ameddig szeretetet tudunk adni egymásnak. Jólesik, ha más közösségben is érezzük egymás segítőkész szeretetét. Mintha egy fészekben lennénk a körülöttünk gyűlölködő világ zivatarában, a Te szárnyaid alatt. Tarts meg ebben a fészekben! Ámen.

*

19. Zsoltár

A MINDENSÉG DICSÉRETE

„A karmesternek...” Isten Igéjében nincsenek felesleges szavak. Az I.v. a karmestert figyelmezteti a zsoltár szerzőjére, és a zsoltár tartalmára. Arra, hogy Isten szentségét nyilatkoztatta ki Dávidnak, mint valamikor Mózesnek. Mózesnek így szólt: Ne

jöjj ide közel, oldd le saruidat lábaidról: mert ez a hely, amelyen állasz, szent föld! A saru az ember lábnyomait jelképezi, az életmódunkat fejezi ki. Le a saruval, alázd meg magad, Isten jelenlétében nem élhet az ember a maga rendje szerint. Le tehát a sarukkal karmester! Mikor Isten a kijelentését közli velünk, szent helyen állunk!

Isten, mikor kijelent, elrejtettségéből lép elénk. Ezt a tényt az embernek nagyon alázatosan, nagy tisztelettel, sarutlanul és eltakart orcával szabad fogadnia. Mikor Isten kijelenti magát, ez nem tartozik emberi megítélés alá, nem szabhat korlátokat az ember. Nem vehet el belőle, és nem toldhat hozzá semmit. Egy szót sem illik elhagyni abból, amit Isten mond. (Józs. 23,14). Ezt, mint Isten kijelentését, csak átveheti, megbecsülheti az ember. Élet beszéde ez, Őbenne van az élet és az élet világossága. (Jn. 1, 1 kk).

Két dolgot jelentett ki Isten a 19. zsoltárban. És ha kétféleképpen vagy többféleképpen jelenti is ki magát Isten, a kijelentés összetartozik! Tévednek azok, akik azt mondják, hogy eredetileg két éneket kapcsolt össze a 19. zsoltár. Istennek a teremtésben történő kijelentését éppen nem szabad elválasztani az Igében való kijelentésétől. Ne legyünk hát tudatlanok, ha egyszer Istennek úgy tetszett, hogy elvegye a tudatlanság idejét! (Ap.Csel. 17,30).

„Az egek hirdetik... ” (19,2). A teremtettségbe az ember is beletartozik. Tehát az ember is dicsérhetné a Teremtőt, de ha az ember nem teszi, csak szé-gyellheti magát. Persze, van, aki megteszi ezt.

„ Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, Csak titkon érző lelke óhajtvá sejt? Léted •világít, mint az égő Nap, de szemünk bele nem tekinthet. ” (Berzsenyi Dániel).

A csillagoknak kell az Úrról beszélnie, ha az ember hallgat. Ha a tanítványok szája elnémul, kiáltanak a kövek. (Mt. 3,9). A mű felmutat Mesterére. A halott dolgok: egek, mennybolt, nappal és éjszaka megelevenednek, Isten dicső és felséges voltának a tanúi lesznek. Bizony, be kell ismerni: „Hát én, kibe lelket a jó Teremtő tett, némán vesztegeljek s ne dicsérjem ötét? Nem, sőt minden lelki erőmet összeszedem, elmémnek szárnyain székihez emelkedem...” (Lengyel József). Az ismeret és tudás, ha igazán ismeret és tudás, nem mentegethetik magukat. Aki a természetet kutatja, csak elbámulhat és csodálkozhat. A materialista filozófus mondhat csak ilyen bolondot: átkutattam az eget, a csillagvilágot, de nem találtam benne Istent. Ebből következik, hogy nem mindenki képes a természetismeretből Istenre, szeretetére, gondviselésére, teremtő nagyságára gondolni. És a maga módja szerint igaza is van, mert azt látja, ami a szeme előtt van. Amit az ember lát: az a világ és nem Isten. Ám, a teremtett világ, ha akarja az ember, ha nem, Istenről és alkotójáról beszél, ámulva, csodálva. Az emberek ájuldoznak, mikor felfedezik azt a rendet, vagy annak egy kicsi részét, kitüntetések, Nobel díjakat osztogatnak, de azt, aki

ezt a csodás rendet, annak parányát és félelmes nagyságát megteremtette, arra nem gondolnak! Az a rend, azok a törvények, amiket Isten beépített a világába, gondosan követhető, annak a segítségével, pontos betartásával kilőhető az ember a világűrbe és onnan vissza is térhet, és az emberek kivívják a világot, a többi emberek csodálatát, de aki ezeket a törvényeket megalkotta, Őt észre sem veszik. Fejüket sem hajtják meg előtte, nem tisztelik. Félelmes ellentmondás ez! Isten a teremtésben kijelentette magát. Bolond tehát az, aki bután, süketen, vakon, érzéketlenül áll e kijelentés előtt. Kijelenti, hogy a teremtés magától jött létre. Mennyivel könnyebb ezt elfogadni, mint meghódolni Isten nagysága előtt?

Van Istennek egy másik kijelentése: az élő Ige. „Az Úr törvénye tökéletes... ” (19,8). A (tóráh) Isten eligazító szavát jelenti az ember számára. A törvény Isten kijelentése, akarátának megmutatása. Fordítani is így helyesebb: tanítás, útmutatás, kijelentés! Az Ószövetséget mindig így nevezik az Újszövetségben: „Törvény és próféták”. Isten kijelentette magát választott edényeinek, Mózesnek és a prófétáknak. Isten ezt a világot örök terve szerint, tanácsával és gondviselésével tartja fenn. És, bár a bűneink miatt ki vagyunk zárva a vele való közösségből, gondoskodott arról, hogy teremtett világának a részesei legyünk, továbbra is törődik velünk és az, amit felőle megtudhatunk, megjelentette nekünk. Mert ami Istenben láthatatlan, tudniillik az Ő örökkévaló hatalma és istensége, a világ teremtése óta, alkotásaiból megérthető a számunkra. (Rom. 1,19-20). A „törvény” (tóráh) Isten kijelentése önmagáról, az ember iránti szeretetéről. Az, hogy a „törvény” tökéletes, azt jelenti, hogy az ember ragaszkodhatna Isten eligazító tanácsolásaihoz. Senki sem mentheti magát, mert vádolja a lelkiismerete. Mit is mondott Isten nekünk a törvényében? Elsősorban azt, hogy „Én az Úr vagyok, a te Istened, ne legyen más Istened rajtam kívül!” (2. Móz. 20,2). Miközben a tóráhról azt mondja: tökéletes, az emberről azt mondja, hogy tökéletlen. Az ember akkor jár jól, ha ennek az eligazító jó szónak engedelmeskedik! A (támím) azt jelenti: megbízható, szilárd. Aki ezt követi, nyugalmat, életet szerez az életének.

Isten Igéje megelevenít, mert élő Ige. Aki hozzá igazodik, az életet nyer! Aki felfigyel Isten alkotásaira, aki ki tudja mondani: Nagy vagy te Isten, nagy a te hatalmad!, annak a számára megnyílnak az engedelmesség utjai, az Isten csodálata. Jóllehet holtak vagyunk a mi bűneink miatt, felismerhetjük kijelentése által a bűnbánat útját, a magunk tévelygéseit és teljes szívvel kimondhatjuk Dáviddal együtt: „teljesen mosd le rólam bűnömet, én vétkeimtől tisztíts meg engem... Moss meg engem és fehérebb leszek, mint a hó!” (Zsolt. 51,4.9.). Mikor az ember bűnnek ismeri be Isten előtt a bűnt, Isten kijelentő Igéje munkába vette őt!

Isten Igéje megvidámítja a szívet. Isten kijelentését úgy ismerjük meg, hogy: örömhír. Ennek a kijelentésnek tökéletességét jelenti be János evangéliuma. „És az Ige testté lett, közöttünk lakott és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét,

telve kegyelemmel és igazsággal." (Jn. 1,14). A legtökéletesebb kijelentést ismerhettük meg Jézus Krisztusban, és róla meg van írva: „Akik befogadták őt, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek." (Jn. 1,12). Jézus ugyanakkor azt is mondja: azért jöttem, hogy a tóráh-t betöltssem. Jézus azonosítja magát az Isten tóráhjával.

Isten Igéje megvilágosítja a szemeket. Az Úr félelme tiszta és megáll örökké! Boldog ember az, aki tanácsát követi. Isten Igéje megvilágosítja elménket, meghódoltat Isten igazsága előtt. De azért ott marad bennünk a 13.vers kérdése: „A tévedéseket ki veheti észre..." Az ember önmagától nem juthat el az igazsághoz, a megtisztuláshoz. Segítségre van szüksége. Jézus személy szerinti befogadására Isten Igéje és Szentlelke által találhat a bűnei bocsánatáig, Jézus keresztségéig, mert Őbenne igazulunk meg hit által. Ki őrizhet meg a gonosztól? A válasz egyértelmű: az értünk testben eljött, értünk szenvedő, meghaló és feltámadó Jézus Krisztus. Ő a mi kősziklánk, menedékünk, Ő a mi Megváltónk!

*

Április 6

Egy király, egy Úr

„Az Úr lesz a király az egész földön. Azon a napon az Úr lesz az egyetlen Isten, és neve az egyetlen név" (Zak 14,9).

Micsoda áldott reménység ez! Nem szeszélyes álom, hanem a csalhatatlan Ige kijelentése. Valamennyi nép megismeri majd az Urat, és kegyelmes uralkodását minden nemzetség elfogadja. Ma még távol vagyunk ettől. Ugyan ki hódol ma a Nagy Király előtt? Mennyien lázonganak! Milyen sok úr és milyen sok isten van e földön! Még a hitvalló keresztyének között is hány és hányféle eltérő felfogás uralkodik róla és evangéliumáról! De egyszer majd egy Király lesz, egy Úr és az élő Istennek egy neve. Ó Uram, bárcsak hamarosan eljönne ez a nap! Naponta kiáltunk hozzád: Jöjjön el a te országod!

Nem kérdezzük, mikor jön el, nehogy elveszítsük az eljövétel bizonyosságának vigasztalását. Amilyen bizonyos, hogy a Szent Szellem egykor a próféták által szólt, olyan bizonyos, hogy eljön az idő, amikor majd az egész földet betölti az Úr dicsősége. Jézus Krisztus nem hiába halt meg. Isten Szelleme nem hiába munkálkodik. Az Atya örökkévaló célja nem hiúsulhat meg! Itt, ahol most a Sátán zsarnokoskodik, az Úr Jézust koronázzák királlyá és a mindenható Isten uralkodik majd! Ebben a hitben megerősödve

kezdjünk a mai nap munkájához és küzdelmeihez!

*

A megváltást csak Krisztus végezhette el

„Minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal. ” (Ef 2,5)

A váltság nagy munkáját sem gyarló ember, sem más lény nem végezhette el: erre egyedül Isten egyszülött Fia volt képes. Az emberiség bűneiért nem tudott eleget tenni az ember önmaga, aki már a paradicsomban megszegte Isten parancsát, pedig az mindössze abból állt, hogy a paradicsom sok fája mindegyikének gyümölcséből ehet, csupán egyből nem! Hogyan lett volna képes erre bármely más teremtmény?! Ezt Isten egyszülött Fia is csak úgy tehette meg, hogy emberi formát vett magára. Emberért csak ember tehetett eleget, viszont Istent csak Isten engesztelhette ki: ezért a Megváltónak egy személyben embernek is, de Istennek is kellett lennie. Ezért kellett az Egyszülött Fiúnak az idők teljességében emberi formában megszületnie. Isten nagy irgalmasságában meghozta értünk ezt a nagy áldozatot. Mint az ige mondja: „az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal” (Ef 2,4-5). így vált valósággá az ige: „az Atya szereti a Fiút: az ő kezébe adott mindent” (Jn 3,35) és „minden, amit nékem adott az Atya, én hozzáj jő” (Jn 6,37).

Magasztallak Téged, Ég és Föld Ura, hogy oly kegyelmes voltál hozzánk, gyarló, bűnös emberekhez, akik már ősszüleink engedetlenségével is úgy megszorítottunk Téged. Bár méltatlanná váltunk kegyelmedre, nem sajnáltad elfogadni Egyszülött Fiad nagy áldozatát: engedted meghalni Őt az Ártatlant a Golgota keresztyén, így elevenítettél meg minket is, a vétkek miatt megholtakat, Szent Fiaddal együtt. Legyen ezért mindörökre áldott háromszor szent Neved! Krisztusért. Ámen.

„Mert boldog az az ember, ki dicsér tégedet, És kóstolgatja
mindennap szent beszédedet; Hát legeltessed igéddel bolygó
nyájadat, És teregedded Lelkeddel juhocskáidat.” (Énekeskönyv
229. é. 2. v.)

*

Kajafás

A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt igyekeztek hamis tanúvallomásra szert tenni Jézus ellen, hogy halálra adhassák.

(Mt 26,59)

Jézus keresztre feszítése idején Kajafás volt a főpap, s így a hetventagú nagytanács

elnöke is. Ennek a testületnek kellett kimondania a halálos ítéletet a Megváltóra. Ez az ítélet már készen volt, csak formai bizonyítékokat kellett keresni a jogosság látszata miatt. Ennek érdekében Kajafás hamis tanúkról is gondoskodott, de azok egymásnak ellentmondó hazugságokat állítottak, így végül ő mint ügyész feltette a döntő kérdést:

- Te vagy-e a Krisztus (a Messiás), az élő Isten Fia?

-

- Én vagyok - felelte Jézus. Ez a két szó mindig Isten önkijelentése volt. Ezek után minden tanácstag kimondta az ítéletet: Méltó a halálra.

-

Mi volt Kajafás és társai bűne? Az, hogy nem azt vizsgálták meg, mennyiben lehet igaz - akár a Szentírás alapján -, amit Jézus magáról állít, hanem ragaszkodtak a maguk előítéletéhez: ő nem lehet a Messiás. Aki a saját igazának szemüvegén keresztül néz, nem láthatja meg a valóságot. A maguk igazának bizonygatásához nem féltek igénybe venni szennyes eszközöket sem. Isten igazságának győzelméhez soha nincs szükség ilyesmire. Bírói székben ülve senki sem tudhatja meg, ki valójában Jézus Krisztus. Csak ha magunkat őszintén megalázzuk előtte, akkor kapunk választ a kérdéseinkre, s akkor fogjuk megérteni az ő válaszát. - Jézus kijelentéseit az értelmünk ítélőszéke elé állítva csak belebonyolódunk előítéleteinkbe. Aki előlegezi neki a hitet, azt ő értelmileg is meggyőzi arról, hogy mi valójában az igazság. S könnyen kiderülhet: nem Jézus istenkáromló, hanem én, nem ő méltó a halálra, hanem én. Az ezt megértő embernek pedig nem kell többé bizonygatni, hogy a Krisztusnak szenvednie kellett, mert csak így kaphatnak kegyelmet a benne hívők.

*

**„Az igaz megérti a nincstelének ügyét, a bűnös azonban nem tudja megérteni.”
Példabeszédek 29,7**

Megérteni egymást - talán ez a legnagyobb emberi bölcsesség. Isten azért adta az embernek a beszéd képességét, hogy meg tudjuk érteni egymást. De mi ma is a Babel tornyát építjük, nem is akarjuk abbahagyni, míg az égig nem ér, hogyan tudnánk megérteni egymást? Mindent megteszünk, hogy megértsük a nagyok, sikeresek, gazdagok életét, hogy eltanuljuk a titkukat. Azért van a sok pletykaújság, azért vásárolja a sok elégedetlen ember, látni kell, hogyan sikerül másnak, kövessük, hátha nekünk is sikerülni fog, és az irigység kitartásával lessük őket. De a nincsteleneket? Kinek van arra ideje? Tőlük nincs mit tanulni, csak elszomorítják az örülni vágyó embert, jobb tőlük minél távolabb lenni, nehogy valami ránk tapadjon nyomorúságuk szennyéből. Megérteni? Miért? Abból nem származik semmi nyereség.

Krisztust kell ismerni, Őt követni abban is, ahogy Ő lehajolt a bajban lévőkhez. Mennyire megértette a vakot, aki látni akart, és az Ő saját szavát visszhangozva csak

annyit mondott neki: láss! Megértette a gyenge hitűt, aki segítséget kért a maga hitetlensége ellen, és meghallgatta kérését. Megértette Pétert, akkor is, amikor megtagadta Őt, és felmentést adott neki. Megértett téged, ha szóltál hozzá. Ugye, mennyire megértett? Szólj hozzá bizalommal, és kövesd a megértésben!

Krisztusom, Megváltóm, Te megérted az én nyomorúságomat. Talán nem vagyok nincstelen, sok ajándékom gazdaggá is tehet, de van annyi nyomorúságom, mint minden embernek ebben a szomorú világban. Próbálom másoknak panaszolni, de elakad a szavam. A többieknek is van bajuk elég, kit érdekelne az én panaszom! Hozzád fordulok, Uram, aki mindig megérted a hozzád fordulókat. Érts meg, amikor panaszolok, és adj vigasztalást! Érts meg, ha gondjaim bűnbe visznek, adj bocsánatot és útmutatást a jóra! És ha én is megértettem akaratomat és jószágodat, nyisd meg gyarló fülem, hogy képes legyek meghallgatni, megérteni a nyomorultabbat, és átadni a Te vigasztalásodat! Ámen.

*
,

ISTEN ÉS A BŰN ÖSSZECSAPÁSA

„A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára.” I. Pét. 2, 24.

Jézus Keresztje Isten bűn felett mondott ítéletének kinyilatkoztatása. Semmiképpen se tűrd Jézus Krisztus Keresztjével kapcsolatban a vértanúság gondolatát. A Kereszt olyan nagyszerű győzelem volt, amely alapjaiban, rázta meg a poklot. Időben és örökkévalóságban nincs-bizonyosabb dolog annál, amit Jézus Krisztus tett a Kereszten: visszahozta az egész emberi nemzetséget az Istennel való helyes kapcsolatba. A Megváltást tette az emberi élet alapjává, azaz utat készített minden emberfiának arra, hogy közösségbe juthasson Istennel.

A Kereszt nem véletlenül esett meg Jézus Krisztussal: ő ebből a célból jött. ő a „Bárány, aki megöletett e világ alapjainak megvettetése óta.” (Jel. 13, 8.) Őrizkedj, attól, hogy a „testben megjelent” Istent (I. Tim. 3, 16.) elválaszd a „bűnné tett” Isten Fiától (II. Kor. 5, 21.). A testtétele a Megváltás céljából történt. Isten azért lett testté, hogy leszámoljon a bűnnel, nem pedig az önkiteljesedés céljából. A Kereszt az idő és az örökkévalóság központja s mind a kettő rejtélyére felelet.

A Kereszt nem egy ember keresztje, hanem Isten keresztje s emberi tapasztalat útján sohasem fogható fel. A Kereszt Isten természetének kiabrázolója, az a kapu, amelyen keresztül az emberi nemzetségnek minden egyes tagja közösségre léphet Istennel. Ha elérkezünk a Kereszthez, nem tudunk tovább menni: megmaradunk abban az életben, amelyhez a Kereszt képezi a kaput.

Az üdvösség középpontja Jézus Keresztje s azért olyan könnyű elnyerni az üdvösséget, mert Istennek olyan sokat kellett fizetnie érte. A Kereszt az a hely, ahol Isten és a bűnös ember összecsapnak, úgy, hogy az éleihez vezető út feltárul, a csapás pedig Isten szívét éri.

*

Jézus az uralkodó

110. zsoltár

Messiási zsoltár ez, az eljövendő messiást mint királyt és papot állítja a zsoltáríró Isten gyermekei elé. Jól tudjuk, hogy a messiásnak királyi, papi és prófétai tiszte van a jelenvaló világban. Ezeket a különböző tiszteket az Ószövetségben egymástól függetlenül, különbözőképpen, külön személyek ábrázolták ki. Az Úr Jézus Krisztus az Ő személyében ezt a hármas tiszte egyesítette. Ez a zsoltár az Ő királyi és papi tisztéről szóló prófécia."

Neki adatott minden hatalom mennyen és földön. „Monda az Úr az én uramnak, ülj az én jobbomon, amíg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá." Ezekkel, a szavakkal búcsúzott az Úr i. vers Jézus a jelenvaló világból, ezt látták benne az Isten küldöttei, a próféták és az apostolok is. Pál így tesz bizonyóságot a Szentlélek által: „O benne teremtett minden, ami van a Mennyekben és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek." Az ítéletet egészen a Fiúnak adta az Atya. Az uralkodást is a Fiúnak a kezébe tette le. Ő mégis arról tesz bizonyóságot a Jelenések könyvében, hogy én is uralkodom az én Atyámmal az Ő Jel 3,11 királyiszekében A megváltott nép számára rendkívül nagy bizonyosság és békeség forrása, hogy uralkodik az Úr, az én Megváltóm, a Jézus Krisztus az Isten jobbán. Azok, akik a hatalmat itt a földön imitt-amott gyakorolják, csak árnyékkirályok. A hatalom a Krisztusnak adatott égen és földön. Ha pillanatnyilag úgy látszik is, átmenetileg az Ő rendelkezése, akarata folytán mások gyakorolják e jelenvaló világban a hatalmat, a végső hatalom az övé. Isten tette Őt királlyá és pappá az O mindenható szava által. Megesküdt az Úr és nem másítja meg. Ahogy az Isten teremtő szava által, a semmiből előállott a mindenség, ahogy az Isten parancsol a halálnak, és élet fakad belőle, ahogy parancsol a pusztaságnak, és forrássá teszi, vagy a kősziklának, és víz fakad belőle, ugyanúgy az Ő mindenható szavánál fogva királlyá és pappá tette örökre és visszavonhatatlanul a mi Urunkat, a Jézus Krisztust. Nem az Anyaszentegyház tette azzá, nem ceremóniák, nem úgy történt, hogy egy sereg ember tette meg királlyának, és szervezőképességgel bíró emberek tömegeket szerveztek meg Krisztus királyságának magasztalására és dicséretére, hanem Isten tette Őt királlyá és pappá.

Van e világnak Krisztusa és királya, van Istene és Ura. Az a Krisztus, akiről mi beszélünk, akiről a kijelentés szól, független az emberektől. Függetlenül attól, hogy emberek királyként és Krisztusként tisztelik-e Őt, király és Krisztus marad. Jézus Krisztus nem lehet trónvesztett. A királyi sarjak, ha öröklük is trónjukat, előbb vagy utóbb trónvesztettek és földönfutókká lehetnek. Az Úr Jézus Krisztussal ez nem történhetik meg.

E. Stanley Jones írja Krisztus a világ országútján című könyvében, hogy van valahol Indiában egy templom, amelyik hegytetőre épült. Annak idején még a gyülekezet is ott telepedett le a templom körül, közben azonban gazdasági vagy a földtani helyzet változásánál fogva a falu elköltözött a hegyről le a völgybe. A templomba senki sem járt többé, a pap azonban változatlanul ott végezte a ceremóniákat. A gyülekezet eltávozott tőle. Ebben a világban mindig lesznek ilyen papok és egyházak. A misézés tovább folyik a szószéken, de nincs gyülekezet. Ezeket a papokat magukra lehet hagyni, mert emberek tették papokká őket. Jézus papsága nem ilyen papság. Neki mindig meglesz a maga gyülekezete, mindig ott lesz a nép, amely készséggel siet a sereggyűjtés napjára.

A kövekből is támaszt Isten fiákat magának. Lehetséges, hogy elvétetik az evangélium a papi egyháztól, és a papság magára marad. Krisztus azonban soha. Lehetnek ebben a világban föld nélküli királyok és gyülekezet nélküli papok, de nem lesz ebben a világban gyülekezet nélküli és ország nélküli uralkodó a Jézus Krisztus. A mi Urunk ott van az Atya Isten jobbán egészen addig, míg az utolsó ellenség, a halál is eltöröltetik. Amíg minden győzelmet kivív, míg az ellenséget, az ördögöt, a halált leveti a tűzzel és kénkövel égő tóba. Amíg megtörik ezek ereje és hatalma az emberi szellemvilágban, ott van az Atya Isten jobbán, onnan léssen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat.

Az Úr Jézus Krisztus ereje a Sionban megváltottak gyülekezetében van. A te hatalmad pálcáját Sionból nyújtja ki az Úr. Arról való bizonyágtétel ez, hogy az isteni erőknek az anyaszentegyházban kell nyilvánvalókká lenni. Ha az anyaszentegyházban hiányzik a lélek, ha a gyülekezetből hiányoznak a lélek erői, az annak a bizonyága, hogy az Úr Jézus Krisztus kivonult onnét, megvonta kegyelmének ajándékát és erejét. Ahol a Jézus Krisztus a maga teljességében jelen van, onnét kinyújtja az Ő hatalmának pálcáját. Annak, hogy a mi gyülekezetünkben, egyházunkban, felekezeteinkben szégyenteljesen valósággá vált, hogy aranyom és ezüstöm van, de nem tudom mondani a Názáreti Jézus nevében, hogy kelj fel lábaidról és járj, annak az a magyarázata, hogy nagyon kevés köze van Krisztushoz. Csak névlegesen neveztetnek a legtöbb esetben róla. Ha Krisztus teljesen Úr volna egy ilyen gyülekezetben, akkor kinyújtotta volna kezét, hogy minden nép kényszerüljön megérezni az Ő hatalmát. Ez a keresztyénség ma nem tudja a betegeknek mondani, hogy gyógyuljatok meg, tisztuljatok meg, hogy a bűnösök megoldozása és megkötözése olyan csekély, mondhatni semmi, az megint csak annak a bizonyága, hogy nem nyújtja ki az ő hatalmának pálcáját a Sionból, mert nincsen ott. Sionból eltávozott az

Úr, Sionban nincs jelen az Isten. Hatalmat vettek a sötétség lelkei, hatalmat vett a világ az emberi elképzelések, emberi hatalomra, nagyságra, dicsőségre törés, és nincsen jelen az Úr. Éppen ezért nincsenek jelen dicsőségesen Isten csodái. Hol vannak azok a jelek és csodák, melyekben részesülniük kellene az Úr Jézus Krisztus nevében igét hirdetőknél? Hiányzanak, mert az Ő hatalmának pálcáját nem nyújtja ki az Úr Sionból, nem uralkodik onnét, mert magára maradt Sión, törbe hanyatlott, a maga útjára tért.

Az Isten ígéjét nem hallja meg minden ember. Hiába hallatszik Krisztus evangéliuma, hiába kürtölnék az utcákon, útfeleken, hiába zúgják tele a várost a harang szavával, és hiába volnának fényes körmenetek, hiába szórják tele röplapokkal az utcákat, minden propaganda hiábavaló, mert Krisztusnak nem lehet propagandát csinálni. Mindig nagyon tévednek azok, akik Krisztusnak propagandát akarnak csinálni, és fel akarják hívni az emberek figyelmét Jézus Krisztusra. Isten ígéje, hogy „a te néped siet sereggyűjtésed napjára”, mindörökké megáll. Ha valaki az újszövetségi írásokat tanulmányozza, megfigyelheti, hogy a legtöbb esetben azok, akik Krisztussal találkoztak, az első hallásra készséggel sietnek oda hozzá, amint evangéliumot hallottak. A keresztyén szolgálatnak megtapasztalása ma is az, hogy azok az emberek, akik nem készséggel jönnek az Úr Jézushoz, hanem kötéllal kell őket odavonszolni, előbb-utóbb eltávoznak tőle. Mindig vannak Krisztus társaságában olyanok, akiket oda kell szeretni. Ezek az emberek nem igazán az Ő népe közül valók. Az Ő népe közül valók készséggel sietnek az Ő sereggyűjtésének napjára. Azokat ellenállhatatlanul vonzza Isten szerelme. Azt mondja Jézus: „Amikor én felemeltetem, mindeneket magamhoz vonzók.” Reménytelenek azok az emberek, akik évek óta hallják az igét, és nem történik velük semmi, ugyanazok maradnak, akik évekkal ezelőtt voltak. Mozdulatlan kövek, akikre nincsen hatással semmi. Isten gyermekei készséggel jönnek Isten ígéje közelébe.

De kiterjeszthetjük ezt a meglátást arra a területre is, amikor Isten az Ő munkájába küldi megváltottak. Vannak lelkek, akik mindig vonogatják magukat a szolgálattól, akik kifogásokat és ürügyeket keresnek, hogy én nem vagyok alkalmas, méltó, nincs időm, nem érek rá, nincs képességem. Ezekről előbb-utóbb nyilvánvalóvá válik, hogy nem is állnak bele a szolgálatba soha. A nemakarásnak nyögés a vége. Isten országában is beigazolódnak, hogy azok az emberek, akik csak nyögnek, és nem állnak oda készséggel az Úr akarásába, azok igazán alkalmatlanok. Megvan-e benned a készség úgy, ahogy Isten a képességet adta hozzá? Nem arról van szó, hogy olyanokra legyen készség benned, amire nincs képességed. Vannak emberek, akik arra is lusták, hogy az énekeskönyvben egy lapot is tovább fordítsanak. Vannak, akik lusták arra, hogy megkérdezzék azoktól, akik az összejövetelre járnak, hogy te mióta jársz ide és minek? Nincsen bennük készség a szolgálatra. Ezekről nem lehet készséget várni akkor sem, amikor szenvedni kell Jézusért. Hogyan vennék magukra a mások nyomorúságát, az egész közösség ügyét, terhét, gondját és baját, amikor nincsen bennük készség,

hogy siessenek az Úr sereggyűjtésének a napjára? Jól tudjuk a történelemből, hogy sok csatát azért veszítettünk el, mert nem volt a nemzet nemeseiben, vezetőiben készség arra, hogy oda tegyék vállukat a kereszt alá. A mohácsi vész azért következett be, mert azt mondták, hogy menjen a király azokkal, akik körülötte vannak. Akiknek pedig menni kellett volna, nem igyekeztek megjelenni a csatatéren. Jaj lett volna, ha Jakabban nem lett volna készség arra, hogy Heródest megölje fegyverrel. Ha nem lett volna Pálban készség, hogy így szóljon: nem tanácskoztam testtel és vérrel, nem csak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok, és ha nem lett volna Isten választottaiban készség arra, hogy mi pedig meghalni is készek vagyunk Krisztusért. Megvan-e benned a készség minden terhet, gondot és gyalázatot, és ha kell, halált is vállalni Krisztusért? Vagy pedig nem sietsz készséggel, hanem csak vonakodva, tanakodva, nem pedig célegyenest előre futsz?

Magától értetődő dolog, hogy a harcban csak azok vehetnek részt, akik szentséges öltözettel bírnak. Akik ruháikat megmosták és megfehéřítették a bárány vérében. Ismét fenyegeti Isten országa ügyét a veszedelem, hogy van egy sereg ember, aki készséggel részt venne a szolgálatban, de nincsen hozzá fehér ruhája, idegen tűzzel imádkozik Istennek. Nagyon sokan vannak, akik Isten követeként tolják fel magukat a világban, de nem az Úr sereggyűjtésének a napjára sietnek, mert csakhamar kiderül, hogyha az Úrért helyt kell állni, megfutamodnak. Azoknak, akik az Úr sereggyűjtésének napjára gyűlekeznek, szentséges öltözetben kell megjelenniük, nem elég a papi ornátus, hanem a Jézus Krisztus vérében megtisztított fehér ruha szükséges. Aki nem szentséges öltözetben gyűlekezik a nagy ütközetre, amikor a démonok hada majd támad, arról hamar majd nyilvánvalóvá lesz, hogy nincsen pajzzsal és páncéllal körülvéve. Hányan hullottak el könnyelműen, akik azt gondolták, hogy a maguk erejével harcolhatnak. Kéva fiaimhoz hasonlóan hányan kísérelték meg, hogy ördögöt űzzenek, és hányszor kellett mondaniuk a démonoknak, hogy „A Jézust ismerem, Pálról is tudok; de ti kicsodák vagytok?“, és megszagatniuk őket? Hányan vannak, akik, noha az evangélium szolgálaként jártak, csúfot és kudarcot szenvedtek azért, mert nem volt szentséges öltözetük, hogy diadalmasan és győztesként megállhassanak az Úr sereggyűjtésének napján.

Melkisédekről elég titoktartóan szól az írás. Nem tudunk róla többet, minthogy az ószövetségi írások szerint valahol még az egyháztörténelem ideje előtt Istennek csodálatosan elhívott papja volt, mint Jézus Krisztus előképe. Az ő rendje az ő öröksége szerint kente pappá a mi Urunkat a Jézus Krisztust, és amilyen csodálatosan titokzatos Melkisédek rendje, olyan csodálatos titok veszi körül a mi Urunk főpapságát. Kell is hogy maradjon benne mindig valami titokzatos, mert hogyha Isten mielőttünk teljes egészében lelepleződnék, és semmi sem maradna benne, amit nem jelentett ki önmagáról, akkor a mi emberi szívünk megszokna. Éppen ezért mindig tart valami újat, csodálatosat számunkra, mindig van valami, ami vonzza, közelebbi, újabb és bensőbb

megismerésre sarkallja lelkünket. Hogy soha ne legyen egészen kiismertté, ne váljon megszokottá, mindig tudjon nekünk újat, csodálatosat, dicsőségeset és gazdagot adni.

A világban mindig összeütközés van Krisztus és a világ fejedelme között. A sötétség hatalma, az ördög, nem nyugszik bele abba, hogy Krisztus királysága, a hajnalhoz hasonlóan, mindig teljesebb legyen. Keresztül-kasul gáncsot akar vetni Krisztus evangéliuma terjedésében Isten országa növekedésének. Az örökkévaló Isten azonban azt mondja, hogy Jézus ott áll az Ő jobbjára felől, és megrontja haragja napján a királyokat. Elkövetkezik a végső összeütközés napja. Az ezer éves birodalom befejezése után a földszéleken összegyülekezik Góg és Magóg hada, az ördög elhiteti őket, és lázadást támaszt Krisztus és az Ő népe ellen. Ez lesz Isten haragjának napja, amikor végső leszámolásra és összeütközésre készül Góg és Magóggal. Az első háború Kain győzelmével végződött, az utolsó háború Jézus Krisztus diadalával, és Góg és Magóg pusztulásával végződik. Haragja napján megrontja a királyokat, ítéletet tart a nemzetek között, telve lesz a föld holttestekkel, összezúz messze földön minden főt. Mindeneket, akik fellázadnak ellene, porba sújt, megaláz, megsemmisít.

A végső győzelem a mi Urunké. Uralkodik a mi Istenünk. Nem hiába mondta: „Monda az Úr az én uramnak: Ül az én jobbjomra, amíg ellenségeidet zsámolyul vetem a te lábaid alá.” Gedeonról olvassuk az Ószövetségben, hogy amikor elhívatott a vezérségre, összegyülekezett hozzá harminckétezer ember. Akkor Isten azt mondta: „Mondd meg a népnek, hogy aki fél és retteg, térjen vissza.” Huszonkétezren azonnal visszatértek. Isten megint azt mondta: ez a nép is sok, vezesd őket le a vízhez, és ott mindazok, akik a nyelvükkel nyalnak a vízből, az én választottaim, akik pedig nekihasalnak, hogy igyanak, azok nem kellenek nekem. E próba után a tízezerből háromszáz maradt, és ezzel a háromszázzal vívta meg Gedeon a győzelmet. Az út mellett való patakból iszik a mi Urunk Jézus Krisztus. Nem az volt előtte fontos, hogy változtassa át a köveket kenyerekké, tehát testi éhségét kielégítse, hanem így szólt: „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem az Isten igéjével.” Nem dicsőséges királyságot választott a földön, hanem a messiási küldetést. Lehetett volna király, földi uralkodó, hatalmat vehetett volna a jelenvaló földön, jól tudta azonban, hogyha a földbe esett gabonamag el nem hal, egyedül marad, ha pedig elhal, megrothad és gyümölcsöt terem.

Az út mellett való patakból iszik, ezért emeli fel az ő fejét". Ha győzelmet vársz, ha szeretnél odatartozni Isten győztesei közé, akik készséggel sietnek az ő sereggyűjtésének napjára szentséges öltözetekben, akkor egy módon lehetséges, mégpedig úgy, hogy az út mellett levő patakból iszol. Nem mész be az erdő hús mélyére forrásokat keresni, hanem csak egy szempillantásra hajolsz oda az út melletti vízhez, nem a test kényelme az első és a fontos, hanem Krisztus evangéliuma, győzelme. „Az az

indulat legyen bennetek, ami Jézusban volt, aki nem tekintette zsákmánynak, hogy az Istennel egyenlő." Krisztus királyi sereget gyűjt, aki készséggel siet a seregyűjtés napjára, azokból, akik nem feledkeznek bele a világba, a vásári sokadalomba, hanem egy dolog van szemeik előtt, Jézus Krisztus győzelme. Ha Isten győzteseként az Ő seregéhez akarsz tartozni, akkor így csatlakozhatsz, minden mást félre téve. Még a tikkasztó szomjúságot, a gyomrodát rágó éhséget, ha kell a hideget is vállalod, mész az Ő szolgálatában az elveszett után, oda, ahová küld téged. Jézus az uralkodó, seregét gyűjti. Hol vannak azok, akik készséggel sietnek az Ő seregyűjtésének napjára?

Jézus sereget gyűjt. Vajon elindul-e a te szíved, hogy megyek, Uram, megyek feléd, ahová küldesz, oda megyek, ahol te meghalsz, ott halok meg. Néped az én népem, Istened az én Istenem. Elhagyom apám házát, szülőföldemet, megyek veled, megosztom az özvegyi sorsot, bizonytalanságba, reménytelenségbe, de az én szívem hű marad hozzád mindhalálig.

*

Április 7

Emberektől nem félve

„A Föld valamennyi népe látni fogja, hogy az Úr nevéből neveznek, és félnek tőled" (5Móz 28,10).

Akkor majd semmi okunk nem lesz, hogy mi féljünk tőlük. Ez szegényes szellemiségre és inkább hitetlenségre vallana, mint hitre. Isten önmagához hasonlóvá alakít bennünket, hogy joggal viselhessük nevét, és valóban hozzá tartozzunk. Bárcsak valóra válna ez az Ige az életünkben (elnyernénk ezt a kegyelmet, hiszen) az Úr alig várja, hogy így legyen, azaz: hogy lássák a népek rajtunk, hogy az övéi vagyunk.

A valóság az, hogy az istentelenek félnek az igazi hívóktól. Gyűlölik őket, de félnek is tőlük, így reszketett Hámán Márdokeustól, noha ő tört az utóbbi életére. Mert az istentelenek gyűlöletének oka valójában a félelem, de büszkébbek, semhogy ezt bevallanák. Ezért járjunk félelem nélkül az igazság útján. Nem nekünk van okunk félni, hanem a gonosztevőknek, akik a Seregek Ura ellen harcolnak. Ha valóban úgy élünk, mint akik az örökkévaló Isten nevéből neveztetünk, biztonságban vagyunk. Miként egykor a római birodalom polgárának csak annyit kellett mondania: római vagyok - és máris maga mögött tudhatta a hatalmas birodalom valamennyi légiójának védelmét, - ugyanígy Isten emberei a Mindenható védelmét tudhatják maguk mögött. Isten inkább elküldi az égből valamennyi angyalát, semhogy egyetlen hívő gyermekét is védelem nélkül hagyná. Légy bátor, mint az orozslán, mert Isten veled van.

*

Péter

**Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.
(Mt 26,75)**

Amíg Jézust vallatták Kajafás kihallgatási termében, addig Péter az udvaron háromszor letagadta, hogy ismeri őt. Ez önmagában is gyalázatos tett volt, de még szomorúbb, hogy előző este még fogadkozott, hogy mindvégig kitart Jézus mellett, „kész vagyok veled menni a börtönbe vagy akár a halálba is”. Péter nagyon öntudatos ember volt. Mindig voltak ötletei, javaslatai, s meg volt győződve arról, hogy mindent jobban tud, mint mások. Nagyot hibázott, amikor nem akarta elfogadni, hogy Jézus küldetése a váltság, vagyis az, hogy elszenvedje az emberiség büntetését a kereszten. Péter szerette Jézust, de kereszthalála ellen tiltakozott. Pedig Jézus többször említette, hogy egyenesen e célból jött. Ez a hallgatag Krisztus-tagadás aztán egy kritikus helyzetben - nagypéntek hajnalán - nyílt Krisztus-tagadássá vált. Nem gondolta Péter, hogy ennyi gyávaság, hitványság lapul hősnek vélt szíve mélyén. Nem ismerte magát. A bűneit egyszer már felismerte, de önmagát még rosszul értékelte. Meg kellett látnia, hogy nemcsak bűnei vannak, hanem bűnös, az egész lénye romlott. És ezen csak sírni lehetett. Viszont segítem, csak az ilyen emberen lehet, aki már nem hősködik, nem maga akarja megoldani lelki kérdéseit, végre helyes önismeretre jut, kéri és elfogadja Jézus bocsánatát. Mert az Úr mindezt eddig is tudta Péterről, és mégis szerette. Használni azonban csak ez után tudta.

A jó szándék, tenni akarás, ötletgazdagság még nem jelenti azt, hogy valaki érti is Jézust, és egyetért vele mindenben. Énelkül viszont senki sem lehet az ő szolgája. Boldog, aki teljes ráhagyatkozással el tudja mondani, amit Péter húsvét után vallott: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged”. Ez után kapta a megbízást: „Legeltesd bárányaimat!”

*

Először le s azután fel (II.)

**Én azt gondoltam, hogy majd ki fog jönni, elélem áll, és segítségül hívja Istenének, az
Úrnak a nevét... 2Királyok 5,1.**

Naámán egészen mást gondolt, amikor gyógyulást keresve nagy kísérettel Elizeushoz ment. Várta, hogy Isten embere maga fog személyesen körülötte szorgoskodni, s ünnepélyes kézzrátétel után szívbe az Úrhoz kiált majd. Ehelyett Elizeus egy követ

útján csak annyi üzent neki, hogy fürödjék meg a Jordánban.

Isten gondolatai mindig egészen mások, mint a mi emberi elképzeléseink. Legtöbbször helytelenül és fordított módon gondolkodunk, de annyira belebonyolódunk saját elképzeléseinkbe, hogy nehezen tudjuk elengedni azokat. A különösen mélyen gyökerezet kedvenc elképzeléseinket a világért sem adnánk fel. Jézus tanítványai is azt gondolták, hogy Mesterük ügyének egészen más kimenetele lesz. Elképzelésükben egy dicsőséges befejezés élt, nem pedig a gyalázatos halál. „Pedig mi azt reméltük, hogy Ő az, aki meg fogja váltani Izraelt” - ti. a római elnyomás alól. Jézus ellene volt ezeknek a téves elképzeléseknek és ismételten bizonyosságot tett arról, hogy az Ő útja a szenvedés útja. - Pál apostol a még meg nem tért állapotában azt gondolta, hogy Istennek nem tehet jobb szolgálatot, minthogy tűzzel-vassal irtja a Názáreti gyűlölt követőit. „Egykor én is úgy véltem, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem.” - Mózes „úgy vélte” Egyiptomban, hogy népének fel kell ismernie, hogy Isten éppen az ő keze által nyújt majd szabadulást, amikor önfejjé módon erőszakhoz nyúlt.

Nincs veszélyesebb dolog, mint a hitetlen emberek téves elképzelése: 'Hiszen én már a helyes úton vagyok, miért ne jutnék célba? Semmi rosszat nem teszek és teljesítem Isten iránti kötelességemet'. Keresztelő János és előtte valamennyi próféta ilyen téves vélekedések ellen harcoltak. Jézus maga is ellene volt kortársai téves elképzeléseinek, s utána ugyanígy volt ezzel az igazság minden más tanúja. Csak a hazug próféták erősítették meg hallgatóikat fonák vélekedésükben. Engedd meg, hogy Isten Igéje korigálja saját egyéni elgondolásaidat. Naámánnak is nehezen ment ez. Már-már kedveszegetten visszafordult, de azután mégis meggondolta magát. - Jó annak, akit Isten Igéje helyes belátásra bír, és értelmét foglyul adva engedelmeskedik az igazságnak!

*

Isten elküldte a világra Egyszülöttjét

„Egyszülött Fiát küldte Isten e világra, hogy éljünk általa. ” (I Jn 4,9)

János, a szeretet apostola írja: „Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa”. Mi viszont, írja tovább, „megismertük és elhittük az Istennek irántunk való szeretetét” (Un 4,9.16). Tagadó formában is megismétli az apostol: „Nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa” (Jn 3,17). Jézus Nikodémussal való éjszakai beszélgetésében egyetlenegy ember előtt, elsőként mondja el az Evangélium örök és legszentebb üzenetét: „Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). Ezt azóta száz-

és százmilliók vallják. Erről mondták egyszer: „Ha megtörténnék a világon az a nagy csoda, hogy minden Biblia elveszne, ebből az egy igéből meg lehetne írni újból az egész Szentírást". Keresztelő János is csodálatosan fejezte ki az Evangélium örömeit, mikor meglátta Jézust a Jordán partján hozzá menni: „Íme, az Isten ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit" (Jn 1,29).

Légy áldott Krisztusunk, hogy a szeretet és az élet örök forrásaként jöttél bűnös földünkre és megszentelted azt jelenléteddel, így ismert meg mindenki, aki igazán látott. Amerre jártál, élet támadt lábad nyomán. Még a halálból is élet fakadt szavad nyomán minden Benned bízó lélek számára. Ne hagyj el minket: maradj velünk életben, halálban, örökkévalóságban! Ámen.

„Szegény bűnös embereknek Idvességes reménye,
Benned hívőknek öröme, Boldogsága, szépsége: Jövel,
jövel hozzánk, kérünk, Mindenkoron légy mivélünk,
Mert csak te vagy Krisztusunk, És kegyelmes
Jézusunk." (Énekeskönyv 227. é. 3. v.)

*

„Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt, aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt majd én is megtagadom mennyei Atyám előtt." Máté 10,32-33

Sok olyan igé van, főként Jézus szavai közt, amihez nem szükséges semmiféle magyarázat. Ez is azok közé tartozik. Éppen csak tudomásul kell venni, és egyeseknek nagyon megrémülni tőle. Nem mindenkinek. Mennyi boldog ember él a földön, akinek ez a legnagyobb reménye. Soha eszébe se jutott Krisztust megtagadni. Gyermekének, unokáinak örömmel beszélt Megváltójáról, szomorú ismerőseit azzal vigasztalta, imádságában, csendes bizonyágtételében tett róla tanúságot, nyugodtan néz halála elé. Ma azokhoz szól a figyelmeztetés, akik az elmúlt, vagy még el sem múlt évtizedekben utánzásból, hamisnak bizonyult, elavult téveszmék hatására, vagy éppen haszonlesésből megtagadták, sőt kinevették, gáncsolták azokat, akik megmaradtak a tiszta vallástételben. Nem kell kétségbe essenek. Krisztus őket is szereti. De annyival tartoznak, hogy nyilvánosan is kijelentsék: Bocsásson meg nekem, hogy Isten is megbocsásson. Vallást teszek róla, Ő győzött felettem is, és én szégyenkezve, de hálás örömmel vallom, hogy Ő az Úr. Mostantól kezdve Ővé kívánok lenni. Ő pedig kész arra, hogy feltétel nélkül visszafogadja tékozló, elcsatangolt, de hozzá térő gyermekeit.

Uram, Krisztusom, hálát adok neked, hogy Te számon tartod minden gyermekedet, aki Téged Urának elfogad és megvall. Add meg nekem is azt a bizonyosságot, hogy ameddig én Téged Uramnak vallók, Te is magadénak vallasz engem, és nekem is helyet készítettél örökkévaló országodban. Add meg, hogy egyre kevesebben legyenek, akik még nem találtak meg ezt a

bizonyosságot! Térítsd magadhoz valamikor Téged megtagadó gyermekeidet, főleg ifjainkat, hogy mind együtt lehessünk majd előtted, mint magadénak vallott, megváltott gyermekeid! Ámen.

*

MIÉRT NEM BESZÉL VELÜNK VILÁGOSAN?

„Megparancsold nékik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak vala, csak amikor az Embernek Fia a halálból feltámad.” Márk 9, 9.

Ne beszélj semmit, míg az Ember Fia fel nem támadt benned, azaz amíg a feltámadott Krisztus olyan mértékben nem uralkodik az életeden, hogy megérted a történeti Krisztus tanítását. Ha belsőleg a helyes állapotba kerültél, Jézus szava olyan világossá válik számodra, hogy csodálkozol: hogy nem értetted meg azelőtt. Azért nem tudtad előbb megérteni, mert lelki beállítottságod tekintetében nem voltál még annyira, hogy elviselhetted volna.

Urunk nem rejti el ezeket a dolgokat; de elviselhetetlenek, míg a lelki élet megfelelő állapotába el nem jutunk. „Még sok mondani valóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok” (Ján. 16, 12.). Közösségben kell lennünk az ő feltámadt életével, mielőtt egyetlen szavát elhordozhatjuk. Tudunk-e valamit arról, hogy Jézus feltámadt életének részesei lettünk? Ennek az a nyilvánvaló bizonyítéka, hogy az ő szava érthetővé kezd válni a számunkra. Isten semmit sem tud kijelenteni nekünk, ha nem bírjuk az Ő lelkét. Egy makacs állásfoglalás valóban megakadályozhatja Istent abban, hogy kijelentsen valamit nekünk. Ha valamelyik tantétel felől megcsontosodtak a nézeteink, Isten Lelke nem keres meg többé minket ebben a kérdésben, nem is tudnók befogadni. Ez a tompa állapot abban a pillanatban megszűnik, mihelyt az Ő feltámadt élete elkezd bennünk munkálkodni.

„Senkinek se beszéljék el . . .” Olyan sokan elbeszélik, amit a megdicsőülés hegyén láttak. Látomást láttak és bizonyosságot is tesznek róla, de életük nincs összhangban véle, az Ember Fia nem támadt még fel bennük. Vajjon mikor fog ő testet öltetni benned meg bennem?

*

20. Zsoltár

KIÁLTÁS GYŐZELEMÉRT!

Így is mondhatnánk: könyörög a királyért. Vagy éppen: kiált. Az ember akkor kiált, mikor

szükségben van. Senki sincs nagyobb szükségben, mint a király. Az, akire a nép, népe boldogítása vár, az van a legnagyobb szükségben. Nagyon kedves és szép párhuzam ezzel az 1. Tim. 2,1-3: „Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalókért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes kegyességben és tisztességben. Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk előtt. " A királyok és mindenféle vezetők szükségben vannak, hogy vezetettjeik imádkozzanak értük. Ez különösképpen fontos dolog a hívőknek!

Az imához Isten ígéretei fűződnek. Mindenekelőtt az, hogy Isten meghallgatja őket! Az imádság nem csak arra való, hogy magunkért járjunk közben, az imádkozás mezeje befogja az élet egészét. Az imádkozol az is értékeli, hogy kikért érez felelősséget. Imádkozunk tehát bátran, sokszor, sokakért, mert Istennek minden ember kedves. Nem jó, ha imádságunk szűk kört ér át, pláne, ha csak magunkért való imádságaink vannak!

Imádságaink lelepleznek minket, kiért, miért, minek a győzelme mellett állunk Isten előtt. Nagyon fontos tudnunk, hogy miközben ez az imádság a király győzelméért hangzik el, a mi királyunk, Jézus Krisztus is harcban áll a sötétség világának urai és a gonoszág lelkei ellen (Ef. 6,12). Ott állunk-e mi is harcban, Urunkkal együtt, felöltöttük-e a Krisztus vitézeinek a fegyverzetét? És a legfőbb fegyverrel, az imádsággal osztozunk-e a küzdelemben a győzelemért?! (Ef. 6,18-20). Bizony illik hozzánk, „szüntelen imádkozzunk!" (I.Thess. 5,17).

Meggondolkoztató párhuzamokban adja elénk az imádság tartalmát.

Adjon győzelmet - néked!

Legyen oltalmad, oltalmával vegyen körül téged!

Emlékezzék meg - rólad!

Cselekedjék - veled!

Fogadja szívesen — a te áldozatodat!

Örvendezhessünk - a te oltalmadban!

Emelhessünk zászlót - érted!

Miért? Azért, mert az imádság tárgya a másik. Amikor az egyéni önzés hátrálép, helyet ad, tudatosan a másiknak. Mindig így: néked, téged, rólad, érted! Következétesen, végig így! Következétesen abban a gondolatban, hogy mikor a másikért harcolok, magamért is harcolok. Nem lehetek Isten áldása alatt, ha meg akarom előzni a másikat!

Miközben olvasom ezt az imádságot, eszembe jut Ézsau és Jákob versengése az atyai áldásért. Mindkettő a maga érdekeit tartotta szem előtt. A megcsalatott Ézsau szinte sírva kéri: „Nekem nem tartottál meg valami áldást?" (1. Móz. 27,34 kk). Az imádság nem azért hangzik el soha, mintha Isten valami vesztes feledékenységben lenne. „ Tudja a ti

Atyátok, mire van szükségetek!" (Mt. 6,8). Az imádságnak nem szabad azt a látszatot keltenie, hogy akaratumat rákényszerítettük Istenre! Ellenkezőleg: „Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül!" (1. Tim. 2,8) mondja Pál erről. Az imádság azt kell szem előtt tartsa: győzedelmeskedjék Isten akarata, rontassék le a Sátán minden hamis igyekezete. Le kell győzni a saját akaratumat, hogy végbe mehessen Isten akarata mennyen és földön! És csak ezután következik a testi, lelki szükségünk, bajaink, nehézségeink orvoslására vonatkozó kérés: Atyám, áldj meg azzal a bizonyossággal, hogy megosztod velünk a terheinket. Kéréseink előterjesztése azzal a bizonyossággal kell történjen, hogy már előre megköszönjük a kéréseink teljesítését. „Hálaadással tárjátokfel kéréseiteket Isten előtt, és Isten békessége, amely minden értelmet meghalad, megfogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban. " (Fil. 4,6-7).

Jákob előre ígéretet kapott Istentől az áldásra. „Egyik erősebb lesz a másikkal a nagyobbik szolgál a kisebbiknek." (1. Móz. 25,23). Jákob azt az örökséget szerezte meg, amit neki szánt előre Isten, de ezért nem kellett volna a csalás eszközével harcolnia. Isten akarata volt ez. Isten minden imádkozó gyermekének szem előtt kell tartania, mi az, ami Isten akarataiból következhet. Erre azonban egyiket sem figyeltek. Isten akarata szent, Isten akarata teljesedéséhez semmiféle nemtelen, csaló módon nem szabad hozzájárulnunk. Isten minden ígéretéhez hozzátartozik az „ámen"-ünk. Isten ígéreteit szem előtt kell tartanunk, arról nem szabad megfeledkeznünk. És bizalommal, engedelmesen el kell azt fogadnunk.

Ki és mi a fontos az imádságainkban? Ki ez a „te", a „neked", „rólad", „veled", „érted"? Bizony ez nem más: „legyen meg a te akaratom." (Mt. 6,10.) Aki imádkozik, Isten akarata beteljesedéséhez kell hozzájáruljon. Mózes felemelt kezei többet értek az ellenség elleni harcban, mint Józsué fegyverei! (2. Móz. 17,10-16). Mire valók az imádságaink? Arra, hogy felemelt kezeink közelebb vigyenek minket: Jól tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek! Szükség van imádságra mindig, minden hívő embernek, mert imádságai arról beszélnek, hogy rá van szorulva mindig, mindenben Isten segítségére. Ezért szorosán hozzátartozik imádságainkhoz az alázat is! „Miért parancsolja Krisztus, hogy Istent így szólítsuk meg: Mi Atyánk? Azért, hogy mindjárt imádságunk elején felköltse bennünk azt a gyermeki félelmet és bizodalmat Isten iránt, amely a mi imádkozásunk alapja kell, hogy legyen: tudniillik, hogy Isten Krisztus által Atyánkká lett, és amit tőle hittel kérünk, megadja nekünk." (Heid. KT. 120).

„Az Úr győzelmet ad felkentjének..." (20,7) Az imádságban végül is erre megy ki minden. Arra, hogy az Úr győzzön. Elfogadja az áldozatot. A leghatalmasabb fegyver, amit Isten bevetett a győzelméért, Jézus Krisztus áldozata. Ekörül forog minden győzelem. Jézus Krisztus áldozata az, ami hit által készíthet fel minket minden győzelemre. De ez az áldozat állíthat helyre mindent a mi szükségünk között. Aki a Fiát

odaáldozta, mi módon ne ajándékozna Jézussal együtt mindent minekünk. (Rom. 8,32). „Aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne.” (1. Jn. 4,16). Aki Jézusnak erre az áldozatára figyelve lép az Úr elé, aki a szerelmes Fiúért keres áldást az életére, az számolhat a győzelemre. Boldog nép az, melynek ez az Isten az Ura (Zsolt. 33,12). Isten barátsága és kegyelme többet ér hadseregeknél. Zászlót emelhet, Isten nevében helytállhat az a sereg, amelyik Jézus sebeire hivatkozva állhat meg az Úr előtt.

„Az Úr győzelmet ad felkentjének... ” (20,7). Isten mellett állani, többet ér harci kocsik sokaságánál. Istenben bízva dicsekedhet, mert tudja, tudhatja, kinek hitt, hogy a rá bízott drága kincset meg fogja őrizni, ama napra. (2. Tim. 1,12).

Ezek harci kocsikat, lovakat emlegetnek, mégis csatát vesztenek. Mi pedig a mi Istenünknek, az Úrnak nevét emlegetjük, és mégis állva maradunk. (20,8). „Azok” és „mi” van szembeállítva. A világ fiai bíznak az erőben, saját nevükben, erejükben bízva emeltek zászlót a maguk nevében. Nekünk más a jelszavunk. „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az Úr leikével” indultunk el. (Zak. 4,6). Hol helyezkedik el Isten embere? Isten oldalán vagy a világ nagy dolgait emlegetve, harcolja az élet harcát? Nos, azok térdre rognak, elbuknak, de mi állva maradunk! Góliát hatalmas ember volt, felkészült a harcra, teljes fegyverzetben állt Dáviddal szemben, aki parittyával és öt kövecskével felfegyverkezve állt ki, de nagyobbak bizonyult Góliátnál, mert vele volt Isten hatalma. (I.Sám. 17,50). Dánielre oroszlánok szemei voltak függesztve, attól a pillanattól kezdve, ahogy bevetették őt az oroszlánok vermébe. Dániel nem nézett az oroszlánokra, nem rettent meg hatalmas karmaiktól. Ő a láthatatlan Istenre nézett, és Isten angyala befogta az oroszlánok száját. (Dán. 6,23).

Isten imádkozó gyermeke belé vetheti bizalmát, mert Isten olyan Nevet ajándékozott neki, hogy „Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr Atya Isten dicsőségére.” (Fil. 2,10-11). Isten gyermeke reszketve ereszkedik térdre Krisztus előtt, de imádságából a belevetett bizalom által emelkedhetik fel.

*

Április 8

Megőrizve munkánk végeztéig

„...odaállott mellé az Úr, és azt mondta: »Bízzál, mert ahogyan bizonysgot tettél az én ügyem mellett Jeruzsálemben, úgy kell Rómában is bizonysgot tenned!«” (Csel 23,11).

Veszedelembe kerültél az Úrról való bizonyágtételed miatt? Ne félj, gondolj arra, hogy nem halhatsz meg, míg munkádat el nem végezted. Ha az Úr még több szolgálatot tartogat a számodra, élni fogsz, amíg azokat is elvégzed. Mert ugyan ki törhetné el az edényt, amelyet még használni akar az Úr!

Ha azonban már nincs több feladatod a Mester számára, akkor nem szomoríthat el, ha haza akar vinni oda, ahol már nem ér utol az ellenség keze. Hiszen életed fő célja a Krisztusról szóló bizonyágtétel, ennek elvégzésében pedig nem akadályozhat meg senki: ezért légy békességben! Kegyetlen csalárdság, rosszindulatú félremagyarázás, a barátok hűtlensége, a legmeghittebb bizalmasod árulása vagy bármi más következzen is, mindez nem árthat annak a munkának, amit az Úr bízott rád! A szomorúság éjszakáján melléd áll az Úr és ezt mondja: „Bizonyágot kell tenned!” Ezért nyugodj meg, és teljesedj be az Úr örömeivel!

Ha most éppen nincs is talán szükséged erre az ígéretre, igen hamarosan szükséged lehet rá. Ezért tedd el jól! És ne feledkezz meg imádságaidban a misszionáriusokról és azokról a hívőkről, akiket most üldöznek, kérve, hogy az Úr tartsa meg őket.

*

Pilátus

Te mondod, hogy király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyágot tegyek az igazságról... (Jn 18,37)

A nagytanács halálra ítélte Jézust, de az ítéletet végrehajtani csak a római helytartó hozzájárulásával lehetett. Viszik tehát Jézust pénteken reggel Pilátushoz. Pilátus, Tiberius császár veje, Kr. u. 26-36-ig Szíria tartomány prokurátora volt. A Jézus elleni politikai vád: királynak vallja magát.

A jó hír: noha Pilátus pogány, hivatalból ellenség, és Jézus mindent tud róla, mégis minden előítélet nélkül, szeretettel beszél vele. Tisztázzák, hogy ő valóban király, de országa nem e világból való, s miközben Jézus beszél, mintegy meghívja őt Isten országába. Csodálatos, kivételes alkalom ez Pilátus életében, ami soha többé nem ismétlődött meg.

A rossz hír: a helytartó nem engedett ennek a meghívásnak. Pedig Jézus nagyon rokonszenves volt neki, több kísérletet tett, hogy megmentse őt a kivégzéstől. Érezte szavainak és egész személyiségének igazságát, de nem merte vállalni a mellette való nyílt döntés következményeit. Mert mi történik, ha emiatt feljelentik őt Rómában, és

kegyvesztett lesz? Elhitte, hogy lelki értelemben Jézus király, de jobban félt a császár esetleges haragjától, mint hogy meghódolt volna ez előtt a Király előtt. Pedig aki Jézus hű alattvalója lesz, annak ő nemcsak új rendet és rendelkezéseket ad, hanem olyan védelmet is, amelyet sehol másutt nem élvezhet az ember, így azonban végül is „kiszolgáltatotta őt nekik, hogy megfeszítsék”. S hét év múlva Tiberius császár száműzetésre ítélte Pilátust visszaélései miatt, s ott halt meg nyomorultul. Mi lett volna, ha Jézus miatt kapja ezt a sorsot?!

A Jézus melletti döntésnek vannak következményei. De boldog ember az, aki ezeket vállalja, mert mérhetetlenül többet kap, mint amit esetleg elveszít.

Mit teszek Jézussal: megkoronázom vagy megfeszítem?

*

Miért jött az Embernek Fia?

„Azért jött az Embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lk 19,10)

Az Ige testté léételének nagy titkáról azt írja Pál apostol kedves tanítványához, Timóteushoz: „Isten megjelent testben, megigazított lélekben, megláttatott az angyaloktól, hirdettetett a pogányok közt, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségbe” (1Tim3,16). Ugyanebben a levélben azt írja: „Krisztus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, a kik közül első vagyok én” (1Tim 1,15). Jézus Zákeusnak csodálatos rövidséggel és világossággal ezt mondja: „Azért jött az Embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett”. Bekövetkező haláláról ezt mondja Andrásnak és Filepnek: „Ha a földbe esett gabonamag el nem hal, csak egymaga marad; ha pedig elhal, sok gyümölcsöt terem” (Jn 12,24). Odaszenteltetésének céljáról főpapi imádságában ezt mondja: „Én ő érettük oda szentelem magamat, hogy ők is megszentelteké legyenek az igazságban” (Jn 17,19). Ezt a célt Pál apostol így állítja a korinthusbeliek elé: „azért halt meg mindenkiért, hogy a kik élnek, ezután ne magoknak éljenek” (2Kor 5,15). Ó bűnök szörnyű bűne, hogy olyan sokan vannak, akik nem érzik ezt! Érezzük-e mi?!

Megváltó Krisztusom. Köszönöm szívem mélyéből, hogy azért jöttél, hogy engem is megkeress és megtarts. Dicsőség Neked, hogy a földbe esett gabonamag szerepét vállaltad értem is! Magasztaltassék szent neved, hogy értem is odaszentelted Magad, hogy én is megszentelt lehessen az igazságban. Mélységes hálával telik meg a lelkem, hogy haláloed engem is megtanított arra, hogy én sem élhetek magamnak. Növeld, Uram, az ezt valló lelkek seregét! Ámen.

Az Isten Bárányára Leteszem bűnöm én, És lelkem béke várja Ott a kereszt tövén. A szívem mindenestül Az Úr elé viszem, Megtisztul minden szennytől A Jézus vériben, A Jézus vériben." (Énekeskönyv 459. é. 1. v.)

*

Először le s azután fel (III.)

Lement tehát, és megmerítkezett ...a Jordánban. 2Királyok 5,14

Naámán és kísérete leszálltak a lovakról és szekereikről. Ez fordulópontra történetben. Naámán számára ez egy nagy lelki megalázkodást is jelentett. Előzőleg még túl magasan volt. Elizeusra azért haragudott meg, mert látszólag kevésbé törődött vele; csak mások által üzenté, hogy fürödjék meg hétszer a Jordánban. Több megbecsülést és egészen más gyógymódot várt. Gőgje ágaskodott az olyan eljárás ellen, amely nevetségesnek és gyerekesnek látszott előtte. De éppen ebből a gőgből kellett először kigyógyulnia. Ezért is bocsátotta rá Isten a bélpoklosság megalázó szenvedését, amely utálttá tette őt még a környezete előtt is. Gőgje miatt Isten egy fiatal rabszolgalányt rendelt útmutatóul, és ezért Elizeus sem hajlongva jött eléje, hanem egy megalázkodónak tűnő gyógymódra utasította.

Nekünk is le kell szállnunk a magas lóról, ha meg akarunk tisztulni és gyógyulni a bűn leprájától. Le kell szállnunk arról a magas lóról, amelyre állásunk, tehetségünk, pénzünk vagy más egyéb következtében kerültünk; arról a magas lóról, amelyre ügyességünk, teljesítményeink, bátorságunk vagy vélt makulátlan voltunk lendített fel minket. Le kell szállnunk képzettségünk, éles elméjűségünk, valódi vagy képzelt adottságaink magas lováról. Az önigazult embernek szegény bűnössé kell lennie, a magasból lekerül a vádlottak padjára, és saját szemében sem lehet más, mint elveszett, elkárhozott ember. A dacos fejnek meg kell hajolnia, mert különben soha nem tapasztalhatja meg az irgalmasságot.

Amint Naámán szemében a felajánlott gyógymód igen megvetett volt, így a nekünk felajánlott megváltás és a bűnből való szabadulás útja is annak látszik. A golgotái kereszt, mint a gyógyulás, a Krisztus vére általi bűnbocsánat a művelt görögök szemében bolondság volt, az erényeikre büszke és öntelt zsidóknak pedig botránkozás. Így van ez ma is. Isten Fiának a gonosztevőkre kimért keresztthalála csak azoknak lesz örömmel fogadott gyógyulás, akik önmagukat gonosztevőknek, keresztire méltónak tekintik. Csak az alázatosak és összetörtek vágyódnak utána és gyógyulnak meg az Ő sebei által.

Naámán nemcsak a bélpoklosságból tisztult meg, hanem eljutott az igaz Isten megismerésére is; s amikor hazatért, többé nem a pogányok képzelet világosságában, hanem

az igazság fényében járt.

*

**„Aki elfordítja a fülét, és nem hallgat a tanításra, annak még az imádsága is utálatos.”
Példabeszédek 28,9**

Rettenetes veszedelemre figyelmeztet ez az ige. Milyen sokszor panaszoljuk, hogy Isten nem hallgatja meg imádságunkat! Egy diáklány megharagudott Istenre, és nem volt hajlandó többé hinni benne, mert kérte, hogy segítse át a felvételin, és Isten nem tette meg. Cégéres bűnösök és istentagadók gyakran imádkoznak a kórházi ágyon, és újra tagadókká válnak, mert nem gyógyulnak meg. Hát nem! Isten nem lesz senkinek szolgájává. Nem lehet megparancsolni neki, hogy mikor és hogyan álljon rendelkezésünkre, csak azért, mert nekünk most kivételesen eszünkbe jutott imádkozni. Előbb álljunk az Ő rendelkezésére! Előbb hallgassuk meg az Ő parancsait, és vállaljuk azok teljesítését! Ő az Úr, nem az, aki véletlenül éppen imádkozik. Kemény ige, de egyenes beszéd: aki Őt megtagadja, aki jó dolgában rá se gondol, aki feladatát, rendeltetését nem vállalja, aki a saját akaratát kívánja Istenre erőszakolni, annak imádsága utálatosabb, mint a káromlása. Gondoljuk meg, hogyan fordulunk Istenünkhöz!

Mennyei Atyám, sokszor voltam elkeseredve amiatt, hogy nagyon kértem Tőled valamit, és Te nem hallgattál meg. De ritkán jutott eszembe, hol volt abban az én hibám és felelősségem. Igaz, az is gyakran előfordult, hogy később hallgattál meg, vagy sokkal jobbat adtál annál, mint amit én kértem. De volt, amikor azt éreztem, hogy imádságom elakad, nem jut el hozzád, éreztem, hogy bezárva imádságom előtt a menny, nem jut oda az én szavam. Ez az ige mindent megmagyaráz. Olyankor nem figyeltem rád. Nem a Te akaratod értelmében kértem, amit kértem. Idegen szavak voltak imádságomban. Bocsásd meg, Istenem. Taníts meg előbb a Te akaratodra, azután fogadd el az én imádságomat! Azt kérem, amit tanítványaid: Uram, taníts engem a Te tanításod, a Te akaratod szerint, a Te szolgálatodban imádkozni. Ámen.

*

MIÉRT NEM BESZEL VELÜNK VILÁGOSAN?

„Megparancsolt nékik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak vala, csak amikor az Embernek Fia a halálból feltámad.” Márk 9, 9.

Ne beszélj semmit, míg az Ember Fia fel nem támadt benned, azaz amíg a feltámadott Krisztus olyan mértékben nem unalkodik az életeden, hogy megérted a történeti Krisztus tanítását. Ha belsőleg a helyes állapotba kerültél, Jézus szava olyan világossá válik számodra, hogy csodálkozol: hogy nem értetted meg azelőtt.

Azért nem tudtad előbb megérteni, mert lelki beállítottságod tekintetében nem voltál még annyira, hogy elviselhetted volna.

Urunk nem rejti el ezeket a dolgokat; de elviselhetetlenek, míg a lelki élet megfelelő állapotába el nem jutunk. „Még sok mondani valóin van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok” (Ján. 16, 12.). Közösségben kell lennünk az ő feltámadt életével, mielőtt egyetlen szavát elhordozhatjuk. Tudunk-e valamit arról, hogy Jézus feltámadt életének részesei lettünk? Ennek az a nyilvánvaló bizonyítéka, hogy az ő szava érthetővé kezd válni a számunkra. Isten semmit sem tud kijelenteni nekünk, ha nem bírjuk az Ő lelkét. Egy makacs állásfoglalás valóban megakadályozhatja Istent abban, hogy kijelentsen valamit nekünk. Ha valamelyik tantétel felől megcsontosodtak a nézeteink, Isten Lelke nem keres meg többé minket ebben a kérdésben, nem is tudnók befogadni. Ez a tompa állapot abban a pillanatban megszűnik, mihamint az ő feltámadt élete elkezd bennünk munkálkodni.

„Senkinek se beszéljék el . . .” Olyan sokan elbeszélik, amit a megdicsőülés hegyén láttak. Látomást láttak és bizonyosságot is tesznek róla, de életük nincs összhangban véle, az Ember Fia nem támadott még fel bennük. Vajjon mikor fog ő testet öltetni benned meg bennem?

*

21. Zsoltár

A KIRÁLY GYÖNYÖRKÖDIK A HATALMÁBAN

A király-zsoltárok közé tartozik! Mintegy feleletként is felfoghatjuk a 20,10-re. Keresztyén értelemben király alatt mi a királyok Királyát értjük, így a 21. zsoltár azok áhítata, akiknek már meghajolt a térde a Király előtt. Mi a szívünkben a győzelmes Krisztussal örvendezünk együtt. (Fii. 2,9-11; Jel. 1,12 kk; 4,1 kk). A Fiú győzelmében Isten dicsőségét szolgálja. Ugyanakkor az embert Isten képe hordozójává teszi. Jézus győzelmével az ember helyét is helyreállítja, amit a bűnesetben elveszített. „ Miért nevezed őt mi Urunknak? Mert ő minket testestül-lelkestül a bűnből és az ördög hatalmából nem aranyon vagy ezüstön, hanem drága vérén megváltván a maga tulajdonává tett.” (Heid. KT. 34). Jézus, mint győzelmes király lett az életünk megtisztítójává, minden javainak a részesevé. „Krisztus a Király, nézzétek, feláll! Hangosan kiált: Halljátok a Királyt! Akinek lelke szomjasán ég, jöjjön énhozzám és igyék! Hozzám jöjjetek, bennem higgyetek és forrás támad, élővíz árad belőletek!”

A zsoltár két részre tagozódik: Az 1-7.v. a király örömét mutatja be, a 8-14.V. pedig azt, hogyan lesz áldássá!

„Uram, a te erődnek örül a király!" (21,2). Jézus örömének a forrásai: Isten ereje és szabadítása. Ez az öröm boldog gyönyörködés az Atyában és az Ő erejében! Nem is akárhogy: a (m^eód) = azt jelenti: nagyon, bőségesen, mindig, teljességgel! Ez az öröm áradó és gazdag, mint amikor a nagy esőzés idején megtelnek az addig üresen ásító medrek! Az erő (óz) és a szabadítás (j^esuáh) nem rideg, hanem mozgalmas, megelevenítő tények, amik erőnket felerősítik, és a szabadításunkat ujjongó hálaadássá formálják át. Hát nem felmelegítő, szívdobogtató erő: „Istennek hatalma őriz hit által az üdvösségre!" (1. Pét. 1,5). Krisztus evangéliuma nem más, mint Istennek hatalma minden hívő idvességére! (Rom. 1,16). Az evangélium valóságos erő, ami által bizonyosságom van az Ő szerelme felől, amitől e világ leghatalmasabb erői sem választhatnak el. (Rom. 8,39).

„Ajka óhajását nem tagadtad meg... " (21,3). Jézus legfőbb foglalatossága a közbenjáró imádság. Ennek következtében sokféle veszedelem megkörményezhető (félelem, kívánságok, testi vágyak), és ezek által a Sátán kikérhet, de Ő megígérte, hogy imádkozik értünk. (Lk. 22,32). A Lélek segítségére van minden erőtlenségünknek. (Rom. 8,26). Minden bátorságom, hitem abba vethetem: ajkai óhajásait nem tagadja meg Isten.

„Életet kért tőled és megadtad..." (21,5). Jézus győzött! Mindenekelőtt abban, hogy megszületett. Karácsony első jelentése az, hogy győzelmi ünnep! Ez így hangzik a földön: „Áldott az Úr Izrael Istene, hogy meglátogatta népét és váltságot szerzett neki. " (Lk. 1,68). „És mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség és az emberekhez jóakarát" (Lk. 2,13-14).

Jézus győzött a kereszten is. Ő nem átok fájának fogta fel azt, hanem az engedelmség fájának! „ Mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd!" (Lk. 22,42). Isten akaratja pedig mindnyájunk számára a legfőbb jó! (Zsolt. 16,2). Jézus keresztre által nyugszik meg rajtunk Isten békessége. Eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást, félretette azt, odaszegezve a keresztfára. (Kol. 2,13-14).

Az evangéliumnak szabadító ereje, hogy nem hagyta Őt a sírban. Életet adott neki! Rothadási nem kellett látnia az Ő testének. Isten előbb cselekedett, az asszonyok balzsamozása elmaradt. (Mk. 16,1). Jézus győzött. „És láttam, a megnyílt eget, és íme egy fehér ló, és aki rajta ül annak neve Hű és Igaz... " (Jel. 19,11). Ő az, aki övéiért közbenjár. Akik velejárnak, oltalmat nyernek és ugyanakkor harcol állanak a Sálán ellen. Az Újtestamentum abban az örömben születik: láttuk az Urall! (Jn. 14,19)

Így lesz Jézus mindnyájunk győzelme és áldása. 8-14.V.

Jézus győzelmes Király, és az Ő ereje által lehelnek a gyülekezetei is harcban és győzhetnek. (Jel. 2-3). Isten gyermekeinek sok-sok okuk van rá, hogy Jézusra nézzenek, és nagy bátorítást nyerjenek benne minden harcra. (Zsid. 12,2). Akiben nem Krisztus uralkodik, valaki abban is uralkodik. Ne gondolja, hogy az, akiben Krisztus nem uralkodik, az szabad! Ellenkezőleg, ő a legnyomorultabb rabszolga. Uralomra engedte a szívében a test erőit. „A test cselekedetei azonban nyilvánvalók. Ezek: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegség, tobzódás és ezekhez hasonlók.” (Gál. 5,19-21). Betölthetné az ember szívét a félelem, hiszen a mi időnkben elhatalmasodlak a test cselekedetei!

Krisztusi áldásra adta Isten és nem átokra. Jézus által győzelmes életre hívott el minket az Úr. Abban is, hogy kezébe adja ellenségeit és győzelemre viszi népét. Benne megjeleni és közöttünk van Isién országa! Nem vesztes nép vagyunk, hanem Isten győzelmes népe Krisztusban. Jézusban élni = Isten országában élni. Ó, ne szégyelljük Isten evangéliumát, mert Istennek hatalma az, minden hívőnek üdvösségére. (Rom. 1,16). Isten hatalma az országában és annak áldásaiban jelentkezik. Ez a hívő élet jussa és öröksége.

Jézus és az Atya egyek. Szövetségük örök szövetség és kapcsolatuk megrendíthetetlen. Megrendítő lesz, mikor Isten megrázza az eget és a földet, „ hogy a rendíthetetlen dolgok maradjanak meg. Ezért tehát mi, akik országot kaptunk, legyünk hálásak, és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel. ” (Zsid. 12,27-28). Tartsatok hát ki! „Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki Isten Fiát lábbal tapadja, a szövetség vérét, amellyel közönségesnek, tisztátalannak tartja.” (Zsid. 10,29).

„ Mutasd meg hatalmadat!” (rumán = emeld fel, rajta hát!) Ne engedd, hogy győzelemnek lássék az, ami nyomorúság és átok! Azt, akinek utolsó ütőkártyája az ember hűtlensége, ne engedd bűvészmutatványait mutogatni.

Bizonyuljon csalásnak, ami csalás, hazugságnak, ami bűn. Mi pedig, akik Krisztusban újjászülettünk, lehessünk az Ő bizonyosságai a földön. Kegyetlenség az, ha elpusztulnak a férgék, a fertelmes dolgok? Nem! Ne feledjük, hívő életünkben csak az az áldás, ami Isten dicsőítésére való. Ez ékességünk, ez legyen a jövőnk!

Legyen szent imádságunk:

„Segíts az utamon erőddel, S a bűneim mind-mind töröld el, Ó, végy föl engem, S vígy az öledben Az ég felé. ”

Április 9.

A Biblia a legfőbb helyen

„Nagy békességük van azoknak, akik szeretik törvényedet; nem botlanak meg azok" (Zsolt 119,165).

Ha igazán szeretjük ezt a drága könyvet, a Bibliát, nagy békességünk lesz az élő Istentől, és igazi menedéket találunk. Élünk szüntelenül közösségben az Igével, és akkor olyan békesség lesz a szívünkben, amelyet semmi más nem adhat meg. A Szent Szellem az Ige által vigasztal és elhinti jótékony hatását, és lecsendesíti szívünk viharait.

Akiben gazdagon lakozik Isten Igéje, az nem fog megbotlani semmiben. Naponta felveszi és örömmel tudja viselni keresztjét, felkészül a próbákra, és nem keseredik meg, akármilyen nagyok és nehezek is azok. A gazdagság sem téríti le útjáról, mint olyan sokakat, de a szerencsétlenség sem töri meg úgy, mint annyi más embert, mert felül tud emelkedni külső életének változó körülményein. Mikor az Úr a hitnek valamely nagy titka elé állítja, amelytől mások így kiáltanak fel: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?" (Jn 6,60), a hívő alázatosan elfogadja azt, mert (értelmi) kételyeit legyőzi az Úr törvénye iránt érzett mélységes tisztelet. Neki ugyanis Isten törvénye a legfőbb tekintély, amely előtt örömmel meghajol. Urunk, munkáld bennünk a mai napon is ezt a szeretetet, békességet és nyugalmat.

*

Pilátus kibúvói

Amikor Pilátus látta, hogy nem ér el semmit..., vizet hozatott, megmosta kezét a sokaság szeme láttára, és így szólt: „Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek a véréből." (Mt 27,24)

Pilátus több kísérletet tett arra, hogy megmentse Jézust, de ezért ne neki kelljen vállalni a felelősséget.

Először megpróbál úgy kitérni a döntés elől, hogy átküldi őt Heródeshez, mint aki szintén illetékes ítélkezni Jézus felett. Ő azonban visszaküldi Pilátushoz. Aki hallott már Jézusról, nem térhet ki a döntés elől: vele vagy ellene.

Azután visszadobja az ügyet a zsidóknak, mondván: ez vallási kérdés, ő nem ért ehhez. Igen ám, csak hamar kiderül, hogy Jézus királyi igénye nem csupán vallási jellegű, hanem az ember egész életével kapcsolatos, és Pilátusnak érinti már a házasságát is (felesége üzen neki), karrierjét is.

Akkor vitázni kezd Jézussal. Ebben viszont Jézus minden szelídsége ellenére is Pilátus marad alul, és kiderül: semmi hatalma nem lenne Jézus felett, ha nem Istentől kapta volna azt.

A népre bízna a döntést: kit választanak, Jézust vagy Barabbást? De a nép mindig Barabbást választja.

És ha megostoroztatja Jézust, megesis-e vádlói szíve rajta? „Íme az ember...” Az értelmetlen gyűlölet azonban nem ismer szánalmat.

Végül mossa kezeit, s hangoztatja ártatlanságát és Jézus büntelenségét is. Ez azonban már senkit nem érdekel, és semmin nem segít, örülnek, hogy vihetik Jézust a vesztőhelyre.

Pilátus valóban ártatlan? Ő is tudja, hogy nem. Mert Jézus ügyében senki sem maradhat semleges. Vagy mellette, vagy ellene dönt mindenki. Sose tegyük erőszakot a lelkiismeretünkön, mert ezért mindig nagyobb árat kell fizetnünk, mint ha hallgatunk rá! S ha hallgattunk rá, békességünk lesz.

*

Elvégezte bűneinkért egyszeri tökéletes áldozatát

„ Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világot is. ” (Jn 2,2)

Isten már az Ótestamentum evangéliumi lelkű prófétáján keresztül is azt üzeni nekünk: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vér-színűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ézs 1,18). Krisztus földre jövetelével és halálával valóra vált ez a drága ígéret. Pál apostol magyarázza meg, miként ment végbe ez a nagy csoda: „Miképpen egynek bűnesete által minden emberre elhatott a kárhozat: azonképen egynek igazsága által minden emberre elhatott az életnek megigazulása” (Rín 5,18), és „Miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítettnek” (IKor 15,22). Krisztusnak a Golgota keresztjén ártatlanul elszenvedett halála műveli ezt a nagy csodát. Igaza van igényünk: „Ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világot is”. Odamenekülünk-e hit által mindannyian ehhez az oltalomhoz, mint kőfalhoz?

Úr Jézus Krisztus, áldom és magasztalom szent Nevedet, hogy az Oltalmunkhoz, mint kőfalhoz odamenekülök közé tartozom én is. Közeledből eljut a sátán, megtorpan a bűn, a kárhozat, a halál helyét az élet foglalja el. Szent ígéreted szerint velünk maradsz a világ végezetéig, így ma is végzed mindazokat a csodákat, amiket földi életedben cselekedtél. Kegyelmedből mutasd meg közülünk az igazán alázatosoknak, a mindent egyedül Tőled váróknak, hogy ma is meggyógyítod tiédet testi, lelki betegségeikből, minden nyavalyájukból, lelki megkötözöttségükből. Irgalmadból vigyél véghez rajtunk is csodákat, hogy mi is lássunk! Ámen.

„Krisztusom, kívüled nincs kihez járulnom, Ily beteg voltomban nincs kitől gyógyulnom: Nincs ily fekélyemből ki által tisztulnom, Veszélyes vermemből és felszabadulnom." (Énekeskönyv 226. é. 1. v.)

*

Isten kegyelmes útja Izraellel (I.)

Térj meg Izrael, Istenedhez, az Úrhoz, mert bűnöd miatt buktál el Ezeket a szavakat vigyétek magatokkal, amikor megtértek az Úrhoz ezt mondjátok neki: Bocsáss meg m ind én bünt, és fogadd szívesen ha ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked! Hóseás 14,2'

„Elbuktál bűnöd miatt" - mondja a próféta Izrael népének. Többféle okot is lehetett találni arra a gyászos katasztrófára, amely a népre szakadt. Többek között arra az ellenséges túlerőre lehetett rámutatni, amellyel Izrael került szembe. De a bukás legmélyebb oka még is csak a nép álnoksága volt. Az Istenhez vezető út még nem zárult le „Térj meg Izrael, Istenedhez, az Úrhoz!" Isten még mindig Izrael Istene volt, készen arra, hogy könyörüljön rajtuk a szövetség vére miatt (2Móz 24,8). Egy népet sohasem a szabadságszerető felfogása vág) a munka terén tett erőfeszítései emelnek fel, hanem egyedül és kizárólag a visszafordulás ahhoz, akitől elhajolt. Ez az út oly egyszerű és mégis olyan kevésbé járt. Nem arról van szó, hogy levezekeljük vagy jóvátegyük a bűnt; nyílt megváltásra van szükség. „Bocsáss meg minden bünt!" De milyen sokáig tart az, míg egy ember belátja: nyomorúságomnak magam vagyok az oka és csak azt kapom, amit tetteimért megérdemeltem. Különös, hogy Isten először csak valló mást, azaz csupán szavakat kíván tőlünk. Azoknak azonban szívből kell jönniük. Istent nem lehet üres szavakkal kifizetni. A szív mélyéből kell azoknak feltörni: vetkeztem, bocsáss meg! - szó szerint: „Végy el minden álnokságot!" Ez az 'elvenni' szó valami teherre utal, amely súlyos és lenyom. Ha ilyen tehernek látjuk a bűnt, akkor kérhetjük annak elvételét.

„Fogadd szívesen" tulajdonképpen azt a kérést fejezi ki, hogy 'légy jó hozzánk'.

Nem azt kérjük tehát, hogy jó dolgunk legyen, hanem: Isten legyen hozzánk jóindulatú. A valódi bűnbánat ismertetőjele az, hogy a lélek Isten kegyelme után vágyakozik. Többé nem azt kívánjuk, hogy Isten jósága földi áldásokban és adományokban jelentkezzék, hanem Őt magát akarjuk, amint Luther mondta: 'A kegyelmes Istent akarom megtalálni.' Annak számára azonban, aki Istent eltaszította magától, a bűnnek elviselhetetlenné kell válnia. Csak akkor tud ismét Istenhez közeledni. - „Ajkunk gyümölcsét áldozzuk neked.” A kegyelemből ajándékképpen kapott megbocsátást így buzgó hálaadással és Urunk nevére való bizonyágtétellel, azaz dicsőségének hirdetésével kell viszonznunk.

*

LÁTTAM ÉN ÖT?

„Ezután pedig közülük kettőnek jelenek meg más alakban.” Márk 16, 12.

Megmentve lenni és Jézust látni: nem egy és ugyanaz a dolog. Sokan részesednek Isten kegyelmében, akik sohasem látták Jézust. Ha láttad egyszer Jézust, többé nem lehetsz az, aki voltál s a dolgok nem hatnak rád úgy, ahogy azelőtt szoktak.

Mindig tégy különbséget a között, aminek Jézust látod s amit ő tett érted. Ha csak arról tudsz, amit Jézus, tett érted, akkor a te Istened nem elég nagy; ha azonban-láttad Jézust úgy, ahogy van, tapasztalataid jöhetnek és-mehetnek, kibírod őket mint olyan, „aki látja azt, Aki láthatatlan”. A vakonszületett nem tudta, kicsoda Jézus,, míg meg nem jelent és ki nem jelentette magát néki. Jézus azoknak jelenik meg, akikért tett valamit; de nem! írhatjuk elő Néki, hogy mikor jöjjön. Hirtelen, bármely szempillantásban jöhet: „Most már látom Öt!”

Jézusnak barátod előtt éppúgy meg kell jelennie, mint te előtted; senkisémet láthatja meg Jézust a te szemekkel. Elkülönülés áll elő ott, ahol az egyik már látta Jézust, de a másik még nem. Barátodat nem hozhatod addig, míg Isten maga nem hozza őt. Láttad már Jézust? Akkor azt akarod, hogy mások is lássák őt. „Ezek is elmenvén, megjelenték a többieknek; ezeknek sem hívének” (Márk 16, 13.). Még ha nem hisznek is: akkor is beszélned kell!

„Ha elmondhatnám, bizonytal elhinnétek! Ó bár csak elmondhatnám, mit láttam én! De hogy mondhatnám el és hogy hihetnétek, Míg téged is oda nem visz, hol voltam én?”

*

„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mind azt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Máté 28,18-20

Aki itt szól, az egész teremtett világ Ura. Hatalma és joga van így beszélni. Parancsa mindenkinek szól, áld hallja és igaznak vallja szavát, mert ők az egyház. Tanítani akarja boldogságra és szeretetre a teljes emberiséget. Iskolájának két lépése van. Be kell iratkozni: megkeresztelkedni, magunkra öltetni Isten hármasszent nevéét, így válni családjának tagjává. Azután következik az egész életet betöltő, soha be nem fejeződő feladat: tanulni az Ő parancsait, míg be nem tartjuk azokat. Ez meghaladja emberi erőnket. Isten nem is hagy magunkra benne, ígérete valóság: teljes hatalmának erejével, szeretetével, segítő kegyelmével mindennap együtt van azokkal, akik erre kérik, vele együtt munkálkodnak, valamilyen formában részt vesznek parancsának teljesítésében. Legalább a családunk tagjai tanítvánnyá lettek-e a szavunkra? Megtanítottuk-e őket Krisztus parancsaira? És mi magunk megtanultuk-e azokat kellőképpen ahhoz, hogy taníthassuk?

Istenem, hálát adok neked, hogy szent neveddel engem is megajándékoztál, és így én is tagja vagyok családnak. Te Atyám vagy, és én sokszor hálátlan, méltatlan, mégis szeretett, édes gyermeked a keresztség által. Ha befogadtál családnak, kérlek, fogadj be iskoládba is! Taníts, jobban, mint ahogy emberek, akár szüleim, akár egyházad tud tanítani. Ők csak tudást és példát adhattak. Szentlelkedben add te magadat! Úgy taníts, hogy ne csak tudjam, de éljem, szeressem, megtartsam parancsaidat, a boldogság, a szép és örök élet parancsait! Taníts, hogy tovább tudjam adni azokat a szeretteimnek, szóban is, példában is, hogy ők is a Tieddé legyenek! Ámen.

*

Április 10

Tekints fel rá, és élj!

„Az Úr pedig ezt mondta Mózesnek: Csinálj egy érc kígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmart a kígyó, életben marad, ha föltekint rá!” (4Móz 21,8).

Dicsőséges előképe ez az evangéliumnak. A vétkesek közé számláltatott Jézus Krisztus függ előttünk a kereszten. Ha föltekintünk rá, meggyógyulunk a bűn kígyómarásától, és pedig azonnal. „Mindenki, aki feltekint arra, életben marad.” Kedves

olvasóm, ha bánkódsz bűneid miatt, jól jegyezd meg az Igét: „Mindenki életben marad, ha feltekint arra!” Mindenki, aki valóban feltekint Jézus Krisztusra, megtapasztalja ennek igazságát. Én ezt megtapasztaltam. Jézusra néztem, és azonnal megelevenedtem. Ebben bizonyos vagyok. Olvasóm, ha te feltekintesz Jézusra, te is élni fogsz. Bár most talán gyötör a kígyóméreg és nincs reménységed, mert hát nincs is más reménység, csak ez az egy. Ez azonban nem kétes értékű gyógymód. „Mindenki... életben marad, ha feltekint arra!”

Az érc kígyót nem azért emelte fel Mózes, hogy az egészségesek kíváncsian nézegessék, hanem kizárólag azokért, akiket „megmarta a kígyó”. Jézus Krisztus az „igazán” bűnösök valóságos Megváltója. Akár részegessé, tolvajjá, tisztátalanná vagy Istentől távol élővé tett a „harapás”, elég egy pillantást vetned Megváltónkra, és máris meggyógyulsz mindebből, és szentül tudsz élni Istennel szoros közösségben. Tekints fel rá, és élsz!

*

A megtérés mozdulatai

**Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy megtértek a rossz útról,
megbánta Isten, hogy veszedelembe akarta dönteni őket,
és nem tette meg. (Jón 3,10)**

Mi mutatta azt, hogy Ninive lakói komolyan vették Isten ígéjét?

1. A király felkelt trónjáról, és hamuba ült. Mi nagyon szeretünk parancsolni, uralkodni. A megtérés biztos jele, amikor valaki megalázza magát a mindenható Isten előtt, és önként átadja az uralmat neki. Mostantól az ő akarata érvényesüljön, mintegy átadja a trónt az Úrnak. Ahogyan Pál apostol tette: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

2. Levette díszruháját, és zsákruhát öltött magára. Ez volt a bűnbánat jele. A díszruha sok mindent eltakar, és benne szebbnek, jobbnak látszunk, mint amilyenek valójában vagyunk. Isten gyermeke nem akar rejtegetni többé semmit, világosságra hozza bűneit, és elválik azoktól. És nem akar látszani sem, hanem őszinte, egyenes életet élni. Erre a bűnbánatra és bűnvallásra a Szentlélek segít el bennünket az ige által.

3. „Kiáltsanak teljes erővel Istenhez, talán megszán, és nem veszünk el.” Nem mentegetőznek, és nem vádolnak senkit, hanem kegyelemért könyörögnek. A „talán megszán” pedig arra utal, hogy nem természetes a kegyelem, az lenne magától értetődő, ha Isten ítélete sújtana le rájuk.

A magunk megalázása és az őszinte, konkrét bűnvallás, a bűnök elhagyása, és egyedül az Isten kegyelmében való reménykedés - ezek a megtérés mozdulatai. Aki így leszáll a maga csinálta trónusról, azt Jézus maga mellé ülteti majd az ő trónjára. Aki leveti díszruháját, kap tőle fehér ruhát (bocsánatot). És aki hittel kiált kegyelemért, annak ő ezt ígéri: „Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.” (Ézs 65,24)

*

A legnagyobb szeretet

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (Jn 15,13-14)

Isten nem ad más jelt, csak Egyszülött Fiát a Golgota keresztjén. Ő az isteni szeretet jele. Igaza van az igének: Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért”. Jézus a legborzalmasabb szenvedések közt adta életét érettünk. Ezzel barátaiává, ennél is többé: testvéreivé tett minket, gyarló, „por és hamu” embereket. Halálával életté, örök életté lett számunkra. Méltán mondotta magáról: „Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké”; „Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek” (Jn 6,51. 53/b). Az Atya a Fiú váltságahalálát elfogadta. Ennek jeléül föltámasztotta Őt a halálból (Mt 23,2-4; Lk 24,5). Péter is bátran tett bizonyosságot a jeruzsálemi tömeg előtt: „Jézust feltámasztotta az Isten, minek mi mindnyájan tanúbizonyosságai vagyunk” (ApCsel 2,32). Tanúbizonyosságai vagyunk-e mi is szavainkkal, cselekedeteinkkel, egész életünkkel? Ezt várja Krisztus „barátaitól”!

Dicsőség Néked, Megváltó Krisztusom, aki a legnehezebb helyen: a Golgota keresztjén tettél bizonyosságot arról, hogy senkiben nincsen nagyobb szeretet, mintha valaki életét adja barátaiért. Magasztalom szent Nevedet, hogy életed adtad értem, gyarló, bűnös emberért is. Uram, én sem kereslek Téged, az örökké Élőt, a holtak közt. Szívem mélyéből köszönöm, hogy itt vagy velünk a világ végezetéig. Köszönöm, hogy nehéz időkben is az élet kenyere vagy sokunk számára. Maradj velünk, ha beestvéledik is... Ámen.

„Rád tekint már hitem, Megváltó, Istenem, A
Golgotán: Halld könyörgésemet, És vedd el vétkemet;
Mostantól hadd legyek Tied csupán.” (Énekeskönyv
466. é. 1. v.)

*

Isten kegyelmes útja Izraellel (II.)

**... lóra sem ülünk többé. Nem nevezzük többé Istenünknek kezünk csinálmányát.
Csak nálad talál Irgalmat az árva. Kigyógyítom őket a hűtlenségből, szívből
szeretni fogom őket...** **Hóseás 14,4-5**

A bűnbánat nem csupán az eddig elkövetett bűnök töredelmes és nyílt bevallásából áll, hanem tényleges elhagyásukból is. A hitetlen ember ismertetőjele a teljes önbizalom és a láthatókra való hagyatkozás. „Nem ülünk többé lóra”, azaz teljesen lemondunk arról, hogy magunk választotta eszközökkel segítsünk önmagunkon. Izrael belátja, hogy a lovak sem segítenek többé, de kezük csinálmanya, a bálványok sem, és le kell mondaniuk az önistenítésről is. Dacos erejük megtört. Olyanokká lettek, mint a kisgyermek, aki kezét nyújtja és hagyja magát vezetni. Nem tudnak mást felmutatni Isten előtt, csak tehetetlenségüket és gyengeségüket. Egyébre sem hivatkozhatnak többé, csak szegény és árva voltak.

A teljes megtérést a teljes összetörés előzi meg. Öndicsőségünk s az az igyekezetünk, hogy majd mi mindent elintézzünk, oda van. Pedig milyen mélyen gyökerezik mindez az emberben! Mindent megragad, ami a keze ügyébe kerül és semmi fáradságot nem kímél (Ézs 57,10). Az Úr csak akkor tud munkálkodni, ha saját erőnk végéhez érkeztünk, s akkor mutatja meg igazán a hatalmát. Az isteni válasz mindig nagyvonalú: összezúz, de be is kötöz; megöl, de megelevenít. A bűn okozta károk kétségtelenül súlyosak és a sebek gyógyíthatatlanok. Ő meg tudja gyógyítani azokat is. Páratlan orvos a maga nemében. Az általa felkínált gyógyszer: Fiának, Jézus Krisztusnak a vére. Az Ő sebeivel gyógyulunk meg. A bűnös megigazulása egyszersmind gyógyulás is. A bűnbocsánat megelevenedést hoz magával.

Isten lényege a szeretet; nehezebbé esik haragot tartani. Az van kedvére, ha szerethet és áldhat. Mihelyt egy valóban töredelmes szívre talál, amely őszintén kitérül feléje, nem tud mást tenni, mint lehajol ahhoz és megeleveníti. „Kénytelen vagyok könnyörülni rajta” - ez a belső kényszer szorongatja Istent. Nem szívesen szól hozzánk „kemény beszédekkel” (IMóz 42,7). Mihelyt az ember megalázkodik, Isten azonnal szeretetével veszi körül. Tehát nincs okunk panaszkodni, hogy Isten nem szeret minket. Csak bennünk van a hiba, ha szeretete még nem járt át minket. - Isten szeretete minden szívet eláraszt, amely megnyílik előtte. Ez lesz a lelkünk legnagyobb boldogsága.

dr.Szűcs Ferenc, Nehézy Károly élete és szolgálata (részlet)

A kisújfalui lelkészi szolgálat

Ha Nehézy Károly életútját követjük, akkor most meg kell egy rövid időre szakítanunk az árvaház történetét, mert az 1930-as esztendő nemcsak az ő számukra jelentett változást, hanem a lelkészcsalád életében is egy újabb kezdet volt. A nagyobb gyülekezetbe kerülés mögött elsősorban nem személyes ambíciók álltak, hanem fontosak voltak azok a távlati tervek és remények is, amelyek a megizmosodó bel - és külmissziói missziói munka, valamint a diakóniai szolgálat számára erőket szabadított fel a lelkipásztor számára. Ekkorra ugyanis már egy olyan missziói és diakóniai központ megvalósításának az ideje jött el, amely a területi konferenciák szervezése mellett a munkatársak, - elsősorban is a diakonisszák, - képzését is szükségessé tette. Fontos itt megjegyezni, hogy a lelkipásztor maga is, akárcsak a többi munkatárs, ezt a munkát minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül végezte. Kisújfalun később segédlelkész tartására is volt lehetőség, de a közlekedés és posta szempontjából is előnyösebb helyzetben volt a falu. Vasútállomása volt, valamint a Párkány és Érsekújvár közötti fontos közlekedési útvonal is mellette halad el. Határában túlnyomó részt igen jó termőtalajú földek találhatóak. A reformáció óta csaknem teljesen református lakosságú falu is megszenvedte az ellenreformációt, temploma is csak a Türelmi Rendelet után épülhetett 1784-ben, amelyet azután többször bővíteni is kellett, ami a folytonos növekedésnek volt a jele.

A gyülekezet tagjai egyházukat szerető emberek voltak, kikre Nehézy Károly mindig nagy szeretettel emlékezett. Gyakran hallottam tőle, hogy az volt a szokás, hogy az egyház és a lelkész számára kirótt járandóságot a betakarítás után egyetlen napon szállították be a falu gazdái a parókiára a kurátor vezetésével.

Nem csoda, hogy ez a helyzet erősen növelte a gyülekezet öntudatát és egy esetleges lelkészválasztásnál a különböző érdekcsoportok befolyását is. Sajnos, néha igen nagy árat is kellett fizetnie református egyházunknak a helyi önrendelkezés kálvinista örökségéért. Sokszor fordult elő ilyenkor testvéri torzsalkodás, pártoskodás és megosztottság a gyülekezetekben, de ami még rosszabb, hogy a lelkészi kar is sokszor úgy reagált erre, hogy inkább kiszolgáltatta az igényeket, mintsem jó irányban fejlesztette volna azokat.

Megvolt ennek az esélye Kisújfalun is. Az évtizedeken át szolgáló Lénárt Lajos lelkipásztor halála után a gyülekezet nem siette el a lelkészválasztást, így kilenc pályázó is jelentkezett. Köztük Nehézy Károly is, akinek kezdetben nem volt jelentős támogatottsága a presbitériumban. Sőt, egy időben a jelöltek listájáról is lekerült,

amikor az egyik presbiter azt a megjegyzést tette, hogy nekik baptista lelkipásztor nem kell. Sajnos, ebben az időben a hívő elnevezés a mi református népünk körében a baptistát jelentette. Nem is tudták, hogy öntudatlanul milyen ítéletet mondanak ki maguk fölött, hiszen ezzel a reformátusokat hitetlennek minősítették. Nehézy Károly ezeket a híreket egykedvű nyugalommal fogadta. Állítólag Nagy Lajos perbetei tanítón keresztül, - aki kisújfalui rokonságán keresztül támogatta őt, - azt üzentte, hogy ha Isten azt akarja, hogy ez legyen az ő helye, akkor mondhat bárki, amit akar. És csakugyan így is lett. A leginkább támogatott jelöltet az egyházkerület kizárta, mivel még nem volt meg a megfelelő segédlelkészi ideje, (mellesleg, később jóval nagyobb gyülekezetbe került!), a perbetei tanító úr családja, viszont házasság révén a falu egyik legbefolyásosabb családjával került rokoni kapcsolatba, ami alapvetően megváltoztatta a választási arányokat. Újra bebizonyosodott tehát, hogy még az ilyen nagyon gyarló emberi szálakat is az Úristen tartja a kezében.

Az ilyen különös szálak közül most már névvel is érdemes megemlíteni Salga Jenő garammikolai tanító esetét, akinek leánytestvére Kisújfalun élt. Ők mindketten nagy ellenzői voltak Nehézy megválasztásának. Szeghalmi Erzsébet diakonissza és Salga Jenőné közléseiből tudjuk, hogy a tanító úr, aki a korabeli szokásokhoz híven meglehetősen szabados életet élt, kártyázott és az italt sem vetette meg, egyszer indulatosan ment el Kisújfaluról Marcelházára." Majd én két vállra fektetem Nehézyt" - mondta. Testvére azonban aznap hiába várta vissza, ők az egész napot, sőt az éjszakát is beszélgetéssel töltötték. És éppen fordítva történt, az Ige Salga Jenőt fektette két vállra. Egészen más emberként érkezett vissza. Később feleségével együtt az egyik leghűségesebb és legodaadóbb munkatársai lettek Nehézy Károlynak. A lelkész és a tanító kerékpárral járták körül a környékbeli lelki pásztorokat. Mielőtt beértek volna a faluba, az ároksparton imádkoztak azért, hogy Isten a kollegák szemeit nyissa meg először, hogy valóban élő hitre vezethessék gyülekezetüket. A kitelepítést is együtt élték át, Salga Jenő Órszentmiklóson lett tanító, családi sírjaik is egymás mellett vannak az ottani temetőben.

Nehézy Károlyt végül megválasztották, beiktatása 1930. március 9-én volt. Beköszöntő igehirdetése is sokatmondó: a textus a Bírák könyve 3. részének 20. verséből való: „Ehud akkor ment be hozzá, amikor éppen a hűsölő felházban ült magányosan és monda Ehud néki: Istennek beszéde van nálam tehozzád. És az felkelt az ő királyi székéből.”

Bár az igehirdetésről magáról nem maradt feljegyzés, az már a textusválasztásból is kitűnik, hogy a lelkipásztor határozott, prófétai küldetéstudattal érkezett a gyülekezetbe. A tartalmi kérdéseken túl új volt az igehirdetés formája is. Abban az időben az volt a szokás, hogy kevés kivételtől eltekintve, a lelkipásztorok egy-egy

nyomtatott prédikációs kötetből olvastak fel. Nehézy Károly szakított ezzel a gyakorlattal és vázlat alapján szabadon beszélt. Az igazán újszerű valójában az volt, hogy nem is prédikált, hanem emelkedett stílusban, de nagyon egyszerű példákat felhasználva inkább beszélgetett a gyülekezettel. Már itt kialakította azt a szokást, hogy a délelőtti és délutáni istentiszteletek titán, az aranymondások elmondását követően, magáról az igehirdetésről beszélgettek. Ez nemcsak jó elmélyítése volt a hallottaknak, hanem sokszor a félreértéseket is felszínre hozta. Alkalmazkodva a falusi élet ritmusához, délelőtt a férfiak maradtak ott, (addig az asszonyok az ebédet készítették), délután pedig az asszonyok és lányok (azalatt a férfiak az állatok etetését végezték). A nagy áttörés valójában az előbbi fronton történt. A falusi férfiak általában nehezen nyilatkoztak meg hit béli kérdésekben, ezért szinte külön művészet és csoda volt, ahogyan ő szóra bírta őket. Hittanórákon gyakran hallottuk tőle, amint a reformáció elterjedését magyarázta, hogy annak leginkább az volt a titka, hogy a röplapok által a nagy teológiai felismerések általános beszédtemává lettek akár a vásárokon is a nép körében. Emberileg talán a felvidéki ébredésnek is az volt az egyik legnagyobb titka, hogy a Biblia igazságai bekerültek a közbeszédbe, az emberek a templomon kívül a mindennapi életükre is alkalmazni kezdték azt.

Kisújfalu így tizenhét éven keresztül valóban a kül- és belmisszió központja lehetett. Itt alakult meg 1930. szeptember 9-én a Béthel Egyesület is, amelyet a Pozsonyi Országos Hivatal 1931. május 15-én hagyott jóvá. Ennek létrehozására és állami bejegyeztetésére inkább adminisztratív okokból volt szükség, amely a lelki munkának csak jogi keretet adott. E nélkül pl. a kiskoszmályi árvaház adásvételére és telekkönyveztetésére sem kerülhetett volna sor. A működést továbbra is a Lélek szabad fuvallata irányította.

*

Április 11

Szoros közösség

„Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok - így szól az Úr" (Jer 31,34).

Bizony sok mindent nem ismerünk, de az Urat igen. Ma ezt az ígéretet tapasztaljuk meg, és ez nem is csekély ígéret. Közülünk még a legkisebb hívő is ismeri Istent a Jézus

Krisztusban. Bár nem annyira, mint szeretnénk, de mégis igazán ismerjük Őt. Nemcsak a róla szóló tanítást, hanem Őt magát is. Ő a mi Atyánk és barátunk. Személyesen ismerjük őt. Elmondhatjuk: „Én Uram és én Istenem!” Meghitt kapcsolatban állunk Istennel, és sok boldog időt töltünk szent jelenlétében. Nem vagyunk többé idegenek a számára, mert az Úr titka közöttünk lakik.

Ez több, mint amire a természet taníthat minket. Nem test és vér jelentette ki nekünk Istent. Krisztus Jézus jelentette ki Őt nekünk, amikor befogadtuk a szívünkbe. Ha tehát az Úr maga ismertette meg magát velünk, nem ez minden üdvözítő ismeret forrása? Istent ismerni azt jelenti: örök életünk van. Mihelyt Istennel közösségbe kerülünk, megkapjuk azt a bizonyosságot, hogy új életre elevenedtünk meg. Ó, én lelkem, örvendezz ennek a felismerésnek, és áldjad Istent egész napon át.

*

Barabbás

Melyiket bocsássam nektek szabadon: Barabbást vagy Jézust, akit Krisztusnak mondanak? (Mt 27,17)

Pilátus választás elé állította a népet, hogy Jézus vagy Barabbás szabadon bocsátását akarják-e. Barabbás rablógyilkos volt, akit lázadás miatt börtönöztek be. A nép őt választotta, s Jézus kivégzését követelte. Miért népszerűbb Barabbás, mint Jézus? Melyiküket mi jellemzi?

Barabbás az erőszak embere, Jézus a szereteté. Barabbás szerint az ellenséget ki kell irtani, Jézus szerint azt is szeretni kell és meg kell menteni. Barabbás alulról kér segítséget, ő felkelő. Jézus felülről vár szabadítást, ezért szelíd és alázatos. Barabbás a maga kezébe veszi az ügyek intézését, Jézus az Atya kezére bízta magát. Barabbás odaüt és visszaüt, Jézus pedig tűri az ütlegelést. Barabbás a seregére néz és parancsol, Jézus az Atyára néz és engedelmeskedik. A Barabbások felemelik kezüket, és törüket az ellenségbe döfik, Jézus is felemeli a kezét, s még haldokolva is ellenségeiért imádkozik. Barabbás azért jön, hogy neki szolgáljanak, s ő uralkodjék. Jézus azért jött, hogy ő szolgáljon és adja életét váltságul sokakért. A Barabbások üvölteni szoktak, Jézus nem kiált és nem lármázik. Az ő igazsága halkan kimondva is megáll. Barabbást halál és pusztulás követi, Jézus azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk. Ahol Barabbás megjelenik, ott előbb-utóbb meghalnak sokan. Ahol Jézus megjelenik, ott ő hal meg másokért, hogy azok éljenek.

Mennyit szenvedett már a világ a Barabbások miatt, és a sokaság mégis újra és újra Barabbást választja!

Nekem melyikük a követendő példa? Merem-e Jézust választani akkor is, ha Barabbás népszerűbb? A Barabbások felett átszalad az idő, Jézus Krisztus azonban tegnap, ma és örökké ugyanaz. Boldog ember, aki benne bíz!

*

Isten kegyelmes útja Izraellel (III.)

Harmat leszek Izraelnek: virágzik majd, mint a liliom, gyökeret ver, mint a Libanon fája.
Hóseás 14, 1.

Isten szeretetének hatására mi emberek valósággal feléledünk, megfiatalodunk. Még öregségünkben is ez tart frissen. Nélküle csak zúgolódunk, rossz hangulatban vagyunk, és mindenben hibát találunk. Ha azonban Isten harmata hullik reánk, mi magunk is harmatként hatunk másokra. Isten népe olyan, „mint az Úrtól való harmat” a sok nép között (Mik 5,6). - És Isten gyermekei úgy virágzanak, mint a liliom. Micsoda pompás kép ez. A liliom fehérsége úgy él a köztudatban ma is, mint annak a tisztaságnak és igazságnak a jelképe, amivel Isten az övéit ékesíti. Isten gyermekeiben a finomság mindig erővel párosul. Ezért nemcsak a liliom tulajdonságaival rendelkeznek, hanem az olajfáéval is, amely az életerő és szilárdság jelképe, ellentétben a Jónás könyvében emlegetett bokorral, amely éjszaka kisarjadt és felnőtt, de hajnalra ismét elszáradt. Isten gyermekei olyan szilárdak, mint a Libanon fája, mert gyökereiket szent talajba bocsátják, ahonnan senki nem tépheti ki azokat. Az Ige még azt is megemlíti, hogy „illatos, mint a Libanon”. - „Krisztus jó illata vagyunk” - mondja Pál (2Kor 2,15), azaz Istentől nyert új életet hordunk magunkban. Ezzel szemben az istentelenekről azt mondja az Ige, hogy torkuk olyan, mint egy nyitott sír. Beszédük belső rothadtságot árul el, amely mérgezően hat környezetükre. Isten gyermekeinek jó illata beszédükben és életvitelükben mutatkozik meg.

Mihelyt az ember belső viszonya rendeződik, külső körülményei is megváltoznak. Isten belülről kifelé munkálkodik bennünk. Először a szívet újítja meg, azután a nyomorúságos külső körülményeket is el tudja rendezni, hiszen ez már kis dolog az Ő számára. „Én meghallgatom és figyelek rá.” Az élő Isten meghallgatja az imádságot és figyel ránk, vezet minket. „Olyan vagyok, mint a zöldellő ciprus.” Isten hűségének a képe ez. Színe változatlan, mindig ugyanaz marad.

Végül a legjobb: „tőlem kapod gyümölcsödöt” (9. v.). Isten gyermekeinek az életében a gyümölcs attól az Úrtól származik, akivel hitük összeköti őket, s akivel egygyé lettek.

Tehát nem önmagunkból kell valami jót előhozunk, hiszen nem támaszkodhatunk többé önerőnkre és saját cselekedeteinkre. Az Úrnak engedjük át a cselekvést. - „Aki bennem marad - így szól az Úr Jézus -, az terem sok gyümölcsöt”, amely gyümölcs felüdít minket és másokat is.

*

Mit vár tőlünk Krisztus azért, hogy megváltott minket?

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk... ” (Gal 3,13/a)

A Galatákhöz írt levélben olvassuk: Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az ő Fiát,... hogy a törvény alatt levőket megváltsa" (Gál 4,4-5). Mint igénk mondja: „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk" Krisztus által van menetelünk mind a közel valóknak, mind a távol valóknak „egy lélekben az Atyához" (Ef 2,18). Krisztus két dolgot vár tőlünk nagy áldozata fejében. Mindenekelőtt azt, hogy a ránk bízott drága kincset őrizzük meg a bennünk lakozó Szentlelke által (2Tim 1,14). Azután azt várja, hogy mint akik az Ő vére által újonnan születünk, ne szabjuk magunkat előbbi cselekedeteinkhez, amelyek tudatlanságunk alatt voltak bennünk, hanem legyünk szentek, mert „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynak, a Krisztusén" (1Pt 1,14.16.18-19). Itt nincs alkunak helye: Krisztus mindegyiküinktől elvárja ezt a kettőt.

Isten Báránya, áldalak azért, hogy Te váltottál meg engem is a törvény átkától. Drága véred kellett áldoznod ezért. Ne engedje kegyelmed, hogy elfelejtsem, mivel tartozom Neked az én bűneimet is elfedező drága véredért. Könyörülj rajtam, hogy hűségesen törlesztgessem én is adósságomat egész életemben. Hű vágyom lenni Hozzád mind halálig, hogy elnyerjem én is az életnek koronáját! Krisztusom, segíts erre! Ámen.

„A mi szívünk csak te hozzád, Jézus, Isten Báránya, Óhajtozik, híveidnek Drága fényes aranya, Mert halálunk megrontója, Örök életnek adója Vagy egyedül Krisztusunk, Idvezítő Jézusunk." (Énekeskönyv 227. é. 1. v.)

*

Alapige

**“Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van.”
Ézsaiás 56.**

Ez az Igerészlet, amit a Szent Írásból most felolvastam, ebben a felhívásban csúcspontodik ki: Keressétek az Urat! Ezt a felhívást azonban megelőzi egy meghívás, az elsőversben, így: “Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre” Tehát maga Isten hív meg arra, hogy Őt keressük. És kinek szabad Őt a megtalálás reményében keresni? Egyfelől korlátozás nélkül ezt mondja az Ige: mindenkinek, másfelől rögtön körül is határolja ezt ezzel a kifejezéssel: “akik szomjúhoztok”! Kivétel nélkül mindenki keresheti az Urat, aki szomjúhozik, de csak az keresse az Urat, aki igazán szomjúhozik. Akinek a lelkében nincs szomjúság: az ne is keresse, mert úgysem találja meg. A szomjúság gyötrődolog, olyan erős hiányérzet, ami föltétlenül keresésre űzi, hajtja az embert. Ostrom alatt, amikor elfogyott a vizünk és gyötört a szomjúság: mennyi veszedelmet és kockázatot vállaltunk inkább, de el kellett indulni, valahol vizet keresni. Ilyen a lelki szomjúság is. Olyan hiányérzet ez, ami egzisztenciális üggyé, élet-kérdéssé teszi a keresést.

Tulajdonképpen minden ember keresi az Istent, még ha ő maga nem is tud róla. Ő si és kiirthatatlan vágy van az emberi lélekben Isten után. Csontunkban és vérünkben van az elveszett paradicsom öntudatlan emléke és ezért a leghatalmasabb testi ösztönnél kiirthatatlanabb lelki ösztöne az embernek az Isten keresése. Amikor valaki elkezd érezni, hogy hiányzik neki valami ahhoz, hogy igazán békességes és boldog lehessen: akkor tulajdonképpen az Isten hiányzik neki. És amikor valaki földi javakra éhes, dicsőségre, tekintélyre, elismerésre szomjas, élvezeteket kerget, vagy bármi miatt békételen és nyugtalan a szíve: akkor tulajdonképpen mindig Isten hiányzik az életéből, mert ha Ő hiányzik valahonnan, akkor Vele együtt hiányzik mindaz, ami a megelégedettséghez, békességhez és boldogsághoz szükséges egy emberi életben. Boldog az az ember, aki már rájött arra, hogy neki nem az emberek megértése, vagy pénz, vagy állás, vagy jobb környezet vagy akármi más hiányzik, hanem az Úr Isten maga! Boldog ember az, akinek a lelkében már tudatossá vált ez a szomjúság, ahogy Jézus is mondja: boldogok, akik éheznek és szomjúhozzák az igazságot, mert ők megelégtettek. Ezeknek szól a meghívás. Keressétek az Urat!

Nálad hogyan áll a helyzet? Van-e benned szomjúság és ez a szomjúság űzött-e ide most vasárnap reggel, hogy keressed az Urat. Tudniillik másért is lehet idejönni, nemcsak az Úr kereséséért. Vannak itt olyanok, akik nem az Urat keresik itt, hanem a papot. A papért jöttek. Aki igazán szomjas, annak mindegy, hogy ki nyújtja felénk a vizet. Akinek ez nem mindegy, az nem is szomjas igazán, s akkor pedig nem is találja meg az Urat! Vannak, akik egy szép prédikációért jöttek, nem az Úrért. Pedig aki igazán szomjas, olyan mindegy ugye, hogy milyen edényben kapja a vizet, aranykegelyben-e vagy fakupában? Nem elég tehát a jóindulatú érdeklődés, szent kíváncsiság, valami lelki életre való vágyakozás: hanem azok jöjjenek, mondja az Ige, akik szomjúhoznak, azok keressék az

Urát, akik számára életszükséglet az, hogy Őt megtalálják, mert nélküle végük van, eleped a lelkük, értelmetlen az életük. Csak ez a komoly Isten-keresés.

Azután, a szomjúság mellett azt is tisztáznod kell magadban, hogy valóban az Urat keresed-e? A Sátán egyik legveszedelmesebb játéka velünk, amikor Isten helyett isteni hangulatot, felséges vallásos érzéseket, vagy Istennek valamilyen ajándékát, segítségét keresteti velünk! Amikor már semmiképpen nem tudja visszafojtani az emberben az Isten utáni vágyat: ilyen alig észrevehető fordulatot ad a keresés irányának. Vigyázzunk a Sátánnak erre a becsapására: ne magasztos gondolatokat, keresztyén eszméket, vagy vallásos hangulatokat keressünk, hanem magát az Urat, személyesen. Még csak ne is az Ő segítségét keressed, hanem Őt, magát! Elvétjük a dolgot, ha azért keressük, mert nagy szükségben kérni akarunk tőle valamit, ha azért keressük, hogy adjon valamit: mert Ő elsősorban nem valamit akar adni, hanem önmagát. "Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?" Amíg csak valamit akarsz az Úrtól, és nem Őt, magát, addig nem is kapod meg igazán Őt, nem is találod meg Őt. Aki csak azért keresi Istent, hogy segítségére legyen néki ügyes-bajos dolgaiban, az tulajdonképpen nem is az Urat keresi, hanem csak önmagát! Nem jól keresi és nem is találhatja meg, aki nem Őt magát keresi!

"Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van." Ebben az Igében nemcsak nagy felhívás van, hanem biztatás is: minden Istent igazán keresőlelket buzdítson, biztasson az a tény, hogy Isten megtalálható, mert Isten közel van. Egyikőnknek sem kell nagy utat megtennie ahhoz, hogy Istent megtalálja, mert Ő mindenikőnkhez minden pillanatban és helyzetben egyformán közel van. Te is megérezted már néha, mennyire közel van hozzád az Úr? Emlékezz csak életednek azokra a drága pillanataira, amikor úgy érezted, mintha egy láthatatlan kéz felülről belenyúlt volna az életed folyásába és szelíden, nagy bölcsességgel és szeretettel irányította, elhárított valami veszedelmet, kimentett a bajból, olyan értelem feletti módon segített meg valami nyomorúságban, hogy lehetetlen volt észre nem vened mennyire közel van az Úr! Úgy-e tele van az életed ilyen pillanatokkal, amikor az Ő gondviselő szeretete vett körül és mentett meg? Ti mindnyájan, akik most itt vagytok tudom bizonyosan, hogy közel vagytok az Úrhoz, sok drága élményben tudnátok beszámolni erről. De hadd kérdezzem: te, aki ilyen közel vagy az Úrhoz: megtaláltad-e már Őt? Mert végzetesen nagy különbség az, hogy valaki közel van az Úrhoz, vagy megtalálta Őt! Sőt, lehet valaki nagyon közel Hozzá, de még mindig nem találta meg Őt! Olyan borzasztó volt, amikor egy haldokló asszony mondta egyszer: én papi családból való vagyok és tudja azt Tiszteletes Úr, milyen nehéz élőhitre jutnia annak, aki papi házban nevelkedett föl? Sok más egyéb szempontból is borzalmas ez a kijelentés, de most csak azt szeretném, ha megéreznénk, mit jelent az, amikor valaki közel van, egy életen át közel van a templomhoz, egyházhoz, sákramentumhoz, Istenhez és mégsem találkozik soha az Úrral! Az Úr közvetlen közelében is el lehet veszni örökre! Mint ahogyan a gazdag ifjú is közel volt az Isten országához, annyira közel, hogy maga Jézus

mondta: "Nem messze vagy az Isten országától" és mégis kimaradt belőle! Vagy mint ahogyan a tékozló fiú idősebb testvére is mindig otthon volt, egy fedél alatt az atyjával és mégis nagyon távol volt tőle. Vagy mint ahogyan Noénak is nagyon sok kortársa közel volt a bárkához és mégis, amikor eljött az özönvíz, ott a bárka közvetlen közelében, talán éppen a bárka falába kapaszkodva veszték bele a rettentő nagy ítéletbe! Tehát sürget az Ige: "Keressétek az Urat, a míg megtalálható, hívjátok őt segítségül, a míg közel van."

Nagyon fontos tehát az a kérdés, hogy meddig található meg, és meddig van közel? Én nem tudom, hogy azok számára, akik itt a földi életben soha nem hallottak az Úrról, meddig található Ő meg, van-e még e földi élet után is valami lehetőség a számukra az Ő megtalálására, de azt tudom határozottan, hogy a mi számunkra, akik az Ő kijelentésének a világában élünk: nincs! Az Ige utal arra, hogy oda át nagy közbevettetés, nagy távolság van az Úr és az Őt idejében meg nem talált lélek között, és hogy ez a távolság örökre áthidalhatatlan. Tehát nagy általánosságban addig van közel az Úr, addig van megtalálható közelségben hozzád, amíg a földi lét ideje tart. Sőt, még itt is vannak különös alkalmak, amikor jobban megtalálható, mint egyébkor. Vannak elszalasztott alkalmak, tehát még a földi életben sem tudhatjuk soha, meddig található meg? A gazdag ifjú nem azért volt közel az Isten országához, mert mindazokat a parancsolatokat megtartotta, amiket Jézus kérdezett tőle, hanem azért, mert ott állt előtte Jézus, mert föl volt kínálva neki az üdvösség, mert egy nagy döntésnek a lehetősége elé volt állítva, mert csak egy határozott igent kellett volna neki mondania. Ez volt az a pillanat, amikor a legközelebb volt hozzá az Úr, már csak egy lépés volt hátra, hogy meg is találja az Urat, de ettől az utolsó, döntőlépéstől már visszarettent, nem bírta rászánni magát. És így a közvetlen közelségből mégsem lett boldog, üdvösséget adó találkozás! Az ifjú elment onnan megszorodva.

Te is talán sokszor fölfokozott vágygal nyitod ki a Bibliádat, vagy a templom ajtaját és valóban üdvösség után sóvárgó lélekkel keresed az Urat: azután megint csak hiába olvasod a Bibliádat, hiába könyörögsz tusakodó imádságban, hiába hallgatod az igehirdetést, vagy hiába töltesz el egy hetet evangélizációs előadásokon való részvétellel: nem találsz meg, amit kerestél, újra csak csalódva és megszorodva mész el onnan is! Talán érzed is, mennyire közel vagy és mégsem tudsz találkozni. Miért? Azért, mert az utolsó lépést nem teszed meg! Mi ez az utolsó lépés, ami az Úr megtalálásához vezet? Így mondja Igénk: "Hagyja el a gonosz az őútát, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővelkedik a megbocsátásban." Olyan csodálatos az, hogy amikor Istennel akar találkozni valaki, nem fölfelé kell szárnyalnia valami fenséges, dicsőséges, isteni világ felé, hanem lefelé, valami nagyon sötét mélység felé. Istent sohase fönt keressd, hanem lent, mélyen! A legmélyebb helyen, a világ legmélyebb pontján: a kereszten! Nincs az emberi bűnnek olyan mélysége, amelynél még mélyebben ott ne volna a kereszten! Isten a kereszten van legközelebb hozzád és egyedül ott a kereszten található meg a te számodra is. És oda neked is lefelé kell lépned: önmagad megalázásában olyan mélyre kell szállnod, hogy a

Krisztus keresztjében a magad ítéletét tudjad látni! Tudsz-e olyan borzalommal nézni a keresztre feszített Krisztusra, hogy ez a te büntetésed, ezt te érdemelted, ezt rólad vállalta át az Isten önmagára? El tudod-e mondani magad fölött a halálos ítéletet, mert ha magad elítéled magadat, akkor nem ítéltetsz el az Istentől, ha magad kárhozzatni tudod magad, akkor többé nem kárhozzat az Úr Isten. Amikor el tudsz ámulni azon, hogy nem te vagy ott a kereszten, hanem helyetted Jézus Krisztus, amikor el tudsz csodálkozni azon, hogy te kegyelmet kaptál, te, aki saját ítéleted szerint is megérdemled a halálos büntetést: akkor találkozál Istennel.

Megtaláltad-e már így az Istent? Vágyódhatsz utána Krisztus nélkül is, megtapasztalhatod az Ő hatalmas segítségét Jézus közbenjárása nélkül is, megérezheted gondviselőkezének áldó közelségét Krisztus nélkül is, de el is kárhozhatsz észrevétlenül az Isten-közelségben is, mert megtalálni Őt, Aki közel van hozzád, csak úgy lehet, ha a megváltó Jézus Krisztuson át keresed, mert Ő is Krisztuson át jött eléd és Krisztus által keres téged.

*

„Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is. Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: »Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek...« Mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.” Lukács 18,10-14.

Mindenki a farizeust tisztelte kegyessége miatt, a vámszedőt pedig mindenki megvetette, mert az ellenség, a rómaiak szolgálatában nyúzta a saját népét. De ő tudta magáról, hogy bűnös, kereste a megtisztulást, akart mássá válni. A farizeus pedig büszke volt önmagára, dicsekedve és felülről bírálgatva nézett le mindenki mást. Jézusnak nem kell a magaimádó. A legnyomorultabbat is elfogadja, ha igazabbá akar lenni. Mennyi köztiszteletben álló keresztyénnek kellene a falára felírni ezt az igét! Nemcsak az emberek, Isten előtt is undorító az önmaga kegyességével tüntető keresztyén. Neki szól az ítélet: „Isten neve miattatok káromoltatik a pogányok között.” Magunkban keressük a bűnt, ne másban! Akkor szabadít meg tőle Krisztus ingyen kegyelme.

Uram, nehéz megállni a két kísértés között. Ha folyton csak a bűneimmel foglalkozom, nem tudok örülni megváltásodnak. Ha boldogan fogadom el kegyelmedet, és látom annak gyümölcseit az életemben, látom, hogy meg tudok javulni, hogy igazabb tudok lenni, azonnal ott a kísértés, hogy büszke legyek önmagamra. Emeld fel pillantásomat, hogy ne

törődjek annyit magammal, még kevésbé a mások bűneivel! Bízom rád magam, szolgáljalak Téged nyugodt lelkiismerettel, és hagyjam, hogy Te végezd bennem a magad munkáját. Amíg rád figyelek, nem vétem el a lépést feléd. Másoknak ne a bűnét, hanem a nyomorúságát lássam, magam helyett pedig Téged! Ámen.

*

Március 12

*

Kimenni örömmel

„Zebulonra ezt mondta: Örvendezz, Zebulon, ha útra kelsz" (5Móz 33,18).

Az Ószövetség áldásai nekünk is szólnak, mert mi Isten népe vagyunk, akik őt szellemben imádjuk, és nem a testben bízunk. Zebulon örvendezhet, mert az Úr megáldja útrakelését. A Zebulonnak szóló áldás nekünk is ígéretet jelent. Amikor útra kelünk, elindulunk, lehet öröme okunk.

Ha elutazunk, hogy tapasztalatokat gyűjtsünk, Isten gondviselése kísér minket. Ha távoli országba költözünk, az Úr velünk van a szárazföldön és a vizén egyaránt. Ha elindulunk misszionáriusnak, Krisztus így biztat: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig" (Mt 28,20). Mikor nap mint nap munkába indulunk, örömmel mehetünk, mert tudjuk, Isten velünk lesz reggeltől estig.

Olykor persze szorongást érzünk induláskor, mert nem tudjuk, mi vár ránk. Ilyenkor ez az áldás jó szolgálatot tehet és felvidíthat minket, így mikor utazáshoz csomagolunk, „csomagoljuk be" ezt az Igét is. Tegyük a szívünkbe, és ott őrizzük. Sőt, mondjuk el újra meg újra, míg örvendezve énekelünk. Szedjük fel énekelve a horgonyt, lépünk fel zsoltárt énekelve a vonatra (kocsiba)! Legyünk örvendező nép, akik minden alkalommal boldogan dicsérik az Urat.

*

Őv és páncél

...felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a

megigazulás páncélját... (Ef 6,14)

Mi az Isten fegyverzete? Az Efézus 6,14-17 felsorolja, ismerjük meg és oltsuk magunkra ezeket sorba!

Ezek a „fegyverek” az ige kardját kivéve mind védekező eszközök. Jézus tanítványa nem támad, de megvédi magát és másokat.

Az ókori ember ha útra indult, munkához látott vagy harcra készült, hosszú ruháját felhajtotta, betúrta az öve alá, és megszorította azt. Felövezte magát. Jézus tanítványa nem álmodozva, tétován, mámorosán ögyeleg az élet útján, hanem mindig bevetésre kész, éber és józan. Erre utal a felövezés. Az igazság említése pedig arra, hogy célja elérése érdekében csak tiszta eszközöket vesz igénybe. Egyenesség, őszinteség, megbízhatóság jellemzi. Célja nem szentesíti eszközeit, azok legyenek szentek önmagukban!

A megigazulás páncélja pedig az a bizonyosság, hogy az Isten előtti igaz voltunk nem a teljesítményeinktől függ, hanem Isten a hívőt „Krisztusban” látja, tehát aki Krisztusban hisz, annak Jézus igaz voltát tulajdonítja, és ez nem változik az idők folyamán. Pál apostol írta: nincs saját igazságom, de a Krisztusba vetett hit által van igazságom Istentől (Fii 3,9).

Mivel Isten gyermekei is követhetnek el bűnt, a sátán szereti vádolni őket, hogy elbizonytalanodjanak lelki helyzetük megítélésében. Aki azonban tudja, hogy nem saját érdemei alapján minősíti őt Isten, hanem Krisztus igazsága szerint, az tudhatja, hogy Isten őt nem veti el soha. Ezzel a bizonyossággal felvértezve harcolja a hit harcát. Ugyanakkor maga is törekszik Isten gyermekéhez méltóan élni.

*

¹⁶Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. ¹⁷Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözljön a világ általa. ¹⁸Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében. ¹⁹Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak. János 3,16-

Az emberek mindenütt a világon egyértelműen és leplezetlenül kimondják azt, hogy az a világ, amelyikben élünk végtelenül romlott és gonosz, miközben a szeretetet és a toleranciát tartja legfőbb értékeknek. Az un. keresztyén értékeket hirdeti propagálja, de megállíthatatlanul sodródik egy szörnyű katasztrófa felé. A médián keresztül sokszor

ugyan azt próbálják elmondani naponta az embereknek, hogy minden szép, csodálatos jövő áll az emberiség előtt, hiszen a tudomány szédületes iramban fejlődik, nemsokára már a Mars is lesz emberek által létrehozott élettér... Valószínű, hogy azok, akik ilyen örömteli optimizmusra bátorítják az embereket, maguk sem hiszik azt el, amiről szólnak, hiszen mindenki látja, hogyan hullik szét az emberi társadalom, hogyan terjed a vörös ateizmusnál gonoszabb fehér ateizmus, s egyre nagyobb problémát jelent a magány, a drog, az alkohol, a szabados életforma, az éhség, a menekülők áradata, a primitív és agresszív vallások gyors terjedése és egyre több ember alatti létben élő és ennek megfelelő gondolkodású ember jelenik meg a világ minden táján. A nagyobbá lett tudás, fejlődés csak a széthullást, a zavarodottságot és a gonoszsgot erősíti fel eddig soha nem látott mértékben, mert nincs lelki, szellemi összetartó erő. Láthatóan beteljesedik az, amit Jézus mondott: **aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt Isten egyszülött Fiának nevében.** ¹⁹**Az ítélet pedig az, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak.**

Ezekben a változásokban a keresztyénségnek kulcsszerepe van! Egyrészt mindaz, ami a világban látható az a keresztyénség megalkuvó magatartásának és erőtlenségének a következménye. Határozottan és egyértelműen az evangéliumot kellett volna hirdetni és nem különféle programokkal szórakoztatni az embereket. A gospel, a dicsőítés, a különféle csevelyek csak arra jók, hogy az embereket elaltassák. A nagy látványos ünnepek, felvonulások, hazafias ünnepségek, fesztiválok, jótékonyági akciók olyan események, amikkel Jézus nem bízta meg a tanítványait! Jézus tanítványainak egészen más küldetése van: az evangélium hirdetése. A megtérés, az élő hitben megélt élet az, amely által Isten országának erői kiáradnak az emberekre és megváltoztathatják ezt az áldatlan állapotot, amelyben élünk. Talán még van lehetőség számunkra, hogy Krisztusról tegyünk vallást és Őhöz hívjuk az embereket!

*

Nem a magunkéi vagyunk

„A ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, ... és nem a magatokéi vagytok. " (IKor 6,19)

Az ige figyelmeztet minket, hogy nem a magunkéi vagyunk: testünk, amelyet Istentől kaptunk, a bennünk lakozó Szentlélek temploma. Igék egész sora beszél erről az igazságról. „Mindenkori testünkben hordozzuk az Úr Jézus halálát, hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben" (2Kor 4,10); „A mi ó emberünk ő velem megfeszítettett, hogy megerősítetlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek" (Rom 6,6). Erőteljesen mutat erre egyházunk ősi hitvallásának, a Heidelbergi Káténak mindjárt a legelső kérdésére adott felelete is: „Micsoda teneked életedben és

halálodban egyetlenegy vigasztalásod?" azt feleli: „Az, hogy mind testestől, mind lelkestől, mind életemben, mind halálomban nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az Ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett s engem az ördögnek minden hatalmából megszabadított, és úgy megőriz, hogy mennyei Atyámnak akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le fejemről..." Minekünk is csak ez lehet az egyetlen vigasztalásunk!

Uram, Megváltóm, boldogan vallom én is, hogy nem a magamé vagyok. Testem-lelkem nem a magamé: Te megvetted drága véredden, mikor minden bűnömért eleget tettél, engem az ördög hatalmából kiszabadítottál. Kegyelmedből emlékeztess mindig arra, úgy éljek, hogy testem Szentlelked temploma legyen és a Szentháromság egy örök Isten dicsőségét szolgálja. Hallgasd meg könyörgésem. Ámen.

„Szentlelkedet töltsd ránk ki, mint hajnal harmatát, És adj fejünkre
tőled nyert ékes koronát, Hogy áldozatra felgyűlt, megszentelt életünk
Oltárodon elégjen, Királyunk, Mesterünk! (Énekeskönyv 229. é. 3. v.)

*

Egy gonosztevő kegyelmet talál (I.)

Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de Ő semmi rosszat nem követett el.
Lukács 23,41

A két gonosztevő, akik között Jézust megfeszítették, találó képe az egész emberiségnek. Mindketten egyaránt közel vannak a Megváltóhoz, ugyanazt látják és hallják. Mégis közülük csak az egyik jut hitre. A másik Jézus közelsége ellenére is az örök kárhozatba hull, ahonnan nincs visszatérés, így oszlanak meg az emberi szívek és utak is. A belsőleg kemény és dacos, még a bitófán is gőgös embert semmi sem fordítja meg. Gúnyolódása is szellemi gőgjéből ered. A gúnyolódó ember mindig fölényben érzi magát a kigúnyolttal szemben. Ezért még gonosztevő társának rendreutasítása és őszinte bűnvallása is hatástalanul pattan le a szívéről. Csak egy vágy élte: kiszabadulni kínos helyzetéből. Magasabb rendű igénye nincs. Milyen sokan vannak hozzá hasonlóak, akik soha nem maguk miatt, hanem szomorú körülményeik miatt szomorodnak meg, s nem a kegyelmet keresik a bűneikre, hanem csak a kimenekülést a testi bajokból. Ezért fülük süket a Krisztus keresztségéről szóló üzenetre.

Eleinte a bűnbánó gonosztevő is hasonló módon gondolkozott. Amint Máté evangélista feljegyz, a másikkal együtt ő is gúnyt űzött Jézusból. De sokan teszik ugyanazt, amit mások, és kiáltozzák ugyanazt, amit a többiek (Csel 19,32)! - Ez a gonosztevő azonban egyszerre csak elcsendesedett és gondolkodni kezdett. Jézusnak a kízóióért a kereszten mondott imája - s még inkább a magatartása - mély benyomást

gyakorolt rá. Világosság gyulladt szívében bűneit illetően. Lelkiismereti nyomorúsága egyszerre nagyobb lett, mint szörnyű testi fájdalmai. Felismerte, hogy nem érdemel jobbat, és ízért kegyelemért könyörgött.

Az ember azt hinné, hogy ez tulajdonképpen magától értetődő egy olyan valakinél, akinek bűnös voltát egy bírói testület is megállapította. És mégis csodával állunk szemben. Mert sokszor éppen a legnagyobb bűnösöknek van a legkisebb büntudatuk. Szerintük mindenki más hibás, az emberek, a körülmények, sőt még maga az Isten is, csak ők nem. Az, akit külsőleg elítélnek, még nem biztos, hogy lelkiismeretében elítéli önmagát. Ez már Isten műve. - Az igazán nagy dolog, amikor egy ember el tudja mondani: 'tetteim méltó büntetését kaptam'. Még a hívő emberek körében is kevesen vannak, akik vétküket fenntartás nélkül el- vagy beismerik.

*

*

Gyönyörködjete az Úr parancsolataiban

112. zsoltár

Boldog az az ember, aki féli az Urat, de még boldogabb az, aki gyönyörködik az Úr parancsolataiban. A félelem ugyanis egyszerűen semmi voltunknak és Isten nagyságának, erejének összehasonlításából származik. Abból a tudatból, hogy nem tanácsos ellentmondanom Istennek, ujjat húznom vele. A félelem a büntetéstől való szorongás miatt vesz erőt a szíven. Inkább, minthogy a büntetést vállalja, engedelmeskedik Istennek. A félelem is hitből fakad, de azt mondja Isten ígéje, hogy ilyen hitük még az ördögöknek is van, mert félnek az Istentől, az Ő parancsolataiban azonban nem gyönyörködnek. Ezzel szemben az Úr parancsolatában való gyönyörködés szeretetből fakad.

A parancsolatok a testre nézve nem mindig kellemesek és kedvesek. Nem mindig olyan kívánsága van velünk szemben Istennek, ami egyezik szívünk vágyával, elgondolásainkkal és elképzeléseinkkel, hanem gyakran olyanok, melyek keresztülhúzzák szándékainkat, terveinket, szívünk álmát. Ha valaki ezekben a parancsolatokban is gyönyörködni tud, csak azért teheti, mert szeretettel van telve szíve Isten iránt. „Gyönyörködjél az Úrban.” Gyönyörködni az tud igazán őbenne, aki szereti az Istent. Az a kérdés tehát, hogy a te szíved gyönyörködik-e az Úr parancsolataiban? Lehetséges, hogy nem

kellemesek azok a parancsolatok, lehetséges, hogy meg kell tagadnod önmagad, lehetséges, hogy Isten azt kívánja tőled, hogy olyan valaki előtt alázd meg magad, akit legszívesebben sárba tipornál, olyanhoz kell fordulnod gyengédséggel, akivel szemben megkeményítenéd szívedet. Gyönyörködsz-e az Úr parancsolataiban ilyenkor? Gyönyörűséged telik-e abban, hogy az Ő akaratának eleget tégy, vagy legfeljebb félelemből teljesíted, kényszerűségből, de nem örömet? Azt mondja János első levelében, hogy „a teljes szeretet kiűzi a félelmet”. Amikor valaki teljessé lett Isten szeretetében, elmerült abban a szeretetben, amellyel Isten szeret a Jézus Krisztusért, akkor többé nem félelemből, hanem szeretetből cselekszi az Ő parancsolatait. Gyönyörködik benne, kedvesek, drágák neki Isten beszédei.

Az Istennel való közösség a maradékra is kihat. „Hős lesz annak magva a földön, a hívek nemzedéke megáldatik.” Az Isten áldásai ugyanis egy olyan életben, amely előtte engedelemmel és alázattal jár, olyan bőségesen és gazdagon mutatkoznak meg, hogy nem zárható bele abba az egy életbe. Kicsordul belőle. Nem lehet határt vetni neki, nem lehet azt mondani, hogy ez az ember meghalt és nincs tovább, hanem a késő korok és késő unokák is táplálkoznak azokból az áldásokból, amelyeket Isten egy engedelmes életen keresztül közölhetett e világgal. Hős lesz annak a magva a földön. Egészen kézenfekvő dolog, hogy bármennyire új kor, új szellem hat is az új generációra, és akármennyire is minden nemzedéknek saját személyében kell megragadnia Jézus Krisztust, mégis erős befolyást gyakorolnak az utánuk jövőkre. Hogy milyen ösvényeken járunk, milyen utakra tértek lábaink, mit cselekedtünk, mit hittünk és mit tettünk életünk középpontjává, befolyással lesz az utánunk következőkre. Vajon a te életed nem lesz-e olyan élet, amelyikre majd átokkal tekintenek vissza a későbbi korok? Beszélgettem valakivel, aki panaszkodott, hogy van egy nevelt fia, aki rettegésben tartja őket és egész családját, minden embert. Megjegyezte aztán, hogy a fiú apja is ilyen volt. Apjától örökölte. Szülők vagy nem szülők, akiknek nincsen gyermekük, egyaránt hatással vannak környezetükre. Nehogy azt gondolja valaki, hogy csak annak van magva a földön, akinek testi leszármazottai vannak, van azoknak is, akiknek testi leszármazottaik nincsenek, mert életük kihatással van emberi életekre. Életük botránkoztat, oldoz, kötöz, áldás vagy átok. Vannak, akik téged figyelnek, rád néznek, azt cselekszik, amit tőled látnak, azokon a nyomokon járnak, amelyeken te indultál. Hős lesz-e magvad, vagy olyan valaki, aki minden helyen a bűn martalékává válik. Megáldatik-e a te nemzedéked, Isten áldásainak a hordozója lesz-e, vagy Isten átka kell hogy megnyugodjék rajta?

Az Úrral való közösségben a kevés is sok. Gazdagság és bőség lesz annak házában. Nem arról van szó, hogy tejben-vajban fürdik, aki az Úr parancsolataiban gyönyörködik, de vannak e világban szegény gazdagok, akik gazdagságuk mellett is mindig szűkölködnek és nyomorognak, viszont vannak gazdag szegények, akiknek alig van, mégis adakoznak, mégis sokkal rendelkeznek. Ezért lesz gazdagság és bőség annak házában, mert az Isten áldásával a kevés is megsokasul. Az ószövetségi időktől kezdve nyilvánvalóvá tette

Isten, hogy az Ő kezében a kevés is mennyire áldott és hasznos lehet, és nyilvánvalóvá válik az emberi életben, hogy a sok is mennyire haszontalanná válik, mennyire nem lesz semmi értéke, ha nincs rajta Isten áldása. Legyen gazdagság és bőség a te házában, és lesz gazdagság és bőség, hogyha az Úr parancsolataiban gyönyörködsz. Hogyha Istent féled, hogyha a bevételeidet és kiadásaidat összeveted Isten gondolataival. Ha bevételi és kiadási tételeidnél felteszed a kérdést: elfogadhatom-e azt, vagy nem. Ha nem így folynak a dolgaid, akkor szomorúan és fájó szívvel kell majd látnod, hogy kevés, a sok is kevés. Amilyen körülmények között a másik bővülködik, azt tapasztalod, hogy te szűkülködöl, rettegned kell a nem elég miatt.

A mi igazságunkat, megigazulásunkat az Úr parancsolataiban való gyönyörködés erősíti. Ne értsük félre, nem arról van szó, hogy Isten igéjében való gyönyörködésben van a mi igazságunk, meg-igazulásunk. A mi megigazulásunk Krisztus vérében van, de hogy a mi igazságunk végig megmaradjon, ahhoz szükséges gyönyörködnünk az Úr parancsolataiban. Vannak emberek, akik elindultak a Jézus Krisztussal való közösség útján, boldog találkozásuk volt az Úrral, lerakták bűneiket, megoldódtak köteleik és a megszabadultak hálaéneke zendül fel ajkukon, de egyszerre csak életükben elernyedés, kedvetlenség következik. Mint mikor a virágcserepbe ültetett virág lankadni kezd. Száraz a földje, de amikor megöntözik, újra életre támad. Ugyanilyen közösség az Úr parancsolataiban való gyönyörködés. Aki tanulmányozza az igét, táplálkozik Isten beszédeivel, Isten írott igéjét engedi bejutni a szívébe, és engedi hogy a Szentlélek megelevenítse szívében az ige magvait, annak igazsága mindvégig megmarad. Igazsága mozdíthatatlan lesz. Megerősödik. Olyan a keresztyén élet, mint a kertbe kitett palánta. Hiába volt friss és eleven, öntözni kell, nedvességre van szüksége ahhoz, hogy meggyökerezze, levelet hajtson, gyümölcsöt teremjen. Ha azt akarod, hogy szíved gyökeret verjen Krisztusban, akkor gyönyörködjél az Úr parancsolataiban. Az Úr parancsolataiban való gyönyörködés nem csupán azt jelenti, hogy az ige lelki élvezetet nyújt. Nem olyan ez, mint amikor valaki valami kellemes illatot érez, hanem az Úr parancsolataiban való gyönyörködés engedelmességet jelent. Azt, hogy gyönyörködöm benne és engedelmeskedem neki. Aki engedelmeskedik, annak igazsága mindvégig megmarad. Isten gyermekei juthatnak egyszer-egyszer olyan állapotba, amikor úgy érzik, igazságuk megrendült, valami közbevetés támadt, Isten szíve elfordult tőlük. Ott állnak az Úr előtt és az a benyomásuk, hogy Isten nem olyan bizalommal tekint rájuk, mint máskor. Valami van köztük és Isten között. Mintha az igazságom megrendült volna előtte, mintha megbízhatóságomon csorba esett volna. Vizsgáld meg szívedet ilyenkor, mert nyilván így is van. Igazságod megrendült, mert engedetlenség van szívedben. Nem gyönyörködöl az Úr parancsolataiban.

Az igazak is járnak sötétségben, de világosság fénylik rajtuk. Nagyon fontos kijelentése Isten igéjének, hogy az igazakra világosság fénylik a sötétben. Nem arról van szó, hogy aki közösségre jutott Istennel, annak minden kísértéstől mentes az élete, most már nincs

semmi baj és nem lehet homály az életében. Jönnek a sötétség órái. Emlékezz az Úr Jézusra, amikor így szól: „Ez a sötétség órája, a ti órátok.” Amikor Júdás kiment, hogy elárulja Jézust, akkor János megjegyzése szerint sötétség, éjszaka volt. Milyen sötétség borult az Úr Jézus Krisztusra az elárultatás éjszakáján! Sötét félelmet akart az ördög rátelepíteni szívére, amikor tusakodott a Gecsemánében, hogy „ha lehetséges, múltam el tőlem a keserű pohár”, de az a csodálatos, hogy Isten világossága akkor is fénylett az Ő szívében. Ott fénylik az igazakon a sötétségben is. Lesz majd egy nagy sötétség, mely mindnyájunkra elkövetkezik egyszer. Eljön a sötétség órája, amikor a halál árnyékának sötét völgyén kell végigmennem. Megszorítja szívedet a halálfélelem. De azt mondja Isten ígéje, hogy az igazakra világosság fénylik. Gondolj csak most arra az énekekre, hogy „Nyájas világ a vak homályon át vezess tovább.” Micsoda vakhomály borulhat életünkre. Szorongó félelem, aggasztó nyugtalanság jöhet elő életedben, amikor minden arról beszél, hogy véged van, nincs megtartatás, nincs élet, amikor úgy érzed, nincsen egy lépés sem tovább, és milyen kegyelme Istennek, hogy a nyájas világ beleszűrődik életedbe. Egy hasítéknyi fény mutatja az utat, amelyen járnod kell. Egy szövétneknyi világosság ott fénylik lábaid előtt, megvilágítja ösvényedet. Olvastam egy csodálatos történetet. Valaki háborúban katonai őrzőjáratot teljesített. Teljesen ismeretlen területen járt-kelt a vaksötét éjszakában, melyben szó szerint az orráig sem lát az ember. Ahogy ment, egyszerre váratlanul kivilágosodott előtte, és amikor a világosságnál meglepődve széttekintett, a lábai előtt egy méternyire irtózatossá szakadékot látott tátongani. Az igazra világosság ragyog a sötétben, hogy bele ne zuhanjon abba a szakadékba, amelyik ott van a lábai előtt. Van sötétség az igazak életében is, de egyszer váratlanul kiderül, Isten nem engedi, hogy alázuhanjon életed a mélységbe.

Az igazak világossága is Isten kegyelmi ajándéka. Nehogy azt képzelje valaki, hogy azért van világosság rajta, mert ő igaz. A világosság nem belülről támad az igazakra, az van megírva az igében. Nem az igazakból támad a világosság. Nem önszived világossága mellett járod be a sötétséget, hanem attól jön a világosság, aki irgalmas, kegyelmes és igaz. Ó, ti igazak, akik azt gondoljátok, hogy a magatok világossága mellett is járhattok, milyen hamar beborulhattok a sötétségbe. Egyszer csak szakadékban, összezúzott tagokkal találod magad, jaj és könnyek között sírva. Attól jön a világosság, aki irgalmas és kegyelmes. Szükségük van az igazaknak az Isten irgalmából támadó világosságra. Ne higgye senki, hogy eljuthat a lelki élet olyan magas fokára, amikor önmaga lehet a világosság forrásává. Valaki azt a példát hozta fel, hogy vannak keresztyének, akik azt gondolják, hogy olyanok, mint a petróleumlámpa, amely a saját pocakjából szívja a világítást, pedig olyanok vagyunk, mint az elektromos lámpa, melynek, ha kikapcsolják, azonnal megszűnik a világossága. Amint megszűnik az Úrral való közösséged, azonnal sötétségben jársz. A könnyörület gyakorlása mögött is ott kell lennie a hamisság nélküli szívnek. Nem csalhatjuk meg önmagunkat és az Istent. Vannak emberek, akik azt gondolják, hogy hamisan szerzett javaikból gyakorolhatják a könnyörületet és kölcsönadást. Azt mondja az ige: „Jó annak az embernek, aki könnyörül és kölcsön ad,

dolgait pedig igazán végzi." Nem lehet Istent megvesztegetni pénzzel és anyagi javakkal. Nem lehet megcsalni az Urat, hogy járok a magam bűneinek, hamisságának útján, és adományaimmal kiengesztelem. Sokan úgy képzelik a dolgot, hogy adakoznak, jót cselekszenek, és aztán életük belső területéhez nincs Istennek semmi köze. Dolgaidat is végezd igazán. Müller Györgyről olvastam, hogy előfordult, hogy valaki pénzt küldött neki, és miután megtudta, hogy az illetőnek adósságai vannak, visszaküldte neki a pénzt azzal, hogy fizesse ki adósságait először, és majd, amikor kifizette, akkor adakozzék Isten országára. Könnyen abba a hibába eshetünk, amiért az Úr Jézus Krisztus feddi a farizeusokat. Amikor dolgodat igazán végzed, amikor életed megszentelődött, akkor szent lesz a pénzed is. Hogyha az a pénz, melyet Isten dicsőségére adnak az emberek mind szent pénz volna, akkor az egész földre ki lehetne terjeszteni az evangélium szolgálatát, csak a baj ott van, hogy az odaadott összegek csekély töredéke szent pénz, mögötte nincsenek olyan szívek, akik dolgaikat igazán végzik. Olyan szív van mögötte, amelyik éppen Isten iránti engedetlenségét igyekezik ezzel elsimítani.

Az igaz mozdíthatatlansága a mennyei dicsőségre nézve áll meg. Abban nem ingadozik az igaz, hogy van része és öröksége a mennyekben, hogy örök emlékezetben van az Úr előtt. Az Isten örökkévaló szeretetét semmi sem homályosíthatja meg szemei előtt. Micsoda vigasztalása Isten igéjének, hogy örök emlékezetben leszel. Nem törölhet ki téged semmi Isten emlékezetéből. Nem felejt el téged soha a te Urad. Én terólad el nem felejtkezem. Elfeledkezik az anya gyermekéről, de én terólad el nem felejtkezem. Elfelejthet téged édesanyád, a leg hívebb barátod, lehetséges, hogy valakivel, akivel nagyon jóban voltál, ha évek múlva összetalálkozol vele, néz rád és azt mondja, nem tudom, ki vagy. Pedig nem is ártottál neki. Viszont az, akinek csak bűneiddel ártottál, csak vétkeiddel okoztál szomorúságot, azt mondja: én terólad el nem felejtkezem. Bármennyire lehetséges, hogy elfelejtetted Őt, mert más dolgok töltik meg szívedet, a te emléked elfelejthetetlenül és kitörülhetetlenül az Úr előtt van. Nem ingadozik az igaz. Nem azért, mert van valamije, amire támaszkodhat, hanem azért, mert az Úr szeretete mozdíthatatlan és örök.

Örök emlékezetbe lesz. Itt e világban már régen elfelejtene, már senki sem emlékezik rád, Urad emlékezik, mert szívébe kitörülhetetlenül van beírva a neved.

A rossz hír az igazhoz is elérkezik, de ő az Úrra néz és nem fél. A rossz hír szárnyakon jön hozzád, hogy meghidegítse szívedet. Meg akar ijeszteni az ördög. Nincs más célja és szándéka. Megmutatja lisztes edényedet és azt mondja: Nézd meg, nincs benne. Meg akar rettenteni. Gonosz hírek szállnak a világban és eljutnak hozzád. Egyik száj adja a másiknak. Riadalmat akar támasztani szívedben. De az igaz semmi rossz hírtől nem fél, mert szíve erős, az Úrban bizakodó.

Kire támaszkodik a te szíved? Ha valaki rátámaszkodik egy kalapos dobozból

készített emel vényre, akkor az egyszer összeroskad alatta. Vagy rátámaszkodik egy nádszálla, az összetörik és megsebzí tenyerét. De ha valaki a kősziklára támaszkodik, az erős és mozdíthatatlan. Semmi rossz hírtől nem fél. Biztosan hallottad már azt a történetet, hogy két festő versenyzett a békesség megfestésében. Az egyik festett egy kies, szép völgyet. Nyugtatóan sugározta be a nap, szinte tündöklőit a napsugár a virágokon. Aláírta, hogy békesség. A másik festő ecsetjére a vadul vágató orkán került. Félelmes villámok cikáztak keresztül az égen, fák ágait, koronáját tépte a szél, de volt egy sziklahasadék a rajzon, és benne békésen üldögélt egy fehér galamb. Sziklahasadékba rejtve, bizton a vihar ellen. „Szíve erős, az Úrban bizakodó.” Semmi rossz hírtől nem fél. Csak tomboljon a vész, üvöltsön az orkán és tépje a fákat. „Megváltómnak keresztjén bizton vagyok, tudom.” Milyen diadalmasan mondja: „Omoljon össze a világ, mit tartozik reám, magamban nem dicsekszem én, keresztedben csupán.” Kiben erős a szíved és kire támaszkodik a lelked? Ha az Úrban bizakodói és a golgotái keresztet szorítják össze karjaid, akkor zúghat a bűn árja és hömpölyöghet szennyes ingoványa. Ha átölelted a keresztet, nem kell félned, nincs hatalma a bűnek fölötted. Lehetséges, hogy ajkadig csapnak a hullámok, de nem lesz erejük, hogy átcsapjanak feletted. A kőszikla meg nem inog. Semmi rossz hírtől nem fél. Mit nyugtalankodol bennem, én lelkem, bízzál Istenben, mert hálát adok én még neki az Ő szabadításáért. Miért hagyod magad megfélemlíteni? Nincs hatalma az ellenségnek. Nézz az Úrra, a kősziklára rendületlenül. „Rendületlen az ő szíve, nem fél, míglen ellenségeire lenéz.” Gyermekkoromban gyakran hajtóvadászatot indítottam a macska ellen. Padlásra, ólba, szalmakazalra, mindenüvé menekült, én akkor aztán utána. A kutyának csak füttyenteni kellett, és tudta, mi következik. Boldog volt, hogy bosszút állhatott a macskán. Ment is a hajtóvadászat addig, míg a macska a tanyától nem messze lévő magas fát el nem érte. Fenn termett a tetejében, leült egy ágon és nézett lefelé. Hiába volt minden. Magasabban volt, mint hogy kővel ledobálhattam volna. Ekkor aztán a kutya is meg én is ott álltunk tehetetlenül a fa alatt. Ez jut eszembe, amikor olvasom, hogy rendületlen az ő szíve, nem fél, míglen ellenségeire lenéz. Ostromolja a kőszikla lábait a bűn, szörnyű áradattal özönli körül a keresztet. Rútságot tajtékozó, amikor felhangzik a kiáltás, ha Isten fia vagy, szállj alá a keresztől. A csúfondáros kiáltás tombol a Golgota lábánál, és az Isten győzelme diadalmasan hangzik: „Elvégeztetett!” „Rendületlen az ő szíve, 8. vers nem fél, míglen ellenségire lenéz.” Ha egyszer ott vagy Jézus Krisztussal a keresztén elrejtve, akkor hadd zúgjon a bánat árja, és ha még oly mocskot és tisztátalanságot hány is lábainál, nincsen hatalma, ereje. „Rendületlen az ő szíve, míglen ellenségire lenéz.” Mert erős az Úrban az Úrban bizakodó.

A cselekedetek fénye ékesíti a koronát. „Osztoget, adakozik a szegényeknek, igazsága meg-marad mindvégig, és az Ő szarva felemeltetik dicsőségben.” A koronád megvan, de ha azt akarod, hogy fényesen ragyogjon, akkor ne tartsd a pénztárcádban, hanem forgasd. Azok a koronák homályosodnak meg, amelyeket elástak. Aki osztogató, adakozik, aki közli azokat, amiket kapott, nem tartja meg magának, aki szórt, adott,

osztogatott a szegényeknek, aki szétosztja az ő életét, annak koronája fényesedik. Az az eke, amelyiket kivetnek a földből és otthagynak hosszú időn át a szántóföld végén, rozsdát fog, de amikor egyszer beleeresztik a szántóföldbe, és dörzsöli, csiszolja a kemény talaj, akkor az ekevas fényesedni kezd. Láttál-e már szívet, amelyik bezárult, amelyik összehúzódott, berozsdásodott, elárvult, mert magában maradt? Amelyik szív kitárul, amelyik tovább adja magát, meggazdagodik, megteljesedik. Az élet bőségével és gazdagságával telik meg, szarva felemeltetik dicsőséggel.

Szegény vagy? Add tovább, amid van. Azt mondd, nem tudsz imádkozni, hát mondd ennyit az Úrnak, és amint elmondd az első mondatot, tíz másik fakad föl utána. Azt mondd, nem tudsz bizonyóságot tenni Isten szeretetéről? Hát mondd meg valakinek, hogy nézd, olyan gazdag Ő, hogy el sem tudom mondani neked az Ő gazdagságát, de egyszerre kiömlik a szíved, felfakad a forrás. Azt mondd, nem tudsz szeretni. Hát eredj oda ahhoz, aki legidegenebb neked, és mondd meg neki, hogy szeretnék szeretni téged, de olyan rideg a szívem, légy segítségül nékem, hogy szerethesselek. Majd egyszer felmelegszik a szíved ott, ahol legkevésbé gondoltad volna. Felemeltetik szarvad, amint egyszer osztogatni kezdesz. Csak ne szorítsd markodba ezt a kincset, mert úgy jársz, mint a hólabdával, hogy amíg szorongatod, elolvad, ha pedig tovább adod, duzzad, növekszik, míg felemeltetik szarvad dicsőséggel.

Nehogy abba a tévedésbe essen ez a világ, hogy az igazak dicsősége, az igazak szolgálata majd meggyőzheti az Isten igazságáról ezt a földet, ellenkezőleg.

Az igazak dicsősége felhecceli a gonosz haragját az ő nagy romlására. Tudod, mikor támad legnagyobb gyűlölettel és haraggal az istentelenség erre a világra? Akkor, amikor a Jelenések könyve bizonyágtétele szerint a Krisztus ezeréves uralkodása lesz ezen a földön. Amikor a legnagyobb öröm lesz ebben a világban, akkor azt olvassuk Isten igéjében, hogy a széleken levő népeket az ördög, aki újra szabadon bocsáttatik, felingerli, hogy támadjanak az Isten városa, a béke országa ellen. Nem bírja ki a gonosz, hogy ebben a világban világosság legyen, hanem teljes dühével és haragjával támad ellene. Isten gyermekei legyenek rá készen, hogy „Látja ezt a gonosz és dühöng; fogait csikorgatja és eleped.” Irtózatossággal támad, szörnyű dühével Isten népe ellen tör, de aztán éppen ezen az úton semmisül meg, török össze, emészti meg őt az Isten haragjának tüze.

Mit tégy tehát? Gyönyörködjél az Úr parancsolataiban, mert aki ebben gyönyörködik, azon beteljesednek mindazok az áldások, mindaz a lelki gazdagság, melyek ebben a zsolttárban találhatóak.

*

Április 13

MIT TEGYÜNK ILYEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZT?

„Vessed az Úrra a te terhedet." Zsolt. 55, 23.

Különbséget kell tennünk a helyes és helytelen teherviselés között. A bűnnek és a kételynek a terhét sohasem kellene viselnünk, de vannak terhek, amelyeket Isten helyezett reánk, amelyeket nem is szándékozik levenni rólunk, mivel azt szeretné, ha visszaraknék Őreá. „Vessed az Úrra a te terhedet." Ha munkát vállalunk Istenért és kizökkenünk a Véle való közösségből, a felelősség érzete nyomasztó súllyal nehezedik ránk; de ha visszaradjuk Istenre, amit Ő maga helyezett ránk: leveszi a felelősség érzetének súlyát az által, hogy jelenlétét nyilvánvalóvá teszi.

Sok munkás indult el a munkára nagy bátorsággal és tiszta szándékkal, azonban Krisztussal való bizalmas közösség nélkül, de csakhamar összetörnek. Nem tudják, mit kezdjenek a teherrel; belefáradnak, az emberek meg azt mondják: Milyen elkeserítő vég ilyen kezdet után!

„Vessed az Úrra a te terhedet." Az egészséget magad hordoztad eddig; nyugodtan tedd az egyik végét Isten vállára. „Az uralom az ő vállán lészen." (És. 9, 6.) Add át Istennek, amit Ő helyezett rád; ne úgy hányd el magadtól, de tedd az egészséget őreá, saját magaddal együtt és a súly könnyűvé válik a közös teherviselés érzése folytán. De sohase válj meg a terhedtől.

*

„Tehát minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt férem. Nem hozhat a jó fa rossz gyümölcsöt rossz fa sem hozhat jó gyümölcsöt. Amelyik fa nem férem jó gyümölcsöt, azt kiváglak, és fűzre vetik. Tehát gyümölcsöiről ismeritek meg őket." Máté 7,1 7-20

Milyen keveset ad Jézus a látszatra! Egyszerű a gyakran használt példája: A világ Isten gyümölcsöse, más helyen szőlőskertje. Annak pedig egyetlen célja, értéke van, a gyümölcs. Semmiféle más értelme nincs egy gyümölcsöskertnek, se egyetlen fájának, kizárólag csak a gyümölcs. Sok keresztyén előtt ez nem világos. Pedig ennek nem lehet ellentmondani. Nagyon fontos a keresztyén életforma minden megnyilvánulása. Hit, imádság, igehallgatás, bizonyágtétel nélkül nincs keresztyén élet. Ezek és más hasonló értékek jelentik azt, hogy valaki valóban jó gyümölcsfának számít. Annak is igen fontos az egészséges hajtása, leveleinek szép színe. Jézus erre mondja: ha valóban jó az a fa, biztosan jó gyümölcsöt fog teremni. Amint egészségtelen, korhadt fától senki nem vár gazdag, jó termést. De a végső ítéletet nem adja meg más, csak a gyümölcs. Az pedig a szolgáló, eredményes, cselekvő élet. A szeretet cselekedeteiből válik nyilvánvalóvá, hogy

milyen a lelki életünk.

Uram, köszönöm, hogy engem is beültetted gyümölcsöskertedbe. Megpróbálok helytállni abban. Kérlek, ápolj, öntözz, ha kell, metssz, hogy egészséges legyek testben és lélekben, ahogy Te parancsolod. Add meg mindazt, ami szükséges ahhoz, hogy jó, értékes fád lehessek, alkalmas arra, hogy átültess majd mennyei kertedbe. De addig segíts, hogy teremhessek! Hogy ne foglaljam hiába a helyet, ahova beültetted. Olyan jó lenne minden napnak megteremni a jó gyümölcsöt, az embereken át neked szolgáló cselekedeteket. Nehezen sikerül. Gyümölcsöim sokszor ehetetlenül fanyarrá formálódnak. Tégy engem alkalmassá a tiszta, eredményes gyümölcsstermésre! Ámen.

*

Az újjáteremtett test

„Aki az ő dicsőséges testéhez hasonlónak változtatja a mi gyarló testünket" (Fil. 3,21).

Amikor gyötör a testi fájdalom és képtelenek vagyunk még imádkozni is, érezzük, milyen nyomorúságos a testünk. Amikor pedig a testi szenvedély csábít, megtapasztaljuk, milyen nagyon találó a „gyarló" jelző. Testünk alázatosságra tanít minket, és ez a legjobb, amit velünk tesz. Bárcsak igazán alázatosak lennénk, mivel testünk az állatokhoz, sőt a föld porához kapcsol bennünket!

De Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus, mindezt megváltoztatja. Az Ő megdicsőült testéhez hasonlónak formálja mindazok testét, akik hisznek benne. Hit által már átformálódott a lelkünk, és testünk is úgy át fog alakulni, hogy méltó szállása legyen megújult szellemünknek. Nem tudjuk, mikor megy majd végbe ez a nagy átalakulás, de az a tény, hogy erre számíthatunk, segítsen át a mostani megpróbáltatásokon és testünk minden nyomorúságán. Nemsokára olyanok leszünk, mint Krisztus. Nem sajnó a testünk, nem lesz homályos a látásunk, sem gyöngye a szívünk. Az öreg test nem lesz erőtlenségek gyűjteménye, a beteg sem a gyötrelmek tárháza, hanem „hasonlatos az Ő dicsőséges testéhez." Micsoda reménység! Még testünk is megnyugodhat az ilyen feltámadás reménységében.

*

A két gonosztevő

**Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.
(Lk 23,42)**

Amikor Jézus Krisztust nagypénteken keresztre feszítették, vele együtt két gonosztevőt is kivégeztek. Először mindketten csúfolták őt, azonban egyikük figyelni kezdte a Megváltót. Hallotta, amint imádkozott: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Ez megrendítette, ilyet még nem hallott. Akkor felhangzott lenről a gúnyolás: „Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.” Kik azok a mások? Esetleg ő is? Feje felett három nyelven ott volt: Jézus, a zsidók királya. Ő lenne a Király? „Én Istenem, miért hagytál el?” Hogyan beszél a Mindenhatóhoz! - S amit hall ez az ember, igévé válik számára, és hitet ébreszt a szívében. Jézus titka megnyílik előtte, és utolsó erejével még segítségét kéri: Jézus, emlékezz meg rólam, amikor eljössz királyságodba!

Ez egy tömör hitvallás. Szerinte Jézus király, aki túléli halálát, élni fog örökké, s őrajta is segíthet. A keresztre feszítés az ő trónfoglalásának előjátéka. Ez az ember már hisz, és így kér kegyelmet. És kap: „Még ma velem leszel a paradicsomban” - mondja a Király.

Nem különös, szinte botrányos? Ez a gonosztevő nem járt templomba, nem élt erkölcsös életet, nem hivatkozhat jó cselekedeteire, és mégis üdvösséget kap. Miért? Mert Jézushoz fordult. Látta a maga helyzetét: „tetteink méltó büntetését kapjuk”, és elhitte, hogy Jézus az, aki. Ő rászorul a kegyelemre, Jézus pedig képes megadni - el kell fogadnia. „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Ef 2,8-9)

A másik ugyanolyan helyzetben volt, de sem a bűneit nem látta, sem Jézusban nem hitt. Keserűségében csak káromolta őt.

Jézus mondta: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el...” (Jn 6,37)

*

Egy gonosztevő kegyelmet talál (II.)

Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.

Lukács 23,42

Csodálatos ennek a gonosztevőnek a megtérése, de a hite is. Szilárdan hiszi, hogy az a Jézus, aki most ott haldoklik a kereszten, visszajön majd királyi dicsőségben. „Akkor gondolj majd rám - kéri Őt - és engedd meg, hogy részt vegyek az igazak feltámadásában.”

„Jézus, a zsidók királya” - gúnyként ezt íratta Pilátus Jézus keresztfájára. És ez vezette el a gonosztevőt a helyes ösvényre. Azoknak a telkeknek, akiket Isten meg akar menteni, minden javukra szolgál, még a gúny is. A gonosztevő hite azonban még mindig nagy csoda marad. Jézusban csak a tehetetlenséget látja, egy hasonlóképpen halálra ítélt gonosztevőnek gondolja, és mégis hiszi, hogy népének Ő a megígért királya, aki visszatér majd a halálból. Ezzel a hitével még az apostolokat is felülmúlta, akiket ezekben az órákban a Jézus Messiás voltáról való elképzelésük tévútra vezetett. Ez a mélyre süllyedt gonosztevő oly szilárd volt a maga hitében, hogy még népe vallási vezetőinek, a főpapoknak és írástudóknak az ítéletével sem törődött. Az igazi hit nem igazodik mások ítéletéhez, mégha azok képzetebbek is. Maga az igazság vonzza őket (Jn 4,42). Így volt ez a vakon születettel is. Az előzőleg teljesen tudatlan embert az okosabbak ellenvetései sem tudták megingatni (Jn 9,30-34).

Az egyre növekedő istentelenség korszakában nekünk is ilyen hitre van szükségünk. - A gonosztevő kérése igen szerényen hangzik: „emlékezzél meg rólam”. Az ilyen alázatos lelkek mindig többet kapnak, mint amennyit várnak. „Ma!” - így válaszol a Megváltó. Tehát nem majd egyszer, a távoli jövőben, hanem már most magához veszi azt az embert. Általában a Megváltó nem ismer halogatást. Most akar megmenteni, csak te légy kész arra, hogy elfogadd az üdvösséget. „Velem leszel” - Jézus tehát a legelesettebb bűnösrel is közösséget vállal. Nem szégyelli őt, sőt úgy tekinti, mint valami nagy értéket. Mindent megoszt velünk: igazságát, békéjét, királyi székét.

„Ma velem leszel a Paradicsomban.” Az átoknak tekintett bitófáról egyenesen a Paradicsomba! Micsoda óriási lépés ez! A golgotái gonosztevő helyet kap Isten büntetlen Fia mellett. Odakerülése nem fokozatosan történik, hanem azonnal. - Amint a bűnös ember hit által megragadja a kegyelmet, máris Isten gyermeke.

*

Mi számadra Krisztus keresztje?

„A keresztről való beszéd bolondság... azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. ” (I Kor 1,18)

Pál apostol a Krisztus keresztjéről való fölfogásunkkal kapcsolatban két lehetőségéről beszél: vagy bolondság, vagy Istennek ereje az. A kik számára bolondság, elvesznek; akik számára Istennek ereje, megtartatnak. Azok közül, akik elvesznek, két csoportot említ: egyfelől a jelt kívánó zsidókat, másfelől a bölcsességet kereső görögöket. A zsidók hiába látják Jónás jelét: az is három napig volt a hal gyomrában, mielőtt élve kivetette, Jézus is három napig volt a sírban, mielőtt föltámadt. A görögök nem találnak olyan bölcsességet Jézusban, amely kielégítené őket. Ezért kell

mind a Jézusban a Krisztust meg nem találó zsidóknak, mind a Krisztus bölcsességétől meg nem ragadott görögöknek elveszniük. Azoknak, akik Krisztus keresztjében és föltámasztásában Isten megbocsátó kegyelmét ismerik meg, nincs szükségük sem jelre, sem más bölcsességre. Ezért olyan fontos kérdés minden élni akaró és az örök életet elnyerni vágyó leiekre nézve, hogy mi számára Krisztus keresztje? Vajha minél többünk számára lenne Istennek ereje!

Megváltó Krisztusom, boldogan vallom, hogy kereszted számomra is Istennek örök életet adó ereje. Adja kegyelmed, hogy ebben a meggyőződésemben soha senki és semmi megingatni ne tudjon; a világnak semmiféle csábítása, fenyegetése se tudjon engem ettől eltántorítani. Segíts meg, hogy szavaimmal, cselekedeteimmel, életemmel, példaadásommal hívni tudjak több lelket Tehozzád, nemcsak a hozzám közelállók, de a Rólad eddig alig hallók, vagy a Tőled már eltávolodott lelkek közül is. Nagy irgalmaddal hallgass meg. Ámen.

„Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett, Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet." (Énekeskönyv 230. é. 1. v.)

*

Joó Sándor: LÉLEK NÉLKÜL VAGY LÉLEKKEL?

Lekció: Ap Csel 2,1-12 "Lőn pedig azonközben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál, eljárván a felsőbb tartományokat, Efézusba érkezék: és mikor némely tanítványokra talált, Monda nekik: Vajon vettetek-é Szent Lelket, minekutána hívökké lettetek? Azok pedig mondanak néki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy ha vagyon-é Szent Lélek. És monda nekik: Mire keresztelkedtetek meg tehát? Azok pedig mondanak: A János keresztségére. Monda pedig Pál: János megtérésnek keresztségével keresztelt, azt mondván a népnek, hogy a ki Ő utána jövendő, abban higyenek, tudniillik a Krisztus Jézusban. Mikor pedig ezt hallák, megkeresztelkedének az Úr Jézusnak nevére. És mikor Pál reájok vetette kezét, szálla a Szent Lélek ő reájok; és szólnak vala nyelveken, és prófétálnak vala."
(Ap Csel: 19,1-6)

Sokszor tapasztaltam már, hogy még hívő emberek gondolkodásában is bizonyos zavart jelent az, hogy a Biblia Istenről egyszer úgy beszél, mint Atyáról, máskor mint Jézusról, azután megint mint Szentlélekről. Miként viszonyul ez a három egymáshoz? Nos, hát egészen röviden: Jézus valami titokzatos módon maga az Atya, és a Szentlélek valami titokzatos módon maga Jézus! Mind a három tehát ugyanaz az egy Isten! A Szentlélek az a titokzatos Valaki, Aki az önmagát Jézusban kijelentő Istent realizálja számunkra. A Szentlélek az, Akinek a réven az önmagát Jézusban kijelentő Isten áll elő valóságként az ember elé, szólítja meg, hatol be a szívébe és veszi birtokba belűről! Érthető tehát,

ha az ősgyülekezetben és még később is úgy két századig a keresztyén egyházakban a legfontosabb kérdés a Szentlélek jelenléte vagy hiánya volt. És legnagyobb ünnepe a keresztyénségnek a pünkösd volt. Azután ez lassan úgy valahogy elfelejtődött, és áttevődött a hangsúly a karácsonyra. Talán azért, mert könnyebb Krisztus születését megünnepelni, mint nekünk magunknak újjászületni a régi életünkből. Könnyebb mindenféle karácsonyi ajándékot adni, mint önmagunkat adni Istennek szolgálatra. Könnyebb Jézus világrajöveteléről egyszer egy évben romantikus hangulatban elbeszélgetni, mint az Ő küldöttéként az Ő üzenetével szétmenni a világba. Jézus velünkletétét meg csak kívánjuk, mert jó ha segít kirántani életünk elakadt szekerét valami kátyúból, de Ő nemcsak velünk akar lenni, hanem bennünk, mert Jézus vagy bennünk van velünk, vagy nincs velünk... Tehát a keresztyénségnek ma is az a legfőbb kérdése, ami régen is volt: a Szentlélek jelenléte vagy hiánya! Milyen akár az ember, akár az egyház Szentlélek nélkül, vagy Szentlélekkel? Erről szól a felolvasott történet is, és erről szeretnék most beszélni én is.

Mit jelent tehát Szentlélek nélkül élni? -A felolvasott történet szerint Pál apostol megérkezik a legnagyobb kisázsiai kikötővárosba, Efézusba. Ott találkozik néhány "hívővel". Beszédbe elegyedik velük, és beszéd közben megérzi, hogy valami nincs rendben náluk, valami "baj" van velük... Ezért fölteszi nekik a kérdést. A legnagyobb bajt rejtő, a legkényesebb baj után tapogatózó kérdést: "Vettetek-e Szentleket, minekutána hívökké lettetek?" A feleletből azután kiderül, hogy Pál alaposan rátapintott a baj gyökerére, mert íme így válaszolnak: "Sőt, inkább azt sem tudjuk, hogy van-e Szentlélek?" Bár nem tudom, milyen jelekből látta Pál, hogy ezeknek az embereknek a hitéletükből hiányzik a Szentlélek, nem tudom, milyen lehetett ezeknek a hívőknek az élete Szentlélek nélkül, de úgy gondolom, mint amilyen keresztyén életet körülbelül mi élünk, olyan, amilyen a gyülekezetek nagy részének a mai élete... Vagyis, erőtelen, gyümölcstelen, örömtelen, békételen, szeretetlen, bezárkózó, zsugorodó, -szóval hiányzik belőle valami, helyesebben Valaki: a Szentlélek az élő Isten személyes, lelki jelenléte! És nagyon kérlek benneteket, vegyünk nagyon komolyan ezt a hiányt! Ne tekintsük csak olyan papos szólamnak, ha azt mondom, hogy ez a hiány valóban halálos hiány! Mert nézzétek, mint ahogyan a testünknek is bizonyos biológiai töltésre van szüksége, naponként, sőt naponként többször is: élelemre, italtra, hogy élhessen a test, az embernek, az emberi életnek meg valami más töltésre is szüksége van, hogy az az élet ne csupán biológiai élet legyen, ne csak egy magasabb rendű emlősállat legyen, hanem valóban emberi élet legyen. Az az élet, amiért vagyunk, amire teremtettünk: Isten képe és hasonlatossága, szellemi-lelki módon. Tehát hogy jó és érdemes legyen élni! Ha valaki nem vesz magához biológiai töltést, sok mindenféle baja származik belőle. De ha nem kapunk szellemi töltést felülről, abból még több és nagyobb baj lesz. Egy képpel hadd próbáljam ezt megvilágítani. Gondoljunk a trolibuszra. Baj, ha nem működik az olajvezeték, kiéghetnek miatta a csapágyak. Baj, ha megreped egy kerek, ki kell cserélni. Baj, ha nem működik az ajtó, stb. Ez a troli "biológiája". De lehet más baja is: az, hogy

leszakad az áramszedője a felső vezetekről. És ez nagy baj, sőt egyszerre több bajnak is okozója: mindenekeelőtt megáll a kocsi, kialusznak a lámpák, nem működik a fűtés, a csengő, a motor ...És ha éppen valamilyen lejtőn állna és gyöngye volna a kézifék, elkezdene visszafelé csúszni.

Nos, valahogy így van velünk is. Baj lehet az életünk biológiai töltése körül. Kevés a zsír, vagy az olaj, csikorognak a kerekek, nem elég feszesek, már a rúgók... De más baj is lehet. Az, hogy leszakad az életünk, -felülről. És ilyenkor kialuszik bennünk a fény, nagy sötétség van belül, meg hideg. Dideregni kezdünk, nem jelez a csengő, veszélyessé válik az élet, és a legnagyobb baj, hogy állunk, nem jutunk előbbre, és ha éppen lejtőn vagyunk, menthetetlenül csúszunk lefelé. Igen, ha a felső vezetékéről leszakad az emberei élet, nem egy baj, hanem igen sokféle baj mutatkozik egyszerre. Ilyen a Szentlélek nélküli élet.

Meg olyan, hogy a Szentlélek nélkül más gyümölcsöt terem, mint a lélek által. Mást, hasonlót az eredetihez, a Lélek gyümölcsehez, de nem azonosat, nem ugyanazt. Emlékeztek, milyen gyümölcsöket sorolja fel Pál a Léleknek? Ilyeneket: szeretet, öröm, békesség, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Nos, a Lélek nélküli életben ez így néz ki: szeretet helyett érzélgősség, csípős, mesterséges szentimentalizmus. Olyan, mint a műméz, édesebb a méznél, de rosszabb! Öröm helyett mámor, nem egy belülről sugárzó derű, hanem pénzen vásárolt, külső hatásokkal felidézett jókedv... Békesség helyett görcsös önuralom. Mint a Fudzsjama, kívülről jeges tető, belülről tűzhányó: Ki-kitör. Nem természetes: jóság helyett jótékonykodás, amelyik nem annyira a másikon segít igazán, hanem önmagát mutogatja, hangosan, kérkedve a jóság látszatával, erő helyett erőszakoskodás, szájhősködés. Ha nincs felülről kapott igazi energiánk, hát legalább mutatjuk, hogy gyöngének ne látszódjunk, zsarnokoskodunk, csapkodunk, kiabálunk, káromkodunk. Bölcsesség helyett bölcselkedés, okoskodás, tehát nem felülről kapott világosság, csak önmagáért való és kimerítő vitatkozás. Nem is old meg semmi problémát... Az élő hit helyett vallásoskodás. Ősökről ránk maradt hagyaték. Vasárnap és ünnepnapra való dísz csupán. Nem él és nem fakad belőle élet... - Igen, ilyen a Szentlélek nélküli való élet. Pótanyagokat termel az igazi gyümölcs helyett. Olyan, mintha igazi lenne... Az imádsága, az áldozata, a szolgálata, meg a bizonyágtétele is olyan, mintha igazi lenne, - úgy mutatja, mintha hívő lenne, mintha nem a Sátánnak szolgálna, mintha az Úr legjobb tanítványa lenne... Mintha! Igen, a Szentlélek nélkül mindannyian ilyen mintha-hívók vagyunk csak... Tehát valahol belül van a baj, a baj pedig az, hogy nincs semmi belül! Hiányzik az áram! Nem megy előre az élet. Nincs benne világosság, sem melegség, leállt a motor, elakadt a trolibusz. A mi életünk menete is mindig így elakad, sőt sokszor, ő, de sokszor csúszunk visszafelé, le valami lejtőn... Persze, hiszen az a felülről való töltés, ami igazivá, teljessé, valóban érdemes létté tenné az életünket, hiányzik! Igen, valahogy ilyenforma az a hívő élet, amelyik azt sem tudja, ha vagyon-e Szentlélek?

Pál apostol rögtön észrevette ezeken az efézusi férfiakon, hogy valami baj van a hitéletükkel, mert Pál nagyon jól tudta már, hogy aki kérte és megkapta a Szentlelket, abban valami sajátos módon kezd kiábrázolódni Jézus! És ezt a sajátos módon való kiábrázolódást keresi Pál az efézusiakon és nem találja. Ezek az emberek beszélnek Jézusról, hisznek Benne, de nem hasonlítanak Rá! Ezt a Krisztushoz való hasonlóságot keresik sokan rajtunk is és nem találják. Persze, talán nem is tudják, mit keresnek, csak keresik. Ezt keressük mi magunk is egymáson, sőt önmagunkon is. Ezt az egészen sajátos módon való hasonlítást Jézusra, Krisztus kiábrázolódását bennünk, közöttünk. Nos, ez az, amit csak a Szentlélek által kaphatunk meg. Az Újtestamentumban mindig azt látjuk, hogy a Szentlélek vétele által az történik, hogy Jézus és a Benne hívő ember egymáshoz való viszonya lényegileg változik meg, úgy valahogy, hogy ezentúl nem egymással járnak, találkoznak, szétválhatnak, hol együtt vannak valahol, hol nem, hanem egymásban vannak. A hívő ember a Krisztusban és Jézus a Benne hívőben, szinte egyé válnak, mint az igazi házastársak akiknek most közös az örömük, közös a bánatuk, közös a munkájuk a feladatuk, közös a sorsuk tulajdonképpen már nem is kettő, hanem egy! Egyek mindenben. A Szentlélekkel való megtelítődést Pál apostol önmagára nézve egyenesen így fejezi ki: "Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!" Ez a pünkösdi lényege!

Jézus ma úgy van jelen ebben a világban, hogy emberekben él és általuk munkálkodik tovább. Ő nem valami lebegő, kopogtató, spiritiszta szeánszra való lélek. Ő ma is munkálkodik, építő, szeretettel szolgáló Lélek, szellemi valóság. Benned és bennem akar az lenni! Itt és most! Nem holnap!

Figyeljétek csak meg,, az Apostolok Cselekedetének olvasása közben nem az-e a benyomásunk, hogy Jézus jár ott, csak helyette hol Pétert, hol Jánost, hol Pált olvasunk. Sántákat, betegeket gyógyítanak, demonikusokból űzik ki az ördögöket. Ők?! Nem! A bennük levő Lélek, Jézus élő Szelleme, Akinek egészen sajátos módon lettek eszközeivé.

Azt mondjátok, régi történet ez? Nos, valóban régi, de örök történet. A Szentlélek ma is éppolyan jelenlevő és ható tényező, mint az apostoli korban. Csak egyetlen példát hadd említsek a sok közül. Mostanában halt meg Hollandiában egy öreg, nyugalmazott lelkész tanár, a nagy tiszteletben álló Prof. Gunning. Többen megemlékeztek róla a különböző újságokban. Többek között egy egészen egyszerű ember is. Íme ezt írja: "Nagyon hitvány ember voltam, minden héten elittam az egész keresetemet. Egyszer valaki azt mondta: ha valaki segíteni tud rajtad, az csak Prof. Gunning lehet. De én nem mertem egy ilyen kiváló nagy tudóshoz elmenni a lakására. Valaki azonban megadta neki az én címemet és egy este ő jött el hozzám. Nekem egy könyvet hozott (egyáltalán nem valami vallásos könyvet), kislányomnak pedig egy almát. Egy teljes óra hosszat maradt nálam, megivott két csésze kávé és azt mondta, ez a kávé éppen olyan finom, mint az otthoni. Azután vagy tízszer eljött még hozzám, egyetlen szóval sem említette az

alkoholt, de én még sem bírtam többé pálinka után nyúlni. Valahányszor bejött hozzám, szinte halálra szégyelltem magam előtte és rettentően nyomorultnak éreztem magam. De ő mindig úgy bánt velem, mint önmagával egyenrangú emberrel, sőt szinte mint egy fölötte álló valakivel. Mielőtt kalapot emelhettem volna előtte, már ő megelőzött... Amikor nálam volt, mindig Jézusra kellett gondolnom, pedig nem is beszélt Róla..."

Ilyen az, amikor: "Élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus!" Amikor a Szentlélek által annyira él Jézus a Benne hívőben, hogy a pusztá jelenléte megszabadít valakit a szenvedélytől. Ó, milyen lehetne a mi életünk is, ha mindig újra és egyre jobban megtelítődhetnénk Jézus Szentlelkével! Hát nem lenne jó az, ha az életünk valóban élet lenne, érdemes élet, győzelmes, örökéletbe lendülő élet? Isten fiainak gazdag, szolgáló élete lenne, ahelyett a satnya, penészes vallásosság helyett, amivé mi züllesztettük a keresztyénséget?! Pedig lehetne! Igen, lehetne. Mert Jézus ugyanúgy adja ma is az ő Lelkét mindenkinek, aki kéri, mint régen! Mert Jézus ugyanúgy adja ma is az ő Szentlelkét mindenkinek, aki kéri, mint régen! Mindenkinek, aki kéri! Mert az imádság, az esengő, vágyakozó kérés az, az egyetlen vitorla, ami fölfoghatja a Szentlélek "zúgó szelét". Aki kéri, de nem azért, hogy fölhasználhassa a Lélek erejét erre-arra, hanem hogy a Lélek használhassa fel őt eszközül arra, amire Isten akarja. Aki így kéri, az kapja. "Hogyne adná a ti Mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle!" És ha még sem kapod, nem az a helyzet, hogy te zörgetsz, és zárva van fenn, hanem az a helyzet, hogy ő zörget. Ó mióta zörget, és adná, milyen szívesen adná, csak zárva van lenni! Valamiképpen zárva van a lelked. Valami ósdi, rozsdás lakat függ rajta! Te tudod, mi az. Vagy talán annyira tele van már mindenfélével a szíved, hogy Jézus Lelke számára már nincs hely benne? Üres üveget lehet csak teletölteni csordultig. Félig telt üveget csak félig lehet tölteni. De mit ér az, az aszúbor, amit petróleumba töltenek? Ez már sem nem ég, sem nem iható! Körülbelül olyan, mint a mi fél hívő életünk! De aki igazán kéri, az kapja. Hogyan? Nos, még az első pünkösdi leírói is csak képekben dadogják körül a Szentlélek csodáját. Mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése... Mintegy kettős tüzes nyelvek... Mintegy galamb... Minden kép előtt ott van az, hogy mintegy. Azaz szélnek a hangja, de szél nélkül, tűzhöz hasonló nyelvek, de tűz nélkül, galambforma, de nem galamb... Képekben fejezi ki a képtelent, a kimondhatatlant. Mintegy, tehát csodálatosan, kimondhatatlanul, de valóságosan! Hogyan kapod, ha kéred? Mintegy! Tehát valamiképpen.

Valamiképpen majd meglátszik rajtad... Meghallják a megzendülő szívedet, meg érzik majd a világító és melegítő életedet, a galambbá lett lelkedet... Valamiképpen majd kiábrázolódik benned, rajtad Jézus! Talán te magad fogsz a legjobban csodálkozni rajta. Nem kell tehát Szentlélek nélkül élni tovább, lehet Szentlélekkel is! Mert Jézus adja az Ő Lelkét. Szabad kérni! Szabad még erőszakoskodni is érte! Szabad azt mondani: Uram, kell, látod, tudod, hogy kell a Te Lelked. Jobban, mint a kenyér! Kérjük hát! Könyörögjünk Szentlélekért, és azután, köszönjük meg, mert adja! Ámen!

1964. május 17. Pünkösd

*

Április 14

IHLETETT LEGYŐZHETETLENSÉG

„Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem.” Máté 11, 29.

„Akit szeret az Úr, megdorgálja.” (Zsid. 12, 6.) Milyen szánalmas a mi panaszkodásunk! Urunk épen hogy elkezdi minket vezetni arra a helyre, ahol közösségekben lehetnénk Véle, mire mi sópánkodni kezdünk és azt mondjuk: 'Ó, Uram, hadd legyek én is csak olyan, mint a többi emberek!' Jézus arra kér minket, hogy vegyük magunkra az iga egyik végét. Az én igám könnyű, jöjjetek csak mellettem, majd együtt húzzuk! Azonosítottad-e magad az Úr Jézussal ezen a módon? «Ha igen, akkor hálát tudsz adni Istennek az ő kezének reád nehezedéséért.

„Erőt ad a megfáradottnak és az erőtelen erejét megsokasítja.” (És. 40, 29.) Isten jön és kiragad minket érzélgősségünkből és panaszunk átalakul a magasztalás diadalénekévé. Isten erejének megismerésére az egyetlen mód: magunkra venni Jézus igáját és tanulni Tőle.

„Az Urnak öröme a ti erősetek.” (Neh. 8, 10.) Honnan veszik a szentek az örömüket? Ha nem ismernők egyik-másik szent életét, azt mondanók: ,O, neki nincs is hordoznivalója! Lebbentsd fel a fátylat. Épen az a tény, hogy Isten békessége, világossága és öröme megvan az életükben, bizonyítja, hogy a teher is ott van. A teher, amit Isten rakott fel, kisajtolja a szőlőszemeket, úgy, hogy bor folyik ki; a legtöbben közülünk csak a bort látják. Semmiféle földi vagy alvilági hatalom nem tudja legyőzni az emberben lakozó Szent Lelket, mert az belső legyőzhetetlenség.

Ha van még benned siránkozás, űzd ki könnyörtelenül. Határozott büntett Isten ereje birtokában gyengének lenni.

*

„Emlékezzél meg a nyugalom napjáról, és szenteld meg azt.”... Semmi féle munkát ne végezz azon...”
2Mózes 20,8-11.

Tisztáznunk kell itt néhány kérdést: első a szombat kérdése. A zsidók azt a napot tartották ünnepüknek, amelyen Isten megmentette földi életüket a Vörös-tengernél. A keresztyének azt a napot kezdték el ünnepelni, amelyen Krisztus feltámadása az örök életet nyitotta meg előttük. Vannak foglalkozások, amelyek nélkül a többiek nem ünnepelhetnének. Az ige hirdetésén kívül a háziasszony, a rendőr, a víz-, gáz- és villamosművek munkája, a közlekedés és más közszolgáltatások nélkül nyomor lenne a nyugalom napja, nem ünnep. Szabad tehát olyan munkát végezni, amely a többi ember, a közösség nyugalomát szolgálja. De ne végezzek a magam számára anyagi hasznot hajtó, más napokon is ellátható munkát. Az ünnepre nem Istennek van szüksége, hanem nekünk adott ajándék az. Tapasztalhatjuk, hogy semmivel nem jut előbbre a mindennap dolgozó, mint a hetedik napon pihenő ember és család. Testünknek kell a pihenés, de még fontosabb az, hogy Istennel találkozással erőt és irányítást nyerjünk az Ő gyermekeihez méltó további munkához.

Köszönöm, Uram, hogy nem rabszolgának teremtettél, aki egész életében csak az igát húzza. Köszönöm, hogy megajándékoztál a testi és lelki nyugalom lehetőségével. Judom, tapasztalom, hogy ha többet akarok szerezni, a kevés is kiszalad a kezem közül. Add meg életem egészséges ritmusát, és a nyugalmat, hogy rád bízhatom magam, hogy minden héten megadod nekem is, szeretteimnek és más gyermekeidnek is igédben és a testvéri közösségben azt az irányítást, ami szükséges, hogy kapkodás és aggodalmaskodás nélkül, nyugalomban, bizalomban és örömben végezhessem a hétköznapi munkáit és feladatait! Ámen.

*

Azt választom, amit Ő választ

„Kiválasztja a mi örökségünket” (Zsolt 47,5).

Ellenségeink szűkmarkúak velünk szemben, de nem vagyunk kiszolgáltatva nekik. Az Úr gondoskodik rólunk, végtelen bölcsessége jelöli ki helyünket a világban. Sorsunkat nálunk bölcsőbb értelem irányítja. Minden dolgot Isten rendez el, és mi ennek örülünk; azt választjuk, amit Isten választ a számunkra. Ha saját elképzeléseink szerint választhatnánk, akkor is azt kívánnánk: bár csak minden Isten akarata szerint történne.

Saját balgaságunk tudatában ne akarjuk sorsunkat magunk irányítani. Sokkal biztonságosabban és nyugodtabban érezzük magunkat, ha az Úr kezében van a kormány, mintha mi irányítanánk életünk hajóját saját elgondolásaink szerint. A talán sokszor fájdalmas jelent és az ismeretlen jövődőt bízzuk Atyánkra, Megváltónkra és Vigasztalónkra.

Én lelkem, a mai napon tedd le vágyaidat Krisztus lábaihoz. Ha mostanában makacs és önfejű voltál és a magad útját jártad, tagadd meg balgatatag énedet, és add életed kormányát az Úr kezébe. Mondd: „Ő majd eldönti”. Ha mások vitatják is az Úr végtelen hatalmát, és az ember szabad akaratát dicsőítik, felelj így nekik: „Ő dönt majd helyettem”. Teljesen önként engedem át neki a döntést, és azt kívánom, hogy ő legyen életem korlátlan ura.

*

A százados

**Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust,
látták a földrengést és a történeteket..., így szóltak:
„Bizony, Isten Fia volt ez!” (Mt 27,54)**

Erről a római tisztről csak annyit tudunk, hogy ő vezette azt a kivégzőosztagot, amely Jézus és a két gonosztevő keresztre feszítését végrehajtotta nagypénteken. Hogyan jutott el vajon arra a felismerésre, hogy Jézus az Isten Fia? Három lépcsőn:

Megfeszítette Jézust. Minden bizonnyal nem sokat tudhatott róla. Tette, amit mondtak neki. Két gonosztevővel együtt egy harmadik. Úgy ölt meg valakit, hogy nem tudta, mit cselekszik. Hamis információk alapján, különösebb gondolkozás nélkül lett Krisztus-gyilkos.

De szemlélte Jézust. Hallotta, hogy így imádkozik: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Ő sem tudta - talán őérte is imádkozik Jézus? Ilyet még nem hallott eddig. Aztán újra Atyjának szólította Istent. Ez volt az egyik vád Jézus ellen, hogy Isten Fiának tartja magát. És ha ez igaz? Ez lehetséges, amilyen hatalommal kijelentette a mellette szenvedőnek: még ma velem leszel a paradicsomban. Jézus szava igévé vált a számára, „szívében forgatta”, gondolkozott rajta, és a Szentlélek meggyőzte őt az igazságról.

S ezek után meggyőződéssel vallotta: Bizony, Isten Fia volt ez! Az ördög és Jézus gúnyolói így kezdték: Ha Isten Fia vagy... Akit a Szentlélek elvezet az igazságra, ezt vallja: Bizony, Isten Fia vagy.

Ma is sok hamisságot, féligazságot, rágalmat, vádat mondanak Jézusról. Ezt hisszük el, vagy azt, amit ő mondott magáról? Aki előítélet nélkül olvassa a Bibliát, annak az értelmét megvilágosítja Isten Lelke, és felragyog neki Krisztus valósága. S az ilyen ember bátran meg is vallja a hitét, hadd tudják meg mások is, ki halt meg a kereszten, s mi ennek a haszna személy szerint ránk nézve is!

Hol tartok én ezeken a lépcsőkön?

*

Egy gonosztevő kegyelmet talál (III.)

Bizony mondom néked: ma velem leszel a Paradicsomban.

Lukács 23,43

Jézus világos ígéretet tesz a rablónak, s mintegy pecsétül a „bizony” szóval erősíti meg azt. Most már egészen bizonyos abban, hogy Isten őt elfogadta. Teste még a kínok poklában gyötrődik, de lelke már az üdvösségben van. Szenvedni vigasz nélkül rettenetes, de az Isten szeretetének vigasztalásában szenvedni nem elviselhetetlen. Mindenesetre a gonosztevő üdvbizonyosságát még néhány dolog próbára tette; például Jézusnak ez a kiáltása: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” Hogyan? Hát még ezt a Jézust is elhagyhatja Isten? Mi lesz akkor velem? De Jézusnak a kereszten mondott két utolsó szava ismét vigasztalást nyújtott neki.

Akkor azonban egy újabb próba jött, az Úr Jézus kiszenvedett. Most már egyedül maradt és Jézus látható jelenléte nem tudta többé erősíteni. Hite most már csak azokra a szavakra támaszkodhatott, melyeket az Úr mondott neki. A hitnek mindig az ígéretnek soha meg nem ingó szavára kell támaszkodnia. Tulajdonképpen az a teljes hit, amelynek nincs egyéb alapja, csak az Ige. S ekkor jött a legutolsó próba. Neki és társának a katonák eltörték a lábszárcsontjaikat. Ez aztán minden egyéb volt, csak nem csendes befejezés. És mégis tudta: ma a Paradicsomba jutok.

Nem mindenki részesül békés meghalásban. Isten gyermekei gyakran életük végén még súlyos szenvedéseken mennek át, de a fő dolog a küszöbönálló boldog hazatérésről való szilárd meggyőződésük. Oda pedig éppen úgy eljuthatunk, mint a gonosztevő. Vállalod-; hogy te egy hajszállal sem vagy különb, mint ő volt? Tudsz-e te is kizárólag arra a kegyelemre építeni, amely a bűnöst saját érdeme nélkül üdvözíti? E gonosztevő kegyelemre jutása régóta nagy vigasztalás azoknak, akik életük végén ismerik meg a Megváltót. Valóban gaz az, hogy soha nincs késő az őszinte bűnbánatra.

A rabló példája azonban könnyen félre is magyarázható. - Óvakodjunk attól a gondolattól, hogy van még idő, elég, ha a halál kapuja előtt ragadjuk meg a kegyelmet. Ne feledjük el, hogy ez a gonosztevő ott a Golgotán találkozott első ízben Jézussal és már az első találkozásnál átadta magát neki. - Hányszor közeledett Jézus már hozzánk! Aki a megtérést halogatja, az a Jézushoz vezető utat is lassan elrekeszti.

*

Aki hisz a Fiúban, örök élete van

„...mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen. " (Jn 6,40)

Már az Ótestamentum nagy prófétájánál azt olvassuk: „Így szól az Úr Isten: íme, Sionban egy követ tettem le,... drága szegletkövet,... aki benne hisz, az nem fiit" (Ézs 28,16). Jézus ezt mondja magáról: „Az pedig annak az akarata, a ki elküldött engem, hogy mindaz, a ki látja a Fiút és hisz ő benne, örök élete legyen... Senki sem jöhet én hozzám, hanemha az Atya vonja azt, a ki elküldött engem; én pedig feltámasztom azt az utolsó napon" (Jn 6,40-44). Pál és Silás ezt mondják a filippibeli börtönőrnek: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és idvezülsz mind te, mind a te házad nép!" (ApCsel 16,31) Krisztus jeruzsálemi bevonulása alkalmával a Benne Isten küldöttjét felismerők ezt kiáltják: „Áldott a Király, aki jó az Úrnak nevében..." Mikor egyes farizeusok zúgolódnak emiatt, Jézus azt mondja nekik: „Hogyha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani" (Lk 19,40/b). A kövek valóban hangosan kiáltanak Jeruzsálem borzalmas pusztulása óta...

Uram, Királyom, kiáltok Hozzád, hogy az én életem ne váljék hasonlóvá a jeruzsálemi templom megfeketedett, égnek meredő falaihoz. Nem akarom, hogy nékem is siratni kelljen elvesztett reménységem és boldogságom, mint a most péntek estétként a „siratófalra" boruló zsidóknak. Én is kiáltok Feléd, mint az Úr nevében közeledő Királyhoz. Hívlak Téged: Térj be szívembel! Töltsd be azt ragyogó napsugárral, az örök élet diadalmas reménységével, el nem vehető békekességgel, soha meg nem szűnő boldogsággal. Ámen

„Boldogságnak napja süt rám; Jóság, fény jár utamon: A keresztfa ragyogásán Fényesebb lesz szép napom."
(Énekeskönyv 230. é. 3. v.)

*

Április 15.

Az Igazak kívánsága teljesül „Az igazak kívánsága pedig teljesül" (Péld 10,24).

Mivel az igaz kívánsága is igaz, Isten nyugodtan teljesítheti azt. Viszont sem az egyes embernek, sem a társadalomnak nem lenne hasznára, ha ez az ígéret a gonoszoknak is szólna. Tartsuk meg az Úr parancsolatait, akkor ő is méltányolni fogja kéréseinket.

Ha azonban az igaz ember esetleg jogtalan dolgot kíván, az nem fog teljesülni. De rá

fogunk jönni, hogy ezek nem is valóságos kívánságok, hanem félreértésből, vagy eltévelyedésből fakadtak, és így az szolgál javunkra, ha nem valósulnak meg.

Halogatja az Úr kívánságaink teljesítését? Ez a mai ígéret bátorítson a további könyörgésre. Vagy esetleg végleg megtagadta kérésünk teljesítését? Akkor is adjunk hálát Neki, hiszen mindig az a vágyunk, hogy csak akkor engedjen kéréseinknek, ha Ő is így látja jónak.

Bizonyos dolgokat viszont bátran kérjünk. Ilyenek: a szentség, a hasznosság, a szolgálatban a Krisztushoz való hasonlatosság, a felkészítés a mennyek országára. Ezek a kérések a kegyelemből, és nem a természetünkből fakadnak - a megigazult ember, és nem a természeti ember kérései. Isten nem zárkózik el az ilyen kérések elől, hanem bőségesen teljesíti őket. „Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!” (Zsolt 37,4). Ezt kívánjuk ma!

*

Látott és hitt

**Akkor bement a másik tanítvány is (Jézus sírjába)..., és látott, és hitt.
(Jn 20,8)**

János apostol a görög nyelv finom árnyalataival fejezi ki, hogyan jutottak el az emberek Jézus Krisztus feltámadásának napján boldog húsvéti hitre. Jézust pénteken feszítették keresztre, szombaton nem volt szabad tenni semmit, vasárnap már hajnalban kimentek a sírhoz az asszonyok. A magdalai Mária „látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől”, elfutott tehát a tanítványokhoz, és azt mondta nekik, hogy elvitték az Urat a sírból.

Erre Péter és János azonnal odamentek. Péter benézett a sírba, látta, hogy a halotti leplek ott vannak szépen összehajtogatva.

Utána János is bement, ő is ugyanazt látta, de neki közben eszébe jutott, amit Jézus korábban mondott, hogy a harmadik napon fel fog támadni. Ma van a harmadik nap - akkor az Úr feltámadt! Látott, és hitt.

Hármójuk látását három különböző szóval fejezi ki a szentíró. Mária éppen csak odapillantott, s annyit látott, hogy nincs a helyén a zárókő, s már futott is, hogy ezt hírül adja. Ez a legfelszínesebb „látás”. - Péter alaposan szemügyre vett mindent, s közben gondolkozott, de nem tudta megfejteti a rejtélyt, hova lehetett Jézus teste. Az itt használt szó az alapos vizsgálódást fejezi ki. - János pedig - miközben szintén vizsgálódott - kijelentést kapott, a Szentlélek eszébe juttatta Jézus szavait, s az ige

és a Szentlélek mindig hitet ébreszt az ember szívében, vagy megerősíti a hitet, és a teljes valóság látására segít el. Nemcsak a felszínt észlelem, nemcsak a racionális gondolkodásig jutok el, hanem komolyan veszem „a láthatatlanokat” is (2Kor 4,18), és helyes következtetésre jutok. Isten igéjének a fényébe kerül, amit látok, s így helyes távlatból a teljes valóságon tudok tájékozódni. Ne érjük be kevesebbel, ne akadjunk el az első kettőnél!

*

A megkötözöttségből feloldozva (I.)

Jézus félrevonta a süketnémát egymagában a sokaságból.

Márk 7,3

Jézus Krisztus ma is félrevonja az embereket a sokaságból. Minden olyan alkalom, amikor betegség vagy gyász köszönt ránk, ilyen „félrevonás”. Lehet, hogy panaszkodsz: Éppen engem érnek a bajok, Isten miért engem sújt ilyen keményen! Gondold meg ilyenkor, hogy talán azért von így félre, mert valami különlegest tartogat a számodra, valami különleges áldást, a kegyelemnek valami különös megtapasztalását. Fogadd el tehát, amikor félrevon téged.

Az Úr Jézus soha sem sablonosán, megszokott módon végezte a munkáját. Az emberek úgy gondolták, hogy kezét majd a süketnémára helyezi, mint már annyi más alkalommal is tette. Ez alkalommal azonban Jézus másként járt el. Gyógyításai és az emberi bajokhoz való közelítése soha sem egyazon módon történtek. Mindenkit teljesen egyénileg kezelt. Figyelembe vette sajátos szükségleteit és sérüléseit. A süketnémánál ujját dugta a fülébe. Ott volt a bajok forrása. Ujját ma is az élet sérült pontjaira helyezi. Először talán sokak számára elviselhetetlen, hogy Szelleme által a lelkiismeret beteg pontjait érinti meg, még az igehirdetések vagy a személyes beszélgetések által az ő szolgálói is sérült pontokat érintenek. De ne térj ki ezek elől. Az Úr soha nem azért helyezi valahová az ujját, hogy neked szenvedést okozzon, hanem azért, hogy gyógyítson.

Ma talán idegenkedünk attól a gondolattól, hogy Jézus „nyálával illette annak nyelvét”. Valószínűleg a süketnéma előtt is valami érthetetlen és rejtélyes dolognak tűnt, pedig mély értelme volt annak. A nyálát az akkori orvosok is úgy tekintették, mint a test legfontosabb és legnélkülözhetetlenebb nedvét. Amikor az Úr ebből vesz, akkor ezzel a maga önfeláldozó és odaadó szolgálatát jelképezi előttünk.

„Észrevette magán, hogy isteni erő áradt ki belőle” - olvassuk Jézusról egy másik helyen. Az Ő csodái nem trükkös bűvészkedések voltak. Miközben magára vette mások szenvedését és nyomorúságát, erő áradt belőle. Végül is ártatlan vérét, ezt a végképpen

nélkülözhetetlen életnedvet, az élet hordozóját adta oda értünk. - Ilyen Megváltónk van nekünk, aki szeretetében önmagát adja oda! Hogyne bízhatnánk hát rá azokat a sérüléseinket és bajainkat is, amelyeket senki más nem tud meggyógyítani, csak Ő?!

*

Közel van az Úr minden Őt hívóhoz!

„Közel van az Úr minden őt hívóhoz; mindenkihez, a ki hűséggel hívja őt. "(Zsolt 145,18)

Az Úr valóban közel van minden Őt hűséggel hívóhoz. Hangosan sem kell kiáltanunk, mert közel van hozzánk: a szívünk mélyéről halkán feltörő kérő szavunkat is meghallja. Mehetünk Hozzá a hajnal szárnyain. Mehetünk Hozzá - Nikodémussal együtt - az éjszaka csöndjében. Mindenkor ébren talárjuk, hogy meghallgasson minket. Csak azt várja tőlünk, hogy hittel hívjuk, mint akik „tudjuk, kinek hittünk" (2Tim 1,12a). Csak azt várja, higgyünk abban, hogy ha késik is ígéreteinek teljesítésével, mint némelyek mondják: Ő hosszan tűrő, mert nem akarja, hogy némelyek elvesszenek (2Pt 3,9). Csak azt várja tőlünk, hogy a macedóniai gyülekezettel együtt mi is önmagunkat adjuk át Néki először (2Kor 8,5). Ő azután ellát minket mindennel, amire szükségünk van. „Nála letett kincsünket megőrzi ama napra" (2Tim 1,12/b). Ki olyan botor, hogy ne hívja segítségül ezt a hatalmas és könyörülő Urat és ne merjen kérni Tőle?

Uram, hittel hívlak Téged és kérni merek Tőled mindent, amiről érzem, hogy örök élet után vágyódó lelkemnek szüksége van rá. Tudom kérni Tőled a legnagyobb, de a legkisebb dolgokat is, ha úgy érzem, hogy közelebb segítenek Hozzád és erősítik Benned vetett hitemet. Tudom, ha Te - emberi mértékkel mérve késel is - ígéreteid teljesítésében utólag mindig kiderül, hogy a legalkalmasabb időben cselekedted... Adja nagy kegyelmed, hogy mindig fölfelé fordítva kinyújtsam kezem Feléd, hogy drága adományaid lehesd abba. Ámen.

„Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Gyorsan elszáll a perc:
kérni taníts! Lásd gyengeségemet, Erősíts engemet, Míg
diadalt nyerek: Kérni taníts!" (Énekeskönyv 479. é. 3. v.)

*

AZ ELMÉLYÜLÉS ALÁBBHAGYASA

„Jóllehet Izraelből a magaslatoakat nem irtották ki, mindazáltal Ásónak tiszta szíve vala egész életében." II. Krón. 15, 17.

Külső engedelmesség tekintetében Asa nem volt tökéletes, nagyjában helyesen járt el, de mégsem egészen helyesen. Óvakodj az olyan dolgoktól, amikre rámondhatod: „Ez úgysem számít sokat!” Az a tény, hogy neked nem sokat számít, még jelentheti azt, hogy Istennek nagyon is sokat számít. Isten gyermeke számára semmi sem lehet jelentéktelen. Meddig próbálják közülünk többen Istennel megismételteni, hogy egy valamire megtanítson minket? ő sohasem veszi el türelmét, így szól: „Tudom, hogy rendben vagyok Istennel”; de megmaradnak mégis a „magaslatok”: van még valami, amiben nem voltál engedelmes. Azt hangoztatod, hogy szíved tiszta Isten előtt, bár még mindig adódik olyasmi az életedben, ami felől ő kétkedésre késztet? Ha kétely forog fenn, akármi legyen is, nyomban számolj le vele. Semmisen tekinthető elhanyagolható részletkérdésnek.

Vannak-e olyan dolgok akár testi, akár szellemi életedben, amik felől nem szoktál egyáltalán elmélyedni? Nagyjában rendben volnál, de kis dolgokban hanyag vagy; az elmélyülés tekintetében visszaestél. A lelki elmélyedésben épúgy nem állhat be szünet, mint a szíved működésében. Nem tarthatsz erkölcsi szünetet erkölcsi életed kára nélkül, amint lelki szünetet sem tarthatsz lelki életed kára nélkül. Isten azt kívánja, hogy egészen az Övé légy; ez viszont azt jelenti, hogy vigyáznod kell, hogy lelkileg mindig alkalmas légy. Ehhez végtelenül sok időre van szükség. Többen közülünk mégis két-három perces nekifutásokkal szeretnék elérni a legnagyobb magasságokat.

*

„Ettől fogva kezdte el Jézus Krisztus mondani tanítványainak, hogy ...meg kell öletnie... Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: »Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!« Ő... így szólt Péterhez: »Távozz tőlem, Sátán, botránkoztatsz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.» Máté 16,21 -23.

Azt hiszem, egy sincs közülünk, aki nem úgy beszélt volna, mint Péter. Nagyon szerette Jézust. Hatalmas dolgokat remélt tőle. Láttá, milyen szükség van rá abban a társadalomban. És féltette, személyes szeretetből is. Hogyne tiltakozott volna még a gondolata ellen is annak, ami bekövetkezett! Miért vállalja valaki önként a legcsúfosabb halált? Ez örültség! „Isten mentsen!” Jézus nem is bünként dorgálja ezt a magatartást. Emberinek nevezi. De az emberi magatartás nem elég annak, aki őt követi. Talán éppen ez az újjászületés, amit követel és ígér. Mássá lenni, nem természetinek, ösztönszerűnek, önközpontúnak. Ez mind a magam céljára és szempontjaira van tekintettel. Az Istentől várt magatartás az eszközszerűség: ha arra van szükség,

feláldozom magam, mert én csak szolgálni akarok. Életem saját célját Isten valósítja meg, én az Isten céljait szolgálom. Ez hát a sátáni: az öncélúság. Jézusban nyoma sincs az öncélúságnak. Azért tanít minket is arra: kövessetek engem, aki elveszti az életét az én követésemben, az fogja megkapni azt Isten kezéből.

Uram, Te tudatosan kész voltál feláldozni magad, hogy megtaníts az igazi Isten szerint való életre és megválts az önzés, a bűn, a bűnhődés, a kárhozat ördögi köréből. Én félek az önfeláldozástól. Pedig naponta áldozom fel magam a kenyérért, a családomért, a tekintélyemért. Vajon ezt mind csak magamért teszem! Mutasd meg, Uram, jóhiszeműen végzett munkám mikor válik sátánivá, ne tévedjek úgy, mint Péter. Értsem meg, mit kívánsz tőlem valójában, hogy tudatosuljon bennem a szolgálat értelme és értéke annyira, hogy még gyermekeimet is képes legyek arra nevelni. Ámen.

*

23. Zsoltár

AZ ÚR AZ ÉN PÁSZTOROM!

Hogy jutott Dávid ehhez a nagyszerű képhez? A rábízott juhok őrzése közben? Vagy, mikor azt értette meg, hogy ő is pásztora a népének, akire, mint Isten felkentjére, rábízta népe őrzését az ő Ura? Azt hiszem, ez a fontos és lényegbevágó kijelentés nem csendes elmélkedés szülötte. Ezt csak Isten jelenthette ki Dávidnak. Az Isten bátorítása alatt született meg ez a döbbenetes kapcsolás, Isten és népe között: Isten a népe pásztora. Isten volt az, aki a bűne miatt kirekesztett embert megszánta, magához emelte, gondoskodását rá kiterjesztette.

Ez az, mikor a távol valók közel valókká lesznek. A bárány, amelyik a magatehetetlenség, kiszolgáltatottság képe. Amelyik őrzésre, legeltetésre szorul. A bárány, amelyik nem tudja megvédeni magát sem a vadaktól, sem a zsiványoktól. De ugyanakkor ott az ellentét, amely a nép, az ember között feszül. Az emberről inkább azt lehet mondani, hogy lázadó, indulatainak a rabja, zsákmányra les, önző, nagyra törő, és ő lenne bárány? Ő lenne a magatehetetlen, a segítségre szoruló? Csak Isten, aki a dolgok mélyére lát, akinek igazi ismeretei vannak rólunk, Ő jelenthette ki az emberről, hogy Ő bárány. Ő tudja, milyen nyavalyás, búval terhelt, parány, árva, rászorult, akinek titkos panaszai vannak. Ő, csakis Ő tudja, Ő tartja számon fáradságainkat. Ő mondja ki: „Ne félj férgecske Jákob, maroknyi Izrael!” (És. 41,14). Ő mondja ki a legbátorítóbb szót: „ Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!” (És. 40,1). Ő mondja ki a legigazabb valóságot felőlünk, mikor arról beszél: az ember vak, süket, meghátráló, védelemre szoruló. Az ember az, akinek szabadításra van szüksége, mert elmerül a bűn tengerében.

Igen, az ember az, aki rászorul arra a jó szóra. „Hát nem tudod, hogy örökkévaló az

Isten?" (És. 40,28). Isten vigasztalása nyithat meg az ember előtt igazi távlatokat. „ Én, az Úr elhívtalak az igazságért, én fogom kezedet, megőrizlek téged. " (És. 42,6). „Magasztallak téged... csodálatosak alkotásaid... Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam... Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva." (Zsolt. 139,15-16). Isten tanított meg annak az ismeretére: Immánuel = Velünk az Isten! (Mt. 1,23).

Nincs nagyobb tévelygés, mint megfélekezni Istennől és az Ő bátorító kijelentéseiről. Az a mi igazi biztonságunk, az életünk igazi értelme, mikor tudomást veszünk arról, hogy sorsunk nem a véletlen műve, gyökereink mélyen be vannak ágyazva Isten gondolataiba, terveibe. Isten rólunk való gondoskodása nem véletlen, nem valami szeszély műve. Bármilyen elképzelhetetlen, bármilyen lehetetlennek tűnik így igaz: Az Úr az én pásztorom! Ez az ember üdve, öröme, békessége. Igen, ez a kijelentés hitből hitbe hangzott, ilyen bátorítót csak kijelentés alapján mondhatott ki emberi ajak: Az Úr az én pásztorom!

Akinek az Úr a pásztor, azt is elmondhatja, hogy ő bárány, Isten nyájának elpecsételt tagja. „Ezentúl senki se okozzon nekem fájdalmat, mert én Jézus bélyegeit hordozom a testemen." (Gál. 6,17). Aki meggondolja a dolgot, az tudatában van annak, hogy ez a kép összetartozást jelent. Aki pásztor, az király is. A választott népnek Isten volt a királya. Mi az, hogy király? Isten szolgálja, ha Isten iránti engedelmisségben él. Ezt a királyt jelenti Dávid (1. Sám. 16,7). Aki Isten szerinti király, védelmezője, megtartója a népének. Persze vannak másféle királyok, másféle pásztorok is. „Prófétálj Izrael pásztorairól... jaj Izrael pásztorainak, akik magukat legeltették... a tejet megittátok, a gyapjával ruházkodtatok, a kövéret levágtátok, de a nyájat nem legeltettétek. A gyengét nem erősítettétek, a beteget nem gyógyítottátok... az elveszettet nem kerestétek meg, hanem erőszakosan és kegyetlenül uralkodtatok rajtuk... Én most a pásztorok ellen fordulok, számon kérem tőlük nyájamat!" (Ez. 34,1 kk). Az elkergetett pásztorok helyére Isten áll: Én magam legeltetem a nyájamat. Jó legelőn legeltetem őket, jó tanyájuk lesz. Jézus is ezért mondja magát jó pászornak. „ Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. " (Jn. 10,11).

Jézus a jó pásztor, a megváltott nép pásztor. Vezeti nyáját, hallgat rá a nyája, ismeri a nyáját és Őt is ismeri a nyája. A jó pásztor azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk. (Jn. 10,10). Jézus úgy első, hogy mindenki szolgálja! „Az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért. " (Mk. 10,45).

Akiket az Úr pásztorai, azok nem szűkölködnek. Nem szenvednek szükségét semmiben. Bizalommal vannak a pásztorukhoz, mert ő együtt él a nyájával. Osztja a bárányai sorsát, ha szél fúj rájuk, ha a nap égeti őket. Teljes bizalommal lehetnek és vannak a pásztor

iránt. Felkutatja, megkeresi számukra a legjobb legelőt, csendes vizekhez terelgeti őket. A nyáj élenjár, őt éri minden veszedelem és támadás. Olyan gonddal legelteti nyáját, amint ez illik. Amíg az ember nem Isten pásztorlása alatt jár, szűkölködik, ha egyébként bőségben él is. Hiányzik életéből az édes bizalom, ami ráárad a pásztor irgalmasságából és szeretetéből, törődéséből és felelősségtudatából.

„Lelkemet felüdíti...” (23,3). Hűségében élhetek. Pajzs és páncél az Ő hűsége. Az Úrban elérkezik hozzánk a felüdülés ideje. Az ember nem lehet a maga számára életforrás, felüdülés, de aki az Úrban bíz, aki az Úr jelenlétében van, az felüdül, megfrissül. „Tartsatok tehát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy eljőjjön az Úrtól a felüdülés ideje.” (Ap.Csel. 3,19-20). Az ember a bűneibe fárad bele! És a bűn a Jézustól való elszakadás bűne. Az, mikor nem látja a becsapott, félrevezetett emberi lélek Istent a hatalma magaslatán! Mikor a nyáj kikerül a karambol, a kerítettségéből, kitárulhat előtte a világ, az Isten áldásainak gazdagsága.

A „delelés” nagyon fontos a nyáj életében. Az ottani nyáj hatalmas területeket jár be, és amint emelkedik a nap, egyre fáradtabb és egyre szomjasabb lesz. A delelés pihenés, árnyas hely, ahol meg lehet találni a vizet, az elrejtett forrást. Ez a forrásvíz vagy pihenés vize. (Én.Én. 1,7; És. 49,10).

A helyes út, igaz ösvény nem más, mint a keskeny ösvény. Sohasem volt könnyű megtalálni, annál inkább, mert gyakran eltűnik a megfelelő nyom. Jézus, a jó pásztor maga az út, az igazság és az élet. Ő nem téved és nem könnyelmű. Ő a rábízottaknak a legjavát akarja. Az ember vallja csak meg bátran: „maradjon meg mellettem szerelmed és a hit.” (276. dicséret 3. verse). Ne feledjük, hogy ez a pásztor = jó pásztor. Aki szereti a nyáját, aki a nyájáért él és hal. Ismeri a báránykáit. Nevükön szólítja őket és azok hallgatnak a szavára és követik őt! Számukra ő az élet, sebeibe rejti övéit. Élelmükről és italukról a legmesszebbmenően gondoskodik. Mindig a nyája előtt jár, és így megy át értük a halál völgyében is. Velünk van, bízunk benne. Szent neve védelme alatt járunk. Rendelkezik a legfontosabb eszközökkel a nyájáért. Van vesszeje és botja. És ezek nem másra, mint népe, nyája vigasztalására szólnak. Az ő botja nem ütésre, fájdalom szerzésére, hanem vigasztalásra való. Az egyik közülük a vadaktól, rablóktól való védelmet jelent. Olyan, mint a dárda. Szembeszáll a farkassal, és elűzi a nyáj mellől. A másik legeltetésre, vezetésre való, amivel az eltévedőket tereli a helyes irányba.

A jó pásztor nyája az anyaszentegyház. Amit Isten Fia a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által magának az igaz hitben megegyező, örök életre elválasztott sereget gyűjt, azt oltalmazza és megtartja. (Heid. KT. 54).

Kiválaszt tehát magának egy nyáját. Ezt oltalmazza, megtartja, az örök élet a cél! A

nyáj számára ételül és italul adja magát. Nem zavarja, hogy köröskörül ellenséges tekintetek veszik körül! Nagyon ragaszkodik minden bárányához, az elveszettet megkeresi! Az elűzöttet visszahozza. Senki el nem veszhet az övéi közül! Benne és általa van biztonságban az egész nyáj!

A fejre öntött olaj a Szentlélek, az elpecsételés jele. Azt jelenti, hogy közülünk senki sem él önmagának. Jézus birtoka, tulajdona vagyunk. Szentek az Úrért és az Úrnak! Mindnyájunkat magához kötött, megvásárolt, drága vére árán. „Áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben, telketekben, amelyek Istenéi. " (1. Kor. 6,20). A csordultig tele pohár azt jelenti, elég! Isten nem mindent ad az övéinek, hanem eleget. „Asztalt terít..." (23,5) befogad, asztalához ültet, maga mellett ad helyet, szeretettel és örömmel fogad magának.

„Jóságod és szereteted kísér..." (23,6). Isten választottaira hűség harmatja hull. Ez a szeretet, hűség pajzs és páncél! (Zsolt. 91,4). Ezért teljes bizalommal, bátorsággal élhetünk életünk minden idejében. Előre néz a nyáj, arra, aki előtte halad. Nem visszafelé, aki hátratekint, nem alkalmas Isten országára. Csak a célra nézzen arcom, mely felé török. Csak egy út van csupán, és csak az új Jeruzsálem hívogatása hangzik felém, hív az angyal, hogy megmutassa örök hazámat. És nekem szabad ehhez a híváshoz igazodnom. Mindig, amíg csak élek, amíg csak úton vagyok, az Úr örök házába vágyom. Ez vár rám, ennek a dicsősége vesz már ígéretben körül. „Ő vigyáz rám, ha szemem behunyom, Ó áll mellém, hogyha szenvedek. "

*

Április 16

Minden megszentelődik

„Azon a napon a lovak csengettyűin is ez lesz: Az Úr szent tulajdona!" (Zak 14,20).

Boldog az a nap, amelyen minden szentté lesz. Még a lovak csengettyűi is az Urat dicsőítik. Ez a nap számomra már érkezett. Mindent Istennek szentelek? Ruhám, amelyet fölveszek, majd levetek, Krisztusnak, az én Uramnak igazságára kell emlékeztessen. Munkámat úgy kell végeznem, mint aki az Úrnak szolgál. Bárcsak válna a mai napon a ruhám papi köntössé, ételem szentséggé, házam templommá, asztalom oltárrá, beszédem tömjénné, én magam pedig pappá! Uram, teljesítsd kérésemet és add, hogy körülöttem semmi ne legyen közönséges, tisztátalan!

Hitben számíthatok is erre! Ha hiszem ezt, az Úr segít, hogy így is legyen. Mivel én

magam az Úré vagyok, az Úr leltárba veszi mindenemet, hiszen mindenem az Övé; én pedig ezt azzal akarom bebizonyítani, hogy ennek tudatában használom dolgaimat a nap folyamán. Szeretném, ha reggeltől estig boldogan és szent rendben folyna életem összes dolga. Csengőim csöngjenek - miért ne csöngenek? Még a lovaimon is csengettyűk legyenek - ugyan, kinek van több joga, hogy zengedezzen, mint a hívőknek? De csengőim, zeném, vidámságom mind-mind szent kell legyen, és azt kell hirdesse: „Az Úr szent tulajdona!”

*

Látott és hitt

**Akkor bement a másik tanítvány is (Jézus sírjába)..., és látott, és hitt.
(Jn 20,8)**

János apostol a görög nyelv finom árnyalataival fejezi ki, hogyan jutottak el az emberek Jézus Krisztus feltámadásának napján boldog húsvéti hitre. Jézust pénteken feszítették keresztre, szombaton nem volt szabad tenni semmit, vasárnap már hajnalban kimentek a sírhoz az asszonyok. A magdalai Mária „látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől”, elfutott tehát a tanítványokhoz, és azt mondta nekik, hogy elvitték az Urat a sírból.

Erre Péter és János azonnal odamentek. Péter benézett a sírba, látta, hogy a halotti leplek ott vannak szépen összehajtogatva.

Utána János is bement, ő is ugyanazt látta, de neki közben eszébe jutott, amit Jézus korábban mondott, hogy a harmadik napon fel fog támadni. Ma van a harmadik nap - akkor az Úr feltámadt! Látott, és hitt.

Hármójuk látását három különböző szóval fejezi ki a szentíró. Mária éppen csak odapillantott, s annyit látott, hogy nincs a helyén a zárókő, s már futott is, hogy ezt hírül adja. Ez a legfelszínesebb „látás”. - Péter alaposan szemügyre vett mindent, s közben gondolkozott, de nem tudta megfejteni a rejtélyt, hova lehetett Jézus teste. Az itt használt szó az alapos vizsgálódást fejezi ki. - János pedig - miközben szintén vizsgálódott - kijelentést kapott, a Szentlélek eszébe juttatta Jézus szavait, s az ige és a Szentlélek mindig hitet ébreszt az ember szívében, vagy megerősíti a hitet, és a teljes valóság látására segít el. Nemcsak a felszínt észlelem, nemcsak a racionális gondolkodásig jutok el, hanem komolyan veszem „a láthatatlanokat” is (2Kor 4,18), és helyes következtetésre jutok. Isten igéjének a fényébe kerül, amit látok, s így helyes távlatból a teljes valóságon tudok tájékozódni. Ne érnék be kevesebbrel, ne akadjunk el az első kettőnél!

*

A megkötözöttségből feloldozva (II.)

Jézus így szólt a süketnémához: Effata, azaz: nyílj meg! Márk 7,34

Ennél a betegnél az Úr Jézus először cselekszik, és csak azután beszél. Az egész beszéd tulajdonképpen egyetlenegy szó, de tele erővel. Jézusnál a cselekvés mindig megelőzi a szót, szavai pedig mindig tettek. Mi mennyit beszélünk, de a tett vagy elmarad, vagy csak valahol hátul kullog, és szavaink olyanok, mint a légbuborék. Lukács mondja a maga evangéliumáról később, hogy mindazokról a dolgokról írt, „amelyeket Jézus cselekedett és tanított” (Csel 1,1). A Földről való eltávoztása óta is ugyanezt teszi az Úr. Mindmáig cselekszik és tanít az óvéin keresztül. De mindig a cselekvés a döntő. Követői sem merülhetnek tehát ki pusztán szavakban, Ő cselekedni akar általuk, nekünk pedig Őt kell szóhoz juttatnunk.

Ezt a felszólítását - effata! - az Úr minden szívbe és életbe bele akarja kiáltani. Először azonban tudatára kell ébrednünk a magunk nyomorúságos, megkötözött voltára. Fel kell ismernünk saját vétkeinket, bűnös hajlamaink bilincseit, amiktől önerőnkől nem tudunk szabadulni. El kell jutnunk a holtpontra, ahol már nincs tovább, a mélységből hozzá kell kiáltanunk. Ekkor Ő kimondja: „effata!”

A süketnéma esetében azonnal jött a feloldás. „Megnyílt a füle.” Mi is szellemi értelemben mindaddig süketek vagyunk, míg Jézus ezt a süketséget át nem törli. Készek vagyunk ugyan a földi hangok és recsegések meghallására, de nem halljuk a Jó Pásztor hangját. Isten Igéje felé zárkóztunk vagyunk, s ezért unalmas az a számunkra. Ha pedig fel is fogunk valamit abból, kiderül, hogy hamisan érteltük. Sokszor csak életünknek és cselekedeteinknek megítélését halljuk ki belőle s haragosan elfordulunk, így lesz az evangélium a halál illatává (2Kor2,16) a számunkra.

Mindaddig nem tudjuk meghallani a szeretet hangját, amely megmentésünkről szól, amíg el nem határozzuk magunkat a megtérésre és engedelmessegre. Akkor nyílik meg fülünk fölfelé és halljuk a békességről szóló üzenetet. Nyelvünk zavarai is kinyílnak: magasztaluk Isten kegyelmét és vallást teszünk a Megváltóról, aki olyan nagy dolgokat tett velünk. - Amikor lelkiismeretünk felszabadul a bűntudat alól, a nyelv is megoldódik. Isten szeretete árad a szívünkbe. Azt fogjuk szólni, ami épít, és ami Isten dicsőségét szolgálja.

*

Félelemmel és rettegéssel vigyük véghez idvességünket!

„Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeteket!” (Fii 2,12)

Mindannyiunknak félelemmel és rettegéssel kell véghez vinnünk idvességünket. Ne

áltassuk magunkat: Isten parancsolatai kérlelhetetlenek, megalkuvást nem ismerők. Olyan gyarlók, esendők, erőtlenekek vagyunk! A kísértő, „az ördög, mint ordító oroszán szertejár, keresvén, kit elnyeljen” (IPt 5,8). Isten hányszor emel föl minket elestünkből. Mi újból meg újból elesünk... Hányszor ég a lelkünk szégyenkezés helyett elégedetlenségtől! Ha Isten nem könyörülne rajtunk, ki állhatna meg Előtte? Valóban félelemmel és rettegéssel kell véghez vinnünk üdvösségünket. Nagyon vigyázzunk, hogy az alázat völgyét el ne hagyjuk, magunkról semmi jót ne képzeljünk, ne ágaskodjék bennünk a megelégedettség, legfőképpen ne dicsekedjünk! Megtisztított szívünkbe, ha nem tölti be mindjárt Isten Szentlelke, hetedmagával tér vissza a Sátán, hogy újból elfoglalja! Legyünk állandóan békességben Istennel (2Kor 5,20). Kapaszkodjunk erősen „Dávid gyökerébe és ágába”, Jézusba (Jel 22,16)! így nem előzhetnek meg minket a vámszedők és paráznák az Isten országában (Mt 21,21/b).

Uram, ha lelkem csöndességében — igéd fényénél — önmagamba tekintek, szégyenkezve kell megvallanom, mennyi gyarlóság, gyöngeség hatja át egész valómat. Ha kegyelmed karja vissza nem tart, alig van bűn, amit el ne tudnék követni. Hányszor szégyenülök meg, mikor valami kisebb dologban győzedelmeskedem és dicsőítésed helyett dicsekedni merészkedem. Milyen hamar visszatér hozzám is a démon többedmagával és elesem az újabb küzdelemben. Tarts, Uram, engem állandóan az alázat völgyében, ahova az ördög nyilai lehatolni nem tudnak. Könyörülj rajtam. Ámen.

„Egyedüli reményem, Ó Isten csak te vagy; Jövel és nézz meg engem, Magamra ó ne hagyj! Ne légy tőlem oly távol, Könyörülj hű szolgádon, Úr Isten el ne hagyj!” (Énekeskönyv 276. é. 1. v.)

*

dr. Szűcs Ferenc, Nehézy Károly élete és munkássága (részlet)

Az árvaház bővülése

A sűrűn érkező felvételi kérelmek nyomán a kiskoszmályi kastély kezdett kicsinek bizonyulni. De nemcsak az 50-60 fős létszám indokolta már a bővítést, hanem a nagyobb gyermekek iskoláztatását is meg kellett oldani. Helyben ugyanis csak egy tanerős elemi iskola működött. Igaz, hogy itt olyan elkötelezett néptanító is tanított, akinek életét feláldozó hősiességéről megrázó történetben emlékezik meg egykori tanítványa. Ez a szegény sorsból felemelkedett tanító, nemcsak szeretette az árvaházi gyermekeket, hanem egy alkalommal a harmadikos lázas beteg tanítványát dermesztő téli hidegben vitte kerékpárján Lévára orvoshoz, majd kórházba. Az ő életét megmentette, de maga úgy megfázott, hogy agyhártyagyulladásban hamarosan meghalt. Szenczi László az ő példájából kapott életre szóló indíttatást a pedagógus pályára.⁷ Tóth Ferenc kiskoszmályi tanító emlékére egy konferencián, nem sokkal halála

után, egy alapítvány is létre jött, amely az árvaház különböző céljait támogatta, így pl. a nagy konferencia terem felépítéséhez is jelentősen hozzájárult. Itt is igazzá vált: van, aki holta vitán is beszél.

Az elemi iskolából kinőtt gyermekek továbbtanulására először Léván nyílt lehetőség. A Kalocsay család háza a Csepregi u. 25. száma alatt üresen maradt, miután az idős szülők is beköltöztek az árvaházba. Itt 12-15 gyermek számára sikerült otthont kialakítani. Miután ez elég szűkösnek bizonyult, az árvaház mellett próbáltak egy eladó házat megvenni. Ekkor Czegléd Pál esperes nagy szeretettel ajánlott fel egy közelben lévő jó állapotú egyházi épületet használatra. Ennek tágas udvara és melléképületei a gazdaság és a tüzelő tárolására igen alkalmasnak bizonyult. 1938-ban azután a család végleg az árvaház tulajdonába ajándékozta az épületet, amelyet telekkönyvileg is a Béthel Egyesület nevére jegyezték be.

A kicsik és az elemi iskolások maradtak a kiskoszmályi kastélyban, a nagyobb leányok Lévára, a nagyobb fiúk pedig Komáromba költöztek. A két csoportból addigra már sokan csatlakoztak a két bibliai nevű mozgalomhoz: a timótheusokhoz és a tábitákhöz. Ennek természetesen már szép számmal voltak külső tagjai is, akik szívügyüknek tekintették mind az ifjúság közötti missziót, mind a diakóniai munka támogatását. A Timótheus mozgalmat ugyan nem Nehézy Károly indította el, hanem Tóth Kálmán komáromi segédlelkész, de hamarosan össze is kapcsolódott a két munkaág. A Timótheus ifjúsági munka éppen a vasárnapi iskolákból kinőtt fiatalok összefogására bizonyult alkalmasnak. Az egyes bibliakörök iskolatípusonként gyűjtötték egybe a fiatalokat, így volt bibliaköre a tanoncoknak, alsós gimnazistáknak és a nagyobb serdülő fiúknak. 1933-ban némi aggodalmak között ugyan, de Sókön megtartották az első konferenciájukat is, de az eredménye alaposan rácafolt az aggodalmakra. Egy olyan közösség jött így létre, amely igényelte az elmélyültebb folytatást is. A szervezők elgondolása szerint ez a munka leginkább abban különbözött a nemzetközileg is ismert ifjúsági szervezetekétől, hogy kizárólag az evangélium szerinti életre helyezte a hangsúlyt és nem vett igénybe olyan világi eszközöket, amelyekkel azok megnyerni vélték a fiatalokat.

A lévai árvaházban is az isteni gondviselés csodáit élték át az ott lakók, akárcsak Kiskoszmályon. Szeghalmi Erzsébet testvér számos történetet mesélt el, amelyek a gondozók számára a 145. zsoltár ígéreteit igazolták kézzelfogható módon. Az egyik karácsony előtt a leányok nagy izgalommal álmodoztak arról, hogy ki-mit fog kapni ajándékba. Ki babát, ki társasjátékot, vagy könyvet várt. Sajnos, ez a karácsony most szerényebben ért véget. Volt ugyan finom vacsora, ének és játék, de sokakban egy kis csalódás is. Az ünnepek elmúltával azonban csomagok érkeztek az egyik budapesti gyülekezetből. Amikor a gondozók csöndben kibontották, látták, hogy rengeteg áhított játék van bennük. Elhatározták, hogy egy pót-karácsony estét rendeznek. A szeretet

így hosszabbította és sokszorozta meg az ünneplést. Máskor egy borocskái asszonytestvér érkezett hátára kötött batyuval. Amikor kibontotta, mindenki csodálkozva látta, hogy a kosár arany és ezüst ékszerekkel volt tele. Elhunyt egyetlen lányuk hagyatékát hozta el, amivel hetekre biztosította az árvaház ellátását, sőt egy új tűzhelyet is lehetett belőle venni, mert a régi már siralmas állapotban volt. Ugyancsak Borocskáról érkezett egy nagyobb mennyiségű ruha adomány is, ami válasz volt a lakók buzgó imádságára. A lévai iskolában ugyanis előírt formaruha volt a rakott szoknya, ami bizony addig hiányzott. Erzsébet testvér ügyes keze azután hamarosan minden lány méretére szabta, így az árvaházaiak sem lógtak ki a sorból.

A konferenciák számára is természetes helyszínként kínálkozott a kiskoszmályi árvaház, ahol maguk a fiatalok adták össze egy nyári szálláshely építésének költségeit, sőt az ún. „barakk” építésében is tevékenyen vettek részt. Ennek az építkezésnek a története sem szűkölködik máig meghatározó és áldozatos részletekben. Már maga a közel 5000 koronás faanyagköltség összegyűjtése a diák pénztárcákból, a felvidéki ifjúsági ébredés nagy csodájáról tanúskodik. Bár ez az összeg teljes egészében még nem állt rendelkezésre, 1935 júliusában elkezdődhetett a 30 méter hosszúra és 6 méter szélesre tervezett szálláshely építése. Az első önkéntes munkások, - három gimnazista fiú, - Komáromból érkeztek, mégpedig ketten gyalog, egyikük pedig biciklivel. Szerencsére egy-két napot pihenhettek az árvaházban, mert a zsarnócai fatelepről még nem érkezett meg a teljesen feldolgozatlan építőanyag. Majd újabb segítő kezek érkeztek és augusztus 18-ra már készen volt a „puha, meleg fészek”, - ahogy Nehézy Károly nyomán a konferenciákat és magát a helyet nevezték. Az első itteni ifjúsági konferencia témája is ez volt: mit jelent otthon lenni Isten országában. Karácsony Sándor is részt vett ezen és az 50 fiúval együtt lakott a barakkban. (Az egyik résztvevő később nevetve mesélte, hogy a természetes Sándor bácsi három fiú helyét és elfoglalta a szalmán, de ők boldogan költöztek ki a verandára.) Ez az igényesen megépített nyári szálló azután otthont adott a felnőttek számára rendszeresen szervezett konferenciáknak is. Így vált az árvaház olyan lelki központtá, amely több nemzedék számára is meghatározó módon formálta a bibliai keresztyén gondolkodást és életvitelt.

A kiskoszmályi konferenciák mellett azonban elevenen élt a fiatalokban egy saját központ létrehozásának gondolata is. Így született meg az ún. Timótheus palota ' terve, amelynek a legalkalmasabb helyszíne Komárom volt. Ez a terv azonban összekapcsolódott az árvaház szükséges bővülésével is, hiszen az elemi iskolából kinövő fiúgyermekek továbbtanulására is ez biztosította a helyet. A Béthel Egyesület ezt az elgondolást teljesen a magáévá tette és 1936. nov. 2-án tartott igazgató-választmányi gyűlésén azt is eldöntötte, hogy az így létrejövő épület Komáromban a férfi evangelizációs munkának is a központja legyen, míg a lévai Thábita intézet a női munkának és a diakonissza intézetnek adjon otthont.

A komáromi árvaház egyelőre csak egy bérelt helyiségben indult 12 lakóval, de hamarosan sor került a megálmodott ' palota ' építésére is. Ennek kedvező hátszelet biztosított az a történelmi fordulat is, hogy a bécsi döntés következtében a Felvidék újra visszakerült Magyarországra. Komárom városa ugyanis már az előző évben az egyesület kérésére a Vág-Duna közelében két holdas területet biztosított az épület számára. Az építkezés gyors ütemben folyt, így a földszinti részbe már 1938 őszén 25 gyermek be is költözhetett. A létszám az építkezéssel párhuzamosan nőtt, az épület teljes befogadó képessége így 75-80 főre bővült. Az építkezést sok imádság és buzgó adakozás kísérte, amelyből maguk az árva gyermekek is kivették részüket, így a beköltözés után még inkább otthonuknak érezhették. A dunántúli reformátusság is szabadabban csatlakozhatott immár a Timótheus palota támogatóihoz. Egy korabeli híradás szerint a pápai teológusok saját pénzükből 390 pengőt gyűjtöttek erre a célra. Ezzel együtt az építkezést még évekig tetemes kölcsön adósság terhelte, amelytől csak 1942-ben szabadult meg.

Az elmondottakból bizonyára az is kitűnik, hogy az árvaház nemcsak „sok ékes épületekkel” gazdagodott, - ahogy a gyermekek és gondozók ezt szívesen idézték a 122. genfi zsoltárból, - hanem az egész mozgalom is kiszélesedett és az évek során sok tapasztalattal is gazdagodott. Így már 1934-ben megszületett a döntés egy diakonissza anyaház és diakonissza képzés megindításáról. A kezdeti terv szerint ez Mikolán működött volna, Salga Jenő igazgató, egyben helybeli tanító, valamint Leskovits (később Farkas) Mária lelki vezetésével. Mária testvér korábban már a belmisszió utazó titkára volt. Ehhez a munkához nemcsak az árva napok szervezése kapcsolódott, hanem az egyes gyülekezetekben működő bibliakörökkel való kapcsolat tartás és a lelki munka koordinálása is. A Mikolán vett ház azonban később inkább az ott szerveződött gazdaság központja lett, az otthon inkább Léván, a képzés pedig Kistújfalun működött. Különösen az vitán alakultak így a dolgok, hogy Salga Jenő a kb. 20 hold javadalmi földjét hosszú évekre átengedte az árvaház céljaira és a még hozzá vásárolt öt hold földdel együtt ez a gazdaság már az árvaház önfenntartásához is komolyan hozzájárult. A gazdaságokról és a diakonissza munkáról és a későbbiekben majd külön szólnunk.

1936-ban az egyesület közgyűlése döntött egy árvaházi lelkeszi állás létrehozásáról. Erre meg is választotta Tóth Kálmánt, aki ekkor már feketeadói lelkipásztor volt. Ő feleségével együtt be is költözött a kiskoszmályi árvaházba. Czegléd Pál esperes és Nagy Béla egyházmegyei gondnok 1937. január 17-én ünnepélyesen iktatta be tisztebe. Az egyházi törvények szerint részére díjlevelet kellett kiállítani, amelyet formálisan évi 4500 cseh koronában állapítottak meg, de a valóságban a lelkeszházaspár ugyanúgy ingyen végezte a munkát, mint az árvaház többi dolgozója. Munkatársai és az árvaház lakói úgy emlékeznek rá, mint aki nem annyira lelkesze volt az árvaháznak, hanem inkább atyja. A gyermekekkel egy asztalnál étkezett, bútorait, ingóságait is közösen használta az egész nagy család. Amint a

komáromi munka megindult, ő lett annak a vezetője, így már a beiktatás évében másodszor is költöznie kellett.

Ő vitte azután a fiúkat a gyülekezeti árvanapokra is, ahol verssel, énekkel, zenével és bizonyágtételekkel szolgáltak. Ezeknek a kiszállásoknak nemcsak annyi hasznuk volt, hogy felébresztették a gyülekezetek felelősségérzetét az árvaház iránt és adományokat gyűjtöttek, hanem a gyermekek a vendégfogadó otthonokban a családi élet melegéből is megérezhettek valamit.⁸

A munkamező kiterjedését mutatja, hogy Mikolán Salga Jenő felügyelete mellett közkönyvtárat hoztak létre, amely a bibliaköröket látta el olvasmányokkal, de valójában az iratterjesztésnek a központja is volt. A kapcsolattartást nagyban segítette, hogy Kisújfalura egy sokszorosító kis nyomdagépet is beszereztek, amivel a körleveleket, konferencia anyagokat lehetett előállítani. A legnagyobb példányszámban a Hajnal című külmisziói újság jelent meg és jutott el sok száz családhoz, amely már egy párkányi nagyobb nyomdában készült. Tartalmában lényegében azonos volt a Magyarországon megjelenő lappal, de mivel az országhatáron való átjuttatás nehézkessé vált, a Külmisziói Szövetség átengedte a kiadás és terjesztés jogát a Béthel Egyesületnek. 1931 és 1938 között így Nehézy Károlynak, mint felelős szerkesztőnek a neve alatt jelent meg, azzal a különbséggel, hogy a végén néhány oldal a felvidéki belmisszióval, ifjúsági munkával és a helyi hírekkel foglalkozott. Ennek megvolt az az előnye, hogy az anyaországi misszió híreiről a felvidéki olvasók is első kézből értesültek, ugyanakkor a legfontosabb otthoni közleményeket is olvashatták. 1939-től kezdődően azonban az évente tízszer megjelenő újság neve Kiskoszmályra változott. Ez már nevében is jelezte, hogy teljes egészében az ottani munka szolgálatában állt.

A magyarság számára kedvező politikai fordulat számos olyan reménységet is ébresztett a mozgalomban, amely végül mégsem valósulhatott meg. Újabb árvaházak megnyitásának a gondolata is felvetődött, hiszen igény és jelentkező bőségesen lett volna. A vezetők számára éppen a kényszerű elutasítás jelentette a legnagyobb lelki terhet. Tóth Kálmánné nagytiszteletű asszony naplójában 1942. február 11-i dátummal a következő bejegyzés olvasható: egy özvegyen maradt férfi két kisfiúval állított be hozzájuk. Mindhármukon látszott, hogy éhesen és átfázva érkeztek. „Az első gondolatom az volt, hogy semmiképpen nem vehetjük fel, hiszen éppen most voltunk Kisújfalun a negyedévi gyűlésen, ahol Nehézy tiszteletes úr kijelentette, hogy semmilyen körülmények között se vegyünk fel senkit ebben a nehéz helyzetben, mert nem bírjuk. Meg nevelő hiány is van, mivel katonának vonultak be. De nézzük csak milyenek ezeknek a körülményei. Az édesanyjuk négy éve meghalt, azóta nagy hűséggel és gonddal az édesapjuk nevelte a fiúkat, ami meg is látszik rajtuk... A ruhájuk, igaz, hogy nagyon rongyos, de még így is nagyon helyesek, eleven és életre való fiúcskák. Az édesapjuknak

most be kell vonulni, mennek a frontra. A fiúk itt állnak reménytelenül és a jövőjük kilátástalan.... A tiltakozás ugyan megvolt bennem, de a szánalom még erősebb volt... Sokat küszködtem magamban, hogy mit tegyünk. Vártam Zoli bácsira és hogy mit szól a dologhoz. Mert Kálmán nincs itthon s igen nehéz határozni. De nem egyedül küszködtem. Julis néni szintén vívódott, sőt sírt is. Bejöttem ide az irodába megkérdezni az Urat... Csodálatosan olyan ige jött elém, amely eldöntötte a felvételt, a Péld. 31. része, s abban több vers csodálatosan összefüggött az én nehéz helyzetemmel. „Nyisd meg szádat amellelt, aki néma, - akik adattak veszedelemre; ítélj igazságot, forgasd ügyét a szegénynek és a szűkölködőnek." Ezek a szavak azután végképp el is döntötték a két kisfiú sorsát. A későbbi váratlanul érkező adományok pedig igazolták is, hogy Isten hűséges marad ígéreteihez és még az erőn felül vállalt terhekhez is megadja a megoldást.

Élt egy olyan reménység is a mozgalom vezetőiben, hogy a németországi Béthel intézethez hasonló nagy átfogó diakóniai intézmény-hálózat létesülhet a Felvidéken is. Ehhez iskolák, egy kórház és öregotthon is tartozott volna. Állítólag Mézes Zsigmond, a Bethesda kórház későbbi orvosa is azzal a reménnyel iratkozott be az orvosi egyetemre, hogy majd ide kerül vissza orvosként. Ő is ebből a lelki, baráti körből indult és élete végéig hálás volt az itt kapott útravalóért.

Amikor a mozgalom vezetői az induláskor a Béthel nevet választották az egyesületnek, bizonyára még nem volt egészen tudatos az a párhuzam, amely Németországban Bielefeld mellett 1872-ben létrehozta a világon mindmáig egyedülálló Béthel diakóniai központot. Bodelschwing atya, ahogy később nevezték, ugyanolyan kicsi kezdetekből indította el a mára már szinte külön várossá növekedett intézményrendszert, mint a Marcelházán megindult árvaházi mozgalom. Az igazán közös mindkettőben a név jelentésének komolyan vétele volt. Béthel, azt jelenti, Isten háza, hiszen Isten együtt lakozik azokkal, akik az Ő nevében veszik fel az elesettek, árvák és nyomorultak ügyét. Amikor a kiskoszmályiak megismerkedtek ezzel a világhírű munkával, már tudatosan is mintát láttak benne. 1932-ben a Hajnal c. újság első száma már azt közli olvasóival, hogy „árvaházunk csak részben árvaház. Végső célunk a németországi Béthelhez hasonló szeretet intézmény létrehozása. Ezért is viseli árvaházunk a Béthel- árvaház nevet ".

A nagyszabású terv megvalósulására azonban a háborúts viszonyok közt már egyre kevésbé volt lehetőség. Pedig a konkrét tervek egy diakonissza kórházra vonatkozóan már 1937-ben megszülettek a júliusi csapi thábita konferencián, amit csak megerősített a kiskoszmályi thábita találkozó is. Az adakozó készség pedig egészen megindító módon nyilvánult meg: a jelenlévő lányok legbecsesebb ékszereiket, jeggyűrűiket hagyták ott erre a célra. Néhány hónap múlva Nagysalló község 4 holdas telket adományozott a kórház építéséhez. A női kezdeményezéshez a férfiak is csatlakoztak és az iszákos mentő „kék kereszt" mintájára „aranykereszt"

mozgalmat indítottak és a csatlakozók vállalták, hogy minden jövedelmük tizedét „az Új Koszmály” céljaira ajánlják fel. Sajnálatos módon, ezeket a bővítési elképzeléseket éppen a magyarok által annyira várt bécsi döntés húzta át a következő években. Az anyaországhoz visszacsatolt Felvidék és az ottani egyháztest visszaintegrálódása nemcsak a térképet rajzolta át, hanem a távlati elképzeléseket is. A visszacsatolt Felvidék egy gazdaságilag jóval szegényebb anyaország kebelébe került vissza, ami csak fokozódott a habomba sodródott országban. A Béthel eszményből azonban maradandó tanulságként maradt meg, hogy az ébredési munka három pilléren áll: a bel és külmisszió és a rá épülő szeretet szolgálaton. A hátról egyetlen pillér sem hiányozhat.

Egy másik külföldi minta itthoni alkalmazása azonban változatlanul járható útnak bizonyult. Ez pedig a szintén német származású, de Angliában tevékenykedő Müller György munkássága volt. Az általa létrehozott árvaház Bristolban, 1836. április 1-én nyílt meg és évek során hatalmas munkává bővült. Az ipari forradalom nyomán a 19. század elejének angliai városait a nyomor és a szegénység jellemezte, amely itt is leginkább a gyermekeket sújtotta. Müller György munkája a hit és imádság merészségre épült, amely nem a nehézségekre, hanem a konkrét feladatokra és Isten ígéreteire tekintett. A munka másik pillére az árvaházak puritán életfolytatása és a gyermekek munkára nevelése volt. Ennek a lelki megalapozása pedig az evangéliumi nevelés eszménye volt, amely már a gyermekeket is a bűn és bűnbocsánat evangéliumi üzenetével szembesítette. Müller György életéről és munkásságáról a húszas évektől kezdve több írás is megjelent magyarul, amelyek Kiskoszmályon mind az árvák, mind a gondozók napi olvasmányai közé tartoztak. Egy, a diakonisszaképzésről fennmaradt kéziratot is arról tanúskodik, hogy szinte tananyagként szerepeltek ott is ezek az írások.

Az árvaházak életében erre a merész hitre folyamatosan szükség volt, de különösen is a háborús években, amikor a városokban már csak jegyre lehetett kapni bizonyos élelmiszereket. Tóth Kálmánné naplójából, de más visszaemlékezésekből is kitűnik az, hogy éppen a legnagyobb szükség idején volt legbizonyosabb a segítség. Különösen a cukor beszerzése jelentett nagy gondot. Különös módon ekkor éppen az árvaház tudott még másoknak is adni belőle. 1941. dec. 28-án ezek a sorok kerültek a naplóba: „Az utóbbi napokban megoszlott a vélemény, hogy adjunk-e, vagy ne. Persze mégis csak adtunk, hisz mi, akik mindig csak kapunk, ritkán vagyunk abban a helyzetben, hogy adhatunk is. És íme, most csodálattal és hálával írhatom le, hogy soha még ennyi cukrot nem kaptunk, még akkor sem, amikor könnyen és jegy nélkül lehetett hozzá jutni...” aki ad, az kapni fog majd/ - mondja egyik szép ének." De a bőség mellett megtapasztalták a sok-sok mindennapi szükségletet is, amikor csodálatos módon éppen az utolsó pillanatban hozta a postás a pénzbeli segítséget, vagy éppen a kenyérsütéshez az üres teknőbe érkezett a liszt adomány.

Immár nemcsak a kórház és öregotthon alapítás gondolata tűnt egyre inkább irreálisnak, de a tervezett iskolák indítása is. Ugyanis többször felvetődött az olyan ötlet is, hogy az árvaházak mellé saját iskolákat is kellene létesíteni. Erre megvolt ugyan az igény, de a lehetőség már nem. A mindennapi élet azáltal is nehezedett, hogy a katonai behívásokkal még az árvaházak férfi munkatársainak egy részétől is hosszabb-rövidebb időre meg kellett válni.

Bár a nevelők nagy része nem rendelkezett pedagógiai képesítéssel, nagy szellemi segítséget jelentett Karácsony Sándor gyakori jelenléte, aki a kor legnagyobb református pedagógiai tekintélyeként nemcsak tanácsaival segítette az árvaházi nevelést, de mindig elismeréssel is szólt az ott folyó munkáról. Ő ugyanis komolyan hitt abban, hogy nem a törvény, hanem az evangélium a legnagyobb nevelő erő. Kisújfalun többször is volt un. nevelői értekezlet, amelyen a neves professzor is rendszerint jelen volt. Budapesti bibliakörét pedig egyenesen kiskoszmályi körnek nevezte el.

Mint említettük, az anyaországhoz visszakerülés a természetes öröm mellett, sajnos, bizonyos hátrányokat is hozott magával. A bürokrácia útvesztőiben rendezni kellett mind az egyesület újra alapítását, mind az árvaházak státusát. Az egyesület mindenképpen szeretette volna megőrizni korábbi függetlenségét, bár egy időben felvetődött egy olyan terv is, hogy a Békefi Benő által vezetett szódligeti missziói munkával célszerű lenne egyesülni. Erre azonban a két mozgalom szellemiségének nyilvánvaló eltérései miatt nem került sor.

Az új politikai határok leginkább Kiskoszmály sorsát pecsételték meg. Oly annyira a perifériára került, hogy pl. a nem éppen közeli vasútállomása is a szlovákiai oldalra esett. A konferenciák szempontjából is előnyösebb helyzetben volt Komárom és Léva. Először csak a barakk költözött Komáromba. Ezt az is indokolta már, hogy a tartóoszlopokat cserélni kellett, így praktikusabb döntés volt a még használható anyagokat átszállítani és újra hasznosítani.

1942. augusztus 2-án végül az egyesület közgyűlése kénytelen volt a kastély eladásáról határozni. A meghirdetett ár 40 000 pengő volt. A búcsú istentiszteletet augusztus 23-án tartották. Feldíszítették a Thábita termet, délelőtt úrvacsoraosztásra, délután pedig szeretetvendégségre hívták a gyülekezetet. Másnap megtörtént a Lévára költözés, amely nagyon megrázta a falu lakóit. Amikor az utolsó teherautóra is felpakolták a bútorokat egy katolikus asszony az autó oldalához dőlt és sírva mondta: elmegy az Isten áldása a faluból. A falubeliek pedig az üres ház előtt elhaladva ezt mondogatták: most lett igazán árvaházzá.

Isten áldása azonban éppúgy ottmaradt a faluban, mint az elmúlt 12 év lelki

áldásainak és tapasztalatainak az öröksége. A gyülekezet élni akarásának egyik jele, hogy az egy bibliakörös asszony házában folyamatosan összegyűlt a kicsiny nyáj, majd a hatvanas évek végén kis templomuk megépítésébe is kezdett. Öt esztendő kemény munkájának gyümölcseként 1973. okt. 14-én szentelte fel a templomot dr. Varga Imre püspök.

A Lévára költözött árvaház ünnepélyes megnyitójára október 8-án került sor. Az ünnepség bibliai jelmondata az Ézsaiás I, 17-ből így hangzott: „Pártoljátok az árvák ügyét!”

*

Április 17-

Békesség az ellenségekkel

„Akinek életútját kedveli az Úr, azt még ellenségeivel is összebékíti” (Péld 16,7).

Vigyáznom kell arra, hogy útaim az Úr előtt kedvesek legyenek. De még így is lesznek ellenségeim. Talán éppen azért, mert bátor vagyok az igazat cselekedni. Milyen nagyszerű ígéret ez a mai! Amikor az emberek dühösködnek, az Úr megmutatja (nekem) dicsőségét: lecsendesíti haragjukat úgy, hogy nem kell félnem tőlük.

Istennek hatalmában áll ellenségemet megakadályozni abban, hogy ártson nekem, akkor is, ha nagy kedve volna hozzá. Lábán is üldözte Jákobot, mégsem árthatott neki. Isten meggyőzheti haragos ellenségemet és barátságosra hangolhatja, így tett Ézsauval, aki testvéri öleléssel várta Jákobot, holott az attól tartott, hogy fivére kard élére hányja családjával együtt. Az Úr a legdühösebb ellenséget is Krisztusban testvérré és munkatárssá változtathatja, mint ahogyan Saul is azzá tudta tenni. Bárcsak mindenkor ez történne az evangélium üldözőivel!

Boldog az, akivel szemben olyanok lesznek ellenségei, mint az oroszánok Dániellel: békességesek és barátságosak. Ha eljön halálom, a végső ellenség, kívánom, hogy békességben tudjak szembenézni vele. De most arra kell törekednem, hogy mindenben kedves legyek az Úrnak. Hitben és szentségben éljek, mert csak ebben gyönyörködik a Magasságos.

*

Mi is történt akkor?

Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban? (Lk 24,18)

Egy halott Krisztus emlékével, az élő Krisztus nélkül csak ilyen csüggedten járhat az ember, ahogy ez a két emmausi férfi. Ma is többen mennek így kifelé a templomból, a vallásból, kedves, de halványuló emlékekkel, nem tudva, hogy Krisztus él.

Miközben keseregtek, hozzájuk csatlakozott a feltámadott Úr, de egyelőre nem ismerték fel. Mindig Jézus lép oda mellénk, mert ő számon tart, név szerint ismer, és nem hagy reménytelenségben. Kérdezőti, beszélgeti őket. A férfiak pedig elmondják, milyen nagy baj az, hogy őt megölték és nincs többé. Ilyen okosakat mondunk ám, ha nem tudjuk, hogy mi is történt valójában Jeruzsálemben azokban a napokban. Mert ők csak a felszín látták, az eseményeket. De hogy mi volt Jézus halálának a valódi oka és célja, azt nem. Mert nem csak annyi történt, hogy a nép akkori vezetői kivégeztették őt. Hanem ezzel egy örök isteni terv valósult meg, mert ez nyitotta meg előttünk az Istenhez visszavezető utat. Mi az Isten elleni lázadásunkkal kizártuk magunkat a vele való közösségből, s ezzel halálra ítéltük magunkat. Jézus Krisztus ezt az ítéletet vállalta magára, és helyettünk elszenvedte. Rajta hajtotta végre az igazságos Isten azt a büntetést, amire mi szolgáltunk rá, s amit nekünk kellett volna elszenvedni, így viszont szabadok vagyunk, még egyszer nem hajtja végre azt Isten, hanem mindenkit, aki ezt komolyan veszi, gyermekévé fogad. Ez a helyettes elégtétel történt meg Jeruzsálemben azokban a napokban.

Aki ezt tudja és hiszi, az azt is tudja, hogy Isten feltámasztotta Fiát a halálból, és Jézus Krisztus ma is él. Semmi okunk tehát a csüggedésre, de minden okunk megvan az öröme, reménységre, hálára. Mert nem egy halott Megváltóra emlékezünk, hanem élő Urunkat követjük és magasztaljuk.

*

Vágy az üdvösség után (I.)

Zákeus szeretne volna látni, hogy ki az a Jézus. Lukács 19,1.

Ez a fővámszedő egy kereső lélek volt. Előzőleg egészen más vágy uralta: gazdag akart lenni. Lelkét a pénzsóvárság töltötte el. A mammon hallatlanul nagy vonzóerőt jelentett a számára. Pénzed még a lelkiismeretét is áruba bocsátotta, és nem volt olyan becstelenség, amitől ne riadt volna vissza. Istennel nem törődött. Ha imád között, vagy szombaton a zsinagógában volt, lelkileg érintetlen maradt. A mammon szolgálatában kőszívűvé lett. Milyen üresek és szegények is a pénz rabjai!

Zákeusnál azonban változás történt, amit először talán maga sem vett észre. Isten vonzásába került, s ez vitte őt Jézushoz. Lelkiismerete nyugtalankodott. A pénz elvesztette a varázserejét. Már nem volt s régi. Talán a környezete is észrevett ebből valamit, amint gyakran ott ült gondolataiba mélyedten, mint aki nehéz súlyokat cipel. Jézusról hallott már. De a sokak által magasztalt Mesterrel kapcsolatos hírek eddig hidegen hagyták. Aztán egyszerre csak azt érezte, hogy Jézus vonzásától nem tud szabadulni, főleg amikor hallotta, hogy milyen szeretettel fogadta a vámszedőket és más bűnösöket. „Ez az az ember, akire nekem szükségem van! Lelkem vágyakozását Ő tudná kielégíteni s az engem kínzó kérdéseket is meg tudná oldani.” - Egy napon az Úr átment Jerikón. „Látnom kell Őt!” - szólalt meg egy hang Zákeus szívében. Nem a szokásos kíváncsiság volt ez, hanem az üdvösség után való vágyakozás, amely minden akadályt áttör. Mivel kistermetű ember volt, felmászott egy eperfára. Ezzel persze gúny és nevetség tárgyává vált. Sokan ujjal mutogattak rá, de ő ezzel nem törődött. Tekintete feszülten tapadt arra az egyre, az Úrra.

Aki Jézushoz akar jönni, az semmi másra nem lehet tekintettel. Nekünk természetből fogva éppen az a bajunk, hogy oly sok mindenre tekintettel vagyunk: emberekre, hivatásbeli, üzleti és társadalmi kapcsolatokra, és sajnos sokan meg is rekednek itt. Zákeus mindent félretolt. Úgy érezte, hogy látnia kell Jézust, most vagy soha! És valóban, ez volt az egyetlen és utolsó lehetőség Jézus meglátására. Földi életében Jézus utoljára haladt át Jerikón. Útban volt Jeruzsálembé, ment a kereszthalál felé. - Hányan gyötrődnek majd az örökkévalóságban az elmulasztott alkalmak miatt!

*

¹²Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. ¹³Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, ¹⁴akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata. Kol 1;12 - 14.

Gyakran hangzik el ma olyan vélemény, amely szerint az Ószövetség Istene nem egyenlő az Újszövetség Istenével. Az Ószövetség Istene kegyetlen, irgalmat nem ismerő Isten, míg az Újszövetség Istene a teljes és tökéletes szeretet, aki minket embereket is a megbocsátásra és a szeretet gyakorlására tanít meg. Néha még az is elhangzik, hogy az Ószövetség gonosz Istene a zsidók Istene, az Újszövetség Istene pedig a teljes jószág és a teljes szeretet, vagyis valóban az ember, az egész emberiség Istene.

Ennek a gondolatnak sokféle súlyos következménye van. Egyrészt meghamisítja az egyházra bízott üzenetet, másrészt eltorzult magatartásformák kialakulását segíti elő, kedvezőtlenül befolyásolja a társadalom életét és nem utolsó sorban táplálja a zsidó nép

elleni elvakult gyűlöletet, az antiszemitizmust.

A teljes Írást tanulmányozva azt érthetjük meg, hogy a bűn következtében, - ami az Istennek és az Isten által meghatározott törvényszerűségeknek teljes elutasítását jelenti az ember részéről, - az ember, a teljes emberiség a sötétség hatalmába (Sátán) került és Isten ítélete alatt van. A bűn miatt az ember nem méltó arra, hogy éljen. Az Ószövetség viszont azt teszi nyilvánvalóvá számunkra, hogy az Isten nem mondott le az emberről. Ki akarja szabadítani a halálos ítélet hatálya alól. Szabadító akaratát a zsidó nép kiválasztásával kezdte megvalósítani. S amikor eljött az idők teljessége, akkor elküldte egyszülött Fiát, Jézust, hogy szenvedje el helyettünk az ítéletet, haljon meg helyettünk, legyen a mi Megváltónkká, Szabadítónkká. Elküldte Jézust, hogy a mi ítélet alatt élt életünk kiszabaduljon a sötétség hatalmából és az Ó országában, az Ő uralma alatt élt élet lehessen. Nekünk embereknek ehhez nem kell mást tenni, csak hittel elfogadni Jézust, Jézus szabadítását. Nem kell mást tennünk, csak az életünket teljesen Krisztus szabadító szeretete alá kell rendelnünk, hogy valósággal szabadok lehessünk. Kegyelemből, hit által van szabadulásunk, üdvösségünk.

Ha valaki Jézus szabadítását elfogadja, akkor annak Isten szerető mennyei Atyja lesz Jézus Krisztus által. Ez a változás életének minden részletében valóságosan megmutatkozik. Átrendeződik teljesen az élete Isten szeretetében, minden alapvetően megváltozik az életében. Akinek az életében viszont ez a változás nem történik meg, az sötétségben marad, Isten ítéletének érvénye hatályos ítéletként fenyegeti és annak el is kell szenvednie Isten szigorú ítéletét. Isten szeretetét nevetségessé és igazságtalanná tenné az, ha a bűn kérdése nem rendeződne el az életünkben, ha a Biblia üzenete valamilyen értelmezhetetlen és érzélgős isteni szeretetről szólna csupán. Isten szeretete egyedül és kizárólag Krisztusban jelent meg minden ember számára. **A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta. János 3:36.**

Ne reménykedjünk érzelmes és hamis ígéretekben, hanem értsük meg és fogadjuk el Isten egyértelmű kijelentését.

*

Krisztus levelei legyünk!

„Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok. " (2Kor 3,3)

Pál apostol írja a korinthusbelieknek: „Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira". Kik Krisztus levelei? Azok, akik átadták magukat

egészen Néki (2Kor 8,5), tehát egyek lettek Véle. Az is szükséges, hogy Krisztus hűséges bizonyágtevői legyenek. El kell nekik is mondaniuk Péter apostollal: „Nem mesterkélte meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövételét; hanem mint a kik szemlélői voltunk az ő nagyságának" (2Pt 1,16). Ha testi szemeinkkel nem lehetünk is Krisztus hatalmának szemlélői, lelki szemeinkkel mi is szemléltethetjük Krisztus Szentlelkének a magunk életében végzett csodálatos munkáját. Ezekről kell nekünk is mások előtt bizonyágot tennünk. Hány kételkedő Nátánael jár körülöttünk ma is. Nekünk is hívnunk kell ezeket Jézushoz: „Jer és lásd" (Jn 1,47). Csak így válhatunk Krisztus leveleivél!

Uram, Krisztusom, adja nagy kegyelmed, hogy minden gyarlóságom ellenére leveled tudjak lenni, és belőlem, a Te leveledből is vágyjanak többen megismerni Téged. Lássák és olvassák bennem is a szívem hústáblájára írt leveled: ne a szavaim, hanem az életem szóljon hozzájuk! Az emberek megelégtették már a sok szót és a még több ígéretet. Adja kegyelmed, hogy erősen belé tudjak kapaszkodni én is „Dávidnak ama gyökerébe " (Jel 22,16), hogy megszentelhesd életem! Ámen.

„Ébredj, bizonyágtévő Lélek! A várfalakra örök
álljanak, Kik bátran szólnak s harcra készek, Ha éj
borul le, vagy ha kél a nap. Hívásuk zengjen messze
szerteszét, Az Úrhoz gyűjtve népek seregét!"
(Énekeskönyv 396. é. 1. v.)

*

Három tanács (Máté 7,6-12)

a) „Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, gyöngyeiteket se hányjátok disznók elé" (7,6). Izraelben a kutya is, a disznó is tisztátalan állat. A „szent" szó arra az áldozatra utal, amit Istennek szentelt valaki. És jelenthet mindent, amit Istennek szenteltünk. A drágagyöngy a legnagyobb értéket jelenti. Emlékezzünk arra, amit Jézus a diakónia, imádság és böjt belső szabájáról mond és kapcsoljuk össze a két gondolatot. Akkor értjük meg igazán, hogy az Istennel való kapcsolataink ajándékairól van szó mindkét esetben. Arról, hogy mennyei kapcsolataink dolga, szent magánügy. Nem kell titkolni, de tudni kell, hogy ezek a kapcsolatok, szent intimitást igényelnek, ne legyenek ezek szószátyárságunk vagy dicsekvésünk tárgya. Jakab írja: *legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra.*" (1,19) Meg kell válogatnunk, kire, mi tartozik. Egyebekben, ez nem emberektől való elzárkózást jelent, hiszen Jézus mondotta: *„Valaki azért vallást tesz énnelem az emberek előtt, én is vallást teszek arról, az mennyei Atyám előtt."* (Mt. 10,32) Nem minden tartozik mindenkire. Jézus is hallgat a főpap előtt, (Mk. 14,60 kk) nem szólal meg vállalói előtt, (Mk.14,65) Pilátus előtt (Mk.15,4,

Jn.19,9).Legyek tehát bölcs.

b) *Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgetetek és megnyitvatik nektek." (7,7) Az imádság olyan út, amit gyakran kell megjárunk, sőt Pál így mondja: „Szüntelen imádkozzatok!” (I Thess 5,17) Az imádság útja a bizalom útja, de egyben alázatos út is. Három biztatást és három ígéretet kapunk az Úrtól. „Aki kér, mind kap, és aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik.” A hármas beosztás, különböző helyzetekre utal és bizonyos fokozás is van benne. Isten országa szolgálatában az ember, mindig szükségben van, tehát kérnünk kell. Nem mindjárt találunk rá a helyes útra, tehát keresnünk kell. Van, mikor Isten gyermeke szükségben érzi magát, kibogozhatatlan bonyodalomban, ilyenkor zörgetni kell.*

Aki kér, legyen alázatos, hiszen azt, „amit kérnünk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell. Tehát maga a lélek esedezik értünk, kimondhatatlan fohászkodásokkal.” (Róm.8,26) Aki kér, gondját az Atyával osztja meg. Mikor keresünk, nem csupán eligazodást és áldást kérünk. Aki keres, Isten után tudakozódik. „Hogyha öt keresed, megtalálsz.” (I Krón.28,9) A zörgető, Jézus ajtaján kopogtat. Aki imádkozik, nála tartózkodik. „Jd a felséges rejtekében lakozik, a Mindenható árnyékában nyugoszik az” (Zsolt.91,1).

A próféta emlékeztet rá: Hát elfeledkeznek-e az anya a gyermekéről, hogy ne könyörülne méné fián?” (És. 49,15) Mi gonosz létünkre tudunk a gyermekeinknek jó ajándékokat adni, „mennyivel inkább mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle ? (Lk. 11,13) Az imádság nem jó, ha a saját akaratumkat akarjuk ezzel Istenre kényszeríteni. És még valamit. Mikor imádkozunk, nem egyedül vagyunk. Jézus nevében kérünk meghallgattatást. (Jn. 16,23) Jézus a mi közbenjárónk, (I Jn.2,1)

c) *Miközben Jézus biztosít minket, az Atya irántunk való szeretetéről, szívünkre csomózza felebarátaink iránti köteleességeinket. „Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” (7,12) Ne azon töprengjünk, mit is kaphatnánk mi, hanem azon, mit is adhatunk mi. A zsinórmérték: bánjatok az emberekkel úgy, ahogyan szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak. Jézus lényéből a jóság áradt szét, személyválogatás nélkül, így viselkedhetnek az övéi is. Mi sokat kaptunk az Isten szeretetéből, ezzel a sokkal adósok vagyunk, nem Istennek, hanem embertársainknak. Az, amit mással teszünk, jót vagy rosszat, az visszaszáll ránk áldás vagy átok gyanánt.*

7. Hét üzenet hét képben (7,13-27)

a) *„Menjétek be a szoros kapun, mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz.” (7,13,14) Gondoljunk egy hegyen épített városra. Magas falakkal van körülveve. Két kapun át közlekednek rajta. Van egy nagy, tágas kapu, a városkapu.*

Mellette, a közelében van egy kisebb mellékkapu. A nagy és tágas kapuhoz széles út csatlakozik, ez a forgalom, a kereskedelem útja. A mellékkapu szoros, ezen a magános emberek járnak, hozzá keskeny út csatlakozik.

A kép jelentése: Izrael tömegei a tágas kaput és széles utat választották. Ők olyan Messiást várnak, akinek kard van a kezében, ők Isten országa elközelítését, az ellenségek feletti győzelemben látják. Jézusban elközelített hozzánk Isten országa. Ő nem karddal hadakozik. Útja keskeny, a halál és gyalázat útja. Neki halálba kell adni magát ellenségeiért, a világért. Tőle a mennyei Atya radikális áldozatot vár. Akik őt követik, azok sem választhatnak más utat. A Hegyi Beszéd üzenetei is a szoros kapu és keskeny út világát jelentik. Ez nem a tömegek útja, de életre visz. Jézus ez az út. Aki Isten útjain jár, annak le kell mondania szokásairól, elképzeléseiről, saját akaratáról. Nem járhatunk együtt a tömegek ízlésével, nem gyakorolhatjuk az ő szokásaikat. Az az én utam, amit az Úr Jézus kínál nekem! Isten velünk van és munkálja bennünk mindaz akarást, mind a munkálást jókedvűből. (2 Kor. 10,5)

b) „Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.” (7,15,16/a) Prófétákról van szó, akik magukat prófétálják, bár Isten nevében szólnak. A régi próféták között is voltak, akik saját mondanivalójukat mondták Isten nevében. Hamis próféták forgolódnak Isten régi és mai gyülekezeteiben. Ők a nép szájíze szerint prófétáinak. Ezért báránybőrbe bújt farkasok. Farkas a bárányok nagy veszedelme. A bárány nem tud semmit se tenni a farkas ellen. Kivéve, hogy nem kalandozik el messze a nyájától és figyel a Pásztorra szavára.

Nagy művészet eligazodni az életben, a hívő életben is. Valami mégis megkülönbözteti az igazit a hamistól. „Gyümölcsseikről ismeritek meg őket.” A farkas gyümölcsse az, hogy ő a nyájából hizlalja magát. A farkas a nyáját szétszórja, prédává teszi, mindenféle mezei vadak eledelévé teszi.

Minket is figyelmeztet Jézus, legyenek jó gyümölcsseim, annak bizonyosságául, hogy Krisztus él bennem.

c) „Tövisről, szednek-e szőlőt?” (7,16) Nem szednek, nem is szedhetnek. Aki figyelmesen szemlélődik, megtalálja a jó utat. Isten gyermekének szent elkötelezettsége, hogy figyelmesen hallgasson Isten tanítására és bizonyágtételére. (És.8,20) A Sátán átváltozik ugyan a világosság angyalává, még az Igét visszájára meri venni, még Jézust is törbe akarta csalni. Aki odafigyel, az előtt kiderül, hogy a Sátán hazudik. Gyümölcsse is hazugság: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem!” (Mt.4,9) Utoléri az ítélet is. „Amelyikfa nem terem jó gyümölcsöt, azt kivágják és tűzre vetik.” (7,19)

d) „Nem mindenki megy be a mennyek országába, old ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (7,21) Még egyszer rámutat

a kétféle nép közötti különbségre. Egyikbe azok tartoznak, akik Jézust Uruknak mondják és követik őt és az Atya akaratát. A másikba azok tartoznak, akik szintén Urnak mondják Jézust, nevében is prófétáinak, ördögöket űznek, de nem cselekszik a mennyei Atya akaratát. Újra, meg újra akadnak, akik Jézus nevében űznek ördögöket, és tesznek csodákat. De a Jézus nevében hangzó bizonyágtételt, nem a szavak hitelesítik, nem is a jelek. A döntő az, hogy követik-e Isten akaratát. Isten dicsőségére élnek-e a világban vagy a maguk dicsőségét keresik. Lehet, hogy mi itt nem tudjuk megkülönböztetni őket, de eljön majd az idejük. És akkor azt mondja majd Jézus: *„Soha sem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”* (7,23) Ne akarjunk nagyok lenni az Úr nevében. Az övéi nem járnak csalárd látszat szerint.

e)e) *„Áki”* tehát hallja tőlem e beszédeket, és cselekszi, hasonló lesz az okos emberhez, aki kősziklára építette a házát.” (7,24) Krisztus nem elégszik meg azzal, hogy szívesen hallgatnak a szavára. Az ő beszédei arra valók, hogy cselekedjünk azokat. Ezt a gondolatot a házépítés kétféle képével vési felejthetetlenül a hallgatói tudatába. Tanításai annak válnak hasznára, aki azokat meg is akarja valósítani. Életük és munkájuk hasonló a bölcs házépítő munkájához. Ahol prédikált, hegyek és völgyek voltak láthatók. A hegyek, kemény szikláikkal és a völgyek, homokos hordalékaikkal. A völgyben könnyű volt építeni. A sziklákra, igen nehéz. Mégis a sziklákra épült házak voltak tartósak. Esős évszakok idején a völgyekben áradatként hömpölyögtek a vizek. Erejük olykor akkora volt, hogy az útjukba eső házakat elsodorták. A sziklára épült háznak nem ártott az áradat. Okos ember kősziklára építi a házát. Aki fővényre épít, nem gondol a viharokkal, és a vízáradat neki ütközik a háznak és elsodorja azt. Mi értelmezhetjük úgy is, hogy a különbség az alapon van. Azaz a mélyre ásott, erős fundamentumon álló ház áll szemben, a homokra épült házzal. ,

f) *„Hallja tőlem e beszédeket és nem cselekszi, hasonló lesz a bolond emberhez, aki fővényre építette a házát.”* (7,26) A fundamentum, amire lelki házat épít az ember: Isten Igéje. Jézus Krisztus. *„Más fundamentumot senki sem vehet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.”* (I Kor.3,11) Ő mindörökre megmarad. (És.40,8) *„Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak.”* (Mt.24,35) Jézus Krisztus keresztje által van nekünk életünk, és a jövőnk alapja. *„Drága szegletkő, és aki hisz benne, nem szégyenül meg.”* (I Pét.2,6) Homokról meneküljünk fel a kősziklára, aki Jézus Krisztus. *„A sokaság álméltkodott, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van”*: álméltkodni, kevés. Akkor is kevés volt, ma is az. Jézus azért hív, hogy hozzátérjünk. Lehetőséget kapjunk tőle új életre. *„Akik befogadják őt, hatalmat ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek.”* (Jn.1,12)

*

Április 18.

Akik nem kitétek az igének

De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. (LK 24,21)

Jézus Krisztus többször beszélt tanítványainak arról, hogy szenvedése és kereszthalála után a harmadik napon fel fog támadni. Mégsem akadt közülük senki, aki várta volna a harmadik napon.

A két emmausi tanítvány aznap reggel hallotta a sírtól jövő asszonyoktól, hogy angyalok jelenését látták, akik azt mondták, hogy Jézus él. El is mentek néhányan a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asz-szonyok elbeszélték, őt azonban nem látták. S a két tanítvány mondja mindezt a feltámadott Jézusnak szomorúan, reménytelenül - éppen a harmadik napon!

Miért? Mert nem hitték, amit hallottak. Miért nem hitték? Mert olyan szokatlan, az értelem számára elképzelhetetlen volt. Ők látták, hogy meghalt Jézus - ez a biztos, a többi csak asszonyi fecsegés. És a nagy húsvéti örömhír birtokában is csüggedtek maradtak, így írja ezt a Biblia: „de nekik nem használt a hirdetett ige, mivel nem párosult hittel azokban, akik hallgatták.” (Zsid 4,2) Ha hittek volna az igének, akkor reggel óta örvendezhetnének. - Sok bajtól, gondtól megóvna bennünket, ha komolyan vennénk Isten igéjét!

Az ördög kérdése is így hangzott az első emberhez: Csakugyan azt mondta Isten? És ma is sok minden igyekszik kétségbe vonni Isten igaz kijelentését. Légből kapott valótlan állítások: átírták a Bibliát, ami benne van, ma már nem érvényes, azt nem úgy kell érteni, nem is az írta, aki írta...

Tudományosan bizonyított, hogy a Szentírás szövege történelmileg hiteles. Ahhoz pedig már hit kell, hogy valaki elfogadja: benne Isten jelenti ki magát, és szól hozzánk ma is időszerűen és személyesen. Aki ezt hittel komolyan veszi, tapasztalni fogja, hogy így igaz. Párosítsuk hittel azt, amit hallunk, és akkor sok-sok áldása lesz életünkben Isten igéjének!

*

Vágy az üdvösség után (II.)

Amikor Jézus odaért, felnézett és így szólt hozzá: Zákeus, szállj le hamar, mert ma a te házában kell megszánnom. Lukács 19,5.

Jézus felnézett." Meglátta, hogy van ott egy lélek, akinek Őreá van szüksége. Ezzel máris kapcsolat jött létre Zákeus és Jézus között, látta, hogy milyen harc folyt annak a

lelkében. Nevén szólította őt, bár még soha nem találkoztak. A Megváltó figyelmét soha nem kerüli el amikor egy egyébként öntelt és önigaz ember szívében éhség támad az igazság után. A lélek vágyakozása az élet és a békesség után valóságos vonzóerőt gyakorol rá, aminek nem állhat ellen. Zákeus sokkal többet kapott, mint amit remélt. Arra vágyott, hogy Jézust megpillantsa, s most, íme, Jézus mentő szeretettől sugárzó tekintete nyugszik meg rajta. De Jézus nemcsak rátekingt, hanem meg is szólítja őt és be akar térni a házába. „Szállj le hamar!” -mikor egy lélek megmentéséről van szó, ott nagyon is indokolt a sietség. Közömbös dolgok esetében mindegy, hogy az ember ma csekszik-e vagy holnap, vagy éppen soha. Azonban ott, ahol a lélek üdvössége forog kockán, nincs helye a halogatásnak. Aki ilyen esetben mulasztást követ el, mindent tönkre tehet. Amikor testi életünk vízben vagy árban veszélybe kerül, egy pillanatot sem vesztegetünk. Hát nem több a lélek, mint a test? Valóban felelőtlenség, ha valaki ilyen fontos ügyben habozik és vár.

Az Úr Jézus kockázatot is vállalt a maga részéről, amikor betért ennek a fővámszedőnek a házába. „Akik ezt látták, mindnyájan zúgolódtak.” - Hiszen hány becsületes ember van Jerikóban, miért éppen ennek a hírhedt embernek a házába tér be Jézus? Ő azonban nem kér senkitől tanácsot, hanem azt teszi, amivel az Atya megbízta. A mentő szeretet készítette Őt. Nincs tekintettel semmire, amikor az igazságot kell megmondani vagy szeretetét kell kinyilvánítani (Lk 4,1-4). - „Nekem ma a te házában kell megszánnom.” E szent kényszerűség érzülete töltötte el Jézust, de ez élt benne már 12 éves korában is, amikor felismerte, hogy neki mennyei Atyjának dolgaival kell foglalkoznia. Külső nyomás, kényszer vagy fenyegetés a legkisebb mértékben sem tudták befolyásolni Őt abban, hogy akár csak egy nappal is előbb fejezze be a küldetését (Lk 13,31-33). Az Úrnál mindig a „ma” számít, Ő ma és most kész a megmentés-: Ha tehát késik ez a segítség, azért a felelősség rajtunk van.

*

A SZENTLÉLEK

A Szentháromság harmadik személye

„Hárman vannak, a kik bizonyóságot tesznek,..”, az Atya, az Ige és a Szent Lélek: és ez a három egy. ” (Jn 5,7)

A Szentlélek külön isteni személy, Aki a maga különleges munkáját végzi bennünk: tanít, vigasztal, bűnös voltunk, kiválasztott voltunk, üdvbizonyosságunk tudatára ébreszt minket, megszentelődésünk munkáját végzi bennünk, végül a Lélek keresztségében részesít minket. Már az Ótestamentum említi a Szentlelket, de még nem külön isteni személyként. Ézsaiásnál ezt olvassuk: „Kiöntetik reánk a Lélek a magasból, és leszen a puszta termőfölddé...” (32,15). Ezékielnél: „Adok nékik egy szívet, és új lelket adok

belétek... Adok nektek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok nektek hússzívet" (11,19 és 36,26-27). Jóelnél „...Kiöntöm lelkemet minden testre, és prófétáinak a ti fiaitok és leányaitok...” (2,28). Zakariásnál: „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel...” (4,6/b). Isten Szentlelkéről, mint a Szentháromság egy örök igaz Isten harmadik személyéről, aki az Atyával és a Fiúval egyenlő Isten, aki igaz hit által minket Krisztus minden jótéteményének részesévé tesz, aki minket vigasztal és velünk marad, csak az Újtestamentumban van szó. A Szentháromság személyei közül Róla tud a legtöbb ember a legkevesebbet, holott az Ő munkája irányítja lelki életünket. Ő végzi bennünk megszentelődésünk munkáját.

Dicséret, dicsőség, tisztesség és hálaadás a Szentháromság egy örök Istennek: Az Atyának, az Igének és a Szentléleknek! Jövel Szentlélek Úristen, lelkünknek vigassága, szívünknek bátorsága, indíts engem is, hogy bizonyágot tudjak tenni eddigi életemben véghezvitt munkáidról, megerősítő és megszentelő kegyelmedről. Töltsd el szívem szent valóságoddal, hogy szolgálhasson Téged! Krisztusért könyörgök! Ámen

„Jövel Szentlélek Úristen,
Lelkünknek vigassága,
Szívünknek bátorsága,
Adjad minden híveidnek
Te szent ajándékodat;
Jövel, vigasztaló Szentlélek Isten!”
(Énekeskönyv 369. é. 1. v.)

*

A kereszt dimenziói

“A Jézus keresztje alatt pedig ott állottak vala az ő anyja, és az ő anyjának nőtestvére; Mária, a Kleopás felesége, és Mária Magdaléna. Jézus azért, mikor látja vala, hogy ott áll az ő anyja és az a tanítvány, a kit szeret vala, monda az ő anyjának: Asszony, ímhol a te fiad! Azután monda a tanítványnak: Ímhol a te anyád! És ettől az órától magához fogadá azt az a tanítvány. Ezután tudván Jézus, hogy immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, monda: Szomjúhozom. Vala pedig ott egy eczettel teli edény. Azok azért szivacsot töltvén meg eczettel, és izsópra tévén azt, oda vivék az ő szájához. Mikor azért elvette Jézus az eczetet, monda: Elvégeztetett! És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét.” János 19.

A tragikus és mégis dicsőséges nagypénteki szenvedésnek a végső jelenete tárul elénk a felolvasott Igéből. Amint hallottuk; az utolsó pillanatban még háromszor szólal meg a haldokló Jézus. Mind a három mondása olyan súlyos, olyan sokat jelentő, hogy külön-külön is elég lenne egy prédikáció alapigéjéül. De én most szeretném egységbe foglalni ezt a hármát, mégpedig Pál apostolnak egy kijelentésével, azzal az Igével, amit így írt egyszer az efézusi gyülekezetnek: "Imádkozom, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága, mélysége és magassága az Isten jóvoltának." Úgy érzem, Jézusnak az előbb, köztünk is elhangzott utolsó szavai mutatják meg igazán a golgotai kereszt mérhetetlen dimenzióit, -annak szélességét és hosszúságát, mélységét és magasságát.

1. Lássuk hát először Jézus keresztjének a szélességét és hosszúságát! Szinte könnyekig megható az a pillanat, amikor a keresztről letekintve meglátja Máriát, az édesanyját, és azt a tanítványt, akit "szeret vala", tehát Jánost, és így szól az anyjának: "Asszony, ímhol a te fiad!" -Majd pedig a tanítványnak: "Ímhol a te anyád!" Nemcsak egyszerűen azt jelenti ez, hogy rábízza egyikre a másikat, hanem sokkal többet! Azt, hogy ott a kereszt alatt, egy újfajta közösség születik.- Jézus ezzel a mondásával a vér szerinti kapcsolat mellett és helyett, megteremti a lélek szerinti rokonságot, az Ő köré sereglő emberek nagy lelki családját, a gyülekezet misztériumát! Így tartozunk össze mi is, mint egy nagy családnak a tagjai!

És az, hogy így sokan, idegenül is összetartozunk: ez nemcsak óhaj, nem valami lelki bizsergés. Nem valamilyen emberi rokonszenv, hanem ez egy egészen új kapcsolat teremtése Jézus keresztje által! Itt valóban úgy fordulhat például egy fiatalabb az idősebbhez, mintha az az apja vagy anyja volna, - vagy fordítva: mintha az a fiatal a fia, vagy leánya lenne, és mintha az a másik az édestestvére lenne. És nemcsak "lenne", hanem az is, ténylegesen. Bizonyosság reá az a tapasztalat, hogy sokszor egy lelki testvér közelebb tud állni az emberhez, mint egy vérségi. A hitbeli testvérek sokszor jobban megértik egymást, mint a vérbeli családtagok. A gyülekezet nagy családjában sokszor szorosabbak és tartósabbak a kötelékek, mint a szülők-gyermekek kis családjában. Aki a megfeszített Jézusban hisz, az nem lehet egyedül, annak családja van, annak itt ebben a gyülekezetben is sok atyja, anyja, fia, leánya, édestestvére van, és annak az egész világon sok hozzátartozója van. Itt az összetartó kötelék nem a közös vér, hanem a golgotai kereszt. Olyan misztikus összekapcsoló erő ez, amelyik országhatárokon, nyelvi és faji különbségeken felül, egyetlen nagy családi közösségbe vonja mindazokat az öregeket és fiatalokat, férfiakat és nőket, szegényeket és gazdagokat, akik az egész földkerekségén Jézus megváltó halálában hisznek. Valóban, egy egészen titokzatos testvéri közösség, a szó legszorosabb értelmében, mert a Jézus testében és vérében, Jézusnak a Golgotán megtörtetett testében és a keresztfán kiontott vérében való lelki részesedés révén váltak testvéreivé egymásnak. Érezd úgy, hogy Jézus most a keresztről rád néz, meg énrám, -és így mondja: "Íme, aki itt ül melletted, az a te lelki

anyád, vagy lelki fiad, leányod, a te édestestvéred!" Sőt, tekintsd ilyen közvetlen hozzátartozódnak azt az embert is, aki téged nem tekint annak, mert még nem tudja, hogy Jézus őerte is meghalt a keresztfán!

De nemcsak ajándék ez az összetartozás, hanem feladat is. Amikor Jézus azt mondja Jánosnak: "Ímhol a te anyád", akkor ebben benne van az is, hogy: "Te, János, úgy viseld gondját ezentúl -helyettem- ennek a magára maradt, fájó szívű özvegy asszonynak, mintha az édesanyád lenne!" Jézus, amikor a kereszttel mintegy megteremti ezt az új kapcsolatot az emberek között, akkor ezzel azt is megparancsolja egyben, hogy tekintsünk minden özvegyet, árvát, elhagyottat, magányos lelket, gyászolót, gyámoltalant úgy, mint akit Jézus bízott ránk, mintha az anyánk, vagy a fiúnk, a nővérünk, vagy a testvérünk lenne. Minden segítségre szoruló ember a haldokló Jézus szent hagyatéka, azok számára, akik hisznek abban, hogy Jézus e világ megváltásáért halt meg a kereszten. Íme, a golgotai kereszttel horizontális dimenziója ilyen széles ölelésű! Jézusnak a kereszten kifeszített két karja tényleg egy nagy családi közösségbe öleli az egész emberiséget. És milyen tág? A világ kezdetétől a világ végéig tart az a végeláthatatlan sor, amelyikbe beletartoznak azok is, akik valaha éltek, meg akik most élnek, és akik még majd ezután fognak élni ezen a földön. Ez a kereszttel -szemmel nem is látható- igazi szélessége és hosszúsága.

2. De éppen ilyen mérhetetlen a mélysége és a magassága is. A mélységét csak sejteti ez a halk, gyötrődő sóhaj: "Szomjúhozom!" Ha csak fizikai értelemben vesszük Jézusnak ezt a szavát, a szenvedéseknek valami iszonyatos mélységébe láthatunk bele. Minden keresztre feszítettet örjítő szomjúság gyötör, ami az emésztő láztól, meg a kezek és lábakon lévő sebek gyulladásából ered. Jézus már hat óra hosszat függ így a keresztfán, sebeiből folydogál a vére. A tűző napon pörkölődik, szárad a teste. Csoda-e, ha kimerül és a szó szoros értelmében halálos szomjúság emészt? Iszonyú szenvedés lehet az eltikkadás. Az ilyen szomjúság már a vérben fölgyülemlett halál égető tüze, maga is a legkínosabb halál. Íme, már közvetlen közletről mered rá a halál sötét torka, amint éppen elnyelni készül áldozatát. Az egész nagypéntek iszonyata tetőzik ebben az elhaló rövid szóban: "Szomjúhozom!"

De van ennek a panasznak mélyebb értelme is. Emlékeztek, amikor Jézus egyszer a pokol emésztő gyötrelméről beszélt, akkor ezt a szomjúsággal érzékeltette. A gazdagról és Lázárról szóló példázatban van szó arról, hogy amikor a gazdag "a pokolban felemeli szemét, kínokban lévén, így kiált: "Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét a vízbe és hűsítse meg az én nyelvemet, mert gyötrettetem e lángban!" Nos ugyanezt a pokoli gyötrelmet éli át Jézus a maga rettentő valóságában, amikor "szomjúhozik". Az Isten bűnbocsátó kegyelmére szomjúhozó lélek jajszava ez, arra a kegyelemre, amit nem kap meg, mert végig kell szenvednie a kárhozat

minden kínját a világ bűneiért! Csak egy szó az egész! De úgysem lehetne emberi szavak akármilyen áradatával kifejezni azt, mit jelent a világ bűneivel, a te és az én bűneimmel is megrakodtan elmerülni Isten ítéletének a hullámai között. Most üríti az utolsó cseppjét annak a borzalmas pohárnak, aminek a láttára ott a Gecsemáné kertjében az a vért verejtékező iszonyat fogta el, - az alját, a legalját, ahol a legkeserűbb, amitől a legégetőbbé válik a testet-lelket megemésztőszomjúság, ahol a legpokolibb a pokol! Az elkárhozott lélek kínja remeg át a kiszáradt testben és formálódik szóvá ebben a sóhajtásban: "Szomjúhozom!" Ez a pokol mélysége! Ilyen mélyre ér le az a golgotai kereszt! Helyettünk!!

És éppen ebből a mélységből fakad föl számunkra az élet forrása. Az Ő olthatatlan szomjúsága jelenti számunkra az enyhülést, a fölfrissülést, az örökélet vizét. Miként hajdan a pusztai vándorlás idején, a Mózes által megütött kősziklából üdítő víz fakadt, hogy a fáradt vándor nép új erőre kapjon, úgy a megsebzett, eltikkadtan vergődő Krisztus az a kőszikla, akiből az Isten vándornépének megerősítésére az örökélet vize fakad. Itt van a bűnbocsánat forrása, igyék belőle, akit vádol a lelkiismerete. Itt van az erő forrása, merítsen belőle, aki belefáradt az életbe. Itt van a szeretet forrása, merítse tele a szívét, akiből kiölte azt egy fagyos világ. Itt van a vigasztalás forrása, kaphat belőle, akinek kiszáradt a lelke a szomorúságtól. Itt van a lelki megújulás forrása, frissüljön fel benne, akinek ellankadt a hite! Itt van a gyógyító forrás, tartsa alá a lelkét, akinek valami fájdalma van! Itt van az üdvösség forrása, merítsen belőle bizonyosságot, aki a halál ellen keres bátorítást! Én is idejárom minden nap újra, hiszen itt válik valósággá az, amit egyszer így mondott Jézus: "Aki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék!" Igen, az élet vizét fakasztó megváltó szomjúságnak ebbe a mélységébe nyúlik le a golgotai kereszt!

3. És végül annak a keresztnek a magasságát ez a diadalmas fölkiáltás fejezi ki: "Elvégeztetett!" Olyan határozottan, öntudatosan hangzik ez, mint amikor valaki odalép az ura elé és jelentést tesz valamiről. Itt valóban ez történik, hogy egy isteni küldött tér vissza missziójából a Küldőjéhez, és jelenti az eredményt. Itt Jézus egész élete munkájával áll mintegy Isten elé, akitől a megbízást kapta. Így halljuk hát, amint mondja: "Elvégeztetett!" Nem azt jelenti ez, hogy "Na végre, ez is elmúlt, ennek is vége lett egyszer, túl vagyok rajta..." Hanem, mint aki egész életművét készen leteszi Isten elé. Elvégeztetett!

Milyen más ez, mint bárki más életének utolsó pillanata! Amikor majd mi jutunk el a földi út legvégére, de sok minden marad utánunk elvégezetlenül! Azt érezzük majd, hogy ezt is el kellett volna még végezni, azt is el kellett volna még intézni, félbemaradt munkák, kidolgozatlan tervek, megvalósulatlan álmok maradnak utánunk, mint egy hirtelen abbamaradt építkezés. Ki tudná azzal a békességgel és megnyugvással átadni a lelkét Istennek, hogy mindent elvégzett? Akármilyen beteg, vagy öreg valaki, akármennyit

dolgozott, akármilyen jól kihasználta az életet, utolsó perceiben mégis így sóhajt: "Szeretnék még meggyógyulni, ezt, vagy azt elvégezni, élni!" Csak egyetlen halálos ágy van, ahol nem így sóhajt egy haldokló: a golgotai kereszt, amelyen Jézus kiszenvedett. Amit még ember soha nem mondott az élete legvégén, mert nem mondhatott, nem mert mondani. Jézus azt mondja: "Elvégeztetett!" Igen, elvégeztetett a nagy mű, a megváltás! Ezt kellett Jézusnak elvégeznie. Azt, hogy Isten megbocsáthasson az embernek úgy, hogy közben a saját igazságossága ne szenvedjen sérelmet, hogy Isten szerethesse a bűnöst, anélkül, hogy szeretné a bűnét, hogy ne kelljen elkárhoznia annak, aki vétkezett. Jézusnak az volt a küldetése, hogy megszerezze számunkra a megváltott életet, az Istennel megbékélt életet, az újjászületésben megtisztult életet, a sátáni hatások alól felszabadult életet, az örökkévalóság erőivel áthatott életet, a halálnál is erősebb életet, hogy visszaszerezze számunkra az örökéletet. És ez most mind elvégeztetett! Mintha ezt mondaná "Atyám, mindent, amivel megbíztál elintéztem. Emberré lettem, magamra vállaltam a világ bűnét, mindent megfizettem az enyémekek helyett, az enyémekekért! Mindent pontosan úgy végeztem el, ahogyan megbeszéltük az örökkévalóságban! Íme elvégeztetett!" Érzitek, mennyi isteni méltóság, ujjongó győzelem van ebben a felkiáltásban? Az a golgotai kereszt itt olyan magasra nyúlik, hogy egészen az égig ér, Isten trónusáig. Íme, ha a kereszt magasságát nézzük, belevész tekintetünk az örökkévalóságba.

Nézzünk hát mindnyájan lélekben arra a golgotai keresztre és ha most mi is megérthettük minden szentekkel együtt; mi az igazi szélessége és hosszúsága, mérhetetlen mélysége és magassága az Isten jóvoltának, akkor dicsőítsük Őt, aki megváltó halálával így egybekapcsolt bennünket egymással, és az örökkévaló Istennel!

Ámen

Dátum: 1970. március 27. délután Nagypéntek

*

Április 19

Gyakorlott kutató

„Mert így szól az én Uram, az Úr: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat" (Ez. 34,11).

Ezt először akkor teszi meg, amikor választottai még tévelygő juhok, akik nem ismerik

sem a Pásztort, sem a karámot. Milyen csodálatosan meg tudja találni az Úr választottait! Jézus Krisztus a hatalmas Pásztor, aki megkeres és megment. Bár sokan azok közül, akiket az Atya neki adott, szinte a pokol kapujáig tévelyednek el, az Úr megtalálja és kegyelmesen magához vonja őket. Minket is megkereseti: legyünk hát jó reménységben azok felől, akikért imádkozunk, mert őket is meg fogja találni.

Azokat is keresi az Úr, akik már a nyájhoz tartoznak, de eltévelyedtek az igazság és szentség mezejéről (útjáról). Talán súlyosan tévelyegnek, bűnbe keveredtek vagy megkeményedtek. Az Úr azonban, aki az Atya előtt felelős értük, mégsem engedi őket olyan messze távolodni, hogy elveszenek. Gondviselése és kegyelme követi őket az idegenbe, a szegénységbe, a szellemi sötétségbe és a kétségbeesés mélységeibe is. Egyet sem veszít el azok közül, akiket az Atya neki adott. Az Úr Jézus számára szent elkötelezettség, hogy megmentse az egész nyájat, annak minden tagját kivétel nélkül. Milyen drága ígéret ez számomra, ha most éppen így kell kiáltanom: „Bolyongok, mint az eltévedt juh” (Zsolt 119,176).

*

A Szentlelket ígéri tanítványainak Jézus

„A Szentlélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket... ” (Jn 14,26)

A közelebbi halálára Övéit előkészítő Úr Jézus a Szentlélek eljövételével vigasztalja tanítványait: „És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad nektek, hogy veletek maradjon mindörökké, az igazságnak ama Lelké: a kit a világ be nem fogadhat,... de ti ismeritek őt,... és bennetek marad. Nem hagyok titeket árvakul; eljövök ti hozzátok” (Jn 14,16-18). „Ama vigasztaló, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket,... Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek” (26-27). „Jobb nektek, hogy én elmenjek: mert ha el nem megyek, nem jó el hozzátok a Vigasztaló... De mikor élj ő az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra” (Jn 16,7.13). Mikor pünkösdi napja eljön, a tanítványok egy akarattal együtt valának. „Lön nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat,... Megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül és megtelének mindnyájan Szentlélekkel...” (ApCsel 2,1-4).

Megváltó Krisztusom, áldom és magasztalom Neved, amiért arról is gondoskodott kegyelmed, hogy megáldoztatásod és a mennybe való visszatérésed után se maradjanak Tied árvák: kérted az Atyát és más vigasztalót küldött nekünk. Szentlélek Úristen, végy körül vigasztaló kegyelmeddel! Taníts meg mindarra, amit még tudnom kell, hogy az

örök élet részese lehessen! Töltsd tele szívem egészen, hogy ne maradjon abban hely az élet múlt örömei számára! Résztess engem is a Lélek keresztségének minden más örömet, erőt túlszárnyaló boldogságában! Krisztusért kérlek! Ámen.

„Add nekünk is Istenünk A te áldott Lelkedet,
Szent tűz adja érzeink, Éltető kegyelmedet;
Adj hitet, szeretetet: Lelki boldog életet.”
(Énekeskönyv 375. é. 7. v.)

*

Kiragadott igék

Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondták a próféták! (Lk 24,25)

Válogatunk Isten igéjében. Ami nem tetszik, amivel szemben tiltakozás van bennünk, amit nem értünk azonnal, azt nem fogadjuk el, mellőzzük, olykor el is felejtjük. Ezzel nemcsak szegényebbé tesszük magunkat, hanem a többi igét sem tudjuk helyesen érteni, torz szemléletünk lesz.

A két emmausi tanítvány baja is az volt, hogy nem tudták hova tenni Jézus szenvedését és halálát. Mert abban az időben csak azt hangsúlyozták az emberek, hogy az eljövendő Messiás hős lesz, de teljesen feledésbe merült a másik prófécia, hogy a Messiás szenvedni is fog, mert magára vállalja bűneinket és azok büntetését. Ez nem tetszett, tehát elfelejtették. Jézus most erre figyelmezteti őket: ha mindazt komolyan veszitek, amit a próféták megírtak, máris a helyére zökken minden, és helyesen fogjátok értékelni az eseményeket.

Fontos figyelmeztetés ez: ne legyen féloldalas, ezért téves az igeértelmezésünk és hitünk! Komolyan kell venni a bűnbánat őszinteségét, de ugyanígy azt is, hogy Isten megbocsátja a megvallott bűnt. Fontos hinni, hogy Isten mit tett értünk, de ugyanilyen fontos az is, hogy mit vár tőlünk. Nagy igazság, hogy Isten szeretet, de az is, hogy ő igazságos és büngyűlölő. Jézus az életét adta értünk, ezért mi is adjuk azt testvéreinkért (IJn 3,16)!

Törekedjünk minden bibliai igét az összefüggésében megérteni! Tegyük félre előzetes feltételezéseinket, és azt kutassuk, ami meg van írva! És ne feledjük, hogy „az írás egyetlen prófécija sem ered önkényes magyarázatból, mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek” (2Pt 1,20-21).

*

NEM A LEGKEVÉSBBÉ VALÓSZÍNŰN MÚLIK?

„Mert Joáb Adomához hajlott vala, noha azelőtt nem hajlott vala Absolonhoz.” I. Kir. 2, 28.

Joáb kiállotta a nagy próbát; egészen hű és igaz maradt Dávidhoz, nem ment a csábító és nagyravágyó Absolon után, mégis élete vége felé Adóniához hajlott. Maradj teljesen tudatában annak, hogy ahol egy ember elesett, más is épügy eleshetik. (L. I. Kor. 10, 12–13.). A nagy válságon már átestél; most légy éber a legkisebb dolgokban és vedd számításba a legkisebb dolgok elrejtett világát.

Hajlandók vagyunk azt mondani: „A legkevésbé sem valószínű, hogy miután átmentem a legnagyobb válságon, újra visszatérjek a világ dolgaihoz. Ne jósolgasd előre, hogy merről fog jönni a kísértés: ami a legkevésbé tűnik fel annak, az rejti magában a veszedelmet. Egy nagy lelki cselekedet végrehajtásának utóhatásaiban kezd szóhoz jutni a legkisebb dolgok elrejtett világa¹; ha nem is uralkodó módon, de gondold meg, hogy mégis jelen van s ha nem vigyázol, újra elbuktathat. Hű maradtál Istenhez a nagy és erős kísértés közepette, nos, őrizkedj az alsó áramlásoktól. Ne légy betegesen önmagádba tekintő, aki rettegve tekint előre; de maradj éber: emlékezeted legyen nyitva Isten előtt. A nem őrzött erősség kettős gyengeség, mert a kis dolgok elrejtett világa itt végzi az aknamunkáját. A Biblia nagy alakjai mindig a legerősebb pontjukon buktak el, nem pedig a leggyengébben.

„Akiket Isten hatalma őriz” (I. Pét. 1, 5.): ez az egyetlen biztonság.

*

„Ne lopj!”

2Mózes20,15

Érdekes, ehhez a parancsolathoz Jézus nem fűz külön magyarázatot a Hegyi beszédben. Ő tudja, miért. De mint Isten minden parancsolata, ez is az emberi élet egyik létfontosságú értékét védi: a munka értelmét és értékét. Mindennapi munkánk leggyakoribb célja javak szerzése, magunknak, családuknak vagy közösségünknek. A szellemi munkánál gyakran előfordul, hogy az eredmény később jelenik meg, nem is számítunk gyors sikerre. Az anyagi célokat szolgáló munka eredménye azonnal meglátszik. Ha ellopják, ha megsemmisül, nem érdemes folytatni. Ha elveszik a munkás kedvét, nem

fog dolgozni, és ez mindenkinek egyformán rossz. Következménye harag, elkeseredés, gyűlölködés, a munka örömeinek, a boldogság egyik elemének hiánya. Isten nemcsak a lelkünkre gondol. A Miatyánk középső kérését, a mindennapi kenyeret Isten a munkán keresztül adja. Ha azt elveszjük egymástól, hiába kérjük Istentől. Jó ezeket végiggondolni akkor is, ha eszünkbe sem jut ellopni a más pénztárcáját, de kísértésbe eshetünk, hogy más, talán jogszerűnek látszó módon tegyük rá kezünket a másik munkájának gyümölcsére.

Istenünk, jó Atyánk, mindennap kérjük Tőled a mindennapi kenyeret, és Te gondoskodsz róla, hogy meglegyen. Bőven gondoskodsz arról, hogy mindenkinek elég legyen, de ránk bízod az elosztását. Mi pedig hűtlen sáfáraid vagyunk, gyakran önzően gazdálkodunk, és csak a magunk részére gondolunk. Tanítsd meg gyermekeidet, hogy ajándékaidon csak akkor van áldás, ha mindenkinek jut. Taníts meg minket, hogy vállaljuk a hű sáfárság feladatát, és ne csak ne lopjunk, hanem arra is odafigyeljünk, hogy a másoknak járó rész se kallódjék el, és mindenkinek jusson ajándékaidból elég. Legyünk őrzői annak, hogy öröme legyen a munkának, és közös boldogság, testvéri szeretet, s végül neved dicsőítése legyen annak eredménye. Ámen.

*

Dicsérjétek az Urat

114. zsoltár

A 111. zsoltár fölé maga a zsoltáríró írta cím gyanánt, hogy dicsérjétek az Urat, és valóban, aki az Úrnak nagy tetteit szemléli, nem tehet mást, minthogy dicséretet zengjen neki. Ahhoz azonban, hogy a mi szívünkben és ajkunkon őszintén fakadjon fel Isten dicsérete, elmaradhatatlanul szükséges, hogy szemléljük az Ő nagy tetteit, lássuk az Ő nagy csodáit, és látói legyünk dicsősége teljességének. Ezek közül a tettek közül a legelső az, hogy bennünket kiszabadított Egyiptomból. Isten tetteit és csodáit e világban igazán csak az ember szemlélheti, akit kiszabadított Egyiptomból. Mások előtt Isten tettei egészen odáig torzulhatnak, hogy a természeti világ alakulásának látja őket csupán. Esetleg vak véletlenek, de nincs szeme meglátni Isten tetteit azokban, mert meg van kötözve az egyiptomi bilincsekkel. Úgy vagyunk ezzel, ahogy Gedeon volt, amikor azt olvassuk róla, hogy Ofrában egy zárt pajta ajtaja mögött csépelte a gabonát a midianitáktól való félelem miatt. Megjelent neki az Úr angyala és azt mondta: „Az Úr veled, erős férfiú. Gedeon pedig monda neki: Kérlek, Uram, ha velünk van az Úr, miért ért bennünket mindez? És hol vannak minden Ő csodadolgai, amelyekről beszéltek nekünk atyáink, mondván: Nem az Úr hozott-e fel minket Egyiptomból? Most pedig elhagyott minket az Úr és adott a midianiták kezébe”. Gedeon csak akkor látta meg az Úr csodatetteit, amikor tapasztalta az Úr szabadítását. Mi magunk is csak akkor látjuk az Úr csodatetteit, amikor átéljük az Ő szabadítását, akkor kezdődnek meg az Úr csodatettei életünkben. Addig hiába beszélnek

nekünk róla, érthetetlenek számunkra, nem tudjuk felfogni, homályosak, távolvalók tőlünk, amint azonban kihozott bennünket az idegen népek közül, letörte rólunk Egyiptom bilincseit, egyszerre nyilvánvalókká lesznek előttünk.

A szabadítás nagy tette az Úrnak, de van ennél nagyobb tette is, mégpedig az, hogy megtartja az Ő megszabadított népét. Mindjárt megértjük, miért nagyobb az Úr megtartó hatalma, mint a szabadító hatalma. Addig, míg Isten bennünket a bűnben, a rabszolgaságban lát és a bűnből és rabszolgaságból kiszabadít, fennállhat az a kísértő gondolat, hogy az Úr azért szabadított meg bennünket, mert azt gondolta, hogy majd érdemes nép leszünk az ő megtartására. Hogy majd ha a bilincseket rólunk letöri, alkalmasakká leszünk Isten országára és életünk valóban az Ő dicsőségének hordozójává lesz. Az Úrnak azonban a szabadítása után elég oka és alkalma van arra, hogy csalódjék bennünk, miután meggyőződhetett róla, hogy a mi szívünk továbbra is olyan hűtlen és csalárd, mint az Ő szabadítása előtt volt. Ő ennek ellenére is megtart, mégpedig úgy, hogy a Jordánt megfutamítja, a tenger hullámain megállítja, az egész természeti világot megmozgatja, ha kell, a démoni világot csendességbe parancsolja, íme ez arról beszél, hogy Isten megtartó kegyelme nagyobb, mint az Ő szabadító hatalma. Isten népe higgye el, hogy nagyobb kegyelemre van szükség minket megtartani a Jézus Krisztusban, mint beoltani a szőlőtőkébe. Szinte azt érzi az ember, mintha az Úr Jézus Krisztusnak meg kellene halnia újra meg újra érettünk, hogyha az egyszeri tökéletes váltság nem lett volna elég arra is, hogy bennünket megtartsen erre a kegyelemre is. Hányszor újra nekirontottunk annak a gátnak, amelyikkel Isten kegyelme körülvesz. Nekifutunk azoknak a karoknak, melyek körülölelnek, és ki akarjuk tépni magunkat, hogy visszafussunk régi, tisztátalan életünkbe. De megtart minket Isten. Nemcsak kihoz Egyiptomból, hanem átvisz a félelmes körülmények között. Majd akkor látjuk meg igazán, milyen nagy az Ő megtartó kegyelme, amikor megérkezünk hozzá. Bilincs szorongatott, bűneink fojtogattak bennünket Egyiptomban, a démonok, a pokol seregei támadtak ránk, akkor, amikor hívőkké lettünk Jézus Krisztusban. Mindenható Jehovára volt szükségünk, hogy megszabaduljunk Egyiptomból, mert a Fáraóval csak ő volt képes leszámolni, de a kegyelmes Atya kell ahhoz is, hogy vezessen bennünket a pusztán, hegyeket táncoltasson meg, a Jordánra parancsoljon rá, a tenger hullámain állítsa meg, mannát hullasson az égből, megtörje a környező népek áskálódásait és népe szíve keménységével napról napra felvegye a harcot.

Ezen a megtartó kegyelmen túl azonban van Istennek egy még csodálatosabb munkája, melyben mindenható volta leginkább megmutatkozik, mégpedig az, hogy átváltoztatja a kősziklát álló tóvá és vizek forrásává. Az a tény, hogy abból a népből e világ számára élet fakad, ez az igazi csoda. Hogy Ábrahámot kihozta Úr-kaszdimból és megőrizte a kananeusok közepette, az Ő szabadító és megtartó hatalmának csodálatos megnyilatkozása volt, de hogy Ábrahámából, Ábrahám ágyékából, abból az Ábrahámából, aki hajlandó volt a Magárral való útra lépni, származtatta Izsákot, ez az Ő mindenható hatalmának a legcsodálatosabb megnyilatkozása. Az, hogy Isten téged bűneid városából kihozott és megtart a kegyelem útján, rendkívül nagy csoda, de hogy ajkad bizonyágtételére emberi

szívek nyilatkoznak meg, hogy belőle és belőlem élet fakadjon, ez az Ő mindenható hatalmának olyan megdicsőülése, olyan csodája, amely előtt ámulattal hullunk porba és kiáltjuk, hogy dicsérjétek az Urat.

Dicséri az Urat az, akit megszabadított Egyiptom rabságából, dicséri az, aki éveken keresztül várja már az Úr útját és visszatekint, mennyi veszedelemtől őrizte meg a kegyelmes Atya, igazán azonban csak az dicséri őt, aki átéli a csodát, hogy átkozott életéből ízes gyümölcsöt teremtett. Az én halálraszánt életemből életet fakasztott, a kősziklát álló tóvá, a szirteket vizek forrásává tette. Nézd, milyen imádatra méltó csodája az Úrnak, hogy a te megszáradt szívedet élő vizek forrásává teheti, belőled, akiben nincsen szeretet, a szeretet élő folyamát fakaszthatja fel, rajtad, akin csak megszáradt levelek zörögnek, ízes gyümölcs teremhet, belőled, akiben csak sötétség van, világosságot áraszthat, aki magad vagy a magadba roskadt erőtlenség és tehetetlenség, terhek hordozójává, sőt oszloppá tehet az Ő templomában. Óh, milyen imádatra méltó dicsősége és hatalma ez az Istennek, méltó azért, hogy dicsérjétek az Urat.

Az Ő dicséretének a valóságos és igazi helye a gyülekezet, a hívők közössége. Tudod, hol lesz Isten dicsősége a legteljesebbé és legcsodálatosabbá? A mennyei Jeruzsálemben, ahová nem megy be semmi tisztátalan, csak akik beírattak az élet könyvébe, amelyik a Bárányé. Ahol nem lesz semmi más, csak fehér ruhás sereg, akik pálmaágakkal a kezükben éneket énekelve zengenek dicséretet az Ő orcája előtt. Az idvezültek seregében lesz teljessé az Ő dicsérete. Isten az Ő szentségében megnyilvánul olykor rettenetesnek is a világban, de az ő dicséretének, a dicséretmondásnak helye mégiscsak az igazak környezete, az utána sóvárgó vagy benne élő lelkek közössége. Ha dicsérni akarod az Urat, ha zengeni akarsz neki éneket, akkor Isten gyermekeinek a társasága az a hely, ahol legélénkebben fakadhat fel ajkadon az ének.

Az Úr tetteit e világban mindig azok szemlélik igazi gyönyörűséggel, akik engedelemmel hajolnak oda a parancsolataihoz. Azoknak kívánatosak, azoknak kedvesek cselekedetei, akik gyönyörködnek azokban. Olyan emberek előtt, akiknek szívében az Úr iránti engedelmességre készség nincsen, hiába beszélünk Isten tetteiről. Őket a világ különlegessége érdekli. Hallani akarnak emberi nagy tettekről, olvasni akarnak emberi életek csodálatos vívmányairól, látni akarnak emberi életeket. Őket érdekli a tudomány vívmánya, vagy a kultúra teljesítménye, az irodalom, a művészet elért sikerei, de az Úr nagy tettei csak azokat érdeklik, akik ebben gyönyörködnek, akik engedelemmel hajolnak oda az Úr dolgaihoz. Elképzelhető, hogy vannak emberek, akiket nem érdekel Isten igéje. Volt idő, amikor engem is érdekelt minden más, ami e világban volt. Amikor Isten megnyitotta szemeimet nagy tettei szemlélésére és készítette szívemet, hogy odahajoljon engedelemmel hozzá, attól az időtől kezdve kívánatosak nekem is az Úr cselekedetei. Azóta szívem békétlen, nyugtalan, fáradt és lankadt, ha nem látom az Úr tetteit körülöttem. Ne nyugodj meg benne, ha nem látod életedben munkálkodni Isten Szentlelkét. Jaj, ha téged ez nem nyugtalanít, jaj, ha néked elég, hogy emberek törődnek veled, szeretnek és

körülvesznek téged. Volt olyan időszak életemben, amikor az emberek szerettek, körülvettek, de szívemben nem munkálkodott az Úr. De nem elégített ki az emberek szeretete. Lehetséges, hogy téged is szeretnek az emberek, de mit ér, ha nem cselekszik az Úr, ha nincs jelen gyönyörűség munkája, nincsenek csodák. Olyan lesz ez, mintha elkezdenénk pompás palotákat építeni, de nem jönne a tavasz, vagy ha a földműves elkezdené szántani földjét, és felszántván behintené a magvakat, de az Úr megszűnne munkálkodni. Mi lenne az elhintett magvakkal? Jaj nekünk, ha megnyugszunk benne, hogy Isten nem munkálkodik. Hiábavaló akkor az igehirdetés, hiába zendül az ének. Kívánatosak-e neked az Úr tettei, vagy azok nélkül egész nyugodtan élsz? Belenyugszol, hogy szívedben nem történik semmi? Azzal a vággyal méssz-e hallgatni az ígét, hogy Uram, hozom szívemet, munkálkodj benne.

Megnyugtatna, ha elvinnéd az órát az óráshoz és úgy adná vissza, ahogy odavitted? Ugye nem? És az megnyugtat, hogy az Úr nem munkálkodik a szívedben, hogy nem igazított a szíveden? Vajon úgy hozod-e szívedet az Úrhoz, mint amelyik elromlott, amelyiken igazítania kell az Úrnak? Ne csodálkozz! Odahozod életedet, de ha nem mondd meg az Úrnak, hogy igazítsd meg szívemet, mert látni kívánom tetteidet életemben, látni akarom, mit munkáltál szívemben, akkor ne csodálkozz, ha nem igazít rajta az Úr semmit. Akkor majd úgy méssz el onnét, ahogy odajöttél. Előveszed Bibliádat és leülsz csendes órádban és csodálkozol rajta, hogy úgy mentél el, ahogy odajöttél, mert nem kívántad az Úr tetteit.

Az Úr tettei azoknak kívánatosak, akik gyönyörködnek benne. De nem kívánatos azoknak, és nem munkálkodik azok szívében, akik az Úr kezével akarnak munkálkodni. Talán láttál már olyat, amikor valaki más kezével ráüt egy harmadikra, vagy más kezével ír egy levelet. Nem arról van szó, hogy munkálkodj az Úr kezével, hanem arról, hogy az Úr munkálkodik az Ő kezével a te életedben, és te gyönyörködj benne. Visszaemlékszem rá, hogy diákkoromban nem sokat értettem a rajzolás tudományához, a rajztanáromnak azonban kedvence voltam, és amikor kínlódtam a rajzom mellett, megrajzolta helyettem és ezek a rajzok mind kiállításra kerültek. De nem én rajzoltam azokat. Arról van szó, hogy ne vedd ki az íróeszközt az Úr kezéből, hanem engeddd, hogy Ő írja bele szívedbe azt, amit akar, törölje ki, amit akar. El ne feledd, az Úr tettei azoknak gyönyörűségesekek, akik engedelemmel odahajolnak Urukhoz.

Az Úr az Ő csodálatos tetteinek emléket szerzett. Mi az Isten legcsodálatosabb tette? Csodálatos, ahogy teremtette a világot. Ki tudna ilyen világot teremteni? Ki tudna csak egy ibolyát teremteni? Isten pedig teremtett egy csodálatos világot. A csillagok körül a bolygó csillagok futnak. Csodálatos, ahogy járnak egymás körül. Ezek az Ő csodáinak emlékei. Látsz egy kemény sziklakövet, az is Isten tetteinek emléke. Ahogy fakad az élet, pattan a rügy, eljönnek a fekete rigók, nem is tudjuk honnét, egyszer csak itt vannak, jön a tavasz, ez mind annak az emléke, hogy Isten egyszer életet szerzett. Hogy kipattan a rügy és majd fehér virága lesz a cseresznyefának, annak a jele, hogy Isten egyszer életet szerzett. Mi az a legnagyobb csoda, amit tett érted az Isten? Az, hogy téged az Ő karjaiba vett, azokra

a kitárt karokra, melyek ott a kereszten szétfeszítettek. Ez az Ő legnagyobb csodatette. Ismét azt mondom, hogy Istennek lehetett reménysége ahhoz, amikor téged megteremtett, hogy lesz belőled valami. De látta, mivé lettél ebben a világban és téged bűneiddel a karjaira vett, ennél nagyobb csoda aztán nincsen. Emlékezetet szerez az Ő csodálatos dolgainak. Ilyen emlékezés minden egyes alkalom, amikor Isten szól hozzád. Mind a testi, mind a lelki tápláltatásunk alapja az istenfélelem. A testi tápláltatásunknak is ez az alapja. Szinte lehetetlenség, hogy istenfélő kenyér-kéregetővé váljék. Azt mondja az ige, hogy eledelt ad Isten az őt félőknek. De különösképpen áll ez a lelki tápláltatásra nézve. Vannak emberek, akik a bibliaórákról, evangélizációkról, az egyéni csendességükből mindig ige nélkül mennek el. Nem istenfélelemmel jönnek oda. Nem tudom, élt-e már át valaki ilyen dolgot, én visszaemlékszem arra, hogy amikor egy közgazdaságtan óra előtti percekben egyszer ösztönösen rám szakadt, hogy te most felelni fogsz. Nekem a könyv a kezemben sem volt, de akkor hirtelen elővettem, elolvastam az első bekezdést. Csak éppen annyira volt időm, már szólított is a tanár és mennem kellett. Az első bekezdés, 15-20 sor, szóról szóra emlékezetemben maradt. Amit az ember ijedtében hall, nem felejt el egykönnyen. Ha mi kellő istenfélelemmel ülnénk az Úr lábánál, akkor sokkal többet hallanánk meg abból, amit Ő mond. Vagy elképzelhető-e az, hogy valaki egy olyan emberrel szemben, aki iránt kellő tisztelettel és félelemmel van, elaludjon? Hogy lehetséges hát, hogy a bibliaórán elaludjanak? Azért, mert nincsen kellő istenfélelem bennük. Ha az Úr előtt kellő istenfélelemmel jelennék meg, akkor nem mennék el lelki táplálék nélkül soha. Hanyagul ülünk ott, nincsen bennünk kellő félelem azzal szemben, amit Ő mond. Pedig ha kellő félelemmel hallgatnánk, nem mennék el táplálék nélkül.

Ne felejtsük el tehát, a mi lelki tápláltatásunk alapja az istenfélelem. Vedd a Bibliát istenfélelemmel a kezvedbe és ülj le istenfélelemmel az Úr igéje hallgatására. Egyszerre sok minden meg fog változni.

Ne higgye senki, hogy a táplálékot azért kapja, mert kellő istenfélelemmel hallgatja az igét. Azt mondja Isten igéje, hogy „eledelt ad az Őt félőknek, mert megemlékezik az Ő szövetségéről”. Nem azért táplál téged az Úr, mert istenfélelemmel hallgatsz, hanem azért, mert szeret. Azért lehetséges, hogy még azok is kapjanak, akik nem istenfélelemmel hallgatnak, azért lehetséges, hogy még az ebeknek is jut a morzsalékokból, ami lehull az asztal alá. „Eledelt ad az Őt félőknek, mert megemlékezik az Ő szövetségéről.”

Az Úrnak minden cselekedete tökéletes, mert Ő hűséges és egyenes. Tudtul adja az Ő népének erejét. Cselekedetei hűség és igazság. Megingathatatlanok, mert hívségből és egyenességből származnak. A mi cselekedeteink azért tökéletlenek, mert csalárd szívből származnak. Hogyha cselekedeteid hűségből és egyenességből származnak, azok mindig tökéletes cselekedetek lesznek. Az Úr minden cselekedete irántunk való hűségéből származik.

Hogy ez a hűség és egyenesség hogy találkozhat és állhat meg egymás mellett, arról beszél

a 9. vers, amikor így szól: „Váltságot küldött az Ő népének, elrendelte a szövetségét örökre, szent és rettenetes az Ő neve.” Az Úr hűsége és egyenessége találkozott egymással a Golgotán. Az igazságnak áldozatul adatott a szeretet és azóta az Isten szívével mindig ez történik a világban. Isten hű volt mindhalálig, egyenesen kellett cselekednie, hogy cselekedetei tökéletes cselekedetek legyenek, és mit tehetett mást, mint: „Óh mély titok, óh szent csoda, önnön magát adta oda.” Ezért tökéletesek Isten cselekedetei.

Ő az, aki teljes kegyelemmel és igazsággal. Ő az, aki hű mindhalálig, és egyenes mindhalálig. Emlékezetem szerint egy római szenátor hozott egy törvényt, amelynek büntető szankciója úgy szólt, hogy aki azt a törvényt áthágja, halállal bünhődjék. Nem sok idő múlva ennek a szenátornak az édesanyja hágtá át ezt a törvényt. Mindenki azt kérdezte, most mit fog tenni? Ő pedig azt mondta, hajtsátok végre az ítéletet rajtam. A hűségnek és egyenességnek gyenge emberi példája ez. Ilyen egyenesség és hűség van a mi Urunkban, aki hű maradt a te csalárd, csapodár szívedhez, a bűnhöz azonban nem maradhatott hű, meg kellett büntetnie, azért aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Isten hű akar maradni a te hűtlen szívedhez, holnap is, ma is, és mit tehet mást, minthogy megint vérzik a szíve és fáj, mert minden cselekedete tökéletes. Ha hűséggel és egyenességgel akarsz mellette járni, akkor csak egyet tehetsz, azt, amit valaki így mondott: Uram Jézus, szállj le a keresztről, feszíttessem oda én. Öldököld meg az én tagjaimat, pusztítsd bennem a test cselekedeteit, feszíttessem meg én és élj te.

Aki az Úr hűségéből és egyenességéből származó tetteit szemléli, az félelemmel néz rá. Ne értsük félre, testvéreim, azt a szót, hogy félelemmel. Nem a szolgának a félelme ez, hanem annak aki csodálattal és imádattal tekint atyjára. Aki látta az ő Atyját szeretni őt és szenvedni érte, nem is gondolhat mást elméjében, minthogy bölcsen és alázatosan bízza magát az Ő kezére és azt mondja, cselekedj, Uram, életemben.

Aki ezt cselekszi, annak dicsérete megmarad mindvégig, azt mondja a zsoltáríró.

Ha ajkadról elhalt az Isten dicsérete, azért halt el, mert megszűnt szívedben az Úr félelme. Ha szívedben ott van az Úr félelme és szemléled az Ő nagy tetteit, akkor kitör a szívedből, hogy dicsérjétek az Urat. Amikor az ember újra elemi erővel meglátja a Golgotát, nem tud mást tenni, minthogy zengi: dicsérjétek az Urat. Ha magadra, ha az emberekre, ha a hívő közösségvezető bűneire nézel, ha arra nézel, ami körülötted van a világban, elcsüggedsz és kétségbe esel. De aki az Úr tetteit nézi és az Ő legnagyobb tettét, amelyik hűségből és egyenességből származott, az nem tehet mást, minthogy így szól: dicsérjétek az Urat. Dicsérjétek az Urat! Menj el, dicsérd az Urat nagy tetteiért. A hűséges szív oda-áldozta magát érted, hogy te az Ő áldozata árán szabad légy. A megszabadult madár dicséretével dicsérd őt.

*

Április 20**Hit által, nem érzések által****„Az igaz ember pedig hitből fog élni" (Róm 1,17).**

Tudok hinni és hiszek is az Úr Istenben, és ez a hit életben tart. Szeretném, ha azok közé számláltatnék, akik igazságban éltek, de ha tökéletes is volnék mindenben, akkor sem próbálnék meg a saját igazságomra alapozva élni. Az Úr Jézus váltságművére támaszkodom. Csakis és egyedül az Őbelé vetett hit által élek. Ha képes volnék tűzre adni testemet az Úr Jézusért, akkor sem a magam bátorságában és állhatatosságában bíznék, hanem egyedül hit által élnék.

Hitben élni sokkal biztonságosabb és boldogabb dolog, mint érzéseinkre vagy cselekedeteinkre támaszkodni. A szőlővesszőnek jobb a szőlőtőkén, mintha attól elszakadva élne. Nagyszerű és szent dolog az Úr Jézushoz ragaszkodva élni, mindent Belőle meríteni. Ha a legigazabb ember számára is ez az élet egyetlen lehetősége, mennyivel inkább az nekem, szegény bűnösnek!

Uram, én Benned hiszek, Benned bízom. Mi más jelentheti számomra az életet? Csak az, hogy Benned bízom. Tudom, hogy ez így van, ezért Benned akarok maradni mindvégig.

*

A küszöbnél

De azok unszolták és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik...!" Bement hát, hogy velük maradjon. (Lk 24,29)

A két emmausi férfi megérkezett a falujába. Véget ért az a csodálatos bibliaóra, amelyet Jézus tartott nekik, megmagyarázva útközben a róla szóló próféciaikat. Most ott állnak a házuk bejáratánál, Jézus pedig készül továbbmenni. S akkor kezdték őt unszolni, és behívták magukhoz.

Ez a mozzanat hiányzik sok Jézust kereső ember magatartásából. Sokan vannak, akik szívesen meghallgatnak egy-két róla szóló prédikációt, elolvasnak néhány ilyen témájú könyvet, még hívőkkel is örömmel beszélgetnek, de aztán az egész emlékké válik, alkalmi találkozás volt, nem hívják be Jézust határozottan az életükbe, hogy együtt éljenek vele.

Jézus szavai megmozgatták az emmausiak érzelmeit, később mondták: „Nem hevült-e a szívünk, amíg beszélt hozzánk az úton...” Derengeni kezdett az értelmük számára is sok igazság: „amikor feltárta előttünk az írásokat”. De az akaratuk most mozdult meg, amikor szinte erőszakosan behívták őt magukhoz. Ezt követően ismerték fel, és ez változtatta meg azután egész életüket.

Jézus a házukig kéretlenül ment. Van azonban egy pont, ahonnan csak akkor marad velünk, ha ezt kérjük. Ő nem erőszakolja rá magát senkire. Mellénk szegődik csüggedésünkben, elmond magáról sok mindent, de ezt nekünk kell kérnünk: maradj velünk! Így egy örökkévalóságra közösségbe kerülünk vele, és ez az üdvösség.

Még nem tudták pontosan, kit hívnak be, csak sejtették, hogy ő hiányzik az életükből. Mi már tudjuk, ki Jézus, és mit jelent a vele való közösség itt a földön és majd a mennyben is. Ő nem kéreti magát, de egyszer ki kell mondanunk teljes komolysággal, ha az üdvösséget akarjuk: maradj velünk!

*

Vágy az üdvösség után (IV.)

Jézus így felelt neki: ma lett üdvössége ennek a háznak!

Lukács 19,9.

A családfő révén az egész háznak üdvössége lett. Tehát nemcsak Zá-keus szívében, hanem egész háznépében döntő változás ment végbe. Előzőleg sötét, szomorú hajlék volt, most pedig megtelt fényvel és békességgel. Mert ott, ahol minden a pénz körül forog, valami belső sivárság és üresség uralkodik. Lehet, hogy egy hajlék tele van javakkal és a legszebben van berendezve, mégis, ha Jézus nincs benne, nyomorúságos, szegény és üres az. Tiszta és nemes örömökre nincs idő, nem is szólva arról, hogy Isten Igéje számára sincs alkalom. S ha el is hangzik időnként egy-egy asztali vagy esti imádság pusztá megszokásból - nincs abban szív és áldás.

Ilyen házban még a gyermekek is másképpen nőnek fel. Érzi az ember, hogy bensőleg mennyire ápolatlanok. Kedélyük nem tud kibontakozni, nem ismerik a derűt, hiányzik a felülről való napfény. A szülőknek nem jut semmi idejük a gyermekekre, és a fejlődő gyermeki lélek nem telik meg derűs benyomásokkal. Már korán belekerülnek ők is a földi javakért folytatott hajszába és nem csoda, hogy szüleik pontos tükörképévé válnak. Mennyire megérik a gyermekek, amikor a szülőknél valami döntő változás történik és talán mind az apa, mind az anya befogadják az Urat. Ha azonban a gyermekek időközben már felnőttek és elindultak a világ útjain, már nem ilyen egyszerű a dolog. Ők maguk ellenszegülnek és berzenkednek az új ellen, ami a házban megindult. Milyen megalázó ilyenkor a szülőkre nézve, amikor saját mulasztásaik keserű gyümölcsét

kell enniük. Ha azonban a gyermekek még kiskorúak, kilátás van arra, hogy helyt adjanak a jónak és az Úr örömére növekedjenek.

Az Úr Jézus és az apostolok nagy szükségét látták annak, hogy az otthonunk, MI. a családi hajlékunk az imádság háza legyen. Az Úr gyülekezete elsősorban hívő családokra épül, s nem csupán egyes hitre jutott személyekre. A hívő édesanya vagy édesapa révén lesz a kisgyermeknek is részük az üdvösségben, még akkor is, ha kiskorúságuk miatt még nem világos életükben az Úr mellett való személyes döntés. Ezért olyan fontos, hogy a családayát vagy családapát, vagy mindkettőjüket az Úr iránti szeretet hassa át. - Kiszámíthatatlan áldás származik ebből az egész család minden tagja számára.

*

Az üdvre kiválasztott lelkekben munkálkodik

„De én imádkoztam érted, hogy... megtérvén, a te atyádfiait erősítsed. " (Lk 22,32)

Jézus nagyon jól ismeri az embert. Ismeri tanítványait is. Tudja, hogy azok is gyarló, esendő teremtések. Előre megmondja Péternek, hogy meg fogja Őt tagadni: „íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát". Azt is hozzáteszi: „De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed" (Lk 22,31-32). Péter csakugyan megtagadja Jézust az elfogatását követő éjszakán a főpap udvarán, nem is egyszer, hanem háromszor (Lk 22,55-62). Amikor pünkösdkor erre a Péterre is rászáll a Szentlélek, a gyáva apostolból a legbátrabb bizonyágtevő lesz. A jeruzsálemi tömeg előtt bátran tesz bizonyágot Jézus feltámadásáról (ApCsel 2,22). Jánossal együtt bátorsággal tesz bizonyágot a főtanács előtt is: „Nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk" (ApCsel 4,12). Isten Szentlelke csak az elhívottak között munkálkodik: „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti" (I Kor 2,14). A Szentléleknek nincs szava azokhoz, akik nem szűnnek meg emberben bízni (Ézs 3,1)!

Szentlélek Úristen, végy el minden félelmet a lelkemből. Nem akarok néma maradni, amikor nékem is szólnom kell. Adja kegyelmed, hogy emberek orcáját ne féljem: egyedül Tőled féljek! Add, hogy életem tegyen bizonyágot arról, hogy számomra sem adatott más név, ki által kellene megtartatnom. Töltsd be világszerte szolgálid lelkét azzal a lélekkel, amely csak Krisztus előtt hajt térdet-fejet! Őérette könyörgök. Ámen.

„Könyörögjünk az Istennek Szentlelkének, Bocsássa ki magas mennyből fénylő világát, Vegye el mi szívünknek minden homályát, Hogy érthessük Istenünknek Mindenben akaratját." (Énekeskönyv 372. é. 1. v.)

*

dr.Szűcs Ferenc, Nehézy Károly élete és munkássága, (részletek)

Aki „humorban nem ismert tréfái”

A sok nehéz és komoly téma mellett nem feledkezhetünk meg Nehézy Károly sajátos humoráról sem, amely azért legtöbbször komoly tanítást is hordozott. Sokan ezt tüskének nevezték, amivel néha meg is bántott embereket, de aki közelebbről ismerte meleg szívét, az tudta, hogy az öncélú bántás távol állt tőle.

A tüskék mögött volt valami abból a keresztyén önvédelemből is, amelyről mindig visszapattant a gúny, vagy a bántás. A túlfejlett önérzet, vagy érzékenység miatt sokan kapnak olyan sebeket, amiket csak azok tudnak elhárítani, akik a hitük mellé humort is tudnak ragasztani. Szabó Imre írja, hogy sárbogárdi látogatása alkalmával, egyik zsúfolt szobában tartott összejövetelen egy férfi valami illetlen és bántó megjegyzést tett Nehézynek egy mondására. Más talán sértődötten abba hagyta volna a beszédet, de neki a szeme sem rebbent, folytatta a beszédet. A vendéglátót nem hagyta nyugodni az eset és ahogy hazaértek, rögtön megkérdezte: „Károly bátyám, nem vettél észre semmit, nem hallottad ezt a durva megjegyzést?” Dehogynem, - felelte nyugodtan. Látom, te még nem ismeresz engem. Még nem tudod, hogy nekem nincs bőr a pofámon. „Hát akkor mi van? - kérdeztem szinte dadogva. - „Kova” - felelte méltóságteljesen. Nem olvastad soha az igét? 'Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő' (Ézs.50, 7).”

Bizony, jó lenne immunisabbaknak lennünk a külső támadásokkal szemben! Ezt a szérumot adagolta Nehézy Károly Szabó Sándornak is Marcelházán, aki komolyan készült a külmisszióba. Miután többször jól megsértegette, kikérdezte tőle, tudja-e, hogy a kígyómarás ellen hogy védekeznek. A sértegetett akkor döbbsent rá, hogy a kígyóméregből készült védőoltás bizony életmentő is lehet.

Az ilyen tanítást még Molnár Máriával is eljátszotta. Amikor látogatóba hazajött, Kisújfaluba is ellátogatott, hiszen a legtöbb támogatást a felvidéki testvérektől kapta. Nehézy Károly biciklivel ment elé az állomásra és kissé el is bújt, úgy hogy a vonatról leszálló vendég senkit nem látott az állomáson. Az akkor már hírneves misszionáriusnő nem igazán volt hozzászokva az ilyen „magyaros” fogadtatáshoz. Ekkor elé lépett Nehézy és elég nyersen ezt kérdezte: „Maga az a híres Molnár Mária?” Majd a kerékpárra rakva a csomagját, a parókia felé sétálva azt kérdezte tőle: „Tudja-e, hogy mit jelent a kerítések mellett kinyúló botra szerelt forgács köteg?” „Azt, hogy itt lehet jó bort kapni. No, maga is egy ilyen forgács Pittilun a Jézus Krisztus jó borához!” Molnár

Mária pontosan értette, hogy ő most nem a saját dicsőségét bezsebelő ünnepi körúton van, hanem Krisztusért jár követségben. Igazi, mély testvéri barátságban telt el a látogatás és innen vitte magával a híres pittilui harangot is.

Nagyon tudatosan ugrott neki a háziasszonyok kissé álságos szabadkozásának, amikor az ételről, vagy a süteményről előre bejelentették, hogy az nem jól sikerült. Nyilván arra vártak, hogy a vendég udvariasan az ellenkezőjét bizonygatja majd. Ilyenkor mindig figyelmeztette a vendéget, aki venni akart belőle, hogy „nem hallottad, hogy ne vegyél belőle, mert nem sikerült!”

Hasonlóképpen pukkasztotta ki az egyéb olcsó udvariaskodásokat is. Egyszer valaki azzal állított be a kisújfalui parókiára, hogy csak rövid időre zavar. Nehézy ekkor megmondta neki a következő vonat indulását. A vendég becsületére legyen mondva, hogy még az éjszakát is ott töltötte. De azt mindnyájunkkal megtanította, hogy sose mondjuk, hogy csak pár percre jöttem. Ilyenkor kitette pocakos zsebóráját és megkérdezte, hogy ez 3, vagy 5 percet jelent-e.

Előfordult olyan eset is, hogy egy panaszkodó asszonnal beszélgetett, aki végképp nem akart megvigasztalódni és nem bírta abbahagyni a sírást. Nehézy akkor kiment és behozott egy dézsát. „Most már sírhat nyugodtan, amíg a dézsa meg nem telik” - mondta. Az asszony felkacagott és ezzel a sokkolással vége is lett a lelkigondozói beszélgetésnek.

Semmilyen összejövetelem nem tűrte az olcsó frázisokat és szóvirágokat. Az egyik konferencia utó összejövetelemén, az un. „morzsaszedésen” az egyik asszony szinte dicsekedve sorolta a nyilvánosság előtt azokat a bűnöket, amelyekből megtért. Igencsak vérig sértődött azután, amikor az alkalom végén a lelkipásztor valamire felkérte „azt a házasságtörő, tolvaj asszony testvérünket.” Itt aztán végképp kiderült, hogy bizony van képmutató és magamutogató bűnvallás is, aminek egyáltalán nincs köze az igaz bűnbánathoz, mert ahhoz inkább a szégyenkezés illik.

Döbrössy József megismerkedése Nehézy Károllyal szintén az ilyen rendhagyó furcsaságok sorába tartozik. Sződligeten történt azon az ominózus konferencián, ahol a Békefiékkal való egyesülésről volt szó. Fontos megjegyeznünk, hogy bátyját, Döbrössy Lajost, aki a bulgáriai misszióban szolgált, a felvidékiek már évek óta támogatták. A külső találkozással így emlékezik vissza: „Ennek a Nehézynek olyan ereje volt, hogy ha kinézett valakit magának, azt meg tudta ragadni és vitte magával... Hallottam, milyen helyénvaló mondásai vannak, hogy sértik az ember fülét, még az edzett bethánista fület is. Elérkezett az ideje, hogy megismerkedjünk! Amikor bemutatkoztunk, úgy nézett, mint a kígyó a békát. Megkerült jobbról, megkerült balról és azt mondta: Te is

olyan csavargó vagy, mint a bátyád!' Ezzel meg lehetett volna sérteni ... 'Célod?' - csak ennyit kérdezett Nehézy. De nem jöttem zavarba és azt mondtam neki: csak az az egy lépés, amit Isten megmutat nekem, hogy azt megtegyem. Ebéd után aztán az egyik fűzfa lombjai alatt a feleségem és én Nehézyvel leültünk. Sok mindenről beszélgettünk. Nehézy azt mondta a beszélgetés végén: 'Vegyétek úgy, mint akik házasságot kötöttünk'. Állítólag az egyik diakonissza nővérnek, - Rebeka testvérnek, - táviratot is adott fel Pozsonyba: 'D. Jóskaékkal házasságot kötöttünk egy fűzfa alatt.' Még esketési ígét is küldött vele: ' Ne tűrjétek a rozsdát a fazékon!' Tehát, ha valami nehézség támad, ne tűrjétek, rendezni kell azonnal."¹⁰ E „különös házasság” során lett Döbrössy József marcelházi tanító és az ottani bibliakör vezetője.

Ezen az emlékezetes konferencián történt az alábbi csíny tevésük is. Békefi Benő szigorú, csaknem katonás rendet tartott a konferencia telepen. Elő volt írva, hogy ebéd után bizonyos ideig szilenciumot kell tartani bibliaolvasással és imádkozással. Ez a külsőséges rend egyáltalán nem tetszett a felvidéki csapatnak és Nehézy Károly vezetésével elhatározták, hogy megszöknek a táborból. Mint a kisdíjakok, átmásztak a kerítésen és a szilencium alatt nagyot sétáltak a faluban. Ezt akkor mesélte jóízűen, amikor első éves teológusként elmondtam, hogy Békefi hasonló szigorú rendet próbált bevezetni, - akkor már dékánként, - a budapesti teológián is. Ami persze itt is azzal járt, hogy a renitens diáktársak gyakran a hátsó kerítésen keresztül közelítették meg az épületet. Az egyik mikulás estén barna lepedőkbe burkolózva elő is adta egy kis színjátészó csapat a „bencés rend” megalapítását.

Természetesen volt olyan eset is, amikor ez a tréfálkozás túl ment a humor határain és komoly megbántódás lett belőle, így történt ez egyszer Rebeka testvér esetében is, akit egyébként Nehézy nagyon tisztelt és csak „mézes bödönként” emlegetett jószágos természete miatt. Ő valóban soha senkit nem bántott meg, de egyszer igaztalan feddést kapott, ami után sírva vonult be szobájába. Ez azután a baj okozóját is nagyon bántotta és a bocsánatkérésnek azt a különös módját eszelte ki, hogy kerek fejére kötött egy diakonissza főkötőt és úgy ment be bocsánatot kérni. A jelenlévő „vigasztalók” hangos hahotája azután egy pillanat alatt feloldott minden feszültséget.

Egy kiskoszmályi konferencia alkalmával egy jeles értelmiségi csoport bibliaóráját vezette. Többek közt Karácsony Sándor egyetemi tanár, Szabó Mihály törvényszéki bíró és talán még a köztisztviselőben álló idősebb Victor János is a résztvevők között volt. Nem tudni pontosan, milyen ige kapcsán, de valahogy „Isten barmainak” titulálta a díszes társaságot. Ezt azután hasonló szellemességgel viszonzták a résztvevők, amikor délutánra sátrának bejárata fölé hatalmas betűkkel az alábbi feliratot függesztették: „Üdvözljük Isten barmainak nagy pásztorát!” Máskor pedig a diakonisszák írták sátra fölé az éneksorokat: „Tövis, tövis, te drága jó tövis...” Az igazsághoz hozzátartozik, hogy néha ezek a tüskék nemcsak a felfújtt léggömböket

pukkasztották ki, hanem komolyabb sebeket is okoztak. Az ilyeneket hordozókban ezeket azután az idő múlásán túl már csak a megbocsátó szeretet gyógyította be.

Igazán komoly és tanulságos tréfája leginkább az volt, amikor kiskoszmályi vendégeinek a cipőjét reggelre mindig kipucolta, így próbált gyakorlati tanítást adni a Krisztus szerinti nagyságból. Egyszer már őrszentmiklósi lelkipásztorként kurzust hirdetett az alábbi címmel: „Hogyan legyünk nagy emberek?” Bízott, hogy ne elégedjünk meg a középszerűséggel és merjünk törekedni a nagy ember státusára. Valamennyi jelentkező sejtette, hogy nem szokványos kurzusról lesz szó, de ezt azután meg is tapasztaltuk. Nehézy Károly a Jézus szerinti nagyságon keresztül mutatta be lépésről lépésre, hogy mit is kell tenni annak, „aki nagy akar lenni közöttetek.”

Nem véletlen, hogy az ifjúkori barát, Bereczky Albert nyugalmazott püspök, már megtörve és félig bénán ezzel a címmel írta meg a nekrológot Nehézy Károly halála után a Református Egyház c. folyóiratba: „Mi bolondok a Krisztusért.” Rá igazán találó volt Pál apostol szava, mert jól tudta, hogy a világ nagysága és bölcsessége feje tetejére állított nagyság és bölcsesség. Az állíthatja csak a talpára, aki vállalja ezt a bolondságot.

*

Április 21.

Eső, felhő nélkül?

„Ha megtelnek a fellegek, esőt hullatnak a földre” (Préd 11,3).

Akkor hát miért félünk a felhőktől, amelyek most elhomályosítják egünket? Igaz, egy időre eltakarják a napot, de nem oltják ki. Kisüt az nemsokára. Ugyanakkor ezek a sötét felhők telve vannak éltető esővel. Minél feketébbek, annál bőségesebben árad majd belőlük az eső. Hogyan várnánk esőt felleg nélkül?

Szenvedéseink eddig még mindig áldást hoztak, és ez ezután is így lesz. Olyanok, mint a tündöklő kegyelem fekete szekerei. A felhők nemsokára kiürítik tartalmukat, és a zsenge palánták örvendeznek majd a jó esőnek. Urunk megszomoríthat bennünket, de nem öl meg haragjában, hanem felüdít irgalmával. Urunk „szerelmes levelei” gyakran fekete keretes borítékban érkeznek. Szekerei dübörögnek, de jótéteményekkel vannak megrakva. Vesszője szép virágokkal és tápláló gyümölcsökkel teljes. Ezért ne szomorkodjunk, ha jönnek a fellegek, hanem énekeljünk, mert az áprilisi zápor hozza számunkra a május virágait.

Ó Uram, a felhők a te lábad pora. Milyen közel vagy, mikor felhős, sötét a napunk!

Szeretetünk megragad téged, és boldogok vagyunk. Hittel meglátjuk, hogy a felhőkből mindent megelevenítő zápor lesz.

*

Jézus Krisztus Úr

És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. (Lk 24,30)

Amikor Jézus bement az emmausi kis házba, két meglepő esemény történt. Az egyik: az asztalfőre ült, imádkozott és ő adott enni a háziaknak. Ma is furcsa lenne, ha egy vendég így viselkedne. A másik: a háziak ezt tudomásul vették, elfogadták, hogy ő az Úr a háznál. És ezt követően ismerték fel, hogy a feltámadott Krisztus van jelen közöttük.

Jézus mint Úr lép be minden ember életébe. Aki elismeri őt Úrnak, az felismeri, hogy ki ő valójában, s a neki való folyamatos engedelmeskedés közben egyre jobban megismeri őt.

Hol ül Jézus a mi életünkben? Az asztalfőn, vagy kinn az ajtó előtt? Ő oszt mindnyájunknak azt és annyit, amennyit akar, vagy mi vetünk oda neki néha egy kis időt és figyelmet? Ő tanít meg minket az örök rendre, vagy mi utasítjuk néha még őt is rendre? Ő szabja meg mindennek a helyét az életünkben, vagy mi jelöljük ki a helyét valahol, ahol éppen jut neki egy kicsi? Érvényesül-e az ő uralma életünk minden területén korlátozás nélkül, vagy csak akkor akarjuk belerángatni ügyeinkbe, ha elakadtunk valahol?

Aki nem meri a hit bátorságával behívni őt, és nem akarja, hogy az ő uralma valósuljon meg a pénzügyei, szerelmi ügyei, munkája, egészsége, emberi kapcsolatai, időbeosztása, lelki kérdései és életének minden területén, az soha nem jut el arra az el nem múló húsvéti öröme, hogy Jézus él, és soha nem tapasztalja meg a vele való élet gazdagságát. Mert más dolog sok mindent tudni Jézusról, és más vele élni. Más lelkesedni érte, vagy engedelmeskedni neki. Más hallgatni őt, vagy követni. Más egy futó találkozás, és a vele való összeköltözés. Aki itt behívja őt, azt hívja be majd ama napon ő is magához.

*

Elveszett és megtaláltatott (I.)

Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét.

Lukács 15, 1.

A tékozló fiú szomorú bukása ott kezdődött el, amikor eltökélte hogy függetleníti, az atya ellenőrzése alól kivonja magát. Ezáltal szívében elszakadt az apjától. Az ilyen szabadságra való törekvésekbe már ott van a bukás csírája. De tekintsünk csak Jézusra. Egy lépést sem tudott és nem akart az Atya megkérdezése nélkül tenni. Nem volt egy szava, amit ne az Atyától kapott volna ajándékba és csak a tette, amire az Atya Őt indította (Jn 5,19-20). Az Atyától való legtejemesebb függőségben élt. A bűn lényegéhez hozzátartozik, hogy a ember nem akar Istentől függni, hanem a saját maga ura kíván lenni. Közben az ajándékok és erők, a képességek felett, amiket Isten tőli kapott s neki köszönhet, maga a bűnös ember akar rendelkezni. Úgy érzi, hogy azok őt illetik meg, ahelyett, hogy Isten állandó vezetése szerint sáfárkodna velük. Ez az önállóságra való törekvés különösen az ifjúkorban jelentkezik. A legtöbb fiatal saját belátása és akarata szerint akar cselekedni. És mivel az ember szíve gonosz, sötét gondolatok is hamarosan felbukkannak, és a gonosz tanácsok és az akarat is hamarosan megmozdul azok megvalósítására. Először a gonosz vágyak csíráznak ki a szívében, majd szavakba is foglalja azokat, s végül tett lesz belőlük.

A tékozló fiú összeszedett mindent és elhagyta az atyai házat hogy szabaduljon a számára terhesnek érzett felügyelettől. Hamarosan lekerült életéről minden, ami szép volt, és elpocsékolt mindent A tékozló fiú nem akart függni az apjától, aki pedig szerette őt és csak a javát kereste, most azután függő viszonyba került vadidegei és szeretet nélküli emberekkel, akik még a disznóknak szánt moslékot is sajnálták tőle. „Elszegődött annak a tartománynak egyik polgárához.” Kérni és könyörögni kellett valami nyomorúságos szállá sért és a legalacsonyabb rendű munkáért is. Annak előtte a leg-ínycsiklandozóbb falatokkal traktálta magát, most pedig szívesen meg töltötte volna gyomrát olyan eledellel, amely azelőtt csak utálattá töltötte el. Régebben alig tudott eleget tenni a sok társasági meghívásnak, most pedig teljes és szomorú magányba került. - Az egykor boldognak tartott, fékevesztett életből csak boldogtalanság lett. Ez a helyzetét a fiú bizonyára irtózatosszerű szerencsétlenségnek fogta fel de az isteni kegyelem azt későbbi boldogságának előkészítőjévé változtatta.

*

Erősíti belső emberünket, hogy templomai lehessünk

„A ti testetek a bennetek lakozó Szentléleknek temploma. ” (IKor 6,19)

A Szentlélek úgy osztogatja nekünk kincseit, amint akarja (IKr 12,11/b). Hatalmasan megerősíti belső emberünket (Ef 3,16/b), hogy testünk a Szentlélek temploma lehessen. Fölhasznál minket az örökkévaló Isten dicsőségének szolgálatára. A bennünk lakozó Lélek ereje szerint, kisebb-nagyobb feladatokat bíz ránk. Saul és Barnabást a tekintélyes antióchiai gyülekezetből küldeti el a munkára: „...monda a Szentlélek: Válasszátok el

nékem Barnabást és Saulust a munkára, a melyre én őket elhívtam. Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak, és kezeiket rájuk vetették, elbocsáták őket" (ApCsel 13,2-4). A Lélek nemcsak küldi választottait, de föl is ruházza őket a munkájuk elvégzéséhez szükséges erővel. Meg is védelmezi őket a rájuk leselkedő kísértésekkel és támadásokkal szemben. Mint az ige mondja: „nem engedi följebb kísértetni azokat, mint elszenvedhetik, sőt a kísértésekkel egyetemben a kimenekedést is megadja" (IKor 10,13). Ézsaiás próféciájának vigasztalásával szól hozzájuk: „Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatól" (Ezs 54,4). Milyen felséges kiváltság a Szentlélek küldöttének és templomának lenni!

Szentlélek Úristen, vágyom én is templomod lenni. Vágyakozom arra, hogy bennem és rajtam keresztül is dicsőíttessék az örökkévaló Istennek háromszor szent neve. Én sem tusakodom tettel és vérrel: megyek, ahová küldesz. Isten élő Lelke jöjj! Égi lángod járja át, telítse meg szívem és szám! Krisztusért könyörgök! Ámen.

„Válassz minket magadnak élő templomul, Vegyed mi
könyörgésünket szent áldozatul; Vedd ki már e világot a
kárhozattól, Engedj igaz hitben való kimúlást e világból."
(Énekeskönyv 372. é. 6. v.)

*

NE OKOZZ FÁJDALMAT AZ URNÁK

„Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep?" Ján. 14, 9.

Urunknak újra meg újra el kell ámulnia felettünk: a felett, hogy milyen kevésbé vagyunk mi egyszerűek. Saját véleményeink tesznek minket ostobává. Ha egyszerűek volnánk, nem volnánk ostobák. Folyton okoskodunk. Filep valami falrengető titok kinyilatkozását várta, de nem Abban, Akit ismert. Isten titka soha sincs abban elrejtve, ami történni fog, hanem abban, ami most van; mi pedig azt várjuk, hogy valami eget-földet rázó esemény formájában öltön testet. Lehet, hogy a Jézusnak való engedelmségben nem ellenkezünk, de talán fájdalmat okozunk Néki kérdéseinkkel. „Uram, mutasd meg nekünk az Atyát." (Ján. 14, 8.). Válasza egyenes: „Itt van ő; vagy itt van mindig, vagy nincs sehol sem." Azt várjuk Istentől, hogy mutassa meg magát gyermekeinek: Ő azonban csak gyermekeiben mutatja meg magát. Mások észreveszik ezt a kiábrázolódot, Isten gyermeke nem. Szeretnénk Isten tudatában lenni, de nem lehet saját tudatos voltunk tudatában lenni s emellett egészségesnek is maradni. Ha Istent arra kérjük, hogy lelki tapasztalatokat adjon nekünk, vagy ha tudatos tapasztalat van útban: fájdalmat okozunk az Urnak. Maguk a kérdéseink okoznak Jézusnak fájdalmat, mivel nem egy

gyermek kérdései.

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” (Ján. 14, 1.). Fájdalmat okozok-e Jézusnak azzal, hogy nyugtalankodni engedem a szívemet? Ha hiszek Jézus Krisztus személyiségében, e hitem szerint élek-e? Megengedem-e bárminek, hogy nyugtalanítsa a szívemet, megengedem-e, hogy beteges kérdések zaklassák? El kell jutnom a Véle való ama feltétlen kapcsolatra, amely mindent úgy fogad el, ahogy Tőle jön. Isten nem alkalomadtán vezet minket, hanem mindig most. Képzeld el, hogy az Úr itt van most és abban a pillanatban felszabadulsz.

*

„Miért feledkezel meg rólunk ilyen sokáig, miért hagysz el minket oly hosszú időn át? Téríts magadhoz, Uram, és mi megtérünk, tedd újra olyanokká napjainkat, mint régen voltak!”

Jeremiás siralmi 5,20-21.

Nagy nyomorúságban, vesztett háború után, nehéz rabságban kiált Urához Isten népe. Mint megvert gyermek anyja szeretetéhez, úgy fordulhatunk nyomorúságainkban Istenhez, aki megígérte, hogy el nem hagy, hogy gondja van ránk. Ezzel a bizalommal várja a megvert nép Ura szabadítását. De Isten szava szerint várja, tudva, hogy Isten mindig következetes. A bűn súlyos következményei bizonyítják következetességét. Világosan megmondja: boldogságot, jó eredményt nem lehet más úton találni, csak Krisztus követése útján. Ha más úton jár egy közösség, ne számítson jó eredményre. S ha bekövetkezik a baj, ne csodálkozzék. Tudja ezt jól a síró Jeremiás. Azért kéri először a legfontosabbat: „Téríts meg, Uram!” Enélkül hiábavaló a könyörgésünk. „Tedd újra olyanná napjainkat, mint régen voltak” - szól imája, de benne van az is, hogy előbb nekünk kell visszatérnünk az engedelmesség útjára. Tudomásul kell vennünk: hiába siránkozunk és panaszkodunk, míg engedelmeskedni nem akarunk. Sírás helyett bölcsőbb Istennek engedelmeskedni. Akkor bizalommal várhatjuk szabadítását.

Jó Atyánk, annyi a baj, a nyomorúság körülöttünk, ha fel kellene sorolni, belefáradnánk. A magunkét látjuk a legnagyobbak, de ha körülnézünk, láthatjuk, hogy más népek, más emberek ugyanúgy sírnak. Nagyon elhagyott a mi népünk, szinte szégyelli a nevedet, s nem akarja megérteni, hogy így nem fog jó eredményt elérni. Bármilyen keményen dolgozzunk, bármilyen tudást, bármilyen hatalmas lehetőségeket ajándékoztál nekünk, az is mind átokká válik a kezünkben, míg a Te szeretetparancsaidnak engedelmeskedni nem akarunk, míg Téged Urunknak el nem ismerünk. Adj, Atyánk, megtérést a népünknek! Adj jövődöt utódainknak! Ámen.

*

Március 22.

„Amikor Jézus látta a hitüket, így szólt a bénához: »Bízzál, fiam, megbocsáttattak bűneid, ... Ugyan mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttattak bűneid.' - vagy ezt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!?»"

Máté 9,2-6

A lélektan csak az utóbbi időben jött rá, milyen szoros kapcsolat van a lelki traumák, sérelmek és a testi betegségek között. A lelki betegségek mögött pedig majdnem mindig bűnök állnak. A kínzó, testet-lelket megbénító bűnöknek pedig nincs más orvossága, mint a megbocsátás. Csodálatos ereje van a bűnbocsánatnak. Akkor is, ha a sértettnek van ereje ahhoz, hogy őszinte bocsánattal forduljon megbántójához. De ez még nem lehet teljes, mert igazi gyógyulást az hoz, ha a bűnös el tudja fogadni Krisztus teljes bocsánatát. Ez az új élet kezdete. A parancs: Kelj fel és járj! És milyen nagy dolog az, hogy Jézus nem is a bénát hallgatta meg, hanem azok hitét, akik annyira szerették, Jézus erejében pedig annyira bíztak, hogy képesek voltak egy idegen ház tetejét megbontani. Ha a szeretet, a hit és a megbocsátás találkozik, nem csoda, ha egy testileg béna ember is új életre kel. Ezt ma már sok orvos elismeri. Akkor lesz új ereje keresztyénységünknek, ha ilyen hittel tudjuk Isten elé vezetni béna, gyógyíthatatlannak tűnő, bűnös társadalmunkat, népünket, mindenekelőtt egyházunkat.

Uram, megdöbbenett szereteted nagysága. Ha Te a mások hitét úgy megbecsülöd, hogy azért állítod talpra a szeretett személyt, mekkora az én felelősségem családomért! Ha én ilyen hittel tudnám őket eléd vezetni, Te megbocsátanád az ő bűneiket, meggyógyítanád testi-lelki betegségeikből, úgy indítanád őket a boldogság új útjaira! Jóságodban bízom, mert tudom, az én közbenjárásom milyen gyenge lenne. De Krisztus értem is, értük is meghalt. Annyi hitem van, hogy teljes bizalommal rád bízom szeretteimet. Szeresd őket, Atyám, az én gyengeségem ellenére is! Ámen.

*

AZ ÉGŐ SZÍV

„Avagy nem gerjedezett-é a mi szívünk mi bennünk?" Luk. 24, 32.

Meg kell tanulnunk az égő szív titkát. Jézus hirtelen megjelenik előttünk, a tüzek lángra lobbannak, csodálatos látomásaink vannak. Ilyenkor meg kell tanulnunk, miként őrizzük meg a mindenén áthatoló égő szív titkát. Az unalmas, sivár, komor mindennap a maga hétköznapi kötelességeivel és embereivel ki szokta ölni az égő szívet, hacsak

meg nem tanuljuk a Jézusban maradás titkát.

Keresztyén életünk sok nyomorúsága nem a bűnből, hanem a saját természetünk törvényeinek nemisme-réséből származik. Például hogy egy érzésnek szabad folyást engedjünk-e, vagy sem, azt egyedül úgy tudhatjuk meg, hogy látjuk annak az érzésnek az eredményét. Vond le a helyes következtetést és ha az eredmény olyasmi, amit kárhóztatna Isten, ne engedj néki utat. De ha olyan érzés, amelyet Isten Lelke gyújtott lánggra s nem engeded érvényesülni az életedben, alacsonyabb színvonalon fogja a hatását éreztetni. Ezen a módon állnak elő az érzelmes lelkek. Minél magasabb az érzélem, annál mélyebb a lealjasodás, ha nem nyilatkozhatik meg a megfelelő színvonalon. Ha felindított Isten Lelke, tőled telhetőleg minden dologban engedelmeskedj, a következményekkel pedig ne törődj. Nem maradhatunk a megdicsőülés hegyén, hanem engedelmeskednünk kell az ott nyert világosságnak: tettekké kell változtatnunk a látomást. Ha Isten látomást ad, vidd véghez a dolgot azon az alapon és ne bánd, hogy mibe kerül.

*

Telítődjünk meg Szentlélekkel!

„ Vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál... ” (Mt 12,45)

A gonosz nemzetség sorsáról szólva mondja Jézus ezt a megrázó tanítást. „Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: ...Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak; és ennek az embernek utolsó állapotja gonoszabb lesz az elsőnél" (Mt 12,43-45). Miért szakadt erre az emberre ez a nagy büntetés? Kisöpri, fölékesíti hazát, ahol a gonosz lélek lakott előbb. Ezt helyesen tette. De nagy mulasztást követett el: nem lett volna szabad üresen hagynia házát. Be kellett volna hívnia oda Isten Szentlelkét. A gonosz lélek nem mer bemenni oda sem egymagában, sem akárhányad magával, ahol Isten tartózkodik. Az Isten Szentlelkével eltöltött hely a legbiztosabb, az egyetlen menedék a gonosz lélek minden támadása ellenében. Vigyázzunk: ne essünk bele mi is ebbe a végzetes hibába. Ha nem költözik szívünkbe Isten Szentlelke, üresen marad az, és mindenféle gonosz indulat, sőt maga a sátán foglalja el azt...

Kegyelmes Istenem, őrizd meg attól, hogy nálam is megismétlődjék ennek a lakását kitisztogató és fölékesítő embernek a szomorú esete. Ne elégedjem meg én sem a lakás kitakarítással, felékesítéssel, de könyörögjek Hozzád mindaddig, míg Szentlelkeddel be nem költözol oda. Uram, a gonosz lélek, az ősz ellenség csak Tőled fél, csak a Te közeledbe nem mer menni. Őrizd meg az üresen maradó szív tengernyi kísértésétől és veszedelmétől. Könyörülj rajtam kegyelmesen. Ámen.

„Isten élő Lelke, jöjj, győzedelmet adj,
 S majd a végső harcon át mennybe fölragadj!
 Oldj fel, küldj el, tölts el tűzzel!
 Isten élő Lelke, jöjj, győzedelmet adj!”
 (Énekeskönyv 463. é. 4. v.)

*

Erőt ad a felkeléshez

„Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr fölegyenesíti a görnyedezőket” (Zsolt 146,8).

Görnyedezem? Terjesszem ezt az ígéretet sürgősen az Úr elé! Olyan Istenünk van, akinek lényéből fakad, hogy kész örömmel felemeli a görnyedezőket. A bűn terhel, vagy a bűntudat emészt? Akkor Jézus Krisztus váltságműve emeljen fel és nyugtasson meg! Ó, Uram, emelj fel a te irgalmad szerint!

Nehéz gyászom van, vagy alaposan becsaptak? Itt ismét a Vigasztaló az, aki megerősíthet. Milyen jó nekünk, hogy a Szentháromság egyik Személyének éppen Vigasztaló a neve. Ő valóban vigasztalónk, és munkájára a Dicsőségesnek különleges gondja van.

Sokan már annyira meggörnyedtek, hogy csak az Úr Jézus képes feloldani őket, O ezt meg tudja tenni és meg is teszi. Fel tud emelni, hogy újra egészségesek legyünk, reménykedjünk és megvidámodjunk. Sokszor megtette ezt már, amikor próbák alatt voltunk, higgyük hát, hogy Ő, aki ma is ugyanaz a Megváltó, szerető gonddal bánik velünk ezután is. Így, akik ma görnyedezők és bánatosak vagyunk, nemsokára magasan szárnyalunk, gúnyolóink pedig mind megszégyenülnek majd. Milyen tisztesség, hogy maga az Úr emel fel minket! Ne félj a terhek alatt görnyedezni, mert így tapasztaljuk meg Isten felemelő hatalmát.

*

Akiket a Lélek vezet

**Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.
 (Lk 24,31)**

Ez a történet csúcса. A két férfi behívta Jézust az otthonukba, tudomásul vették, hogy mint Úr van ott jelen, s erre lehullt a hályog a szemükről, felismerték vendégükben a megfeszített és feltámadott Krisztust. Ő pedig ezt követően eltűnt előlük. - S mi a különös? Hogy nem hiányolják, hanem minden tanácskozás nélkül

olyasmit tesznek, ami már nem rájuk, hanem Krisztusra jellemző. Krisztus kezdi irányítani őket. Hogyan? Szentlelke által. Mert csak „előlük” tűnt el, de nem hagyta őket magukra. Jézus Krisztus nem testi jelenlétével akar egy ideig velünk maradni, hanem Leleke által mindörökké bennünk.

Hogyan is ígérte ő ezt? „...kérni fogom az Atyát, s másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké... nálatok lakik, sőt bennetek lesz.” (Jn 14,16-17) „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet (Úrnak tekint, engedelmeskedik nekem); azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és szállást készítünk magunknak nála.” (Jn 14,23)

A mennybemenetellel végleg megszűnik, hogy Jézus fizikai jelenlétével segíti tanítványait. De a „másik Pártfogó”, az ő Szentlelke belülről irányítja a benne hívőket. Ebből kaptak ízelítőt az emmausi férfiak, s ezt tapasztaljuk mi is ma.

Ők „még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe”, hogy elújságotják: Krisztus feltámadt, él! Krisztust viszik magukkal a kétségbeesett tanítványokhoz, és Krisztus viszi őket. Már nem a külső körülmények szabják meg a magatartásukat, hanem a Szentlélek vezeti őket belülről. „Akiiket pedig Isten Leleke vezérel, azok Isten fiai.” (Rom 8,14) Ez lett annak a gyümölcse, hogy hallgatták Jézus igemagyarázatát, s behívták őt a házukba és a szívükbe.

*

25. Zsoltár

A REMÉNYSÉG ÁBC-je

Kálvin jelmondata: „Cor meum velut in sacrificium offero!” Szívemet égő áldozatul Istennek ajánlom! Az ember életének az a helyes útja, mikor Istennel találkozik. Megtalálja az Istenhez vezető utat, ezt választja, és ezen jár. Imádság azért, hogy amit eddig éltem, takard el, és amit ezentúl élni fogok, uralmad alatt járhassam. Külön nagy gonddal felépített abc-s zsoltár, a héber abc-t követi.

Tartalmi beosztása: 1-3.v. Bevezetés: a lélek sóvárgása Isten jelenlétébe, a hívő bizalom útján. (bátach). 4-7.v. Első kérés: Vezesse Isten a hűség, kegyelem és bűnbocsánat útján. A 8-10. v. Ajándékozza meg a szeretet és hűség (cheszed, emet), tartsa meg szövetségében. A 11-15.v. adja elő a második kérést: hadd lehessen az Úrral való közösségben (szód), istenfélelemben. 16-21.V. A harmadik kérés: Szabadítsa ki a gonosz hálójából (mácut). Bocsássa meg vétkeiket.

Az epekedés háromszoros ismétlése (káváh) a 3., 5., 21.v. Valójában kiemelés, ami azt fejezi ki, hogy az ember rá van szorulva Istenre. Ő tesz és tehet érte bármit is.

A lélek sóvárgását Isten után Isten bátorításának, munkájának, szeretetének kell értelmezni. Isten rejtőzködő Isten, de övéi előtt feltárulkozik, kijelenti magát. Megengedi, hogy közelébe jussunk. A Jézushoz vezető út Isten kezdeményezéséből van, már ez is az isteni szeretetből fakad. Isten szeretetéből van minden Isten utáni sóvárgás. Aki már tudja, hogy éhezi és szomjazza Isten jelenlétét, aki vágyik az Istennel való találkozásra, abban már a kegyelmes szeretet van munkában!

Az Isten műve az, hogy keressük Őt. Különben csak félelemmel tud az ember Istenre tekinteni. Isten a mi reménységünk. Az utána való vágy a reménység első lépcsője. Aki reménységet talál Istenben, abban már Isten Lelke munkálkodik. „Csak aki az Istentől van, az látta az Atyát.” (Jn. 6,46). Különben eltakarják szemeink elől a bűneink. Az Isten utáni vágyódást Isten munkálhatja az ember szívében. „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást mind a cselekvést, az Ő tetszésének megfelelően.” (Fii. 2,13). Aki vágyik Isten közelébe kerülni, az már bizonyos lehet abban, hogy rátalál. (Mt. 7,7). A Jézushoz vezető út megtalálásának első nagy titka: Isten szeretete az ember iránt. „ Minden kincsünk te légy nekünk itt lenn, s a mennyben majd. Szerelmesid tudják csupán, szerelmed mit jelent. ”

Aki már reménykedik, nem fog megszegyenülni! A keresés bizalmát Isten maga oltotta a szívünkbe! A reménység második lépcsője a bizalom. „Isten személyes kapcsolatban áll veled, bárki is légy. Neveden szólít. Rád tekint és elfogad: úgy, ahogy vagy, amilyenek alkotott. Teljesen ismer téged; ismeri érzéseidet, gondolataidat, gondjaidat, képességeidet és gyöngédségedet. Lát, mikor örülsz, és lát, amikor bánat ér. Odafigyel rád, ismeri szívverésedet, lélegzetvételeidet is. Jobban szeret, mint te önmagadat. ” (Newman).

„ Utaidat, Uram, ismertesd meg velem...” (25,4). Ez a reménység harmadik lépcsője! Az nevezetesen, hogy leszáll hozzánk, értünk. Krisztus Jézus, mikor Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem lemondott dicsőségéről, szolgálai formát vett fel, emberekhez lett hasonlónak és magatartásában is embernek bizonyult, megalázta magát, és engedelmes lett mindhalálig, a kereszthalálig.(Fil. 2,6-7). Miért kellett lehajolnia? Azért, mert mi a saját erőnkől nem tudunk a bűn mélységéből kiemelkedni. „ Van-e tiszta ember tisztátalanság nélkül? ” — veti fel a kérdést Jób. És felel is rá: Nincs! (Jób 14,4). Az ember sok mindent megtanulhat, sok mindenre igyekezhetsz. Megvan az ember haladásának az útja. Erkölcssei is megtehetik a magukét, de a szívét, cselekvése belső rugóit nem képes megváltoztatni. Egyszerűen arról van szó, hogy „a nem lelki ember nem fogadja el Isten Lelkének dolgait, ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes...” (1. Kor. 2,14). „ Én testi vagyok ki vagyok szolgáltatva a

bűnnek." (Rom. 7,14). Istennek kellett értünk és miattunk az ég magasságából leszállania, hogy találkozassunk vele az értünk vállalt szenvedésben, a bűnbánat útján.

A reménység negyedik lépcsője: Isten útjának megismerése és az ember bűnös természetének, a bűn utálatosságának felismerése. Isten szeretetének csodájára kell rádöbbsennünk, hogy felismerhessük a menekülés útját, a kegyelmet és bűnbánat útján a bűnbocsánatot! Olyan mélység támadt a bűnben, amit ember nem képes áthidalni. Micsoda felismerés: „ íme az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűneit!" (Jn. 1,29). Isten hűséges a szeretetéhez, irgalmához és kegyelméhez! íme Isten igazi bemutatása: „ Te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, nagy a szereteted!" (Jón. 4,2). Ez egyszerűen felfoghatatlan az érzéki és testi ember számára. „ Titeket is életre keltett, akik holtak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek..." (Ef. 2,1).

Isten maga lépett közbe! „Isten azonban abban mutatta meg rajtunk szeretetét, hogy Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor mi bűnösök voltunk." (Rom. 5,8). Jézus Krisztus kiváltott minket a mi haszontalan életünkből. És itt tárul fel a reménység ötödik lépcsője: Isten kegyelmét felismerve, kérjük tőle bűneink bocsánatát. Az ember lelki életének van vízváltója. Jézus. A vele való találkozás az, amiben van ifjúkor, a megbocsátás előtti idő és van a bűneinkről való elfeledkezés időszaka. Az ifjúkor valójában nem ifjúkor, hanem a bűnbánat és bűnbocsánat előtti idő! A bűnös vonakodik a bűn megvallásától. Hiszen ezzel halálra méltónak ismeri fel az életét. Ebben találhat csak megoldást, nem Istent vádolja, hanem önmagát, odaborul Isten lábaihoz, megbánja bűneit. Az élet nagy felfedezése az, hogy rajtam Jézusért megkönyörült Isten. A bűnbánat és a bűnbocsánat összetartoznak, aki megbánja bűnét, az szabad. Aki hisz, az szabad! „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó dolga, aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmat nyer." (Péld. 28,13).

A reménység hatodik lépcsője: beiratkozni Isten iskolájába. Az Úr oktat minket az Ő útjára, annak gyakorlására. Jézus útjára, az út titkaira. Ez az új szövetség megkötésének titka. Isten kegyelméhez szorosán hozzátartozik, hogy „ megmutassa a vétkeseknek a jó utat." (25,8). A gőgösöket alázatra neveli, a tisztátalanokat megtisztítja. Szövetségének ajándékaiban részesíti őket. Sok a bűnünk, de Jézus által elvezet minket az igazságra. Ez a nevelés valójában az imádság útja. Az imádkozás egyúttal szent misztikum is, ami által Isten javainak a részesei leszünk. Jóllehet iskolába járunk, nem egyszerűen csak tanulva gyarapodunk. Titokzatos belső kapcsolat ez Jézus Krisztussal, amiben Ő sajátosan ajándékoz meg minket a Lélek gyümölcsével. Vele szigorú összeköttetésben, ahogyan kapcsolatban van a vessző a tövei, ad nekünk Lélek által való gyümölcsöket. Szent titokzatosságban, magától terem a föld, először zöld sarjat, azután kalászt, azután érett magot a kalászbán." (Mk. 4,28).

Titokzatos az, ahogyan az Úr elfogad. Eltávolítja tőlünk beszennyezett ruháinkat

és igazság ruhába öltöztet. Fehér ruhát ad ránk, hogy öltözetünk legyen. (Jel. 3,18). Új nevet kapunk, új szívet, ékes korona leszünk az Úr kezében. (És. 62,2-3). „Új szövetséget kötök Izrael házával... törvényemet a belsejükbé helyezem, szívükbe írom...” (Jer. 31,31-33). Mindez nem vért izzadva megy végbe. „Akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget.” (Zsolt. 127,2).

Mindez az Úrral való szüntelen kapcsolatban megy végbe. Valami új megy végbe bennünk, amiből elsősorban azt vesszük észre, hogy várnunk kell kávéh). Úgy tűnik egyszer, hogy a hit hajókötel, ami Istenhez láncol, másfelől sokféle bizonytalanságot észlelünk. Tudjuk, hogy a bűn megvan bennünk. Szüntelen tudatában vagyunk annak, hogy ki vagyunk szolgáltatva a bűnnek. Azt a törvényt látom az életemben, hogy miközben a jót akarom cselekedni, csak rosszat tudok cselekedni. Gyönyörködöm Isten törvényében a belső ember szerint, de bensőmben egy másik törvényt látok, ami harcol a törvény ellen. Bizony a megszenteltetés útján is fel kell kiáltanom: Ó, én nyomorult ember! Mégis, hála Istennek, Jézus Krisztus által! (Rom. 7,14-25).

Isten iskolájában szüntelen ütközésben van a lelki és testi ember. Soha nem vehetem kézbe újjászületett életemet. Rá vagyok szorulva Isten Lelkének segítségére. Bizony a szánkba illik: „Enyhítsd szívem szorongását. Tartsd meg életemet, benned reménykedem. ” (25,17. 20-21) Hosszú harc ez? Hosszú, mert a testi életem haláláig tart. Mégis rövid, mert a mi „pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó, nagy örök dicsőséget szerez nekünk.” (2. Kor. 4,17).

Mondhatjuk tehát szent várakozással és bizalommal:

„Aki értem megnyíltál, Rejts el ó, örök köszál! Az a víz, s a drága vér, Melyet ontál a bűnért Gyógyír legyen lelkemnek. Bűntől, s vádtól mentsen meg.” (458. dicséret)

*

Április 23

Az újjáteremtett test

„Aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket” (Fil. 3,21).

Amikor gyötör a testi fájdalom és képtelenek vagyunk még imádkozni is, érezzük, milyen nyomorúságos a testünk. Amikor pedig a testi szenvedély csábít, megtapasztaljuk, milyen nagyon találó a „gyarló” jelző. Testünk alázatosságra tanít minket, és ez a

legjobb, amit velünk tesz. Bárcsak igazán alázatosak lennénk, mivel testünk az állatokhoz, sőt a föld porához kapcsol bennünket!

De Megváltónk, az Úr Jézus Krisztus, mindezt megváltoztatja. Az Ő megdicsőült testéhez hasonlóvá formálja mindazok testét, akik hisznek benne. Hit által már átformálódott a lelkünk, és testünk is úgy át fog alakulni, hogy méltó szállása legyen megújult szellemünknek. Nem tudjuk, mikor megy majd végbe ez a nagy átalakulás, de az a tény, hogy erre számíthatunk, segítsen át a mostani megpróbáltatásokon és testünk minden nyomorúságán. Nemsokára olyanok leszünk, mint Krisztus. Nem sajnó a testünk, nem lesz homályos a látásunk, sem gyöngé a szívünk. Az öreg test nem lesz erőtlenségek gyűjteménye, a beteg sem a gyötrelmek tárháza, hanem „hasonlatos az Ő dicsőséges testéhez.” Micsoda reménység! Még testünk is megnyugodhat az ilyen feltámadás reménységében.

*

A két gonosztevő

**Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.
(Lk 23,42)**

Amikor Jézus Krisztust nagypénteken keresztre feszítették, vele együtt két gonosztevőt is kivégeztek. Először mindketten csúfolták őt, azonban egyikük figyelni kezdte a Megváltót. Hallotta, amint imádkozott: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Ez megrendítette, ilyet még nem hallott. Akkor felhangzott lentről a gúnyolás: „Másokat megmentett, magát nem tudja megmenteni.” Kik azok a mások? Esetleg ő is? Feje felett három nyelven ott volt: Jézus, a zsidók királya. Ő lenne a Király? „Én Istenem, miért hagytál el?” Hogyan beszél a Mindenhatóhoz! - S amit hall ez az ember, igévé válik számára, és hitet ébreszt a szívében. Jézus titka megnyílik előtte, és utolsó erejével még segítségét kéri: Jézus, emlékezz meg rólam, amikor eljössz királyságodba!

Ez egy tömör hitvallás. Szerinte Jézus király, aki túléli halálát, élni fog örökké, s őrajta is segíthet. A keresztre feszítés az ő trónfoglalásának előjátéka. Ez az ember már hisz, és így kér kegyelmet. És kap: „Még ma velem leszel a paradicsomban” - mondja a Király.

Nem különös, szinte botrányos? Ez a gonosztevő nem járt templomba, nem élt erkölcsös életet, nem hivatkozhat jó cselekedeteire, és mégis üdvösséget kap. Miért? Mert Jézushoz fordult. Látta a maga helyzetét: „tetteink méltó büntetését kapjuk”,

és elhitte, hogy Jézus az, aki. Ő rászorul a kegyelemre, Jézus pedig képes megadni - el kell fogadnia. „Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.” (Ef 2,8-9)

A másik ugyanolyan helyzetben volt, de sem a bűneit nem látta, sem Jézusban nem hitt. Keserűségében csak káromolta őt.

Jézus mondta: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el...” (Jn 6,37)

*

Egy gonosztevő kegyelmet talál (II.)

Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.

Lukács 23,42

Csodálatos ennek a gonosztevőnek a megtérése, de a hite is. Szilárdan hiszi, hogy az a Jézus, aki most ott haldoklik a kereszten, visszajön majd királyi dicsőségben. „Akkor gondolj majd rám - kéri Őt - és engedd meg, hogy részt vegyek az igazak feltámadásában.”

„Jézus, a zsidók királya” - gúnyként ezt íratta Pilátus Jézus keresztfájára. És ez vezette el a gonosztevőt a helyes ösvényre. Azoknak a telkeknek, akiket Isten meg akar menteni, minden javukra szolgál, még a gúny is. A gonosztevő hite azonban még mindig nagy csoda marad. Jézusban csak a tehetetlenséget látja, egy hasonlóképpen halálra ítélt gonosztevőnek gondolja, és mégis hiszi, hogy népének Ő a megígért királya, aki visszatér majd a halálból. Ezzel a hitével még az apostolokat is felülmúlta, akiket ezekben az órákban a Jézus Messiás voltáról való elképzelésük tévútra vezetett. Ez a mélyre süllyedt gonosztevő oly szilárd volt a maga hitében, hogy még népe vallási vezetőinek, a főpapoknak és írástudóknak az ítéletével sem törődött. Az igazi hit nem igazodik mások ítéletéhez, mégha azok képzetebbek is. Maga az igazság vonzza őket (Jn 4,42). Így volt ez a vakon születettel is. Az előzőleg teljesen tudatlan embert az okosabbak ellenvetései sem tudták megingatni (Jn 9,30-34).

Az egyre növekedő istentelenség korszakában nekünk is ilyen hitre van szükségünk. - A gonosztevő kérése igen szerényen hangzik: „emlékezzél meg rólam”. Az ilyen alázatos lelkek mindig többet kapnak, mint amennyit várnak. „Ma!” - így válaszol a Megváltó. Tehát nem majd egyszer, a távoli jövőben, hanem már most magához veszi azt az embert. Általában a Megváltó nem ismer halogatást. Most akar megmenteni, csak te légy kész arra, hogy elfogadd az üdvösséget. „ Velem leszel” - Jézus tehát a

legelesettebb bűnössel is közösséget vállal. Nem szégyellj őt, sőt úgy tekinti, mint valami nagy értéket. Mindent megoszt velünk: igazságát, békéjét, királyi székét.

„Ma velem leszel a Paradicsomban.” Az átoknak tekintett bitófáról egyenesen a Paradicsomba! Micsoda óriási lépés ez! A golgotái gonosztevő helyet kap Isten büntelen Fia mellett. Odakerülése nem fokozatosan történik, hanem azonnal. - Amint a bűnös ember hit által megragadja a kegyelmet, máris Isten gyermeke.

*

Mi számodra Krisztus keresztje?

„A keresztről való beszéd bolondság... azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. ” (I Kor 1,18)

Pál apostol a Krisztus keresztjéről való fölfogásunkkal kapcsolatban két lehetőségről beszél: vagy bolondság, vagy Istennek ereje az. Akik számára bolondság, elvesznek; akik számára Istennek ereje, megtartatnak. Azok közül, akik elvesznek, két csoportot említ: egyfelől a jelt kívánó zsidókat, másfelől a bölcsességet kereső görögöket. A zsidók hiába látják Jónás jelét: az is három napig volt a hal gyomrában, mielőtt élve kivetette, Jézus is három napig volt a sírban, mielőtt föltámadt. A görögök nem találnak olyan bölcsességet Jézusban, amely kielégítené őket. Ezért kell mind a Jézusban a Krisztust meg nem találó zsidóknak, mind a Krisztus bölcsességétől meg nem ragadott görögöknek elveszniük. Azoknak, akik Krisztus keresztjében és föltámasztásában Isten megbocsátó kegyelmét ismerik meg, nincs szükségük sem jelre, sem más bölcsességre. Ezért olyan fontos kérdés minden élni akaró és az örök életet elnyerni vágyó leiekre nézve, hogy mi számára Krisztus keresztje? Vajha minél többünk számára lenne Istennek ereje!

Megváltó Krisztusom, boldogan vallom, hogy kereszted számomra is Istennek örök életet adó ereje. Adja kegyelmed, hogy ebben a meggyőződésemben soha senki és semmi megingatni ne tudjon; a világnak semmiféle csábítása, fenyegetése se tudjon engem ettől eltántorítani. Segíts meg, hogy szavaimmal, cselekedeteimmel, életemmel, példaadásommal hívni tudjak több lelket Tehozzád, nemcsak a hozzám közelálló, de a Rólad eddig alig hallók, vagy a Tőled már eltávolodott lelkek közül is. Nagy irgalmaddal hallgass meg. Ámen.

„Áll a Krisztus szent keresztje Elmúlás és rom felett, Krisztusban beteljesedve Látom üdvösségemet.” (Énekeskönyv 230. é. 1. v.)

*

A MUNKA MÉLTÓSÁGA

„Isten munkatársai vagyunk." I. Kor. 3, 9.

Tartózkodj minden olyan, Istenért végzett munkától, amely képes elvonni a figyelmed magáról Istenről. Igen sok keresztyén munkás a saját munkáját imádja. A munkásnak az Istenben való elmélyülésen kívül ne legyen másra gondja. Ez azt jelenti, hogy életének, szellemi, erkölcsi és lelki életének többi területei olyan szabadok, ahogy csak egy gyermek szabad, de nem egy akaratos, hanem egy imádkozó gyermek. Annak a munkásnak, akiben nincs meg az Istenben való elmélyülésnek ez az ünnepélyes, uralkodó vonása, csakhamar fejére nő a saját munkája; a testnek, a szellemnek és a léleknek nincs szabad területe, aminek következtében csakhamar kiad magából mindent és összeroppan. Nincs semmi szabadság, semmi öröm az életében. Az idegek, a szellem és a szív olyan nyomasztólag meg vannak terhelve, hogy Isten áldása nem tud meg-nyugodni rajta. De a dolog másik oldala éppen ilyen igaz: ha egyszer elmélyülünk Istenben, életünk minden területe felszabadul és egyedül Isten uralma alá kerül. A munkáért nem terhel téged felelősség; az az egyetlen felelősséged, hogy élő és állandó érintkezésben maradj Istennel és ne engedd meg semminek, hogy a Véle való együttműködésed megakadályozza. A megszentelődést követő szabadság egy gyermek szabadsága: azok a dolgok, amelyek az életet lekötve szokták tartani, már elmúltak. De mindig gondold arra, hogy csak azért vagy szabad, hogy tökéletesen odaszenteld magad Munkatársadnak.

Nincs jogunk eldönteni, hogy hová kerülünk, vagy jó előre megjegyzéseket tenni afelől, hogy Isten mire akar minket alkalmassá tenni. Mindent Isten hajt végre: bárhova állít is minket, az a mi egyetlen nagy célunk, hogy teljes szívű odaadás áradjon ki belőlünk ő iránta a kérdéses munkában. „Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed." (Préd. 9, 12.)

*

„Boldog mindenki, aki az Urat féli, és az ő útjain jár. Kezed munkája után élsz, boldog vagy, és jól megy sorod. Feleséged olyan házad bel-sejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték. Ilyen áldásban részesül az az ember, aki féli az Urat."

Zsolt 128,1-4

Mit jelent félni az Urat? Nem azt, hogy félni kell Istentől, mert haragszik, mert megbüntet. Ha így lenne, nem mondhatná az ige, hogy boldog is az az ember. Azt jelenti, hogy annyira ragaszkodom hozzá., annyira tudom, hogy Ő adja meg életem minden értékét, hogy annak elvesztése számomra a legnagyobb veszedelem. Félek, nehogy elveszítsem a biztonságot, a békességet, az áldást, amit Istennel való kapcsolatom jelent. Amit pedig O kínál, mint a boldog élet mintáját, az nem a nagy vagyon, hatalom,

dicsőség, hanem a kiegyensúlyozott, eredményes, békés élet. A szép család, az örömmel végzett, eredményes munka. Aki nem arra vágyik, amit Isten neki szánt, az elveszítheti a neki szóló ajándékait. Mivel tudja azután pótolni? Van, akit Isten nyugtalanabb feladatra rendelt. Neki azt kell elfogadnia. De azt is Ő mutatja meg, csak észre kell vennünk. A boldogság itt van mellettünk.

Jó Istenem, én nem félek Tőled. Annyi jóval áldottál meg, annyi bűnömet bocsátottad meg, annyi bajból hoztál ki, amit magamnak okoztam, annyiszor fordítottad javamra a rám törő rosszat, hogy is félhetnék Tőled! De attól igazán félek, nehogy elveszítsem hitemet, hűségemet, szeretetemet, amely hozzád kapcsol. Gyenge vagyok ahhoz, hogy egész életemben meg tudjam őrizni. Ne engedd, hogy elveszítsem! Kérlek, mutasd meg ezután is szeretetedet! Áld meg családi életemet és munkám örömét! Add, hogy minden napunk boldog legyen házasságomban! Add, hogy örömünk legyen gyermekeinkben, egészségükben, értelmességükben, hitükben, szeretetükben! Segíts, hogy át tudjam adni nekik mindazt az áldást, amivel engem megajándékoztál! Ámen.

*

26. Zsoltár: AZ „ÁRTATLAN” EMBER IMÁDSÁGA

A 26. zsoltárban a kegyelemben, az Úrral való közösségben élő ember cselekedeteiről van szó. Az Isten kegyelméből élő ember hogyan állhat meg a próbák és kísértések között. A hangsúly nem a bűnös ember nyomorúságán van, hanem a helytállásán. Mi már megszoktuk, hogy az ember Jézusban, jócselekedetek nélkül, az Úr áldozatából él. A zsoltáríró azt húzza alá, hogy a megváltott ember kegyességének vannak jócselekedetei. Ő só, hegyre épült város és sugározza másokra is a fényt, amit ő az Úrban kapott. Amikor a Heid.KT. 2. arról beszél, hogy három dolog biztosíthatja az ember vigasztalását, azt mondja ki először: milyen nagy az ember nyomorúsága! Majd azt: ki által szabadultunk meg a mi nyomorúságunkból! És végül, hogy mivel tartozunk ezért a szabadításért. A hála, a hűség, az Úrral való közösség áldása.

Van, aki a bálványimádás fenyegetése alatt és kísértései között élve, bizonygatja Isten előtt a maga ártatlanságát, kéri Istent, hogy ekképpen bánjon vele, és az egész zsoltáron végigvonul, hogy Isten ítélje meg, hogy ő mentes minden bálványimádástól és megőrizte az Úrral való közösséget.

A zsoltár először szíve tisztaságát, élete tisztaságát, illetve ennek megítélését kéri Istentől (1-3.v.). Majd arról van szó, hogy kerülte, távol tartotta magától az istentelenek társaságát (4-5.v.). Tisztasága bizonyosága az, hogy Isten házához és a vele való közösséghez ragaszkodott (6-8.v.). És végül kérés Istenhez, hogy az istenteleneket

fenyegető ítélettől őrizze meg (9-12.v.).

Szabad tehát az Úrban úgy imádkozni: Uram, szolgáltass nekem igazságot, mert feddhetetlenül éltem. Pál is erről tesz bizonytságot. „ Mert én nemsokára feláldoztatom, érkezett az én elköltözésem ideje. Ama nemes harcot megkarcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltétem nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr, az igaz Bíró. " (2. Tim. 4,6-8). Futottam, úgy, hogy nem bizonytalan a cél! (1. Kor. 9,24-27). Igaz, nem a magam erejéből, de benne volt az én igyekezetem is. Testemet szolgálává tettem, megsanyargattam. Az Úr az, aki által alkalmas vagyok, aki alkalmassá tett engem. (2. Kor. 3,5). A keresztyén ember eleven ember, akinek a munkája nem hiábavaló. Isten fogja őt megítélni, és nem valamiféle emberi ítéletszó.

A „feddhetetlenül éltem, az Úrban bíztam" (26,1) nem a magam dolgaival való hivalkodás, hanem annak a bizonytsága, hogy az ember nincs az Úrban hiábavalóságra kárhoztatva. Az Úr ajándékozott meg tennivalóval, megbízásokkal. És mindezzel a megbízóm előtt kell megállanom. A tékozló fiú példázatában úgy tűnik, hogy az otthonmaradt fiú azt hiszi, hogy otthonmaradása feljogosítja őt az Atya szeretetének bírálatára. Az Úr helyreigazítja őt: mindenem a tiéd, mindig velem vagy, vigadnod is meg kell tanulni azon, hogy a testvéred meghalt és feltámadott. (Lk. 15,32).

A hit próbákat él meg, kikéri a világ. Akkor derül ki, hogy jó alapokra épített-e. Isten kegyelme építő lelkülettel, becsületes helytállással, értelmes étellel ruházott fel minket, és ebben meg kell állanunk. Isten kegyelme Krisztusban nemcsak utólag hat, Ő kezdettől fogva állta az Atyának tett ígéretét. Az ígéret örökösei tehát hitben éltek, be voltak írva az Úr könyvébe. Atyáink mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették, mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták. (1. Kor. 10,4). Az ő kősziklájuk is Krisztus volt.

Életünk minden pillanatban a Bíró előtt áll. Ennek a tudatában élünk és cselekszünk a földön. „Azt pedig, hogy ki mit épít erre az alapra, aranyat, ezüstöt, drágakövet, fát, szénát, szalmát, az a nap fogja világossá tenni, mivel tűzben jelenik meg... Ha valakinek a munkája megmarad, jutalmat fog kapni. " (1. Kor. 3,12). Bíránk lesz majd az, aki elé oda fogunk állni. A Bírónak kétféle végzése van. Jertek, én Atyámnak áldottai és ti pedig átkozottak, menjetek örök tűzre! (Mt. 25,34-41). Mint igaz Bíró előtt állunk majd, aki ismeri szívünket, átkutatja lelkünk állapotát. Mindent ismer.

„Nem ülök le a bűnösök közé... " (26,5). Félreérthetetlen, hogy aki az Úrban él, nem keveredik szívesen a haszontalanokkal. Csak azt nem szabad elfeledni, hogy Isten leszállt közénk, és éltetni, megtartani akar. Isten fel akarja használni az övéit a nyomorultakért való küzdelemben. Csupán azt óhajtja, hogy ne vegyünk részt bálványimádásukban, gonosz cselekedeteikben. Senkit meg ne vessünk, hiszen minket sem vetett meg Jézus. Ne tévesz-szük össze az ember nyomorúságát magukkal a mocskos

és tisztátalan cselekedetekkel. Jobb az Úrral, Jobbal együtt porban ülni, mint Babel paráznájának baráti pohárt emelni. (Jel. 17,1), vagy a Sátán zsinagógájában üldögelni.

„Ártatlan vagyok, megmosom kezemet, úgy járom körül oltárodát, Uram...” (26,6). A kézmosás nem büntelenséget jelent, hanem a megtisztulás varasát. Kérem az Úr Jézust, hogy tegyen engem tisztává! Isten utai a kegyelemről és a hűségről beszélnek. Isten Fia nem útjelző, hanem maga az út. Jézussal járni annyi, mint egygé lenni vele és azokkal, akiket Ő megváltott. Jézussal lenni közösségben annyi, mint vele életközösségben élni. Közösségben élni Jézussal annyi, mint vele együtt lépni, vele együtt gondolkodni. Aki átengedte magát Isten közelségének, az egyúttal Isten újjáformáló hatalmának, hatásainak is alávetette magát. Új kezdet csak Jézus újjászülö szeretetéből fakad. Minden kegyes ember rászorul erre az újjászülö akaratra!

„Ne ragadd el telkem a vétkesekkel!” (26,9). Az Istenhez való ragaszkodás létérdekünk. „Lehetetlen ugyanis, hogy akik egyszer megvilágosítottak, megízlelték a mennyei ajándékot és részeseivé lettek a Szentléleknek, megízlelték Isten felséges beszédét és a jövő világ erőit, de elesetek, azok ismét megújuljanak és megtérjenek, hiszen újra megfeszítik önmaguknak az Isten Fiát és meggyalázzák őt.” (Zsid. 6,4-6). „Miért kell a sebet hasogatni, ha egyszer beforr? Miért kell a másik ajtajába seperni a port? Miért kell sziszegve felnagyítani egy apró hibát? Miért kell ecettel keverni a másik borát? Miért kell a kezét félrelökni, ha kérni akar? Miért kell a kezét félrelökni, ha adni akar?” (Szent-Gály Kata). Mikor Ágoston végiggondolja élete Isten nélkül töltött idejét, szorongva mondja: „Milyen későn kezdtelek keresni és szeretni! Mert lám: Te énbennem voltál, én pedig kívül kerestelek! Otromba módon belegázoltam gyönyörű teremtedbe. Te velem voltál, de én nem voltam Veled. Ami engem Tőled elvonzott, nem is létezhetne, ha nem Tebenned volna. Hangosan hívtál és széttépted sötétségemet; villámokat szórtál és fénysugárral borítottál el, hogy véget vess vakságomnak... Megkóstoltalak, és most már Terád éhezem és szomjazom. Megérintettél, és azóta békességed után vágyom.” Bizony Istenhez ragaszkodni a legfőbb jó a világon, Isten dicsősége fényességének hódolni. Bizony így igaz: Isten neked annál messze többet adhat, mint amit elveszíthetsz a világban. (2. Krón. 25,9).

„Hangos hálaéneket zengve!” (26,7). Mikor az Úrra gondolunk, hozzánk a hála éneke illik! A megváltott élet legszebb termése a hála. „Minden örömet, amit az élet ad, meg kell szolgálnunk, mielőtt a miénk lehet, és hogy milyen keményen kell megszolgálnunk, csak azok tudják, akik nagy dolgokért viaskodtak. Szíve vérének piros gyöngyeivel kell fizetnie a küzdőnek, mielőtt a győzelem koszorúját a homlokára teszik.” (Ch.Bronte). Az öröm és a hála nem szereznek jutalmat, mert ők maguk a jutalom. Igazán vidám ember az, aki hálás.

„Könyörülj rajtam...” (26,11). Erkölcsi világrendre szükségünk van. Ennek pedig egyik pillére az Isten által belénk táplált lelkiismeret. Amit nem lazítani kell, hanem erősíteni.

A „tisztá lelkiismeret értékesebb, mint az arany vagy drágakő." (Fabianke). Az ember akkor lesz igazán ember, ha kezdi érteni Isten szavát. Akinek nincs lelkiismerete, az nem ember. Hiszen a lelkiismeret Isten szavának felfogása. Abban a mértékben vagyunk emberek, amilyen mértékben visszasugározzuk, visszhangozni engedjük szívünkben Isten szavát! Isten könyörülete az emberhez: „Akkor ismét látni fogjátok, hogy különbség van az igaz és a bűnös között, az Istent tisztelők és az őt nem tisztelők között." (Mai. 3,18). Jézus is erről beszél: „Hadd nőjjön együtt mind a kettő (a búza és a konkoly) az aratásig, és az aratás idején megmondom az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, kössétek kékébe, és égessétek el, a búzát pedig takarítsátok be a csűrőmbé." (Mt. 13,30).

*

Április 24

Az áldás feltétele

„Hozzátok be a raktárba az egész tizedet, hadd legyen eleség a házamban, és így tegyetek próbára engem - mondja a Seregek Ura. Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőségesen áldást árasztok rátok" (Mai 3,10).

Sokan úgy olvassák ezt az ígéretet, hogy nem veszik észre a megígért áldás feltételét. Nem számíthatunk rá, hogy megnyílják az ég és áradjon az áldás, amíg nem adjuk meg azt, ami Istennek és az Ő ügyének jár. Minden szent célra jutna bőségesen pénz, ha minden hitvalló keresztyén befizetné a maga részét.

Sokan azért szegények, mert meglopják Istent. Számos gyülekezet azért küszködik hiába a Szent Szellem vezetéséért, mert engedi, hogy a gyülekezet vezetői szükségletet lássanak. Ha nem gondoskodunk Isten szolgáinak evilági szükségleteiről, ne csodálkozzunk, ha szegényes a szolgálatuk által nyert szellemi eledel. Amikor a missziói vállalkozások koldusszegények, és üres pénztárak hátráltatják az Úrért való munkát, miként várhatjuk a megtértek seregét?

Gondolkozz csak! Mit is adtam az utóbbi időben? Nem voltam szűkmarkú Istenemmel szemben? Fösvény a Megváltóm iránt? Ez tűrhetetlen! Adjuk oda az Úrnak a tizedet, ami Őt megilleti: a szegények segítésére, Isten ügye támogatására, és akkor meglátjuk majd, hogy az ő ereje és áldása bőségesen szétárad köztünk.

*

Krisztus bennem

...többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem... (Gal 2,20)

Az emmausi tanítványok története azt is mutatja, hogyan változik meg a személyes névmások sorrendje, ha valaki újjászületik.

Vannak, akik így gondolkoznak: a sorrend én, én, én. Ez a kisgyerekekre jellemző, ebből ki kellene nőni. A szomorú valóság azonban az, hogy sok felnőtt is megmarad ezen az éretlen, gyerekes, infantilis szinten.

Az általános persze ez: én, te, ő. S ha az „ő” Istent jelenti, akkor az sok ember életéből hiányzik. Nem tagadják Istent, csak semmibe veszik, negligálják. Ez volt jellemző az emmausi tanítványokra is: állandóan magukról beszéltek, hogy ők mit éreznek, mit veszítettek, mit éltek át, mi bántja őket. Másokról csak rosszat tudtak mondani, Jézus pedig már nem létezett számukra, hiszen megfeszítették.

S amikor megnyílt a szemük? Tele lettek Krisztussal: ő hogyan lépett melléjük, ő mit mondott, mit tett, feltámadt... Jézus lett a nagy Ő, aki az első helyre került életükben. Utána következtek a többiek, akikre korábban nem is gondoltak: vajon mi van velük, szomorkodnak, mert ők is azt hiszik, hogy Jézus halott. Menni kell hozzájuk, vinni az örömhírt, mégpedig azonnal, így fáradtan is, nem számít, mibe kerül, nem szabad magukra hagyni őket. Az ő után jött tehát a te.

És az én? Nincs is róla szó. Hova lett? Meghalt: „Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve. Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem...” Nem én vagyok a fontos, hanem ő. És ezért tudok önfeledten szolgálni másoknak. Eközben leszek magam is egyre inkább azzá, akivé ő akar formálni, „...kiformálódik bennetek a Krisztus.” (Gál 4,19)

*

Az öngazultnak nem kell az Atya szeretete

Ekkora nagyobbik fiú megharagudott, és nem akart bemenni.

Lukács 15,28

„Meghallotta a zenét és a táncot." A szeretet örömeke volt ez: „Ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott." A nagyobbik fiút már az is lehangolta, hogy távollétében került sor az ünneplésre. Ráadásul a szolgák egyike mintegy olajat öntött bosszúságának gonosz tűzére, amikor ezt mondta: „A testvéred jött meg, és apád levágta a hízott borjút! " A sekélyes gondolkodású ember tipikus képe ez, aki izgat és uszít, ahelyett, hogy békítene.

Az elsőszülött fiú megrontja a szépen induló ünnepség hangulatát. Jól ismerjük az ilyen zavarkeltéseket. Amikor az Úr irgalmas szívvel a bűnösök és vámszedők felé fordult, a farizeusok között zúgolódás támadt. Amikor a mélyre jutott bűnös asszony Jézus lábait könnyeivel öntözi, Simon farizeus megdöbbenésének ad kifejezést, hogy Jézus egy ilyen nővel szóba állt. Amikor Mária Jézus lábánál ülve hallgatta tanítását, Márta keltett zavart. (Lásd Lk 19; Mt21,15).

Az elsőszülött fiú látszólag egészen közel van az apjához, de szívében mégis oly távol. Öccsének visszatérése teszi egészen világossá, hogy gondolkodása mennyire elüt az apjától. Hiányzik belőle a szeretet. Az öröme még a nyoma sincs nála, hogy hazatért az elveszett testvér, sőt keserű szemrehányásokat tesz az apjának. Saját személye állt gondolkodása középpontjában. Rögtön úgy érezte, hogy mellőzték őt. Mindazok, akik elsősorban önmagukat szeretik, igen érzékenyen reagálnak mindenre. Könnyen lehangolódnak vagy feldühödnek. Ez a nagyobbik fiú tele volt igényekkel. Apját nem szeretetből és hálából szolgálta. Ilyen gondolatok fortyoghattak benne: 'Apám valójában csak örülhetne nekem; nem becsül meg igazán, mert különben több elismeréssel lenne irántam; jól megérdemelt jutalomban is részesítené.'

Az öntelt ember rendkívül igényes. Ugyanakkor semmibe sem veszi azokat a jótéteményeket, amelyeket Istentől kap. Ha azonban Isten olyasmit bocsát rá, ami kellemetlen vagy nehéz, mindjárt azt kérdezi: 'Miért éppen velem esik meg az ilyesmi? Hiszen olyan állhatatosan imádkoztam, gyülekezetbe jártam, egy istentiszteletet sem mulasztottam el, s most mégis így jártam!' - így mutatkozik meg az Istentől való teljes belső elidegenedés, sőt az Istennel szembeni ellenségeskedés.

*

Jézus a Szentlélek munkájáról

„...ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát. " (Jn 3,3/b)

Jézus Nikodémussal való találkozása során mindjárt rátereli a beszélgetést az újjászületés szükségességére. A Szentléleknek az újjászületésben való szerepéről ezeket mondja: „Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Leiektől, nem mehet be az Isten országába. A mi testtől született, test az; és a mi Leiektől született, lélek az... A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született" (Jn 3,5-6.8). A Szentlélek végzi bennünk az újjászületés titokzatos munkáját. Hiába próbálnánk a magunk erejéből újjászületni. Bárhogyan sanyargatnók is testünket: mindez a Szentlélek csodálatos munkája nélkül semmit sem használna. Vágyakoznunk kell ezután és amit a Lélek újjászületésünk föltételeként tudtunkra ad, engedelmesen meg kell tennünk.

Szentlélek Úristen. Alázatosan könyörgök Hozzád, végezd el bennem az újjászületés titokzatos, szent munkáját. Add tudtomra, ha valami akadálya volna még bennem Szentlelked munkájának. Adj az elvégzendőkhöz erőt: a magam ereje semmiképpen sem elég. Taníts meg arra, hogyan küzdjek indulataim ellen, hogyan tudom érzésem, egész testem csodálatos munkádba állítani, hogy az újjászületett lelkek boldog seregébe tartózhassam. Krisztusért könyörgök! Ámen.

„Igazgass, Uram, engemet, Hogy megőrizzem hitemet; Ha von magához e világ, Én mint Krisztusba oltott ág, Tőle vegyem tápláltatásom, Míg az élők közt lesz lakásom." (Énekeskönyv 231. é. 4. v.)

*

Mégis hiszek

3. zsoltár

Ez a zsoltár igen nagy nyomorúságban íródott, akkor, amikor Dávid otthagyta a jeruzsálemi királyság minden dicsőségét és fényét, mert futnia kellett saját fia, Absolon elől. Háta mögött ott volt a dicsőséges múlt, tele Isten győzelmeivel, csodálatos

szabadításaival, előtte pedig a kétes kimenetelű jövő. Aki ismeri Dávid futását fia elől, tudhatja, hogy a harc kimenetele Absolon javára látszott eldőlni. Úgy tűnt, hogy a csatát az üldözött apa veszti el, mert az ország szíve a fiatalabb Absolon felé hajlott. Végül egy lényegtelennek látszó tanácskozáson dőlt el, hogy a csatát mégis Dávid nyerte meg. Ebben a bizonytalan helyzetben írta Dávid ezt a zsoltárt. Fontos ezeket tudnunk, hiszen nem mindegy, hogy a fohász és imádság szívünknek milyen állapotából fakad. Az istendicséret és a magasztalás sokkal értékesebb a kudarc, meg szégyenülés, a reménytelenség idején, mint amikor minden jól megy, minden sikerül, és reménységgel biztat a jövő.

Amikor kicsúszik kezedből az irányítás, életed fonala elszakadni látszik, út helyett szakadék, vagy megmászhatatlan kőszikla van a lábad előtt, és a következő lépésed is bizonytalan homályba vész, van-e olyankor is zsoltár az ajkadon? Vagy inkább zúgolódás, panasz, siránkozás, jajveszékelés vagy éppen istenkáromlás? Dávid életének legreménytelenebb útját járta, mégis Istent dicsérő, Isten nagyságát magasztaló éneket ír, mert ekkor is ott él szívében az Isten iránti bizalom.

A hívő emberrel a világ soha nem egyezik ki. Még királyként sincs maradandó nyugalma, zavartalan békéje a külvilágtól. Ha valaki igazán közösségben van Jézussal, szíve egész akarásával az ő ügye mellé állott, akkor ellenségei is megsokasodnak, ellenséges lesz körülötte a világ. Ne higgye senki, hogy a világ valaha is megbarátkozik Jézussal, hogy a sötétségből világosság lesz. A Sátán, a sötétség, nem tagadja meg magát. Ne hidd, hogy egyszer majd könnyebb lesz, nem lesznek ellenséges indulatú emberek, nem lesz szennyes áradat, amely el akar sodorni. Sőt, minél közelebb kerülsz üdvözítő Uradhoz, Jézus Krisztushoz, annál nagyobb hatalommal támad a sötétség. Dávidnak sem oldódott meg egyszeriben életének minden nehézsége, miután hosszú, küzdelmes útja végén bevonult Jeruzsálembe. Külső és belső ellenségei még csak akkor támadták igazán. A te életedben is így lesz: ha Jézus mellett döntöttél, minél nyíltabban vállalod ezt, annál erősebben támad a sötétség hatalma. Ha a világ bennünket elfogadni látszik, résen kell lennünk, mert nem a világ idomul hozzánk, hanem mi simulunk hozzá. Ha kezdesz kiegyezni a világgal, és nem kárhoztat senki a kereszténységedért, vizsgálj meg magad, hogy nem árultad-e el Jézus Krisztus ügyét? Ha nem kötözködnek veled többé, ha egyetlen szúrós, gúnyos tekintet sem akad meg rajtad, ez azt jelenti, hogy hozzáigazodtál a világhoz.

A keresztyén ember életében jöhet olyan időszak, amikor barátai és ellenségei egyaránt lemondanak róla. Lehet, hogy a nyomorúságnak, a kitzasztott állapotnak olyan időszakát

éled, amikor eléd állnak és így szólnak: „Na, ugye, nincs a te Istened sehol, senki nem segít rajtad. Mit érnek az imádságaid, hol a bizodalmaid?” Dávid futását látva, bizonyára sokan mondták: „Hol vannak a hangszerei, amelyekkel dicsérte Istent? Annyit énekelt, olyan kegyes volt: hol van az Isten, akiben bízott?” Lehet, hogy rajtad is, ha végignéznék az emberek, így szólnak: „Ennek aztán befellegzett, nincs számára segítség Istennél.” Lehet, hogy a barátaid is lemondtak már rólad. Elenged minden kéz, nem nyúl érted senki. Fentről sem jön mentőöv, vagy kötél, amelybe kapaszkodhatnál, hogy kimenekedj a mélységből. Úgy tűnhet, hogy nincs számodra segítség Istennél sem.

„De Te, óh Uram!” - mondja Dávid. Van egy csodálatos, hitbeli „mégis”. Az igaz hit legnagyobb próbatétele idején, amikor nem jön segítség sehonnan, amikor minden gúnyos tekintet azt jelzi, hogy elhagyott az Isten, a hit legfényesebb diadala, ha a hívő egy merész lendülettel így kiált fel: „De Te, óh Uram!” Bár minden jel arra utal, hogy az ajtók be vannak zárva, a hívő mégis hisz. Így hitt Ábrahám, a reménység ellenére is, az ő Urában, aki a holtakat megeleveníti. Hitében erős lévén, nem gondolt saját elhalt testére, sem pedig Sárának elhalt méhére. Valóban elhitte, hogy amit Isten ígért, azt meg is cselekedheti. Mit jelent az, hogy valakinek hite van? Azt, hogy összeomolhat körülötte, és benne is, minden, emberi szemek előtt semmivé válhat Istennek minden ígérete, mégis hisz. Mikor Dávid így szólt: „De Te, óh Uram, pajzsom vagy nékem, dicsőségem”, emberi szemmel nézve életének romjai fölött állott. Abszolón már elfoglalta apja királyi székét Jeruzsálemben. Nem volt elég hatalma még ahhoz sem, hogy megbüntesse Sémét, aki menekülése közben szidalmazta őt, és port hányt rá. Leghűségesebb barátjától búcsúzkodva pedig ezt mondta: „Eredj vissza, mert a trón árnyékában neked jobb helyed lesz, mint mellettem.” Mikor mindenki azt gondolta, hogy nincs számára segítség Istennél, hogy a hős Dávid is elesett, ő mégis ezt mondta: „De Te, óh Uram! Pajzsom vagy nékem, dicsőségem!” A hit számol a nem lévővel is, sőt, az ellenszéllel is úgy számol, mintha az ő vitorláját segítené a cél felé. A legnagyobb kísértések hegyein, a hit még magasabbra emelkedik, az Isten dicsőségének közelébe. Összedőlhet a királyi szék, porba hullhat minden emberi dicsőség, mégis így szól a hívő: „De Te, óh Uram, pajzsom vagy nékem, dicsőségem!” Kigúnyolhatják, széttörhetik az ő mentsvárát, elvehetnek tőle minden védőfegyvert, mégis pajzsa és oltalma marad az ő Istene. Ezzel a hittel lépett Dániel az oroslánok vermébe, ezzel a hittel ment Sidrák, Misák és Abednégó a tüzes kemencébe. Van-e neked is ilyen hited? Meggyőződésem, hogy közel az idő, amikor Isten gyermekeit nem védi meg semmiféle emberi pajzs vagy páncél. Mikor elkövetkezik az idő, hogy Isten gyermekeként bárki agyonüthet, mint egy útszéli kutyát, és nem kell felelnie a tettéért, lesz-e akkor bátorságod azt mondani, mint Dávid:

„De Te, óh Uram! Paizsom vagy nékem... ” Eljön az idő, mikor Isten gyermekei valóban gyalázzá válnak ebben a világban. Az ébredésnek szele keresztülzúg majd a világon, és a sötétség még nagyobb erővel támad ellenük. Kiközösítettek lesznek, gyalázat lesz Krisztus nevét az ajkukra venni, vagy keresztyén ösökkal dicsekedni. Lesz-e bátorságod akkor is mondani, hogy: „Te vagy az én dicsőségem?” Most ki vagy mi a te dicsőséged? Fájó szívvel látom, mikor hívő keresztyéneknek nem Jézus az egyedüli dicsősége. Inkább azzal dicsekednek, hogy az embereknek jó véleménye van róluk. Pedig ezt kellene mondanunk: „Uram, én nem dicsekszem rajtad kívül másban, dicsőségem a te meggyalázott kereszted, megköp-dösött orcád, töviskoronás homlokod. Az az én dicsőségem, ha engem is arcul vernek, ha engem is bolondnak tartanak érted.” Dávid elveszítheti a trónját, és mindazt, amit e világban elért, de egyet nem: azt, hogy az ő Ura felmagasztalja a fejét. Isten gyermeke is elveszíthet mindent, a szeretteit is, sőt, még a testvérei is kizárhatják maguk közül. Járhat üldözött vadként az országban, úgy, hogy nem lesz bokor vagy kőszikla, ahová nyugodtan lehajthatja a fejét, de egyet nem veszíthet el: a „dicsőségét”, aki „felmagasztalja az ő fejét”. Hidd el, hogy érdemes elveszíteni e/en a világon minden dicsőséget, minden emberi előnyt és megbecsülést azért a dicsőségért, amit Jézus ad nekünk. Mikor minden veszni látszik, kiált, és Ő meghallgat téged. Az édesanya is, bár haragszik a gyermekére, ha kétségbeesett kiáltását hallja, rohan a segítségére, így rendül meg Isten atyai szíve is, ha kétségbeesetten kiáltasz hozzá. Szükségben vagy? Többször átéltem, hogy mikor a kétségbeesés legmélyebb poklából kiáltottam, ak kor lehajolt értem szeretetével az Úr. Mikor Pál apostol lelkében a legmélyebb a kétség, és felkiált: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?”, akkor csodálatos, májusi napfényként ragyogja be szívét a bizonyosság: „Hálát adok az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által!” Mikor fel kell adni minden reményt, a lélek kiált, és megtapasztalja Isten szabadítását.

Az igazi hitnek megvannak a maga következményei. Sokan mondják fennhangon, hogy ők hisznek. Bezörgetett egyszer az ajtómon egy koldus. Megkérdeztem tőle, hogy hisz-e Jézus Krisztusban. Igennel válaszolt. Aztán föltettem magamnak a kérdést, hogy mi a különbség a koldus és az én hitem között? Meg kellett állapítanom, hogy - az övével szemben - az én hitemnek megvannak a következményei. A koldus a Krisztusban való „hit” dacára úgy él tovább, mint annak előtte. Annak a hitnek, amely életünkben nem hoz változást, nincsenek gyümölcsei. Dávid hite abban mutatkozott meg, hogy bár Absolon előőrsei ott lappangtak a Jabbók réve körül, a hadi szekerei dübörögtek és harcra készülődtek, ő nyugodtan megvetette az ágyát, lefeküdt és elaludt, ezt mondva: „Én lefekszem és elalszom, felébredek, mert az Úr támogat engem.” Egyszer egy hívő

keresztyéntől, aki nap mint nap nagy összegű pénzszállítmányokat hordott, megkérdezték, hogy egyedül dolgozik-e. „Igen, magam vagyok” - hangzott a válasz. „És van fegyvere, hogy védekezhessen, ha valaki megtámadja?” Ekkor benyúlt a kabátja zsebébe, elővette az Újtestamentumát, és így szólt: „Igen, itt a fegyverem.” Az ő hitének ez volt a következménye: nyugodtan hóna alá szorította a pénzzel teli aktatáskát, tudva, hogy az Úr az ő pajzsa és oltalma.

Mi a te hitednek a gyümölcse? Mondhatod, hogy hiszel, ha úgy élsz, mintha nem hinnél. Ne mondd, hogy hiszel, hanem élj úgy, mintha hinnél. Borzasztó, mikor a hívő emberek éppen úgy elveszítik a fejüket a bajban, mint a hitetlenek. Éppúgy futnak, kapkodnak, éppen annyi éjszakát virrasztanak át a gondok miatt, éppen úgy hányja-veti őket a kétség. Dávid így szólt: „Én lefekszem, elalszom, fölébredek, mert az Úr támogat engem.” Lehet, hogy az emberei így szóltak hozzá: „Uram, fáradtak ugyan a lovaink, de menjünk tovább, mert Absolon előőrsei a nyomunkban vannak. Absolon oldalán van az erő, ott maradt vele Jeruzsálem egész népe, meneküljünk, hagyjuk el az országot minél előbb!” Dávid azonban nyugodtan aludt. Nézz magadba! Megszúrod a kezedet és kétségbeesel, hogy vér-mérgezést kapsz. Egyet köhintesz, és azt gondolod, hogy ez a tüdővész előjele. Csak egy göröngy van előtted, de kétségbe vagy esve, hogy hogyan lépsz át rajta. Mi lesz akkor, ha tátongó szakadékokon kell átmenni? Mered-e ezt mondani: „Istenben bí zöm, nem félek, ember mit árthat nékem?” Aki féli Istent, az nem fél az emberektől. Isten gyermeke csak Isten félelmét ismeri. Gondolj Illésre, aki ott áll Akháb király testőreinek serege előtt, de ő nem nézi a kinyújtott alabárdokat, sem a királynak gyűlölködő, istentelen szívét, hanem odaáll eléje, és így szól: „Te vagy Izrael megrontója!” Mikor azonban meglazulni látszik az Istennel való kapcsolata, akkor Jézabel üres asszonyi fenyegetése elől is menekül. Ha igazán félsz Istentől, liheghetnek, tátoghatnak ellened, gyalázatot szórhatnak az arcodra, olyan leszel, mint a kova: hiába bántanak, háborgatnak, nem tudnak kárt tenni benned. Nem az a bátorság, ha valaki nem vesz tudomást a veszélyről, hanem az, ha tudom, hogy az emberek gonosz indulattal vannak irántam, hogy veszedelem fenyeget, és elveszhetek, mégis vállalom, nem kényszer hatására, hanem önként, az utat. A legnagyobb bátorság a Jézusé volt. Visszamehetett volna a mennybe, megdicsőült testtel, halált nem ismerve, de Ő e helyett a kereszt útjára lépett. Tekintetét Jeruzsálemre emelve így szólott: „Mondjátok meg annak a rókának..., nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.” Aki igazán megtanult hinni Istenben, nem fél sok ezernyi néptől sem. Az emberektől nem fél, csak istenfélelmet ismer.

Az igaz keresztyénnek van bátorsága azt mondani: „Legyen úgy ezután is, ahogy eddig

volt!" Egy misszionárius gyakran imádkozott így: „Uram, segíts meg engem, ahogy eddig is megsegítettél!" Tudsz-e imádkozni te is így: „Úgy áldj meg, Uram, ahogy eddig is megáldottál, úgy vezess engem, ahogy eddig is vezettél!" Ha megtapasztaltad már Isten szeretetét, hűségét, gondviselését, akkor nem esik nehezedre ezt mondani: „Kelj fel Uram, tarts meg engem, mert Te verted arcul minden ellenségemet. Te légy az erősségem, ahogy eddig is Te voltál. Nem állítok öröket az ajtó elé, nem menekülök sehová. Te légy a segítségem. Őrizz meg engem, ahogy eddig is megőriztél!" Dávid emlékezett még arra, mikor az Úr segítségével legyőzte Góliátot, vagy amikor Saul kergette a pusztában, és az Úr megszabadította őt. Te se akarj mást, csak azt, hogy tartson meg úgy, ahogyan eddig is megtartott.

A szabadítás Istené. Ne nézegess emberi szabadítás után. Szomorú és nevetséges is, amikor az egérfogóba került egér elkezd körbe-körbe szaladni: hiába fárasztja magát, a drótot elrágni nem tudja. Ugyanilyen botorság, mikor a bajba jutott ember jobbra-balra kapkod, míg végül teljesen összekuszálódznak a dolgai, ahelyett, hogy azt mondaná: „Nem futok emberi szabadítás után, hiszen az Úré a szabadítás. Az Úrra várok, míg leperli peremet és kihozza az én ítéletemet." Volt idő, amikor én is emberi segítség után kapkodtam, de megszegyenültem. Mikor pedig rábíztam magam az Úrra, jó kezekben voltam. Betegségben, szükségben, nyomorúságban megtapasztaltam, hogy megrepedt a kőszikla, és, mint a mesében, csodálatos tündéri palotaként láttam meg az Úr szabadítását. Szébb volt, mint amit el tudtam volna képzelni. Mikor emberi kézzel próbáltam létrát faragni, hogy kijöhessek a mélyből, sohasem sikerült. Az emberek, akikben bíztam, hűtlenül elhagytak. Te szegény, szélvésztlől hányt, szükségben élő ember! Lökd félre a tisztátalan és erőtlen emberi kezeket, hiszen úgysem tudnak segíteni rajtad! Mikor minden kéz magadra hagyott, mikor mindenki csalódtál, csak akkor jössz rá, hogy nincs számodra segítség embernél, de van a dicsőség Uránál, Jézus Krisztusnál!

*

Április 25

Mit hagyunk gyermekeinkre?

„Feddhetetlenül él az igaz, még a fiai is boldogok lesznek”

(Péld 20,7).

Természetes, hogy aggódunk családunkért, de bölcsen tennénk, ha aggodásunkat inkább a saját magatartásunkkal való törődésre fordítanánk. Ha hűségesen járunk az Úrral, többet használunk gyermekeinknek, mintha nagy vagyont hagynánk rájuk. Egy apa szent élete a legnagyobb örökség a fiai számára.

A jellemes ember saját élete példáját hagyja örököseire, és ez már önmagában is az igazi gazdagság kincseshányója. Milyen sokan köszönhetik az életben való boldogulásukat szüleik példaadásának.

Gyermekeinkre hagyjuk hírnevünket is. Az embereknek mindjárt jobb véleményük van valakiről, ha meghallják, hogy megbízható, becsületes szülők gyermeke. Bárcsak minden ifjú ember ügylne a család jó hírének megtartására!

Mindenekfelett pedig imádságainkat és az imádságot meghallgató Isten áldását hagyjuk gyermekeinkre, és ez kedvessé teszi gyermekeinket az emberek között. Isten megáldja és megtartja őket akkor is, ha mi már meghaltunk. De bárcsak előbb megismernék a Megváltót!

Egyenes, becsületes életünk Isten eszköze lehet fiaink és leányaink megszabadításában. Ha látják, hogy hitvallásunk valóságát életünkkel is bizonyítjuk, akkor egyszer ők is Jézus Krisztus mellett döntenek majd. Uram, teljesítsd be ezt az ígéretedet házam népén!

*

Szemlélőkből hírnökökké

És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül... (Mt 28,7)

Húsvét hajnalán néhány asszony kiment Jézus sírjához, hogy „megnézzék a sírt”. A tiszteletük, a kegyeletük, a szeretet indította őket erre. S hamarosan ők lettek a feltámadás örömhírének első hírnökei. Milyen állomásokon át vezetett az útjuk?

1. Kimentek szemlélődni. Sokan keresik így ma is Jézust, érdeklődnek utána, szívesen megismernék a vele kapcsolatos irodalmat, gyakran nem is fogalmazzák meg pontosan, mire vágnak, csak hiányérzetük van.

2. Legnagyobb meglepetésükre angyal szólította meg őket, s kaptak egy feladatot: ne féljetek, Jézus feltámadt, mondjátok meg ezt tanítványainak! Az angyal szó azt jelenti: küldött, így hallunk mi is információkat Jézusról, igehirdetést az ő mai küldötteitől.

3. Ők ezt elhitték, és azonnal engedelmeskedtek a felszólításnak, indultak, hogy elmondják az örömhírt. A hit mindig engedelmisségben valósul meg. Ha kezdem megvalósítani, amit a Bibliában olvastam, a prédikációban hallottam, akkor elindultam a hit útján.

4. Eközben éljük át mi is, amit az asszonyok akkor: szembejött velük Jézus. Tapasztalattá lesz a hit. Kiderül, hogy igazat mondott a mennyei követ. Jézus meggyőz arról, amit előtte láthatatlanban komolyan vettem, a küldött szavára elhittem.

5. És így még teljesebb meggyőződéssel lehet továbbmenni a jó hírrel a tanítványokhoz. Azok egyébként ezt nem hitték el, de ez nem veszi el a hírvivők kedvét, ők már egészen bizonyosak abban, amit előbb hittel el fogadtak.

Mi hol tartunk ezen az úton? Onnan lépünk tovább, s legyünk boldog hírvivők!

*

Az Atya őt is meg akarja nyerni

**Az apja kijött, és kérlelte... Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied.
Lukács 15,28.3**

Mennyi gonoszság tört elő az idősebb fiúból pillanatokon belül Megsérti apját, amikor igazságtalansággal vádolja és megvetően nyilatkozik a testvéréről. Az utóbbit még csak meg sem nevezi. „Ez te fiad” - mondja megvetően és hidegen. - Valóban, külsőleg kegyesek lehetünk, és a szívünk mégis távol, nagyon távol van Istentől Ez az Istentől való eltávolodottság a tékozló fiú esetében napvilágra került, de az idősebb fiúnál rejtve maradt. Az, aki nagyon meg van elégedve önmagával és cselekedeteivel, az semmit sem tud a meg nem érdemelt kegyelemről. Mivel az írás mondja: „Mindelhajlottal valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyet len egy sem” - ezért még a kegyes és külsőleg feddhetetlen embereknek is meg kell térniük. Persze a megtérés éppen nekik sokkal nehezebb, hiszen ez nem emeli tekintélyüket a világ előtt. Belső szívbeli megfordulás ez, amelyet a távol állók sokszor észre sem vesznek, de a közel levők, különösen a családtagok előtt ez nem ma rád rejtve. Megérik a változást; aki előzőleg könnyörtelenül ragaszkodott saját igazához, most irgalmas szívű.

A kegyelem csodája az, amikor valaki kiszabadul a bűn rabságából. De nem kisebb csoda az sem, amikor a külsőleg kegyes és makulátlan ember keménységét meglágyítja vagy összetöri az isten kegyelem. Isten az öngazakat is szívére akarja vonni. „Fiam!” - mondja szeretetteljesen a felindult és megkeseredett embernek. Az is biztosítja szeretetéről, aki abból kizárta magát; szeretetlenségé nem kárhóztatva, hanem szelíden és rábeszélően tárja elé.

Milyen nagy az Úr jósága! Oly nagy, hogy a szeretetlen emberi szí alig foghatja fel. Már a tékozló fiú iránt is túláradó és megindító vő l az atyai szeretet, de még sokkal inkább az az idősebb fiú iránt. A fiatalabb szeretetre vágyva és megtörtén jött vissza. Odasimult az apjához és hálás volt minden szerető pillantásért. A nagyobbik fiú eltaszította magától az apja szeretetét, amikor az hívogatta az atyai házba. Szavaiból gyűlölet áradt és szörnyű dacosság. És mégsem engedte őt az apja továbbmenni, hanem teljes szelídséggel igyekezett őt tévedéséről meggyőzni. Ilyen az isteni szeretet. - Meddig védekezel még ellene és nem engeded, hogy a te szívedet is rabul ejtse?

*

Szentleke által jelenti ki magát Isten

„A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra. ” (2Tim 3,16) ·

Isten Szentleke árasztja szívünkbe szerelmét (Rom 5,5). Szentlekének egyik legfőbb tevékenysége kijelentő munkája. Már a próféták jövendöléseit Ő sugallja. Isten gyermekeinek tudomására juttatja a Szentlélek Isten dolgait: „A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknek. Nekünk azonban az Isten kijelentette az ő Lelke által...” (IKor 2,9-10). „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3,16-17). A Szentlélek tanít meg minket arra, hogy mi a jó és mi a rossz (Fii 1,10). Emellett Isten kibeszélhetetlen bölcsességét és kiválasztó kegyelmét is Szentleke jelenti ki nekünk (IKor 2,6-7 ; Ef 1,3-5).

Szentlélek Úristen, hálával telik meg a lelkem, hogy Isten minden üzenetét, számunkra kívánatos titkát választottaid útján Te jelented ki nekünk. Áldom szent Neved, hogy lelkem is gazdagítod a naponként hozzám juttatott igék seregével. Igéid értékesebbek a világ minden írásba foglalt kincsénél. Adj ez után a drága kincs után sok leiekbe éhséget és szomjúságot! A testet öltött Igéért könyörgök! Ámen.

„Jövel Szentlélek Isten, Tarts meg minket Igédben,
Ne legyünk setétségben: Maradjunk igaz hitben.”
(Énekeskönyv 368. é. 1. v.)

*

Isten kedveltje

4. zsoltár

Első látásra furcsának tűnhet ez a cím. Ha azonban beletekintünk a zsoltár kijelentéseibe, láthatjuk, hogy a zsoltárírónak a lelki harcok között az adott nyugalmat és biztosságot, hogy kedveltjévé választotta őt az Úr. Isten kedveltje is juthat szorongattatások közé, de nem embereknél keresi igazságát. Hiába is akarna a cselekedetei révén megigazulni, igazsága Istennél van. Egyedül Isten igazolhatja őt, senki más. Megfertőzött igazságát, bűnös lelkét, elveszett jogait egyedül Istennek van hatalma visszaszerezni. Mert nincs ember, aki Isten igazságszolgáltatásának eleget tehetne. Ezért kellett az Úr Jézus Krisztusnak emberi testbe öltöznie. Istennek kellett testet öltetnie magára, mert elveszett igazságunkat csak Ő szerezheti vissza. Szeretném, ha mindenki előtt világossá válna, hogy minden emberi úton keresett megigazulási lehetőség útvesztő, mely a romlásba vezet.

Ha be is szűkül előttünk az út, az Úrnak mindig tágas tere van számunkra. Beszűkülhet a láthatár Isten gyermeke körül is: lehet, hogy bennünket is kőfalak vesznek körül, utaink elrekesztetnek, nehézségek, szakadékok támadnak, de Isten gyermeke e próbatételek között is meg fogja tapasztalni az Igét, hogy „szorultságomban tág tért adtál nékem”. Neki van hatalma rá, hogy legszorultabb helyzetben is tágas térre helyezze a lábainkat. Mikor úgy látszik, hogy megmozdulni sem vagy képes, egyszer csak jön Isten dicsőséges szabadítása. Mikor az emberi szem előtt véget ér az út, elől a Vörös-tenger elnyeléssel fenyeget, hátul az üldöző egyiptomiak bosszúszomjas hada, Isten számára van száraz út a Vörös-tengeren át. Mikor az ember számára csak kietlen pusztaság és az egyenlítői Naptól átforrósodott, kemény, érzéketlen kőszikla van, Isten számára van lehetőség, hogy éppen a reménytelennek látszó kősziklából fakasszon vizet az övéinek. Mikor az ember csak tenyérnyi felhőt lát az ég alján, még Isten hűségese papja sem sejti, hogy a felhőcske a régen várt, új életet hozó esőt rejti, amellyel Isten véget vet a hároméves szárazságnak. Szorultságodban tágas teret adhat neked az Úr. Légy azonban tisztában azzal, hogy ezt könyörületből nyitja meg előtted, nem pedig a te igazságodért, vagy érdemeidért. Nem azért, mert méltó vagy rá, hanem az irántad való szerelméből. Azért, mert irgalmas szíve van, és könyörölni akar rajtad. Ahogy a pusztában

megrepedt a szikla, mert Isten megkönyörült az Ő népén, ugyanúgy, Istennek irántunk való irgalmából, meghasadt a lelki kőszikla a Golgotán, hogy életet nyerjünk.

Legyünk tudatában annak, hogy Isten gyermekeinek dicsősége a világ számára gyalázat, bolondság és botránkozás. A golgotai kereszt, ahol Jézus szenvedett, a világ szemében utálatos. Mi azzal dicsekszünk, amit e világ kivetett magából. Reménységünk a világ számára badarság. Jézus azt mondja, hogy „Boldogok lesztek, mikor titeket az emberek gyűlölnék, és kirekesztenek..., és kivetik a ti neveteket, mint gonoszt, az embernek Fiáért.” Ha ez nem következik el a te életedben, akkor valami fogyatkozás van benned. Isten gyermeke, megalázott szívvel, csak így szólhat: „Emberek fia! Meddig lesz gyalázatban az én dicsőségem?” Ha milliók térnek is az Úrhoz, fájjon a szívünk azokért, akik még gyalázzák Isten nevét. Ha tömegek mennek Jézus után, és csak egyetlenegy szív volna, amelyik nem hódolt meg előtte, azért is bánkódnunk kell. Mennyivel inkább most, amikor milliók és milliók élnek a testnek és a világnak útján, Isten nélkül! Mindaz, ami a világban van, hiábavalóság és a léleknek gyötrelme. Ez a világ a hiábavalóságot szereti, és a hazugságot keresi. Talán ez a két legjellemzőbb vonása. Amit az emberek e világban cselekszenek, hiábavaló dolog. Romlásnak építenek a népek, mondja a próféta. Mintha valaki leves szűrő kanállal akarná kimeregetni a Duna vizét, olyan hiábavaló próbálkozás a legjobb szándékú emberi erőfeszítés is arra nézve, hogy megváltoztassa a világ képét. A sok hajlongás, kalapemelgetés, és udvariaskodás, ami e világban történik, mind hiábavaló. Az is, ahogyan az emberek egyengetik maguknak a boldogulás útját. A vége mindennek közel van, és akkor te bolond, kié lesz, amit építettél? „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelkében kárt vall?” Isten gyermeke vagy? Keresztyénnek vallod magad? Nézd meg, mennyi hiábavaló dolgot cselekszel. Azt mondta valaki, hogy mióta Jézus megragadta őt, azóta, csodálatos módon, egy csomó dolog nem érdekli, amit előtte fontosnak tartott. Rájött, hogy ezek a világnak hiábavaló dolgai. Éppen ezért, nem igyekezhetsz eléggé, hogy értékes dolgokat gyűjts magadnak. Ki kell használnod az időt arra, hogy lelki kincsekkel megrakodva térj haza. Vannak, akik Isten gyermekeinek nevezik magukat, de nem ismerik a Szentírás könyveit, miközben sok más könyvet elolvasnak. A hiábavalóságokra van idejük bőven, a fontos dolgokkal azonban nem törődnek. Nézd csak meg, mennyi hiábavalóságra adod ki te is a pénzedet, az idődet és az erődet akkor, amikor égetően fontos lenne az igazi valósággal foglalkozni!

A másik dolog, ami e világban van, a hazugság. Minél ügyesebben hazudik valaki, annál többre viszi. Viszont minél őszintébb valaki, annál kellemetlenebb embernek számít, annál kevésbé fogadja be ez a társadalom. Minél több festék van az arcodon, annál sikkesebben mozogsz, ez bizonyos. Minél inkább elrejtetted gondolataidat a szavaid mögé, minél inkább sikerül olyan külszínt hazudnod, ami a belsőddel nem egyezik meg, annál inkább sikerülnek a dolgaid. A világgal mindig azok az emberek kerülnek összeütközésbe, akik őszintén megmondják róla a véleményüket. De az a fájdalmas és

kiábrándító tapasztalatom, hogy e tekintetben még a hívő emberek sem kivételek. Ha valaki őszintén megmondja a véleményét rólad, abból sértődés lesz. Alázd meg magad Isten hatalmas keze alatt! Minek keresnél hazugságot és hiábavalóságot? Isten kedveltje gyalázatos a világ szemében. Félelemmel és reszketéssel mondom ezt: „Isten kedveltje.” Tudod mit jelent ez? Olvastam valahol, hogy egy előkelő udvari fogadóesten a császár kedveltje minden ékszer nélkül jelent meg. Amikor az udvar előkelőségei ezt észrevették, a legközelebbi fogadóesten valamennyien ékszer nélkül jelentek meg. Egy császári trón pedig egyik napról a másikra omlik össze.

Milyen rettenetes lesz azoknak a sorsuk, akik most sáros csizmájukat törlik beléd, gúnyolódnak feletted, gyalázzák a dicsőségedet! Mert kénytelenek lesznek meglátni, hogy kedveltjévé választott az Isten. Eljön az idő, amikor beteljesedik az Ő ígérete, és meglátják, hogy *O* szeretett minket. A mi dicsőségünk most a gyalázatban van, és a jövőben még nagyobb gyalázatban lesz. Minél inkább él az Isten Igéje bennünk, annál nagyobb gyalázat illet bennünket. De amikor megjelenik Jézus az Ő angyalaival, hogy megdicsőíttessék az Ő szentjeiben, akik benne hisznek, kénytelen lesz meglátni a világ, hogy téged kedveltjévé választott az Isten. Az örökkévalóságban nem állhat meg más, csak Istennek a kedveltjei, mert Ő egyedül kíván maradni az Ő kedveltjeivel.

Isten kedveltje vagy-e? Isten meghallja, ha az Ő kedveltje kiált. A szerelmes ember száz közül is megismeri az ő szerelmese hangját, és megindul a szíve rajta, ha kiált. Mikor Istennek a kedveltje kiált, akkor Isten is sietve cselekszik. Meghallja, ha hozzá kiáltasz. Ez nem azt jelenti, hogy azonnal lesújt ítélő keze, és azonnal széttiporja kedveltjének kízóit, mint a férgeket, de meghallja, ha kiáltasz. Ez az erősség Isten gyermekei számára, amelybe menekülhetnek.

A harag még nem vétek. Sőt, sokszor vérmérséklet dolga: van, akinek hevesebb a vérmérséklete, a másiké kevésbé. Elcsigázott idegállapotban, fáradtan ingerültebb az ember. Akkor válik a harag vétékké, ha szívében helyet ad neki az ember. Van itt egy csodálatos tanács: aludj rá egyet. De ne csupán aludj, hanem „beszéljetek szívetekkel a ti ágyasházatokban”. Nagyon sokszor megtapasztaltam ezt az ígét. Ha valaki úgy felbosszantott, hogy már a megtorláson gondolkodtam, de kivártam az éjszakát, abban a pillanatban, amikor elkezdtem beszélgetni a szívemmel, megszűnt a haragom. Másnap még arra is megvolt bennem a készség, hogy én menjek bocsánatot kérni. Próbálj meg beszélni a szíveddel az éjszaka csendjében, és meglátod, hogy az ellened vétkezőknek a bűne parányivá törpül. Beszélj a szíveddel az Úr jelenlétében és a haragnak nem lesz folytatása, nem fogsz vetkezni. Kevesebb lesz életedben a pereskedés. Megtörtént már, hogy kemény, haragos levelet írtam valakinek, és eltettem, hogy majd holnap elküldöm. A levél végül soha nem érkezett meg, mert másnapra lecsillapodott a haragom.

Az ószövetségi engesztelő áldozat minden esetben csak véres áldozat lehetett. Ugyanez vonatkozik az újszövetségi megigazulási áldozatra is. Hálaáldozat gyanánt Isten elfogadja az időnket, erőnket, pénzünket, anyagi javainkat, de a megigazulás csak véres áldozat által lehetséges. Ha meg akarsz igazulni Isten előtt, ennek csak egy módja van, még pedig az, ami az ószövetségben volt. Rá kell tenned kezedet a véres áldozat fejére, megvallva ezzel, hogy az áldozat helyetted öletett meg, és került az oltárra.

Gyere a Golgotára, öleld át a keresztet, fogadd el, hogy Jézus éretted hullatta a véré a fán, mert a kereszten neked kellett volna meghalnod. Járulj az oltárhoz, amelyről nem ehetnek a sátorban szolgálók. Jöjj ki a táboron kívül, ahol Jézus szenvedett és valld meg, hogy neked kellett volna alászállanod a poklokra, elszakítva az atyai szívtől. Helyetted, miattad történt a borzalmas halál. Érintsd meg Őt a kezeiddel, és higgyed, hogy megigazít és megtart téged is Istennek méltó haragjával szemben. Bízzál benne akkor is, ha kacag rajtad a világ, és gúnyosan kérdezi: „Hol van hát a te megtartó, megváltó Istened? Hol van az Úr, akiben bízál?” Jézusnak is ezt kiáltották: „Szabadítsd meg magadat; ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről!” Ő azonban a szidalmak ellenére is véghezvitte áldozatát. Tarts ki hát mellette!

A hívő lélek legnagyobb öröme, ha az Úr arcának a világosságában járhat. A világ ezer örömet ígér, csillogtatva őket a szemek előtt, de mire megragadnánk őket, tovalibbennek. A világ fiai mégsem keresik az igazi, maradandó öröm forrását, hanem ezek a lidércek csábítják őket. A zsoltáríró azonban jobban örül annak, hogy Isten világosságában járhat, mint a sok búzának és bornak. Bizony nagy kísértés a testi jólét és mérhetetlen mélységeket rejt a mámor. Aki nem ismeri az igazi örömet, annak búza és bor nélkül reménytelen, sivár az élete. Aki azonban megismerte az Úr orcájának világosságát, az inkább választja a szűkölködést és szembenéz a legreménytelenebb valósággal is, mintsem hogy elveszítse Őt. Isten gyermekeinek a szíve csak akkor keseredik meg, ha nem látják ragyogni az Úrnak napját. A szükség, a földi reménytelenség nem tudja ajkukon megszüntetni a mosolyt, és szívükben a hálát. Ha ezer ellentmondás veszi is őket körül, így szólnak: „Uram, csak a te orcádat lássam, nem bánom, ha minden más homályba vész is körülöttem! Csak a te karod öleljen, nem számít, ha mindenki más eltaszít is magától!”

A gyalázat és a nyomorúság megzavarja az éjszakai nyugalmat. A zsoltáríró a nyomorúságban és a gyalázatban is békességben feküdt le és „legott elaludt”. Az okát is tudjuk ennek a nyugalomnak: az Úrban volt neki bátorságos nyugovása. Vádolhatták a bűnei, nem nyugtalanzkodott e vádak miatt, mert igazsága az Úrban volt. Olyan igazság ez, amely megáll Isten előtt. Nem nyugtalanította a jövő gondja: elég volt neki az Úr orcájának gyönyörűsége. Az ellenség előtt is bátorsága volt az Úrban. Nem hánykolódott az ágyán nyugtalanul. Emlékezz csak vissza a békétlen szívvel

átvirrasztott éjszakáidra. Emlékezz, hogy emésztett a gond, hogy gyötörtek a gondolataid, hogy kínozott a bosszú, hogy szorongatott a félelem. Hogy irigyelted azokat, akik körülötted nyugodtan aludtak, mert az Úr adott nekik „bátorságos lakozást”. Mert bármi jött is az életükben, nagy bizonyossággal tudják, hogy ők az Isten kedveltjei. És tudták, hogy az Úr ígérete megáll.

Hányódó, vergődő drága testvér! Kedveltjévé választott az Isten! Képtelenség volna, hogy a kedveltjének bármi rosszat is akarjon. Miért hagyod elrontani a nappalaidat, miért nyugtalankodsz éjszaka? Kedveltjét ugyan az Úr különleges nevelésben részesíti, de történjék bármi, zúgjon milliónyi vész, ne engedd el szívednek ezt a drága bizodalalmát!

*

Április 26

Kegyess bántás mód

„Megáld téged Istened az Úr mindenben, amit cselekszel”

(5Móz 15,18).

Izraelben a rabszolgákat bizonyos szolgálati idő eltelte után fel kellett szabadítani, és ha az elhagyta ura házát, bőségesen el kellett látni. Urának mindezt kész örömmel kellett megtennie, mert csak így nyert áldást az Úrtól. Ennek az igehelynek a szelleme és Krisztus törvénye is arra kötelez minket, hogy bánjunk jól beosztottainkkal. Gondoljunk arra, miképpen jár el velünk Urunk. Ez kötelezzen arra, hogy mi is jóakaratóan bánjunk másokkal. Aki a kegyelmes Isten gyermeke, legyen nagylelkű saját maga is. Hogyan várhatjuk üzleti ügyeinkben Mesterünktől az áldást, ha elnyomjuk azokat, akik nekünk szolgálnak?

Milyen nagy áldást helyez kilátásba ez az Ige a nagylelkű ember számára! Aki áldott minden cselekedetében, az igazán áldott! Az Úr ezt az áldást részben anyagi jólétben, részben lelki-szellemi áldásokban, részben pedig jótetszésének kinyilvánításában adja, és ez utóbbi a legjobb valamennyi között. Megéreztetni velünk, hogy milyen megkülönböztetetten gondja van ránk, és milyen különlegesen körülvesz szeretetével. Ez földi életünket az eljövendő élet örömteli előízévé teszi. Isten áldása több mint a vagyon. Úgy gazdagít meg, hogy abból nem következik szomorúság.

*

Sugárzó igék

...szelíden fogadjátok a belétek oltott igét, amely meg tudja menteni lelketeket. (Jak 1,21)

Mi szükséges ahhoz, hogy jó hatásfokkal tudjuk olvasni és hallgatni Isten igéjét, vagyis hogy eredményes, gyümölcsöző legyen az életünk?

6. Szükséges hozzá egészséges passzivitás, „...szelíden fogadjátok a belétek oltott igét...” A templom Isten műhelye, ahol ő formál minket. A templom nem színház, hanem műtő, ahol teljes bizalommal kiszolgáltatom magamat Istennek - gyógyulásom érdekében.

7. Szükséges egészséges aktivitás. „Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói!” Akkor lesz igazán az enyém, ha kipróbálom, elkezdem cselekedni, ahhoz igazítom az életemet. Jézus nem elméleteket hozott, hanem megtanít élni. Ezt csak a gyakorlatban lehet megvalósítani.

8. Mindennek sajátos következménye egy bizonyos lelki radioaktivitás. Ez azt jelenti, hogy Isten igéje munkálkodik bennem, átalakít, meg látszik rajtam, sőt sugárzó emberré tesz. Szavak nélkül is prédikálni kezd az ilyen ember élete. A beszédünk, tetteink, egész lényünk Istenre mutat. Néha ki lehet mutatni egy-egy ige munkáját egy engedelmes hívő életében, így valósul meg az, hogy az igével élő hívő egész élete istentiszteletté válik.

Romboljunk le minden ellenállást, ami esetleg bennünk van Isten igéjével szemben, hogy készséggel fogadjuk be azt! Szabaduljunk meg minden lustaságtól, ami az azonnali engedelmességet akadályozná bennünk! Aztán dicsőítsük Istent, ha igéjével folyvást tisztogat, gazdagít, és krisztusi jellemmé formál bennünket! S ne legyünk restek továbbmondani se azt, ami rajtunk segített!

*

A kegyelem Pál apostol életében (I.)

Saul, Saul, miért üldözöl engem ?

Cselekedetek 9,4

Saul nem a maga jószántából tért meg, hanem az Úr Jézus akaratából. A megtérés lényege mindig az, hogy az Úr ránk talál. Akár hirtelen, egy szempillantás alatt, vagy akár fokozatosan történik a megtérés, alapjában véve az mindig az Úr műve.

Az Úr Jézus nevéen szólítja üldözőjét: Saul, Saul! A név megisméltésében Jézusnak az a sürgető kívánsága és vágya jut kifejezésre, hogy kiragadja őt a kárhozatos mélységből. „Miért üldözöl engem?” Ezzel a kérdéssel gondolkodásra akarja őt készíteni: én, Jézus, és az enyéim, mivel adtunk okot neked az üldözésre? Mondd meg nekem, mivel bántottalak meg téged? A fájdalmas szeretetnek ez a kérdése sokkal mélyebben hatolt Saul szívébe, mintha az Úr éles szavakkal ítélte volna el üldözőjét.

Saul Jézus tanítványait üldözte, de tulajdonképpen Jézust gyűlölte. Bűnünk mélyén rendszerint ez a Jézus iránti ellenségeskedés van elrejtve. Amikor valaki ellenszenvvel viseltetik komoly keresztyének iránt, az nem más, mint a Krisztus iránti gyűlölete. Jó ezt az alaphűnt felismernünk és nem szabad elakadnunk az egyes bűnöknel. „Miért üldözöl engem?” Ezekből a szavakból a szeretet aggodalma csendül ki: mit csinálsz te szerencsétlen, hiszen a leghatalmasabbat üldözöd, Jézust! Állj meg, különben veszedbe rohansz!

A hirtelen vakító mennyei fény testileg vetette Sault a földre, Jézusnak a kérdése azonban őt bensőleg zúzta szét. Az a názáreti Jézus, amely névnek még a kiirtása is életcélja volt, valóban a Messiás, aki isteni dicsőséggel bírt. Így bizony ő mindedig téves utat járt és céltévesztett életet élt. A feltámadt Megváltó mély tövist helyezett el Saul szívébe. Most már csak az a kérdés, ellenáll-e annak? Az Úr még figyelmeztetően azt teszi hozzá: „Nehéz neked” - azaz súlyos, meggondolandó és veszélyes „ez ellen rugódoznod”.

Isten hívása a megtérésre mindig hatalmas erejű, de nem erőszakoskodó. Szeretné rabul ejteni az embert, de csak úgy, ha az szívből kész megadni magát. Ellene is állhat, de annak rossz vége lesz. Azok az emberek, akik gyakran hallják Isten Igéjét és mégsem engednek, igen meg tudnak keményedni, végül soha nem térnek meg. - Ragadjuk meg ezért azokat az alkalmakat, amikor Isten kegyelme és mentő szeretete keres minket.

A Szentlélek istenfiúságunk tudatára vezérel minket

„A Lélek bizonyóságot tesz... hogy Isten gyermekei vagyunk. " (Róm 8,16)

A Szentlélek megtanít minket arra, hogy a minket szerető mennyei Atyának vagyunk a gyermekei. Már az Ótestamentum is erősen lelkünkre köti: „Én, az Úr vagyok a te Istened... ne legyenek néked idegen isteneid én előttem" (2Móz 20,2-3). Már ez is istenfiúságra neveli lelkünket. Még erőteljesebben hangsúlyozza ezt az Újtestamentum: „a Lélek bizonyóságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg" (Rom 8,16-17). Közel kétezer esztendeje hangzott el a Szentlélek ihleté-sere Péter apostol első prédikációja Jeruzsálemben. Kétezer év múlva sem lehet más igehirdetésünk tárgya: térjünk vissza mennyei Atyánkhoz, hogy idelenn bővülködő, odafönn pedig örök életünk legyen!

Jóságos mennyei Atyám, hogy köszönjem meg Néked méltóképpen, hogy engem, gyarló gyermeked fiaid és örököeid méltóságára emeltél? Dicsőséged szolgálatát szent élettél kívánom megköszönni, hogy Szentlelked és Igéd figyelmeztet erre a nagy kiváltságomra. Adja irgalmad, hogy életem sohase hazudtolja meg ezt! Hallgass meg Egyszülöttedért. Ámen.

„Szenteld meg szívünket, Világosítsd elménket, Hogy
érthessük Igédet, Mi édes Mesterünket."
(Énekeskönyv 368. é. 2. v.)

*

dr. Szűcs Ferenc, Nehézy Károly élete és munkássága (részletek)

Az árvaházak gazdaságai

A két világháború közötti időben mind a magyar falusi családok többségének, mind a szeretetintézmények ellátásának az alapját a közvetlen mezőgazdasági termelés képezte, így volt ez a felvidéki árvaházak esetében is.

Az első, szerény földvásárlásra Kiskoszmályon került sor 1935-ben. A viszonylag drágán vásárolt két hold föld természetesen komoly gazdálkodásra nem biztosított lehetőséget, csak a legfontosabb napi zöldség szükségletet lehetett megtermelni

rajta és a néhány gyümölcsfa termése járult hozzá a napi fogyasztáson túl a téli befőzéshez. Mégis, ez volt a kezdete annak a komolyabb és hatékonyabb gazdaságnak, amely azután Garammikolára költözött, ahol a Salga Jenő tanító által rendelkezésre bocsátott 22 hold egyházi javadalmi föld mellé még 9 hold földet sikerült megvenni gazdasági épületekkel együtt. 1937 őszén indult meg itt a gazdálkodás. A földalapra a Barsi Egyházmegye gyülekezetei buzgón adakoztak, de igazán megható annak a szolgálólánynak a története is, aki 4000 koronás betétkönyvét ajánlotta fel a földvétel céljára. A telep vezetője Nagy András lett Marcelházáról, aki otthoni gazdasági feladva családjával és mezőgazdasági eszközeivel együtt költözött Mikolára. Aki tud valamit is a magyar falusi ember akkori földszeretetről, az megérti, hogy ilyen áldozatra csak a Lélek és a hit komolysága készíthetett bárkit is. Nehézy Károly segítőként Szabó Sándor marcelházi fiatalembert rendelte mellé, aki később Nagy András veje lett. Ő komolyan készült a mánuszi külmiszióba is és az elképzelés az volt, hogy az ügyes fiatalember az akkori önellátó gazdaságban, - ahol a bognár és a kovácsmesterséghez is érteni kellett, - hatékonyan készülhet fel majdani szolgálatára. A munkások közé egy nagyobb fiú is kikerült az árvaházból, akit azért járattak a mikolai iskolába, mert nagyon szeretett volna később gazdasági szakmunkás lenni. A mikolai gazdaság 1942-ben megszűnt, feladatait az aradpusztai vette át.

A mikolai tanító lakás természetesen már korábban is szolgálta az árvaházat. 1932-ben kertjébe került az árvaház 8 családból álló, ajándékba kapott méhese is, amelyet maga a tanító úr gondozott és szállította rendre az édes ajándékot Kiskoszmályra. A földalap betétkönyvében gyarapodó adományok még a kezdetekkor többeknek igen merész tervek és álmok megszületésére is reményt adtak. A Hajnal c.újság már 1934-ben egy 100 holdas gazdaság elképzeléséről számol be. Ha ez így nem is vált valóra, a kisebb gazdaságok legalább folyamatosan hozzájárultak az árvaházak ellátásához.

A Felvidék visszacsatolása után egy kedvező, részletfizetést biztosító földvásárlásra kerülhetett sor a Kisújfaluhoz tartozó Aradpusztán. Ennek a története maga is a sajátos felvidéki sorsot tükrözi. 1926-ban itt jött létre az Ullmann Adolf bélai, az esztergomi érsekség bajcsi, valamint az Agricola Rt. bátorkeszi birtokaiból kivágott kolónia, ahol 22 szlovák, 2 cseh és 2 morva család kapott házat és földet. Hivatalosan ezeknek a kolóniáknak a létesítése a csehszlovák kormány földbirtok rendezési politikájaként szerepelt, ám mindenki tudta, hogy ez sokkal inkább az egységes magyar nyelvű etnikum megbontását szolgálta. Ez a történelmi háttér magyarázza, hogy később a magyar állam igyekezett ezeket felszámolni. Sajnos, a háború után az egyik vádpont Nehézy Károlyék és a kiskoszmályi mozgalom ellen éppen ez volt, noha személy szerint

nem volt részük semmilyen atrocitásban és csupán egy szabályszerűen meghirdetett adásvételi akcióban vettek részt.

A 25 hold földön és a kb. egy holdnyi területen fekvő lakó és gazdasági épületekben egy jól működő gazdaság indult meg. El is nevezték „Timótheus gazdaságnak”, annak az elgondolásnak nyomán, hogy ez a gazdaság a komáromi Timótheus árvaház ellátását segíti, míg a mikolai a kiskoszmályi és a lévai árvaházakat fogja támogatni. (Ez a terv azonban a mikolai gazdaság megszűnése miatt mindössze három évet élt.) Az egyik kitűzött cél az volt, hogy itt mintagazdaság működjék majd. Az ilyen jellegű beruházások természetesen sok induló költséggel is jártak. Az egyszerű aratógép pl. abban az időben ritkaság számba ment a kisközségekben, ezért az ilyen próbálkozások megítélése meg is osztotta az árvaház támogatóinak táborát. Az itt dolgozók azonban ugyanolyan hittel, áldozatkészséggel szolgáltak, mint a többi intézményben.

Számomra személyes emlékként is kiemelkedik a munkatársak közül Tóth Zsigmond személye, aki gyermekkoromban már Órszentmiklóson volt rám bölcs, atyai barátként lelki hatással. Az árvaságban és sanyarú gyermekkorban felnőtt fiatalember, - mint sokszor elmondta nekünk - teljesen szembefordult Istennel és az egyházzal. (Gyula fia gyermekkori jó barátom volt, így sokszor hallhattam személyes bizonyágtételét.) Nehézy Károly szolgálata nyomán Isten azonban mind az ő, mind felesége életét megváltoztatta. Tóth Kálmánné visszaemlékezése pontosan leírja Zsiga bácsi megtérésének történetét. Az egyik vasárnap egy un. sárból vert-falú házat kezdtek építeni, amikor a templomba arra menők közül valaki a 127. zsoltárt idézte neki: „Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői.” Másnap a ház csakugyan összedőlt, építője pedig súlyosan megbetegedett. Bár ez komoly figyelmeztetés volt, ő még mindig keményen ellenállt. Egy még megrázóbb élménynek kellett következnie. A Vág-Dunán komppal akart átkelni, de mivel nem volt ott a mester, a drótkötél vontatású komppal maga indult neki a folyónak. A komp azonban kicsúszott alóla úgy, hogy csak a drótkötélen tudott megkapaszkodni. Mivel úszni nem tudott, imádkozni nem szokott, kétségbeesésében így kiáltozott: „Isten, a Timótheusok Istene, ha vagy, szabadíts ki innen.” A kiáltózásra a kompos még időben meg tudta menteni. Ez vitán kereste fel Nehézy Károlyt, majd rövidesen arra az elhatározásra jutott, hogy házat, vagyonát eladja és családjával együtt az ébredés és az árvaház szolgálatába áll. Így lett a család az itteni gazdaság munkása, mindaddig míg menekülniük nem kellett a hontalanság éveiben. Isten gondviselő hatalmát ezután is csodák sorozata között élték meg. Mindig megrendülve hallottam megrázó történetét egyik fiáról, aki a befagyott Dunán

egylovas kocsival próbálta átmenteni Magyarországra a család kis holmiját. A parttól néhány méterre azonban beszakadt a jég. Mindenük odaveszett, de emberéletben nem esett kár. Katymárra kerültek, majd az ötvenes években onnan költöztek Őrszentmiklóásra. Így lett a család egy része újra Nehézy Károly gyülekezetének tagja.

Az ő megindító bizonyágtételét lehetett egyébként olvasni a Kiskoszmály c. lap egyik számában Balla Mariska néni váratlan, ám mégis csodálatos hazameneteléről, amelynek szemtanúja volt. Az 52 éves asszony volt a gazdaság konyhájának és háztartásának vezetője, aki 1942 márc. 25-én agyvérzés következtében úgy ment el szinte egyik pillanatról a másikra, hogy napi csendesórájának aranymondását még elmondta a közösségben: „Uram Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet”(ApCsel. 7,59). „Bárcsak én is úgy tudnék élni és így tudnék meghalni” - fejezte be megemlékezését akkor Zsiga bácsi.

A gazdaságokat azóta sokan, sokféleképpen ítélték meg. Volt olyan szigorú vélemény is, amely a gazdasági biztonságra törekvést letérésnek tartotta arról a kezdeti útról, amely mindent hitből várt Istentől. Azután közben adódtak a családok és az árvák együttéléséből is súrlódások. Utólag mégiscsak úgy látom ezt a történetet, hogy a hit útja volt ez is, még ha nem volt is mentes az emberi gyarlóságoktól sem. Ahol olyan események tették kézzelfoghatóvá Isten jelenlétét, mint a fentebbi történet, ott nem lehet kétséges, hogy ezek a gazdaságok is Isten házáként, Bét-Él-ként működtek. Az Ő gondviselésének nem mond ellent a munka és józan gazdasági számítás, sőt éppen a szorgalmas munka és a másokról való gondoskodás lehet eszköze az isteni gondviselésnek.

Leginkább azonban mégis maguknak az árváknak visszaemlékezése igazolja, hogy a gazdasági életében való részvételük és a nyarankénti munka fontos része volt nevelődésüknek is. Ezek a telepe

k nem csupán a nehéz gazdasági munkát jelentették számukra, hanem a szabadságot és a nyaralás szép élményeit is biztosították.

*

Április 27

Isten véghezviszi művét

„Az Úr javamra dönti el ügyemet" (Zsolt 138,8).

Isten, aki elkezdte, el is végzi a munkát, amelyet lelkemben elindított. Az Úr törődik minden velem kapcsolatos dologgal. Figyeli, ami bennem jó, de nem tökéletes, megtartja és tökéletessé teszi azt. Milyen vigasztaló ez, mert magamtól nem tudnám tökéletességre vinni a kegyelem művét. Efelől egészen bizonyos vagyok, hiszen mindennap vetkezem, és idáig is csak az Úr segítségével tudtam fejlődni. Ha az Úr elhagyna, minden korábbi tapasztalatom semmivé lenne és elvesznék. De az Úr ezután is megáld. Tökéletesíti hitemet, szeretetemet, jellememet, életművemet. Mindezt azért, mert Ő elkezdte a munkát bennem. Isten adta belém a tökéletesség utáni vágyat. Ő segítette bizonyos mértékig már el is érni azt. Ő soha nem hagy semmit félbe, ez teljesen idegen lenne dicsőséges lényétől. Tudja, hogyan vigye véghez kegyelmes szándékát, és noha saját bűnös természetem szövetkezik a világgal és az ördöggel, hogy munkáját hátráltassa, én mégsem kételkedem ígérete beteljesülésében. Be fogja végezni munkáját bennem, és mindörökké dicsérhetem majd Őt.

Uram, add, hogy dicsőséges munkád ma is egy kicsit előbbre haladhasson bennem.

*

Egy vállalkozó megtérése

...az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond.

(ApCsel 16,14)

Ezt az asszonyt Lídiának hívták, a mai Törökország területén levő Thiatíraban született, de Filippiben lakott. Ott volt kelmefestőműhelye és üzlete is. A bíborcsigából nyert festékekkel megfestették a gyapjút, s az abból készült kelmének magas ára volt.

Eredetileg pogány volt, de kereste a láthatatlan Istent, és szombatokként együtt imádkozott az ott lakó zsidó asszonyokkal. Amikor pedig Kr. u. 49-ben Pál apostol Filippibe is eljutott, Lídia figyelmesen hallgatta a Jézusról szóló igehirdetést. Eközben „az Úr megnyitotta a szívét". Jézus melletti döntését megpecsételte azzal, hogy megkeresztelkedett, házat pedig felajánlotta a keresztény misszió részére, így lett Lídia filippi háza az első keresztény gyülekezeti ház Európa földjén.

Nem kis döntés volt ez, mert a pogány városban gyanakodva nézték a láthatatlan Istent imádó zsidókat is, és ezt az új vallást is, amely a király Krisztust tisztelte. Lídia azonban vállalta az esetleges következményeket. Mindez a figyelmes igehallgatás közben dőlt el. Isten így tud nekünk világosságot adni, új utakra vezetni, lelki gazdagsággal megajándékozni, amelyet mi továbbadhatunk másoknak.

Akinek az Úr megnyitja a szívét, annak megnyílik a szeme, s meglátja, kinek mivel segíthet. Megnyílik a szája, s mer Jézusról bizonyosságot tenni. Megnyílik az ökolbe szorított keze, s tud vele simogatni és imádkozni, akár még az ellenségeiért is. Megnyílik az egész ember, mert megnyílt előtte a menny, amit Jézus Krisztus nyitott meg minden benne hívő előtt. Boldog, aki belép az ajtaján!

*

A kegyelem Pál apostol életében (II.)

És (Saul) három napig nem látott, nem evett és nem ivott.

Cselekedetek 9, .

A dühös üldöző ott feküdt Jézus lábainál. Az, aki másokat rész kétesben tartott, most maga is reszketett. De még mindig nem volt bensőleg összetörve; az azonban már eldőlt benne, hogy az ellenállást feladja. Jézust Urának nevezi. „Mit tegyek, Uram?” Engedelmeskedni akar Jézusnak. - A megtérés nem csupán érzelmi dolog hanem saját akaratumk kiszolgáltatása. Az érzelmek változnak, a; akarat azonban állandó és állhatatos. Saul megvakult, és vezetésre szorult. Azt az erős férfit, aki valósággal vágóhídra hurcolta a keresztyéneket, most, mint valami gyenge gyermeket kézen fogva kellett vezetni. Damaszkuszba legyőzöttként érkezett. Három napig sötétség vette körül. A külső vakság szívének sötétségét is tudatosította benne. Teljes elhagyottság szakadt rá. De éppen ez által megy végbe benne az az imádságos tusakodás, amely végül is győzelemre vezet. Három napon át nem evett és nem is ivott.

Ezekben a napokban micsoda harc tombolhatott Saul lelkében! Legsúlyosabban ez a gondolat nehezdedhetett rá: mit mondanál' majd népem vezetői, ha most én is Jézus tanítványa leszek? - Hiszen ő volt a kedvencük és büszkeségük. Micsoda megszégyenüléssel jár most annak bevallása: mindeddig utat tévesztett ember voltam. Egész addigi életét el kellett ítélnie s mindazt, ami benne érték volt, el kellett dobnia. A régi Saulnak meg kellett

halnia. Ez volt a harc lényege. De ezt a harcot imádságban harcolta meg. Az ember csak térdein jut el az igazi megtérésre. Mindaddig az imádság csak valami megszokott, szertartásos kegyes dolog volt a számára, most azonban az az Istennel való tusakodássá vált.

Az Úr Jézus jól látta ennek a léleknek a küzdelmét, ezért elküldte hozzá a maga eszközét, Anániást, egy egyszerű tanítvány személyében. Anániás így szólt Saulhoz: „Testvérem, láss újból!” - Ekkor nyerte vissza szeme világát, a szó mélyebb értelmében is. Attól kezdve Jézust látta maga előtt. - „Most tehát miért késlekedsz?” - hangzott tovább (Csel 22,16). „Keresztelkedj meg, mosd le bűneidet!” És Pál nem tétovázott. Megtérése teljes volt. Többé nem pillantott vissza. Milyen sokan elakadnak különféle fontolgatásaik miatt! - A radikális megtérés a keresztyén élet alapja. Csak az nem inog meg, s az jut célba, aki kezdettől fogva komolyan veszi azt.

*

Jézust csak a Szentlélek által mondhatjuk Krisztusnak

„Senki sem mondhatja Úrnak Jézust, hanem csak a Szent Lélek által. ” (IKor 12,3)

Isten Szentlelke teszi előttünk világossá, hogy Jézus Isten Egyszülött Fia, tehát Úr, a megígért Szabadító, Krisztus. Ő ad erőt is nekünk ahhoz, hogy ezt a nagy igazságot magunkévá tegyük. János azt mondja erről: „Valamely lélek Jézust testben megjelent Krisztusnak vallja, az Istentől van” (Un 4,2). Jézussal kapcsolatban az írás azt tanítja, hogy „ egy a közbenjáró Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (ITim 2,5). Őt az „Újszövetség Közbenjárójának” is nevezzük (Zsid 9,15). Vigyáznunk kell, hogy az egy „Közbenjáróról” szóló tanítást el ne homályosítsák azok a Szentírással ellenkező tanítások, mintha Krisztuson kívül más közbenjárók is lehetnének, avagy Isten Szentlelkén kívül más is elvezethetne minket Krisztus igaz ismeretére.

Uram, boldogan vallom, hogy Krisztus az egyetlen Közbenjáró Isten és emberek közt. Vallom, hogy Szentlelkeden kívül senki más nem ismertetheti meg igazán Krisztust bárkivel. Ne engedd, hogy más, hozzánk hasonló teremtmény oda kerüljön Közéd és az emberek közé. Azok is csak akkor szentek, ha velünk együtt bűnösöknek és megváltásra szorulóknak vallják magukat. Taníts meg erre mindnyájunkat! Ámen.

„Te, szentségnek új világa, Igédnek vezérlj útjára, Taníts téged megismernünk, Istent atyánknak neveznünk. Őrizz

hamis tudománytól, Hogy mi ne tanuljunk mástól, És ne
légyen több más senki, Hanem Krisztus, kiben kell bízni!
Alleluja, Alleluja!" (Énekeskönyv 370. é. 2. v.)

*

Uram, vezess!

5. zsoltár

Az ötödik zsoltár azzal kezdődik, hogy írója Istenhez kiált, segítségül hívja Őt. Elmondható, hogy a Zsoltárok könyve nem más, mint a hívő embereknek az Úrral való beszélgetéseik. Természetes, hogy akik Istennel igazi közösségben vannak, mind örömeikben, mind bánatukban Vele társalognak. A világ fiai egymásnak mondják el bajukat és örömeiket, szükségükben emberekhez futnak, őket hívják segítségül. Isten gyermekei azonban, minden körülmények között, hozzá kiáltanak. E zsoltár írója jó reggel készül Isten elé. Legyen ez a zsoltárnak egyik tanítása a mi számunkra is. Isten hívő gyermeke a nap első óráit használja fel arra, hogy az Úrhoz jöjjön. Egy sereg keresztyénnek abban van fogatkozása, hogy ezt elmulasztja, és így nem az Úrtól nyert élmények az elsők. Ha előbb kimérgelődted magad a jószágon, összevesztél a tejes asszonnyal, dühösen földhöz vágtd a gyújtófát, mert nem akart meg gyulladni, lelkedet már a nap első órájában olyan hatások érték, amelyek az egész napodra rányomják a bélyeget, és kevésbé leszel fogékony az Isten Igéje iránt.

Nem mindegy, hogyan készülsz Isten elé. A zsoltáríró kiáltott és sóhajtott, tehát őszinte vágy volt a szívében Isten után. Sokan mondják, hogy hiába imádkoznak, hiába olvassák a Bibliát, nem kapnak választ a kérdéseikre, mert nem értenek belőle semmit. Valóban vannak az ember életében olyan időszakok, mikor Isten elzárja felette az eget, és olyanná teszi, mint az ércműködő. Ilyenkor minden imádságunk válasz nélkül marad, és az Ige semmit nem mond. De ez nem lehet természetes és maradandó állapot, és a hívő lélek nem is nyugodhat ebbe bele. Ha az, akit igazán szeretek, nem szól hozzám, nem nyugodhatok bele, mert sóvárgás támad a szívemben iránta. Ha igazán szereted Istent, te sem nyugodhatsz bele abba, hogy nem szól hozzád. Nem vagy-e felületes az olvasásban? Lehet, hogy előveszed a Bibliádat, olvasol belőle, de ha nem szólal meg azonnal az Ige, becsukod, és abbahagyod az olvasást, mert nincsen benned igazi vágyakozás. Úgy olvassuk, hogy Dávid kiáltott. Nem valószínű, hogy a belső szobájában

elkezdett kiáltozni Baál papjaihoz hasonlóan. Bizonyára sóvárgó lelkének hangtalan kiáltozása volt ez. Te kiáltasz-e így Istenhez? Dávid maga előtt látta a veszedelmekkel terhes napot, és nem mert nekivágni Isten nélkül. Amiként Mózes is az Úr elé állt, ezt mondva: „Ha a te orczád nem jár velünk, ne vígy ki minket innen.” „Nélküled nem teszünk egy lépést sem!” Te hogy vágsz neki a napjaidnak? Belenyugszol-e abba, ha nem megy veled az Úr? Vagy pedig te is azt mondd, hogy nélküle egy lépést sem teszel? A zsoltáríró azonban nemcsak arra vágyódott, hogy Isten vele menjen, hanem engedelmeskedni is kívánt Isten akaratának. Fülei nyitva voltak az Úr szavának a meghallására: „Készülök Hozzád és vigyázok” - olvassuk a negyedik versben. Hányszor nyitjuk mi egészen másra a fülünket? Szemünk nyitva van az Ige olvasására, lelkünkben is ott van a vágy, de a napi munka zaja végül erősebbnek bizonyul. Már kora reggel rátelepednek lelkünkre a gondok. Nincs igazi csendességünk, nem halljuk Isten szavát. Jó lenne, ha egyszer meghallgatnád a saját imádságodat. Hányszor megtörténik, hogy „csendes óráinkban” elmondott imádságainkra egy negyedóra múlva már nem is emlékszünk! Készülünk az Úrhoz, kiáltozunk, könyörgünk előtte, de ahogy kilépünk szobánk ajtaján, máris orra bukunk? Egyszer vonaton utazva olvastam a Bibliát, aztán vitám támadt a kalauzzal. A Biblia még a kezemben volt, szemeim előtt még ott voltak az elolvasott igék, de szidtam a kalauzt, mint a bokrot. Veszekedésünknek az lett a vége, hogy bocsánatot kért tőlem ő, aki talán még nem is hallott a Szentírásról. Egy pofon sem esett volna olyan rosszul.

Készültem ugyan az Úr elé, de nem vigyáztam. Vigyázz, jó reggel készülj az Úr elé! Véd a szívedbe, amit mond, és ne felejtse el, amit te mondasz, hogy amikor belső szobád csendességéből kilépsz, orra ne bukj a legelső küszöbön! Úgy, mint aki nem ismeri az Ő szándékát és akaratát.

Isten előtt nem állhat meg a gonosz. Ne higgye senki, hogy gonosz szívvel keresztyén életet élhet, anélkül, hogy a dolgait az Istennel rendbe hozná. Isten útjain nem járhatnak a gonoszok, mert elesnek raja. Hazugok és kevélyek nem állhatnak meg előtte. Erről tesz bizonyosságot a zsoltáríró is: „Nem állhatnak meg szemeid előtt a kevélyek, gyűlölsz te minden bűnt cselekedőt. Elveszted, akik hazugságot szólnak; a vérszopó és álnok embert utálja az Úr.” A zsoltáríró itt a hazugokról és a kevélyekről 6-7. vers szól. Aki nem őszinte szívvel járul Isten elé, nem állhat meg előtte. Ha imádságaid nem őszinték, hogyan jutnának el az Úrhoz? Hallottam már hívő emberek ajkáról is hazug imádságot. Lehet hazudni imádság közben is. Azt mondd az Úrnak, hogy nem tudod, miért nincs a szívedben igazi békesség, pedig nagyon jól tudod, miként vesztetted el a békességet, és miért van a lelkedben zűrzavar. Gondold

csak végig, hányszor hazudsz Isten előtt! Azt mondod: „Uram, én hiszek Benned!”, de vizsgálj csak meg szívedet, mennyi kételkedés van benne, így szólsz: „Uram, én szeretlek Téged!”, de nem vagy kész, amikor valamit tenned is kellene érte.

Hányszor mondod Istennek, hogy méltatlan, bűnös ember vagy, de ha valaki „méltatlanul” vádol, vagy „ártatlanul” bántalmaz, halálra sértődés. Te magad sem hiszed, amit mondasz, és csodálkozol, ha nem jön a válasz, ha nincs meghallgatás. Hányszor hazudunk a Miatyánknak ezekkel a soraival is: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!” Vagy azzal, hogy: „Legyen meg a Te akaratod”, vagy: „Szenteltessék meg a Te neved!” Hol van a bocsánat a szívünkben, és hol van a készséges meghajlás Isten akaratát előtt? A zsoltáríró nem állította, hogy szereti ellenségeit, hanem őszintén megvallotta, hogy gyűlöli őket. Nem volna-e őszintébb dolog, ha te is így szólnál: „Uram, ne úgy bocsáss meg, mint én, mert én nem tudok megbocsátani. Könyörülj meg rajtam és vedd el szívemből a gyűlölködést.”

Kevély minden ember, aki feltételezi magáról, hogy tud valamit hozni az Úr elé. Ilyenek vagyunk mindannyian. Bár Isten királyi asztala foszlós kaláccsal van megterítve, mi odatesszük mellé a magunk penészes kenyerét, és azt gondoljuk, hogy hoztunk valamit. Ahelyett, hogy megaláznánk magunkat Isten előtt a próbák idején, és elfogadnánk, hogy az Ő ítéletei igazak, sértett önérzettel kérdezzük, hogy miért sújt minket a Fennvaló keze. Pedig a próbák Isten kérdései hozzánk. Kérdésre kérdéssel csak az önmagát igazolni vágyó ember válaszol. Az alázatos ember így szól: „Uram, nem értem, de Te bölcs vagy, bizonyára jobban tudod, mint én.” Beteg vagy, és kérdezed, hogy miért? Csapás ért, és kevély módon felelősségre vonod Istent? „Alázzátok meg magatokat Istennek hatalmas keze alatt, mert Ő a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Isten kegyelme, hogy hallgathatod az Ő Igéjét. A zsoltáríró nem igazolja magát, hanem ezt mondja: „Én pedig a Te kegyelmed sokaságából házadba mehetek.” Ha Istenhez járulhatunk, az nem a mi igazságunk, jóságunk, becsületességünk, hanem az Ő kegyelme! Kegyelemből állhatok meg előtte, és hallgathatom az Ő Igéjét. Te, aki rendszeresen hallgatod az Igét, szoktál-e hálát adni érte? Magasztalod-e Istent érte? Vagy csak ítélkezés támadt benned az igehirdetővel és az Igét hallgató gyülekezettel szemben? Nem mindenkinek adatik meg ez a kegyelem, hogy hallgathassa az Igét. Hányan hallgatják az Igét, és a szemeik előtt mennek végbe Isten csodái, de ők hallván nem hallanak, és látván nem látnak. Isten kegyelme, hogy van még lehetőség hallgatni az Ő igéjét, és még nagyobb kegyelme, ha megnyitotta füleidet az Igének hallására. Kegyelem, hogy még nem hangzott el Isten ítélete e világban, hogy „aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is”. Milyen lélekkel hallgatod az Igét?

Ha áldást akarsz nyerni, csak alázatos lélekkel hallgathatod.

Nemcsak az imádsághoz kell alázat, hanem az Ige hallgatásához is. Amikor bibliaóra mégy, legyen benned alázat elfogadni az Igét, és azt is, aki szólja, úgy, mint aki Isten üzenetét mondja. Ne szállj vitába az Igével, ne akarj Istennel egyenrangú félként beszélni. Az igehirdető felelős Istennek azért, amit mond, de te ugyanúgy felelős vagy azért, amit hallasz. Az elvesző lelkeket Isten az őrállókon kéri számon, de a meg nem hallgatott figyelmeztetésért nem az őrálló, hanem a hallgató a felelős. El ne feledd, hogy az Ő igéje nem emberi beszéd, hanem igen komoly, szent dolog. Nem emberi indulatból támad a prófétai beszéd, hanem Isten Lelkének indításából. Ha belegondolok, hogy ezeket a sorokat démoni hatalmaktól szorongatott emberek is olvashatják, akik ezer bűnnel, millió kísértéssel küzdenek, és nem tudnám, hogy az Úr mellettem áll, akkor nem volna bátorságom a szólásra. De mivel tudom, hogy nem a magam nevében szólok, hogy tudományom nem az enyém, hanem azé, aki küldött engem, így bátran merek szólni. Üdvösséget és megtartást kereső lélek, állj csak az Úr elé, ezt mondva: „Én nem perellek, és nem vádollok, igaz bírám!”

„Uram, vezess engem a Te igazságodban az én ellenségeim miatt!” - olvassuk a kilencedik versben. Mózes első könyvében pedig ezt olvassuk: „A bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágódása.”

Alighogy kilép az ember a szobájából, mellé szegődik a bűn, és már a nap első órájától kezdve gonoszak a gondolatai. Ezért készül a zsoltáríró jó reggel az Úrhoz: „Uram, vezess engem a leselkedő ellenség előtt!” Tanuld meg végre, hogy nem járhatod egyedül az utadat, mert elveszel, mielőtt még a végére érnél. Csapdák, török vannak kivette az úton: ha magadban mégy, pusztulás lesz a sorsod.

Nincs e világnak olyan bölcs utasa, aki el tudná kerülni a sötétség hatalmának hálóit. Vannak, akik elbizakodva mondják, hogy ők tudják a mértéket, és van annyi eszük, hogy idejében megálljanak. Könnyelmű, léha kacagással kelnek táncra az ördöggel, és egyszer csak örvénylő, feneketlen mélységben találják magukat. Magukban vágnak neki az útnak, csupa derű és vidámság az arcuk, és huncut mosollyal mondják, hogy őket ne féltse senki, de végül eljön az idő, amikor bambán bámulnak az üres semmibe. Meg akarsz érkezni? Tedd félre a magabiztosságodat, és alázattal szólj: „Uram, vezess engem!”

Vérszegény keresztyénség az, amelyik nem akar tudomást venni az ítéletről. Vannak keresztyének, akik úgy tartják, hogy a jóságos Isten végül mindenkinek megkegyelmez. Ha nem biztatna a tudat, hogy Jézus eljön egyszer ítélni eleveneket és holtakat, és a csúfolódók és istentelenek elveszik a jutalmukat, nem tudnék olyan bizalommal

tekinteni Rá. Keresztyénségemnek alappillére, hogy van egy igazságos és ítélő Isten az égben. Amikor sikerül szó nélkül lenyelnem egy-egy arcucsapást, vigasztal az Ige, hogy: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek.” Isten magának tartotta fenn az ítéletet és Isten gyermekei ezzel a tudattal állnak félre a világ útjából, ezzel a tudattal vállalják a gyalázatot. A győzelmes hithez hozzátartozik a tudat, hogy amikor a mi Urunk, Krisztus megjelenik, mi is vele együtt lehetünk a dicsőségben. Akik most csúfolódnak, kénytelenek lesznek térdet hajtani Krisztus menyasszonya előtt. Akik most gyalázatot terítenek ránk, kénytelenek lesznek babérral koszorúzni Krisztus híveinek a homlokát. Az újszövetségi hívő nem imádkozik úgy, mint Dávid: „Kárhoztasd őket, óh Isten”, mégis tudja, hogy Isten elhozza e világ romlását. Bizony, a sötétség hatalmával szemben vigasztal a tudat, hogy meglátom majd felszállni az ő kínlódásának a füstjét. Aki egy életen át kínozott engem, egyszer majd alávettetik a tűzzel és kénkövel égő tóba. Noha tudom, hogy nem kárhoztathatom, mégis sóvárogva várom ezt az időt. Noha mindent meg kell tennem azért, hogy megmeneküljenek a kárhozatban és nyomorúságban élők, ott van szívemben a vigasztalás, hogy majd „örülnek mindnyájan”, és „mindörökké vigadnak”, akik bíznak benne.

Az igaz embert pajzsként veszi körül Isten jósága. Igaz ember alatt a Jézus Krisztus vérében megigazult embert kell értenünk. Aki megbékélt Istennel, akinek nem törvényből, hanem hitből van az igazsága. Aki jó reggel készül az Úrhoz, sóvárogva keresi Őt, és válaszul ezt az Igét kapja: „Te Uram, megáldod az igazat, körülveszed a Te jó-voltoddal, mint egy pajzssal.” Isten hívő gyermeke ne is menjen tovább addig, amíg sóvárgó kérésére, hogy: „Uram, vezess engem!”, meg nem kapta ezt a drága mennyei vigasztalást.

De jól jegyezd meg, hogy ez az ígéret csak a Krisztus Jézusban megigazultaknak szól. A gonosz embernek a bizodalma olyan, mint a kimarjuk fog: belesajdul, mikor harapni akarna. Az igazhoz azonban nem férhet hozzá a gonosz. Ha őszintén kéred, hogy „Uram, vezess engem!”, akkor az Úr ezzel a bizonyossággal ajándékoz meg téged. Ha reggel bizonytalan ködök gomolyognak előtted, nem ismert mélységek felett kell átmenned, nem is sejtett veszedelmek várnak rád, ha ős ellenséged, az ördög, mint ordító oroszlán jár körül keresve az alkalmat, hogy elnyeljen, és szíved szorongattatik, húzódj szorosán Jézus mellé, mert pajzs és páncél körülötted az Ő jóvolta. Így félelem nélkül, a megérkezés bizonyosságával indulhatsz tovább. Ő ismeri az utat, és meg tud védeni téged minden veszéllyel szemben, hiszen Ő Istennek ama győztese.

*

Április 28

Kölcsönös érdek

„Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek” (2Kor 6,16).

Íme, a kölcsönös érdek. A kölcsönös összetartozás. Isten az Ő népe osztályrésze, a választott nép pedig az ő Istenének osztályrésze. A hívők fő gazdagsága Istenben van, Ő pedig drága kincsének tartja népét. A vigasztalás valóságos kincsesbányája ez minden hívő számára.

A kölcsönös összetartozás boldog állapot; kölcsönös figyelemben nyilvánul meg. Isten szüntelenül gondol népére, és népe is szüntelenül megemlékezik róla. Isten a mai napon is mindent a javamra cselekszik, mit tehetek hát én Őérte? Gondolataim irányuljanak feléje, hiszen ő is gondol rám! Bár így lenne ez valójában, és ne érném be azzal, hogy - ennek így kell lennie!

A kölcsönös összetartozás a közösségben is kifejezésre jut. Isten köztünk lakozik, mi pedig Őbenne élünk. Ő velünk jár, és mi Istennel. Milyen boldog közösség ez.

Bárcsak valóban úgy élnék, mint akinek az Úr az Istene: úgy bíznék benne, úgy szolgálnék neki, ahogyan az Őt megilleti! Bárcsak szellemben és valóságban tudnám szeretni és imádni őt, és tudnék engedelmeskedni neki! Szívemnek ez a legfőbb vágya! Ha ez megvalósul az életemben, akkor megtaláltam a mennyet.

Uram, segíts ebben! Segíts, hogy megismerjelek téged mint Istenemet, és Krisztus érdeméért Uramnak nevezhesselek!

*

Teljes bátorsággal

Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre, és add meg szolgálóidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék igédet... (ApCsel 4,29)

Ez az imádság akkor hangzott el, amikor üldözni kezdték a keresztényeket Jeruzsálemben. Nem védelmet kértek Istentől, végképp nem valami rosszat az ellenségre, hanem azt, hogy továbbra is teljes bátorsággal hirdessék az igét. Ebből lesz az ellenségnek is a legnagyobb haszna.

Ez a görög szó az eredeti szövegben nagyon gazdag jelentésű: egyenesen, nyíltan, egyértelműen elmondani valamit, ami a hallgatóknak fontos. Aki így beszél, az nem hallgat el semmit az információból, azt sem, amit esetleg nem szívesen hallgatnak, mert a hallgató érdeke, hogy mindenről értesüljön.

Ma nagy ködösítés folyik. Egyeseknek egyenesen tanítják, hogyan rejthetik el gondolataikat a szavaik mögé. Sok féligazság, kétértelmű beszéd, csúsztatás hangzik el. Az igehirdetés nem lehet soha ilyen, és a keresztény ember beszéde sem. Van, aki tudja, mit beszél, s van, aki beszél, amit tud. Nekünk az előbbieket közé kell tartoznunk.

Az Isten szeretetéről, a Jézus Krisztusban megvalósult váltságról szóló beszéd mindig világos, érthető, és a hallgatók érdekében hangzik. Pál apostol mindig Isten teljes akaratát hirdette, még ha megverték miatta, akkor is. Mert szerette azokat, akiknek mondta.

Bátorság azért kell ehhez, mert a világ egyre messzebb sodródik Isten igéjétől. Tehát az igehirdetés idegen az emberek számára. Aki valami hízelgőt mond, azt szívesebben hallgatják. Az emberek bármit könnyebben elhisznek, mint a Szentírás igaz és életmentő igazságait. A Krisztus által felkínált szabadítás leleplezi tehetetlenségünket, s ez sérti büszkeségünket. Bátorság, teljes meggyőződés és a hallgatók iránti nagy szeretet kell ahhoz, hogy mégis mondjuk és éljük Isten igéjét. Imádkozzunk mi is azért, amiért a jeruzsálemi keresztények annak idején!

*

Pál vallomása a bűnről és a kegyelemről (I.)

A bűnösök közül első vagyok én.

ITimóteus 1,15

Előzőleg Pál ott állt az 'igazak' között az első sorban. A törvény betű szerinti értelmében feddhetetlen volt. A farizeusokhoz, ehhez a törvényhű, szigorú zsidó felekezethez tartozott. Ugyan ki vádolhatta volna őt valami gonoszossággal? És most, íme, a bűnösök közül az első, így van ez, amikor világosság támad egy szívben. Pál is vak volt még Saul korában. Azt hitte, hogy ismeri Istent és Őt szolgálja, miközben üldözte az Isten Gyülekezetét. Úgy gondolta, hogy helyes úton van, pedig tévutat járt. A zsidóságért rajongó fanatikus buzgóság arra hajtotta, hogy üldözze a keresztényeket. Hitehagyottakat, eretnekeket

látott bennük, akiket irgalmatlanul ki kell irtani. Nagyon keményen bánt el velük. Elhurcolta őket házaikból, elszakította szeretteiktől, kínozza őket és némelyiket talán még hite megtagadására s sikerült rávennie. Másokat viszont, akik állhatatosak maradtak, kiszolgáltatott a halálnak. Mindent a saját erejéből akart elintézni. Fogalma sem volt arról, hogy lelki-szellemi dolgokban az Úr a cselekvés. Saul tehát megtérése előtt erőszakos, önző, szívtelen, ráadásul beképzelt volt. „Egyszerre mintha pikkelyek estek volna le a szeméről” - micsoda elvakult ember vő Ital! Hogy megbántottad Istent és ártatlan vért ontottál! Gonosztevévé és bűnössé vált, mindenki mást megelőzve. - A legtöbb ember nagyon könnyen túlteszi magát a bűnein. Keresztyéneknek tartják magukat, de semmi szerepét nincs bennük Isten és Jézus Krisztus iránt. Sokra tartják feddhetetlenségüket, s közben sok rejtett gonoszt és undokságot hordozlak magukban. Nem Isten tökéletes akaratának szent mércéjéhez gazodnak, hanem mások életével hasonlítják össze magukat, és így látják, hogy ők bizony nem rosszabbak, sőt jobbak, mint azok.

Ha valaki isteni világosságot nyer, akkor ismeri fel igazán lelkének teljes sötétségét. Megrendül és belátja, hogy mennyire a szörnyű önáltatás rabja volt. Előzőleg talán azt mondta, hogy valamennyien gyarlók vagyunk, de ekkor: „a bűnösök közül első vagyok én”. Amikor az ember Isten parancsainak, de különösen a szeretet nagy parancsának mércéje alá áll, tévedéseinek és mulasztásainak tömegével találja magát szemben. Felismeri, hogy egész életét megmérgezte a bűn. - Amikor valaki Istentől vezetett erre a felismerésre jut, már nyílóban van előtte a kegyelem kapuja.

*

A Szentlélek a Lélek szolgálivá tesz minket.

„A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít. ” (IKor 3,6)

Az Újszövetség lelkünkre köti, hogy nem a betűnek, hanem a Léleknek szolgálivá kell lennünk. Isten Szentlelke tesz minket erre alkalmasakká. Ő győz meg minket afelől, hogy „a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít” Ő indít minket mind az akarásra, mind a munkálásra Jókedvéből” (Fii 2,13). Ha engedjük erősíteni magunkban mind az akarat, mind a munkálás Lelkét, a Lélek szolgálivá tesz minket, nem pedig a betűévé. Fogadjuk meg ehhez kapcsolódó parancsait is: „Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjétek; hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon”(14-15). Ki ne vágyódnék csillagként fényleni a világon?

Uram, szeretném én is elnémitani magamban a zúgolódás, a versengés szavát, hogy csak a dicsőítés és magasztalás szava hangozzék lelkemből Feléd. Szeretném, ha irgalmadból én is meg tudnék maradni feddhetetlennek, tisztának, szeplőtelen gyermekednek ebben az elfordult és elvetemedett nemzetségben, hogy én is csillagokként tudjak fényleni a világon... Krisztusért könyörgök Hozzád! Ámen.

„Ha gyarlóságom meg nem is érzéné: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem." (Énekeskönyv 462. é. 3. v.)

*

A bűn következménye

6. zsoltár

Vannak emberek, akik úgy képzelik el Istent, mint egy jóságos, magatehetetlen öregembert, aki nem tud parancsolni az embereknek, nem tud gátat vetni a bűnnek, hanem tehetetlenül nézi mindazt, ami a világban történik. Isten azonban haragszik a bűn miatt. A legszentebbnek a haragját hívja ki minden bűnös ember. Ahogy a természet törvényeit nem szegheti meg senki büntetés nélkül, ugyanúgy nem lépheti át senki büntetés nélkül azokat a korlátokat, melyeket Isten a szellemi világban felállított. Ha megpróbálunk a növényvilág életébe természetellenes módon beavatkozni, hervadás és pusztulás lesz a következménye. Ugyanez vonatkozik a lelki életünkre is. Ha az ember Isten törvényei ellen cselekszik, lelki életében bekövetkezik a romlás, a békétlenség és kárhoztatás. Isten tekintete nem tud biztatóan megnyugodni az emberen, ha harag szik a bűn miatt. Nemcsak azokra haragszik, akik istentelen állapotukban egyáltalán nem törődnek Isten törvényével, hanem sokkal inkább azokra, akik az övéinek vallják magukat. Gyermekéi életében sokkal szigorúbban veszi a bünt. Ostorozza a fiait, miközben az istentelenek, földi életükben, megússzák büntetés nélkül. A zsoltáríró az előző fejezetben arról beszél, hogy kedveltjévé választotta őt az Isten. Megtapasztalhatta, hogy tágas térre helyezte lábait az Úr, átélte a kegyelemnek sok apró csodáját, most azonban azt tapasztalja, hogy Isten haragszik rá a vétkei miatt. Bizonyoságot tehetek róla, hogy nem volt a szívemnek egyetlen olyan bűne sem, amely nem vonta volna maga után Isten haragját. Alig akad ember, aki ne haragudna, ha a másik bűne az érdekeit sérti. Gondolj csak arra, hogy haragszol azokra, akik vonaton, vagy villamoson, önző módon előretolakodnak, és csak a maguk érdekeit nézik. Téged is elfut a harag, ha mások gögje vagy irigy törtéteze keresztezi az utadat.

Isten azonban búsul is a bűn miatt. Téged elfut a méreg, ha megkárosítanak, ha valaki megsért, és azonnal a megtorlásra gondolsz. De van-e a szívedben búsulás? A bűn miatt búsulni csak az tud, akiben szeretet van a bűnös iránt. Isten azért búsul, mert szeret. Haragjában szeméi nemcsak villámokat szórnak, hanem könnyeket is hullatnak.

Tudod-e mit jelent az, ha az engedetlenség útján jársz? Isten búsul. A Szentlélek, a megkeseredettek vigasztalója, megszorodik a bűneid miatt. Amikor e sorokat olvasod, vajon nem a haragvó és búsuló Isten áll-e szemben veled? Gyermekkoromban

történt, hogy egy napon édesanyám magunkra hagyott bennünket a tanyán. Meghagyta, hogy mikor hazajön, mindent rendben találjon. Aznap egy szélvihar feldöntötte a szalmakazlat. Mi pedig ahelyett, hogy összeraktuk volna, kimentünk, és széjjelrugdaltuk az egészet. Mikor édesanyánk este hazajött, szomorúan mondta: „Látjátok, ahelyett, hogy rendet raktatok volna, még jobban széttúrtátok a szalmát!” Egy másik alkalommal, egy nyári estén, a sertések nem akartak bemenni az ólba. Ostorral kergettem őket körbe-körbe, míg végül otromba káromkodás szaladt ki a számon. Éppen jött hazafelé édesapám az országúton, és meghallotta. Mikor hazaért, így szólt: „Fiam, erre kell nekem hazaélnem?” Többet nem mondott, hanem haragos és szomorú ábrázattal elfordult tőlem.

Vajon az Úr mit mond ma neked? Úgy rémlik, apám szemében könnyek csillogtak, és utána legalább három napig nem szólt hozzám. Haragudott, de fájt is a szíve értem. Ábrahámról azt olvassuk, hogy tizenhárom évig nem szólt hozzá Isten. Mégsem vetette ki a szívéből Ábrahámot, aki hitetlenül feleségül vette Hágárt, ahelyett hogy bízott volna van ez ma is Isten gyermekeinek az életében. Isten haragszik, de búsul is gyermekei bűne miatt. Drága testvér, ne okozz a bűneiddel szomorúságot az Úrnak!

A bűn ellankaszt és megháborít. Egy időben elszaporodtak a kertünkben férgek, amelyek megfúrták, és meggyöngítették a fák törzsét. A kisebb fák egy-kettőre kitörtek a szélben, a nagyobbak sárgulni kezdtek. Először a fák hervadó leveleire lettem figyelmes, és ahogy elkezdtem vizsgálgatni őket, megtaláltam a fák törzsén a féreg útját. Ilyen a bűn is. Egyik-másikunk orcája hirtelen megszomorodik, sápadt lesz, kedvetlenné és szótlanná válik. Megtörik a szemek fénye és elhallgat az énekszó. A bűn elbágyaszt, ellankaszt. Milyen sokszor fel kell tenni a fájó kérdést a keresztyén testvéreknek: „Mi történt veled? Miért vagy szomorú? Miért vagy kedvetlen? Hová lett arcodról a vidám mosoly?” És ha őszinte a válasz, akkor hamar kiderül, hogy a bűn titkos féрге emészti a szívüket. „Ellankadtam, gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim!” - így kiált a zsoltáríró.

Valamikor egészségtanból hallottam, hogy amint az ember valamelyik szervét érzi, annak már valami baja van. Az ember szervezetében van egy belső összhang, és a bűn elrontja ezt. Nem tudom, más hogy van vele, de nekem a gyomromba áll bele a vétek, és a mindennapi életemet is megzavarja. Határozottan állíthatom, hogy a bűn nemcsak a lelki nyugalmat veszi el, nemcsak a szív örömét űzi tova, hanem a testünkre is súlyos kihatással van. Ebből ugyan nem lehet szabályt csinálni, de jó lenne, ha minden beteg megvizsgálná az Úrhoz való viszonyát, hogy a betegség nem szűnne-e meg azonnal, ha kivetné életéből a bűnt. A bűn elveszi a lelki békességet. Hajolj bele a kútba, és láthatod, hogy mélyen csillogó vize töretlenül tükrözi vissza az arcod. Ha azonban beledobsz egy kavicsot, semmi mást nem látsz többé, csak háborgó vizet. A Krisztus vérével tisztára mosott emberi szív mélyén is visszatükröződik a szerelmesen föléje hajoló Megváltó képe. Ha azonban a bűnnek egy kövecskéje fölzarja a lélek békességét, csak zűrzavar marad. Aki addig a Krisztus szépségét,

kedves vonásait viselte magán, egyszer csak elviselhetetlenné válik. Kibírhatatlan mindenki, akinek a szívében nincs békesség és nyugalom. Nem férsz össze a munkatársaiddal? Mindenkibe belekötsz? Bűn van benned, az kavarta fel a lelked békességét, az űzte tova szíved nyugalalmát. A saját életemből ismerem ezt az állapotot. Amikor türelmetlen, akadékoskodó, kötekedő vagyok azokkal szemben, akik a közelemben vannak, ha a feleségem alig mer megszólalni előttem, ez azt jelzi, hogy valami bűn van a szívemben, ami felkavarja annak nyugalalmát.

Az Úr elfordítja tőlünk orcáját a bűneink miatt, és ez kibírhatatlan. A kislányom egy negyedóráig sem bírja, ha megharagszom rá. Ha megfenyítem valamiért, alig várja, hogy kiengesztelhessem, és újra mosolyogni lásson. Óh, te magadra hagyott lélek, te sem bírod sokáig, ha Isten nem néz rád, hiszen belepusztulsz!

Azért olyan szerencsétlen, nyomorult az életed, mert búsulásában elfordult tőled az Isten. Sok mindent elbír az emberi szív: nincs olyan szerelmi csalódás, amelyet ki ne bírna. Mégis beleszakad, ha Isten nem tekint rá. Tudod, miért kell a mámor és a kábítószer az embereknek? Mert nem bírják elviselni, hogy Isten nem néz rájuk. Tudod, hogy miért kell a búfelejtő nóta, az idegtépő muzsika, az érzékeket felcsigázó tánc és a gyönyör? Mert nem bírja az ember, hogy Isten elfordult tőle. Az alkohol, a nikotin, a kábítószer, a lóverseny, a szerencsejáték, a bárók érzéki levegője mind arról beszél, hogy magára hagyott állapotában jajgat az emberi szív. Visszaemlékszem arra az időre, amikor egyik ponyvaregényt a másik után olvastam, vagy a munka lázába vetettem bele magam, mert nem bírtam elviselni, hogy elfordult tőlem az Isten.

A bűn nyomorúságai között visszaírjuk Istent, mert hozzászoktunk már, hogy kegyelmének napja áldást osztóan ragyog felettünk. Természetesnek találtuk, hogy selymes fűben, és virágillattal telt levegőben járunk. Azonban jön a bűn, a nap elsötétül, sárban fetrengünk, elcsüggedünk az úton, és ebben az állapotunkban tör fel szívünkben a kiáltás: „Térj vissza Uram, mentsd ki lelkemet!” És Ő visszafordul hozzánk, ha meghallja a bűnbánatnak a szavát, mert „csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakarata”. Elvesznénk, ha nem fordulna újra felénk. Mi lenne a bűnbánó szíveddel, a megkeseredett lelkeddel, amikor a vizek lelke dig hatolnak, amikor pattanásig feszülnek az idegszálaid, és már-már az értelméd is meghomályosodik, ha nem térne vissza hozzád az Isten? Ő azonban visszatér. Atyai szíve alig várja, hogy visszatérj hozzá, hogy Ő is jöhessen vissza hozzád.

A bűn következménye a halálfélelem. Az Isten nélküli ember fél a haláltól. Nézd csak, hogy rettegnek az emberek a haláltól! Sokan egy egész életen át nem tesznek egyebet, mint hogy rafinált eszközökkel próbálnak védekezni a halál ellen. Mikor a testükön már az öregség jelei mutatkoznak, amikor már közelebbről néznek bele a sír ásító torkába, akkor kozmetikai szerekkel igyekeznek elhitetni magukkal és mással is, hogy a halál még messze van. Mi más lenne ez az élet, mint állandó tusakodás a halál ellen?

És miért? Mert bűn van bennünk, és a bűn zsoldja a halál. Bűn van bennünk, így a halálnak joga van hozzánk. Jogosan félünk tőle, jogosan szorongatja szívünket az aggodalom, hogy mi lesz velünk. Szorultságukban mondogatják ugyan az emberek, hogy „de jó lenne meghalni”, valójában azonban biztatásra várnak, hogy: „Légy nyugodt, nem halsz meg, sok időd van még hátra.”

A hívő ember szívében is ott van a haláltól való félelem, ahogy teret nyer benne a bűn. A zsoltáríró is szorongva mondja: „Nincs emlékezés rólad a halálban.” Aki korábban így tudott szólni: „Az Úr orczája előtt fogok járni az élőknék földén,” aki halált megvető bátorsággal rontott neki az ellenségnek, most retteg, kínlódik, halálfélelme van. Ha a halál szorongásban tart téged, akkor bűn van benned. És a halálfélelmet nem lehet megszüntetni másként, csak úgy, ha a bűnt a kereszt alá viszed, hogy bocsánatot nyerj a Jézus vére által, így a halálnak nincs többé joga hozzád.

A bűn megháborítja az éjszakai nyugalmunkat. Elkezdődnek az álmatlan éjszakák, a töprengés, a nyugtalanság. Hová lett a zsoltáríró bizonyossága, aki Absolon előtt futva így énekelt: „Én lefekszem és elalszom.” Most nincs ellenség, amely háboríthatná: az őrállók léptei megnyugtató egyhangúsággal visszhangoznak a palota oszlopcsarnokában, a holdfény békésen tükröződik a királyi palota rézkupoláin, és ő mégis így szól: „Elfáradtam sóhajtozásomban, egész éjjel áztattam ágyamat, könnyhullatással öntöztem nyoszolyámat.” De miért? Mikor királyi koronája porba hullott, azt veszítette el, amit e világon veszíthetett. Most azért nem tud aludni, mert olyat veszített el, ami drágább, mint a királyi korona: az Istennel való közösséget. Lehet valakinek nyugodt éjszakája, noha egy deka zsír sincs a kamrájában, a cipője orrán kikandikál a lábujja, vagy bombák robbannak körülötte. De meglehet e világon mindene, és mégsem alszik, ha háborgatják a bűnei. Nem azért álmatlanok az emberek, mert nincs mit enni, nincs mivel ruházkodni, hanem azért, mert lelkük mélyén bűn van, amely háborgatja, nyugtalanítja őket. Az igazi bűnbánat gyakorlati része ebben az Igében mutatkozik meg: „Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők.” A zsoltáríró szakít a bűntársakkal. A bűnbánatod nem lehet hiteles, amíg nem szakítasz a bűntársaiddal. Nem bánthat eléggé a bűnöd, amíg nem vagy kész hátat fordítani nekik. Gyermekkorom egyik emléke, hogy nyilat faragtunk, a végébe hegyes szöveget vertünk és azzal próbáltunk madarat löni. Többen mondogatták, hogy vigyázzak, mert kilőhetem vele valakinek a szemét. Aztán egyszer véletlenül eltaláltam egy leányt, aki alkalmazásban volt nálunk. A nyíl az arcát érte, és láttam, hogy egy jajkiáltással a szeméhez kap. Egy szempillantás alatt átfutott az agyamon, hogy kilőttem a szemét. Hang nem jött ki a torkomon, de egy határozott mozdulattal kettétörtem az íjat. Soha bűnömöt ilyen gyorsan és kézzelfoghatóan nem bántam meg. Isten kegyelmé bói a nyíl nem a szemét érte, de az eset továbbra is előttem van. Akkor nem tudtam szép szavakkal bocsánatot kérni tőle, de úgy emlékszem, nyíl azóta sem volt a kezemben. Amikor Isten az életemet megragadta, volt a szívemben egy nem Isten szerint való szerelem. Ez főként egy kötetre való, rosszul sikerült versben mutatkozott meg. A bűnbánat első jele az volt, hogy a versekkel teleírt füzetet széttéptem, és tűzbe dobtam.

Volt a házi könyvtárban jó néhány könyv, amelyeket a Szentlélek világosságában tisztátalannak ítélt: odaálltam a könyvszekrény elé és a tűzbe dobáltam őket. Ismerek egy gazdaembert, aki barátaival éppen a kocsmaasztal mellett ült, amikor Isten Lelke utolérte. Lecsapta a félig kiivott poharat, felállt, és így szólt: „Többet nem iszom veletek.” Ilyen az igazi bűnbánat: egy korttyal sem többet, egy lépést sem tovább. Egy evangélizáción odajött hozzám egy lány, és mondta, hogy követni akarja Jézust, de először hazamegy az édesanyjához, a szomszéd faluba, és megbeszéli vele a dolgot. Ez a lány azóta is búcsúzkodik, és attól félek, édesanyja keblén találja majd az ítélet harsonája is. Ne bűnbánati könnyeket hullass, ne nagy fogadalmakat tégy, hanem halogatás nélkül hagyd ott a barátaidat, a szórakozóhelyeket! Azt mondd, amit a zsoltáríró: „Távozzatok tőlem mind, ti bűnt cselekedők.” Ekkor jön az Isten szabadítása.

Aki igazán megbánta a bűnét, annak megiszamodott lábai hamarosan megtalálják a kösziklát. Hogy megváltozik a zsoltár hangütése, amint Dávid szakít a bűnnel! Nem sopánkodik tovább, hogy „meddig még Uram”, hanem nagy bizonyossággal így szól: „Meghallgatja az Úr az én könyörgésemet, elfogadja az Úr az én imádságomat.” Megtalálta lába a kösziklát, ahol szilárdan áll, minden viharral szemben. Az igazi bűnbánattal feltámad az Isten iránti bizalom, és békeség tölti be a szívet. Gyakran kérdezgetem az embereket, akik hozzám fordulnak, bizonyosak-e abban, hogy megbocsáttattak a bűneik. Igen sokszor bizonytalan a válasz. Ennek az az oka, hogy még nem bánták meg a bűneiket igazán, még nem következett be életükben ez az ige. Hiszen, amikor szíved Istenhez fordul, akkor megindul az Isten szíve is. Mikor a lelked zokog, akkor Isten Lelke is veled sír. Mikor neked fájni kezd a bűn, Isten sem bírja tovább a fájdalmat, és visszafordul hozzád. Ha az arcod szomorú, az angyalok is szomorkodnak. Az igazi bűnbánatban megtalálod Isten kezét, amint a sűrű sötétségben lenyúl érted. Egyszer csak megragadja kezedet az O hűséges, erős keze, és így szól: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, az enyém vagy.”

És bár még könnyes a szemed, a szívedben ott van már a bizalom, hogy szeret az Isten. Nincs nagyobb csoda, mint amikor a bűnei által megtépázott, tékozló fiú átéli a kegyelmet, hogy elébe jön az atyja. Testvérem, miért kellene tovább hánykolódnod a párnádon, miért hallgatnád tovább az egyhangú óraketyegést, mely mint kalapácsütés, sújt fáradt idegeidre? Atyád ugyan elfordult tőled, de szívének minden szerelmével várja a percet, hogy kiálts hozzá, hogy a hullámok közül kinyújtsd felé a kezedet. Kiálts hozzá és válaszol! Nagy dolgokat mond, amiket te nem tudsz. Arra vár, hogy könyörüljön rajtad. Az igazi bűnbánat vége mindig vigasztalás. Annyira, hogy akik gúnyos kárörömmel csapkodták fölötted a kezüket, megszégyenülnek, megháborodnak, és meghátrálnak hirtelen. Mi is lehetne megdöbbentőbb és megszégyenítőbb e világ számára, mint látni, hogy aki az előbb még, nagy örömeire, lehorgasztott fejjel, könnytől ázott arccal a porban fetrengett, most ragyogó szemekkel indul Jézus nyomába. Amit a bűn lerontott benne, újra felépítette a kegyelem. Az emberi szív sohasem fogja megérteni ezt a csodát, Isten szerelmét a

bűnös ember iránt, amely elér a Golgota magasságáig, a pokol mélyéig és a föld teljes szélességében kiterjed. A gúnyolódó világ halálra vált ábrázattal áll előttte. Bűnben vergődő testvér! Ez a szeretet hív téged is. Istennek felgerjedt búsulása és haragja bűneid rútsága láttán, és egy szempillantásig elrejté orcáját előtted, de a bűnbánat jajszavára örök irgalmával fordul hozzád. Miért vesznél el? Miért járnál veszedelemben, zavarodott lelked mélységeiben? Minek maradnál a halál hatalmában? Isten vár. Nem feddeni vagy kárhoztatni akar, hanem megmenteni, és kősziklára állítani a lábaidat. Várja, hogy megundorodj a bűntől és odafordulj hozzá. Ugye nem hiába várja?

*

Április 29

Tanulj megbocsátani és felejteni!

„Ne mondd: Megfizetek a rosszért! Reménykedj az Úrban, ő megsegít téged" (Péld 20,22).

Ne siesd el! Csillapodjék haragod! Ne mondj, és ne tégy semmit a sérelem megtorlására! Nem cselekszel bölcsen, ha botot ragadva harcolod meg a magad harcát, és főként nem az Úr Jézus szellemében cselekszel. Nemesebb dolog megbocsátani és elfelejteni a sérelmet. A sérelem tartogatásával és a bosszú fontolgatásával akadályozod a régi sebek gyógyulását, és új sebeket ejtesz. Jobb elfelejteni és megbocsátani.

Ha netán most azt gondolod: tennem kell valamit, különben alul maradok, akkor kövesd e mai ígéret tanácsát: „Reménykedj az Úrban, Ő megsegít téged". Ez nem kerül pénzbe, de éppen ezért sokkal többet ér. Légy hát csendben és várjad az Urat. Neki mondd el sérelmedet: mint Ezékiás a kincstárnok üzenetét (Ézs 36-37), és ez már önmagában könnyíteni fog megterhelt lelkeden. Ugyanakkor figyelj 'az ígéretre: „ő megsegít téged". Isten megtalálja számodra is a szabadulás útját. A hogyan még nem sejtet se te, se én, de hogy megszabadít, az biztos. Ha az Úr szabadít meg, az sokszorta jobb neked, mintha kicsinyes vitákba keverednél és beszennyeznéd magad a hitetlenekkel való küzdelemben. Ne légy többé haragos! Hagyjad az ügyedet a Legfőbb Bíróra!

*

Kitartó futás

...állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát! (Zsid 12,1)

Mi kell ahhoz, hogy egy versenyző győztesként fusson be a célba? Mi szükséges ahhoz, hogy egy hívő ember ezt hallja majd Jézustól: aki győz, velem együtt ül az én trónomon?

9. Nem szabad semmi felesleges holmit magunkkal vinni, „...tegyünk le minden ránk nehezedő terhet... és bűnt...” Aki Jézussal jár, annak le kell számolnia mindennel, ami ebben akadályozná. Teli hátzissákkal nem lehet futni. Önmagukban jó dolgokat is el kell vetni, ha nehezítik az előrehaladást. Futás közben például nem célszerű virágot szedegetni.

10. A nehézségek miatt fel ne adjuk a versenyt! Minden pályán vannak nehézségek, de mi kitartással fussuk meg az előttünk levő pályát! Az állóképesség, állhatatosság, kitartás a győzelem elengedhetetlen feltétele, „...aki mindvégig kitart, az üdvözüli” - mondta Jézus (Mt 24,13). Vannak, akik egyszer elindultak, azután abbahagyták a versenyt - sose fognak célba érni.

11. Az eredményes versenyhez szükség van jó edzőre is, aki maga is futott, ismeri a buktatókat, és győzelemre segít. Ez nekünk Jézus Krisztus. Ezért írja alapigénk: „Nézzünk fel Jézusra”, aki mindvégig kitartott, engedelmes volt a kereszthalálig, ismeri gyengéseinket, velünk együtt „fut” ezen a pályán, átsegít a holtponatokon, és célhoz fog segíteni. Csak le ne maradjunk tőle!

Ezért mondta a követőinek: „Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.” (Jn 12,26) Ő a biztosíték arra, hogy célba érünk. S lehet-e ennél nagyobb jutalma annak, aki ragaszkodott őhöz, vállalt vele jót és rosszat, és kitartással futott mindvégig?

*

Felhozza igazságodat

7. zsoltár

Valószínű, hogy Dávid ezt a zsoltárt akkor írta, amikor Absolon elől menekülve Símei szidalmazta, kővel dobálta és vérszopónak nevezte. Úgy látszott, hogy Dávidnak sem jögalapja, sem ereje nincs megtorolni Semein a szidalmat. Jögalapja azért nem volt,

mert házasságot tört, amelyért akkoriban valóban megkövezés járt. Ereje pedig azért nem volt, mert éppen ekkor látszott porba hullani a fényes királyi korona, ahogy Absolon királysága egyre feljebb emelkedett. Azért fontos elmondani ezt mindjárt az elején, hogy láthassuk, ez is olyan zsoltár, amely a szükség és a nyomorúság idején íródott. Akinek azonban Istennel rendezve vannak a dolgai, az nyugodt marad az ellenség gyalázkodásai közben is, hisz a legnagyobb szükség idején is bizalommal fordulhat Istenhez, és segítségül hívhatja Őt. Ha összezsapnak is fölötte a habok, ha el is vész minden reménysugár, Isten gyermeke mégis tudja, hogy szabadítás és oltalom van nála. A szabadítás azt jelenti, hogy törbe csúszott lábát egyedül Ő tudja kihúzni. A nyomorúságból, amelybe bűnei miatt az ellenség juttatta, egyedül Ő képes kimenteni gyermekét. Minden léleknek, aki igazi szabadításra vágyik, el kell jutnia a felismerésre, hogy ember nem segíthet rajta, ha mégoly erős és hatalmas is. Valaki egyszer azt vetette a szememre, hogy nagyon pontosan meg tudtam állapítani, mi a baja, de segíteni nem tudok rajta. Igaza volt, nálam nincsen szabadítás, erre én képtelen vagyok. Nincsen hatalmam ahhoz, hogy leoldozzam mások bilincseit. A szabadítás Istennél van, egyedül Ő tud megszabadítani téged. Isten azonban nemcsak szabadító, hanem oltalom is: „Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” Nem hagy magadra, miután megszabadított. És nem küld el, ha megint bűnbe esel, hanem, ahogy Pál írja: „Atyámfiak, ezeket azért írtam nektek, hogy ne vetkezzetek, de ha vetkezünk, van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” Meg tud és meg is akar tartani téged. Dávidnak nemcsak szabadítója, hanem megtartója is az Úr. Ez a mi bizonyosságunk és vigasztalásunk a kísértések idején. Ha ilyenkor nem lennék egészen biztos abban, hogy az Úr, az én Kösziklám, megtart engem, akkor a félelem megbénítaná a szolgálataimat és elhallgattatná ajkamon az éneket. Azonban békességgel tölt el Isten ígérete, hogy nem csak megszabadít, de meg is tart. Sokba került Istennek a szabadítás. Nagy áldozatot kellett hoznia ezért, hogyne tartana hát meg minden kísértések között! Ha Fiának a halála által megbékélhettünk Istennel akkor, amikor még ellenségei voltunk, sokkal inkább megtartatunk az Ő élete által, minekutána Isten gyermekeivé váltunk. A szorongatás és megaláztatás indítson önvizsgálatra. Ha a zsoltár negyedik és ötödik verse dicsekedésnek látszik is, valójában egy becsületes önvizsgálat eredménye. Sémei szidalmainak hatására Dávid alapos önvizsgálatot tartott. Ennek eredményeként akadályozta meg kísérőit abban, hogy leüssék és elhallgattassák Sémeit. Sőt, azt mondta, hogy az Úr adta szájába ezt a szidalmat. Isten gyermeke! Mikor rosszul mennek dolgaid, amikor kudarcok és bajok vesznek körül, akkor merülj el őszintén szíved vizsgálatába, és nézd meg, nincs-e az életedben hamisság! Egy időben a pénzügyeim nagyon zavarosak voltak. Sehogy sem tudtam kilábalni az adósságaimból. Ekkor Isten elém hozott egy igét: „Kitakarítottam a szent részt a házból és odaadtam a levitáknak, a jövevénynek, árvának, özvegynek minden Te parancsolataid szerint.” Megértettem ebből, hogy adósa vagyok Istennek a szent résszel, és ez a baj forrása. Ugyanitt azt is olvastam, hogy semmi ne tapadjon a kezemhez abból, amit az Úr romlásra, pusztulásra ítélt. Vizsgáld csak meg a szívedet!

Hányszor tapad a kezedhez ilyen dolog! Talán vannak Istennek nem tetsző jövedelemforrásaid. Nincs-e hamisság a kezeid között? Ez a zsoltár azután született, hogy Dávid Bethsabéval vetkezett, az ötvenegyedik, bűnbánati zsoltár után. És noha életét házasságtörés és gyilkosság bűne terhelte, elmondhatta ezt a zsoltárt is, mert Isten nem emlékezik a vér által eltörölt bűnre.

A Heidelbergi Káté hatvanadik kérdése ez: „Mi módon igazulsz meg Isten előtt?”, a felelet pedig így hangzik: „Egyedül a Jézus Krisztusban való igaz hit által, olymódon, hogy bár lelkiismeretem vádol, hogy Istennek minden parancsolata ellen súlyosan vetkeztem és azoknak csak egyikét is soha meg nem tartottam. Sőt, még mindig hajlandó vagyok minden gonoszra, mindazáltal Isten minden érdemem nélkül, ingyen kegyelemből nékem ajándékozza és tulajdonítja Krisztus tökéletes elégtételét, igazságát és szentségét, mintha soha semmi bűnt nem cselekedtem volna, és bűnös sem voltam volna, sőt mindenben olyan engedelmes lettem volna, mint amilyen engedelmes volt én érettem Krisztus, de csak úgy, hogy ha e jótéteményt hívő lélekkel elfogadom.” Nem elég a bűnnek egy részét megbánni, hanem gyökeres bűnbánatra van szükség, és ennek nyomán alapos megtérésre, így nem lesz többé gon dód a „részbűnökkel”, mert Krisztus gondot visel megszabadított gyermekére. Vizsgáld meg a szívedet! Volt-e életedben büntudat, bűnbánat, és ezt követő megtérés? Ha igen, és mégis nyugtalan vagy, akkor vizsgáld meg, van-e idegen dolog nálad? Izrael népe megfutott Ai város alól, mert elvettek az Istennek szentelt dolgokból. Ha nyugtalanság, futás jellemez téged, akkor a szívedben bizonyára Istennek szentelt dolgok vannak. Drága testvérem, a szükség, a baj indítson igaz önvizsgálatra!

Ha az önvizsgálat után tisztán, szeplő nélkül tudsz állni az Úr előtt, akkor nyugodtan várhatsz rá, hogy eljőjön ítélni eleveneket és holtakat. Dávid Isten világosságában látta a szíve tisztaságát, és így szólt: „Kelj fel Uram haragodban, emelkedjél fel ellenségeim dühe ellen, serkenj föl mellettem te, aki parancsoltál ítéletet. És népek, gyülekezete vegyen körül, és felettük térj vissza a magasságba.” Nagy 7-8. vers lelki szükségében látta elérkezni azt az időt, amikor az Úr eljön az ég felhőivel, és akik élnek, elragadtatnak a levegőégbe az Úr elé. „Mikor a Krisztus, a mi életünk, megjelen, akkor majd ti is, Ő vele együtt, megjelentek dicsőségben.” íme, az őszinte önvizsgálat eredménye: megigazulás és tisztánlátás. Várod-e nyugodt szívvel Jézus eljöttét? Mersz-e félelem nélkül gondolni arra a napra, amikor eljön ítélni eleveneket és holtakat? Azt olvassuk, hogy minden szem meglátja Őt, még azok is, akik általszegeztek.

Nem rettensz-e meg, ha arra gondolsz, hogy elé kell álmod, aki világosságra hozza a sötétség titkait? Valaki mesélte, egyszer azt álmodta, hogy kivették a szívét, és amit benne találtak, mérlegre tették. Megdöbbentő volt látnia, amint egymásután kerül a mérlegbe a világ szerelme, a testi kívánságok, a hamisság útjai. Csak éppen Isten szeretete nem került elő. Mi lenne, ha a te szívedet is most mérlegre tennék? Mi történné, ha most felharsanna a kürt, a nap fénye meghomályosodna Krisztus

világosságától, és felhangzana a kiáltás: „Itt az Úr, jöjjetek eléje!” Úgy állnál eléje, mint akinek minden dolga rendezve van? Mint akiben nincsen semmi hamisság és tisztátalanság? Vagy pedig vannak dolgok, amelyeket nem szívesen mutatnál meg?

Akinek szíve tiszta, csak az lehet ott a népek gyülekezetében, amely fölött a magasságba tér az Úr. Jel 11,17 „Nem megy abba be semmi tisztátalan.” Ne áltasd magad semmiféle kegyes gondolattal. Földet, házat, nemességet lehet örökölni. A földön egyéni szorgalommal sokra viheted, de az Úr népének tagja csak úgy lehetsz, ha a szíved tiszta. Tisztátalan szívűek nem láthatják meg Istent szemtől-szembe. Vizsgáld meg a szívedet, nincs-e benne hamisság!

A hívő léleknek igazsága és ártatlansága egyedül Jézus, ahogy a Heidelbergi Kátéból fent idézett szakaszban is olvashatjuk. Olyannyira, hogy ha valakinek az életében olyan sötét szennyfolt van is, mint a Dávidéban, mégis szólhat így: „Bírálj meg engem Uram az én igazságom és az én ártatlanságom szerint. ..” Csodálatos dolog ez: Jézus ártatlanságát nemcsak kölcsönvettük, hanem valóságosan is a miénk. Ha a Fiú megszabadít, valósággal szabadok leszünk, nemcsak feltételesen, időhöz, helyhez, vagy valamilyen esetlegességhez kötve. Dávid nem mondhatta volna ezt a bűnt eltörlő vér erejének a megtapasztalása nélkül. Ahogy ma sem szólhat senki e nélkül igazságról vagy ártatlanságról. Az is mondhatja, hogy „az én igazságom és ártatlanságom szerint ítéld meg engem”, aki akkorát vetkezett, mint Dávid, vagy még mélyebb sötétséget kellett megjárnia, mert ez az igazság és ártatlanság a Jézus érdeme. Éppen ez Isten szeretetének a csodája: ha bűneid olyanok is, mint a karmazsin, hófehérek lesznek. Lehetsz megvénült, ráncos agg, és olyanná leszel, mint a most született gyermek. Lehet életed olyan, mint a fertő, de olyanná válik, mint a kristálytisza tengerszem. Találkoztam emberekkel, akik árasztották magukból a romlást: átkozott volt az is, aki a közelükbe került. De miután Jézus vére tisztára mosta őket, áldás és öröm volt a társaságuk. Átokból áldássá, bogáncskóróból üdítő szőlővesszővé lettek. Mi, akik az emberi ítéletben sem állhatnánk meg, mert még attól is rettegünk, az Isten ítéletének a tüzeiben is megállhatunk majd, tisztán és szabadon, mint a ma született a Dávidéban, mégis szólhat így: „Bírálj meg engem Uram az én igazságom és az én ártatlanságom szerint. ..” Csodálatos dolog ez: Jézus ártatlanságát nemcsak kölcsönvettük, hanem valóságosan is a miénk. Ha a Fiú megszabadít, valósággal szabadok leszünk, nemcsak feltételesen, időhöz, helyhez, vagy valamilyen esetlegességhez kötve. Dávid nem mondhatta volna ezt a bűnt eltörlő vér erejének a megtapasztalása nélkül. Ahogy ma sem szólhat senki e nélkül igazságról vagy ártatlanságról. Az is mondhatja, hogy „az én igazságom és ártatlanságom szerint ítéld meg engem”, aki akkorát vetkezett, mint Dávid, vagy még mélyebb sötétséget kellett megjárnia, mert ez az igazság és ártatlanság a Jézus érdeme. Éppen ez Isten szeretetének a csodája: ha bűneid olyanok is, mint a karmazsin, hófehérek lesznek. Lehetsz megvénült, ráncos agg, és olyanná leszel, mint a most született gyermek. Lehet életed olyan, mint a fertő, de olyanná válik, mint a kristálytisza tengerszem. Találkoztam emberekkel, akik árasztották magukból a

romlást: átkozott volt az is, aki a közelükbe került. De miután Jézus vére tisztára mosta őket, áldás és öröm volt a társaságuk. Átokból áldássá, bogáncskóróból üdítő szőlővesszővé lettek. Mi, akik az emberi ítéletben sem állhatnánk meg, mert még attól is rettegünk, az Isten ítéletének a tűzében is megállhatunk majd, tisztán és szabadon, mint a ma született az Ő dicsőségéért. Vannak, akik állítják, hogy ők Isten gyermekei, de erősen belekapaszkodnak, a kezeikkel is, e világba. Aki e világgal szorosabb közösségben van, az nincsen élő közösségben Jézussal. Jézus azt mondta, hogy aki megmosódott, annak már csak arra van szüksége, hogy a lábait megmossák.

A hívő oltalma az ítéletben Isten szeretete. Már Sodorna pusztulásánál megígérte Ábrahámnak, hogy nem veszíti el az igazat a gonosszal együtt. Jézus pedig azt mondta, hogy az ítélet napjai megrövidíttetnek a választottakért. Dávid nagyon jól tudta, ahogy Istennek minden hívő gyermeke, hogy milyen borzalmas lesz az ítélet. Azért biztatja magát ezzel a vigasztalással: „Az én pajzsom Istennél van, aki megszabadítja az igazszívűeket.” Tudja, hogy csak Isten tarthatja meg, csak az Ő oltalmazó szeretetével élheti túl az ítélet borzalmait. Vigasztaljon a tudat, hogy ha vérpadon kell is az életünket befejeznünk, ha mártírsorsot is szánt nekünk a világ, Isten szerelme mint pajzs vesz körül és oltalmaz minket. Nem érzem késznek magam arra, hogy mártírsorsot vállaljak Krisztusért, de tudom, hogy ha sor kerül erre, az Úr ad hozzá erőt. Ez az ígéret azonban csak az igazszívűekre vonatkozik, azokra, akiknek szívében nincsen semmiféle csalárdság vagy képmutatás. Átúghat felettük az ítéletnek szörnyű vihara is, őket nem érinti. Úgy pereg le mindez Isten hűséges szeretetéről, mint pajzsról a nyíl. Emlékezzünk csak a példázatra: a gazda, akinek vetésébe konkolyt hintett az ellenség, nem engedi meg a szolgáinak, hogy kitépjék a konkolyt, nehogy a búzának is ártsanak vele. Isten gyöngéd szeretetéről beszél ez a példázat, aki inkább hajlandó tűrni az Ő dicsőségét gyalázó konkolyt, mintsem hogy elveszítse a búzát, íme, azért késik az ítélet, mert Isten gyermekei még nincsenek készen.

Isten igaz bíró: nem csak néha-néha, hanem szünet nélkül haragszik a bűnre. A Római levél szerint az ember összegyűjti ezt a haragot az Isten ítéletének a napjára. Félelmetes dolog ez. Isten haragja a bűnös ember fölött napról-napra nő, míg meg nem fizet az Ő ítéletének napján. Nem olyan harag ez, mint a villámlás, mely itt vagy ott, ekkor vagy akkor csap le, és amely elkerülhető, hanem napról napra növekszik, tetéződik, míg egyszer csak szörnyű ítélettel sújt le az egész világra. Mégis vannak, akik e harag alatt élnek. Gondtalanul űzik szórakozásaikat a lezuhanni készülő falhasadék alatt állva. Rettenetes lesz, amikor lesújt rájuk Isten igaz ítélete.

A korintusi levél szerint Isten ítélete készen van. Miért vár akkor mégis ez a harag? A te szívedre vár, amely még nincsen kész. Istennek a szeretete ez. A korona kész, a menyegzői ház felékesítve, és a pokol borzalmi is készen vannak, a menyasszony azonban még készülődik. Istennek várnia kell az ítélettel, mert nem akar téged a konkoly sorsára juttatni. Ahogy Koré, Dáthán és Abirám sátrai nem süllyedtek a pokolba addig, amíg a többiek félre nem állottak onnét, Isten haragja nem sújt e

világra addig, míg gyermekei el nem mennek innen. Nem mehet be a menyasszony a menyegzőre, mert bűneid az útjában állnak. Jézusról is azt olvassuk, hogy megöletett, még a világ fundamentumának a felvettése előtt, mégis mennyi időnek kellett eltelnie, amíg ez a csodálatos váltság nyilvánvalóvá vált! Sohasem Isten késik, hanem mi nem vagyunk készen, íme, Isten haragja és irgalma készen van és igen siet. Gondolj bele: valakinek igen sürgős a dolga, sietne elvégezni azt, de feltartóztatják az utcán. Isten is sietne véghezvinni az Ő népének a vakságát, mert fáj neki az oltár alatt lévő lelkek sóhajtása, kínozza az elgyötört menyasszony jajszava, de feltartóztatják a te bűneid. Veled kell vesződnie, a te engedetlenségedet, makacsságodat kell megtörnie, mert nem kezdődhet meg nálad nélkül a nász.

Isten ítélete nem sújt e világra előkészület nélkül: „Feltúrte az Úr szent karját” - mondja Ézsaiás próféta. Itt pedig azt olvassuk, hogy megtüzesíti nyilait, ostromra készül. Senkit sem talál tehát váratlanul: emlékezz csak vissza a nyugtalan éjszakáidra, a csalódások tüzéire, az elkeseredésekre, mikor utolérték a bűneid, kiderült, hogy útjaid a romlásnak útjai, és megkezdődött szívedben az ítélet. Aki ebben az állapotában nem menekül Jézus keresztjéhez, az megállás nélkül fut az ítélszék elé.

Aki azonban Isten nyilainak hatására feleszmél, az megtartatik. A földön még van kegyelem. Az ítélet a sírnál kezdődik, így szól az Úr: „Megfizetek keblökben.” Gyötrelmes dolog, amikor vádol, nyugtalanít és háborgat a Szentlélek, élénkbe hozza bűnös mulasztásainkat, feltárja életünk haszontalanságát, reménytelenségét, és csődbe juttat. Kegyelem mégis, mert ráeszmélhetünk az ítéletre, amely elől nincs többé szabadulás. A bűn mardosása Isten kegyelmi ajándéka a bűnös lélek számára. Jaj azonban annak, aki emberi megoldást keres, vagy úgy tesz, mint Júdás, hogy bűnei elől a bűnbe menekül.

Bár találnának el téged is Istennek tüzes nyilai, és törne fel szívedből a kétségbeesett kiáltás: „Könyörülj rajtam, én Istenem!” Bárcsak hangzana el a te ajkadon is a panaszszó: „Én bűnöm! Én nagy bűnöm!” Bárcsak jönnének a nyugtalanító álmok, és az álmatlanul töltött éjszakák, melyek elől a bűnösök megtartójához és oltalmazójához, Jézushoz menekülsz! Mert máshol nem lesz boldog a szíved. Az Isten tüzes nyilait nem húzhatja ki e világnak egyetlen bölcse vagy orvosa sem. Nincsen olyan narkózis vagy szenvedély, mely a bűneid mardosását megszüntetné. Erre egyedüli gyógyír a Jézus vére. Oh, drága lélek, ne kerüld el ezt a vért! Menekülj a kereszt alá, ha mardosnak a bűneid! Aki nem Jézusnál keres megoldást, az álnokság-gal vajúdik, hamisságot fogan, és hazugságot szül. Nincsen szomorúbb dolog, mint amikor valaki bűnei elfedésére a hazugságot választja, ahelyett hogy őszintén feltárná szívét Isten előtt. Mikor vállalnod kellene, hogy istentelen vagy, azért nincsen békességed, elkezded okolni az embereket és a körülményeket. El kellene ismerned, hogy azért vagy ideges, nyugtalan, mert kínoznak a bűneid, nem pedig az életkörülményeid vagy az egészségi állapotod miatt. Vállalnod kellene, hogy nincsen békességed, mert vetkeztél az embertársaid ellen. Eléjük kellene állnod, és bocsánatot kérned, te azonban inkább mártír arccal jársz-kelsz, lelkedben megkeseredve sóhajtozol, hogy senki nem ért meg téged. Álnoksággal vajúdsz, ahelyett

hogy őszintén feltárnád a szívedet az Úr előtt. Hamisságot fogansz, és hazugságot szülsz, vonszolod a bűneidet a hazugság kötelein, és bűnt bűnre halmozol. A következmény rettenetes: aki hazugságot szül, az a maga számára épít poklot. Gödröt ás, mélyre vájja azt, de beleesik a verembe, amit épített. És eljön az idő, amikor megátkozza királyát és istenét, aztán a földre tekint, és íme, mindenütt nyomor és sötétség és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben mardosását megszüntetné. Erre egyedüli gyógyír a Jézus vére. Oh, drága lélek, ne kerüld el ezt a vért! Menekülj a kereszt alá, ha mardosnak a bűneid! Aki nem Jézusnál keres megoldást, az álnoksággal vajúdik, hamisságot fogan, és hazugságot szül. Nincsen szomorúbb dolog, mint amikor valaki bűnei elfedésére a hazugságot választja, ahelyett hogy őszintén feltárná szívét Isten előtt. Mikor vállalnod kellene, hogy istentelen vagy, azért nincsen békességed, elkezdted okolni az embereket és a körülményeket. El kellene ismerned, hogy azért vagy ideges, nyugtalan, mert kínoznak a bűneid, nem pedig az életkörülményeid vagy az egészségi állapotod miatt. Vállalnod kellene, hogy nincsen békességed, mert vetkeztél az embertársaid ellen. Eléjük kellene állnod, és bocsánatot kérned, te azonban inkább mártír arccal jársz-kelsz, lelkedben megkeseredve sóhajtozol, hogy senki nem ért meg téged. Álnoksággal vajúdsz, ahelyett hogy őszintén feltárnád a szívedet az Úr előtt. Hamisságot fogansz, és hazugságot szülsz, vonszolod a bűneidet a hazugság kötelein, és bűnt bűnre halmozol. A következmény rettenetes: aki hazugságot szül, az a maga számára épít poklot. Gödröt ás, mélyre vájja azt, de beleesik a verembe, amit épített. És eljön az idő, amikor megátkozza királyát és istenét, aztán a földre tekint, és íme, mindenütt nyomor és sötétség és szorongatásnak éjszakája, ő pedig a sűrű sötétben érdemes volt hinni, érdemes volt az Úrnak útjait járni. A Bárány seregében azok lesznek, akik szívük szennyét, lelkük terhét lemosták a megöletett Bárány vérében. Ezek éneklik majd: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.” Oda nem mehet be semmi jel 5,íz tisztátalan, senki, aki hazugságot cselekszik, csak azok, akik bűneik tudatára jutva, őszinte szívvel állnak a kereszt alatt. Felhozza igazságodat, de jaj, ha ez az igazság ott nem bizonyul igazságnak! Azért, amíg nem késő, siess hamar a kereszt alá, hogy ártatlanságban és gyermeki együgyűségben várhasd ítéletre a te Uradat!

*

Április 30

A győztes jutalma

„Aki győz, annak adok az elrejtett mannából, adok neki fehér kövecskét is, és a kövecskére írva új nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja” (Jel

2,17).

Én lelkem, buzdulj fel a szent harcban való kitartásra, mert a győztes jutalma igen nagy. Ma is táplál minket a táborunk körül lehulló mennyei eledel, a pusztai táplálék, amely mindennap készen van a Kánaán felé tartó zarándokok számára. De Krisztusban egy még magasabb rendű szellemi élet van fenntartva a számunkra, és olyan táplálék, amely eddig rejtve volt szemünk elől. A frigyládában lévő arany edényben volt egy adag manna, amely sohasem romlott meg, bár századokon át őrizték. Soha senki nem látta. El volt rejtve a frigyládában, a szentek szentjében. Ugyanígy van elrejtve a hívők magasabb rendű élete Krisztussal Istenben, de nemsokára részünk lesz benne. Ha az Úr Jézus kegyelme által győztesek leszünk, királyi eledelben részesülünk majd a Nagy Király vendégségén. Krisztus ez a táplálék, a mi „elrejtett mannánk”, mint ahogyan őt jelképezte a pusztában hullott manna is. Jézus Krisztus a mindenünk, úgy a magasabb rendű, mint a mindennapi törekvéseinkben egyaránt. Segít minket a harcban, győzelmet ad, és azután Ő maga lesz a jutalmunk.

Urunk, segíts győzelemre!

*

Viselkedés és természet

Új szívet adok nektek... Az én lelkemet adom belétek...

(Ez 36,26-27)

A természeti ember a maga ösztöneit és kívánságait gátlás nélkül kiéli, érvényesíti. Ha megütik, visszaüt, ha éhes, szerez magának, amit megkíván, elveszi. Ez nemcsak a kőkorszakban volt így, hanem ma is.

A kultúremberben a nevelés során kiépülnek bizonyos gátlások. A törvények megbüntetik a gátlástalanságot, ezért fékezi az ember az indulatait. De azok nem változtak, ugyanazok, mint voltak. Csupán megtanul viselkedni. Aztán lehet, hogy néha gátszakadás történik, amit a kultúroptimizmus nem ért, de mégis kellemesebb így az emberi együttélés.

A vallás még magasítja a gátakat, mert szerinte nemcsak a törvény, hanem Isten is jutalmaz vagy büntet. A régi diákrigmus szerint: Isten szeme mindent lát, el ne lopd a léniát! De a lopásra való hajlam megmarad a vallásos emberben is, legfeljebb visszateszi azt, amit már majdnem elvett.

A Biblia azt tanítja, hogy Isten a természetünket tudja megváltoztatni. Nem viselkedni tanít, hanem új indítékokat ad a benne hívőknek. Késszé és képessé teszi őket arra, hogy

másként gondolkozzanak és más minőségű életet éljenek. „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek... Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem..., hogy törvényeimet megtartsátok...”

Itt tehát már nem a gátakat magasítjuk, hanem egy új forrásból másfajta víz árad a folyóba, annak szennyezett vizét megtisztítja, és újra élet lesz benne (Ez 47). Tehát a víz minősége változik meg. Ez az újjászületés. Erre a radikális változásra magunktól nem vagyunk képesek, de Isten kegyelme elvégzi azt igéje és Szentlelke által.

*

Pál vallomása a bűnről és a kegyelemről (III.)

Könyörült rajtam.

ITimóteus I, 16.

Emberi elképzelésünk szerint azt várnánk, hogy Isten az Ő munkájának nagy megrontóját, mint Saul, végképp félreállítja. Akkoriban bizonyára nem akadt olyan keresztyén, aki arra gondolt volna, hogy dühödt ellenségüket Isten irgalmassága veszi majd körül. Csak azért imádkoztak, hogy Isten hárítsa el őt és állítsa le a maga gonoszságában. Ha villám sújtott volna le rá, abban sokan csak Isten igazságosságát és jól megérdemelt büntetését látták volna. Isten azonban valami érthetetlen és túláradó kegyelemmel könyörült rajta.

Az Úr Jézus nem lesújtó ítélettel, hanem aggódó szeretettel állt elébe a damaszkuszi úton: Saul, Saul! Mit csinálsz, te szerencsétlen? Nem kemény szavakkal, hanem szeretetteljes komolysággal kérdezi ezt tőle. Saul lelkiismeretéhez fordul. Miért üldözöl engem, hiszen nincs okod rá! Így tesz Jézus ma is. Mi természetből fogva ellene vagyunk. „Aki nincs velem, ellenem van.” E világ szerinti gondolkodásunkkal és gőgünkkel ellenségei vagyunk. Semmibe se vettük Őt, ellene szegültünk. Tanítványait nem tudjuk elviselni, kerüljük vagy szidalmazzuk őket. És még Ő jön utánunk, kopogtat a szívünk ajtaján, és nem tágít, míg végül megadjuk magunkat. Micsoda tengernyi szeretet, amely elnyeli vétkeinket és hamisságainkat!

Saulon könyörült az Úr, értelmét, gondolkodásmódját megváltoztatta. Szívének hitetlenségét és vakságát fény váltotta fel, Isten dicsőségének ragyogása, amelyet csak a hit szemei látnak. Kemény, irgalmatlan szíve gazdaggá lett a szeretetben. Előzőleg a keresztyének réme volt, most pedig a lelkek áldozatos gondozója. Micsoda változás az isteni könyörület hatalma által! Amikor Timóteusnak írt, megtérése óta már egy emberöltő telt el. Kétszer is hangsúlyozza egymás után: „Könyörült rajtam.” Olyan új és nagy ez előtte, mint az első napon volt. Soha többé nem tudta elfelejteni Jézus irgalmát. Az Úr sem gondolt többé Saul vétkeire. Éppen ez az isteni. Nekünk azonban jó visszaemlékeznünk

ismételten arra, hogy milyen vak és gonosz emberek voltunk, így soha nem hal ki szívünkben a hála. Isten újjászületett gyermekei állandóan éheznek és szomjúhozják Jézus kegyelmét. Az evangélium számukra mindig új és vonzó. Jaj nekünk, íá az unalmas dologgá válik! - Jézus Krisztus tanítványai soha nem tudnak betelni a Megváltóval, Ő napról napra vonzóbb lesz.

*

Az igaz ember hitből él

„Az igaz ember pedig hitből él” (Rom 1,17)

Habakuk próféta azt írja: „Az igaz az ő hite által él” (2,4/b). A Római levél megismétli ezt az igazságot. Pál apostol boldogan jelenti ki: „Nem szégyenlem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére. „Istennek igazsága jelentetik ki abban hitből hitbe, miképpen meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él” (Rom 1,16-17). Csak a képmutatás nélkül való igaz hitnek (2Tim 1,5) tulajdoníthatjuk ezt a nagy erőt. Erről a nagy apostol ezeket írja: „Találtassam Ő benne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet...” (Fii 3,9-10). Megdönthetetlenül bizonyítja ez az ige: nem a törvényből, hanem hit által üdvözülünk. A hit által való meg-igazulást vallja a cselekedeteinkből való megigazulással szemben az egész evangéliumi világ. (Lásd a Heidelbergi Káté 61.kérdésre adott feleletét.)

Uram, nincs saját igazságom a törvényből, de van igazságom Egyszülött Fiadban. Efelől Szentlelked is bizonyossá tett. Boldogan vallom, hogy hit által megismerem Őt, elnyerem Őt, az Ő feltámadása erejét, és bizonyossá lettem az Ő szenvedéseiben való részesülésem felől. Legyen áldott szent neved ezért a nagy kegyelemért. Add ezt minden szívemhez közel állónak legdrágább ajándékul! Krisztusért. Ámen.

„Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Leiekből, lelkesen kérni taníts! Üdvözítőm te vagy, Észet, erőt, szívet adj, Lelkeddel el ne hagyj! Kérni taníts!” (Énekeskönyv 479. é.2.v)

*

dr. Szűcs Ferenc, Nehézy Károly élete és munkássága (részlet)

A belmissziói munka

A diakónia a missziói munka gyümölcse, - vallotta Nehézy Károly. Ezen belül az ébredés három pilléréből az első, a belmisszió, a gyülekezetek élő hitre ébresztése és az egészséges tudományban való nevelése. A Felvidéken ez legalább négy párhuzamos szinten zajlott. A helyi bibliakörökben, amelyeknek a gondozása és a közöttük való kapcsolattartás elsősorban a diakonisszák feladata volt. A következő szint a különböző csoportok, - mint pl. a lelkipásztorok, tanítók, férfiak, nők, a thábiták (lányok) és timótheusok (fiatalemberek), - konferenciái voltak. Ezek a csoportok területenként un. baráti köröket is alkottak. (A baráti kör elnevezés még később, a kommunizmus idején is szerencsének bizonyult egy ideig a kapcsolatok ápolására, hiszen ezt mégsem lehetett egykönnyen egyházi szervezetként felszámolni.) A harmadik, az évente legalább kétszer megrendezett kiskoszmályi nagy konferencia volt, amelynek az árvaház adott otthont. Később a „Timótheus palota” is bekapcsolódott a helyszínek sorába. Végül, az egyik legfontosabb tényezőt a megfelelő munkatársak kiválasztásában és szolgálatba állításában látták a mozgalom vezetői. Ide tartozott a diakonisszák, árvaházi nevelők, körü vezetőik és missziói munkások képzése, valamint folyamatos lelkigondozása is. Sokan úgy látják, hogy éppen ez a sokféleség és sokszínű munkatársi közösség volt a felvidéki ébredés legnagyobb erőssége.

Egy-egy falu, ül. körzet felügyeletét a diakonissza testvérekre bízták. (1942-ben pl. Erzsébet testvér Madár, Bátorkeszi, Kisújfalu, Perbete, Komáromszentpéter környékét gondozta, míg Erzsiké testvér Barsbaracska, Bese, Pózba, Újlót, Ény körzetét látta el. Erzsi testvér Nagysalló és Negyed környékén, míg Gizella testvér Ipolypásztón munkálkodott. Rebecka testvér pedig a betegszabadságon lévő pozsonyi lelkész gyülekezetében végzett lelki munkát.)

A felvidéki Hajnal c. újság,- noha címlapján a Kiimissziói folyóirat szerepelt, - belmissziói rovatot is indított. (Ebben különbözött is az anyaországi párjától.) A rovatvezető Salga Jenő volt, bár a cikkeket többen írták, köztük Nehézy Károly is. A belmisszió nagy alakjainak ismertetése mellett beszámoltak a különféle konferenciákról, sőt Farkas Mária testvér rendszeres beszámolókat közölt gyülekezeti látogatásairól is.

Ezekből sok megelevenedő gyülekezet képe rajzolódik ki. Egy-egy faluban általában egy hetet töltöttek a diakonisszák, előre jól megszervezett programokkal, amelyben családlátogatás, esténkénti tematikus bibliai tanítás szerepelt főként asszonyok és leányok számára. Távozásukkal nem ért véget a program, mert további feladatokat tűztek ki. Érdeemes idézni Mária testvérnek az imelyi gyülekezeti hétről szóló beszámolójából, ahol a Heidelbergi Káté volt a vezérfonal: „könnyekig meghatott a lelki éhségnek és szomjúságnak ez a látása. Minden este hosszúra nyúlt a tanítás, már fél 11 volt és még senki sem akart a helyéről megmozdulni. (Téli estékről van szó SzF.) Pedig legtöbben álltak, és akik ültek, azok is a kis iskolapadokban szorongtak. Utolsó délután megalakult az asszonyok bibliaköre 45 taggal és külön a lányoké. Az asszonyok tovább fogják olvasni a Cselekedetek könyvét.” (Hajnal, 1938.4.)

A legnagyobb változás azonban a lelkeszi és tanítói karban következett be. Különösen a komáromi és a barsi egyházmegyék vezetői ismerték fel, hogy a Nehézy Károlyék által végzett munka nem egy szektás mozgalom, hanem az egyház megújulásának eszköze. A barsi egyházmegyében a kiskoszmályi árvaház körül alakult baráti társaságban indult meg a lelkipásztorok és tanítók ébredése, de a komáromi egyházmegyében pl. az esperes egy kötelező lelkipásztori továbbképző tanfolyam vezetését bízta Nehézy Károlyra. Volt olyan lelkipásztor, aki bevallotta, hogy korábban személyesen sohasem imádkozott és a Bibliát is csak a vasárnapi istentiszteletre készülve vette a kezébe. Nehézy Károly nagy türelemmel, sok-sok személyes beszélgetés során bízta kollegáit, hogy kezdjék el komolyan venni az Isten Igéjével való naponkénti foglalkozást.

Acsay Irma diakonissza testvér így emlékezett vissza egykori lelkipásztorának megtérésére: Elment ő is a konferenciára, - inkább kötelességből, mintsem jókedvvel. Amikor hallotta több kollegájának bizonyágtételét, hogyan szabadultak meg megkötöttségeikből, utolsó este bekopogott Nehézy Károlyhoz. Megkérdezte, hogy ilyen bűnös ember, mint ő, megtérhet-e. Miután megértette, hogy csak a bűnös térhet meg, a „jónak és igaznak” nincs erre szüksége, már csak az volt a kérdése, hogyan kezdhetne valami újat a szolgálatban, hiszen ebben egyáltalán nincs gyakorlata. Nehézy ekkor profetikus módon azt mondta neki: nézd, én imádkozni fogok érted, és holnap, amikor bemész az irodádba, Isten küld majd valakit, akivel foglalkoznod kell. Imádkozva, az Igére figyelve fogsz te magad is felnőni ehhez a feladathoz. Reggel szokás szerint beült az irodájába, majd néhány perc múlva kopogtak az ajtón. Egy szegény, 6 gyermekes férfi, T. A. lépett be. Kopott kalapját gyűrögetve a „nagy úr” előtt, elmondta, hogy jött az egyházi adót befizetni. Ekkor eszébe jutott a lelkesnek az előző éjszakai beszélgetés, ezért így folytatta: „Te A., ugye nemcsak az egyházi adóért jöttél?” „Nem, Tisztelendő úr. Néhányan összejöttünk már a faluban, hogy olvassuk a Bibliát, de nem értjük. Eddig nem mertük megkérni, hogy magyarázná el nekünk.” - így indult el R.-ban a bibliaórák, vasárnapi iskolák gyakorlata, anélkül, hogy Nehézy járt volna valaha is R.-ban és tudott volna bármit is az ottani bibliakörről. Itt bizony felsőbb hatalmak fonták össze a szálakat. Később erre a külsőleg is ragyogó arcú kollegára így mutatott rá Nehézy: „Nézzétek csak! Olyan, mint amikor az Áron szakállán az olaj lefolyt.” Ő nem a módszerekben és az emberi ráhatásokban hitt, hanem az Ige erejében, így történt, hogy az 1936 októberében megtartott tíz és félnapos összejövetel végén, a mintegy harminc résztvevő lelkipásztor egyetértésével igen komoly döntések születtek a szolgálatok végzésének komolyságáról. 8 pontban taglalták a vasárnapi iskolák fontosságát a gyermekek hitbeli nevelésére nézve. Megállapították, hogy a lelkeszek szentek, ezért legyenek is azok. Belmissziói bizottságot hoztak létre és ennek kötelességévé tették, hogy háromháromtagú küldöttségként a gyülekezeteket látogassák és kezdjék el, ül. támogassák a gyülekezeti belmissziói munkát Havonként lelkeszek, tanítók és gyülekezeti tagok részvételével gyülekezetközi összejöveteleket kell szervezni az „egységes közvélemény kialakítása

céljából." 1937-ben a félévi szünet idején konferenciát fognak tartani, amelyen a Heidelbergi Kátét tárgyalják. Az ige hirdetés kérdéseit is konferenciákon kell elővenni. Végül, a legrövidebb időn belül a lelkesfeleségek számára is konferenciát fognak szervezni. Ezek a tervek már világosan mutatják, hogy a Béthel Egyesület evangéliumi mozgalomból egyházi megújulási mozgalommá vált:

A kisebb területi, ül. réteg konferenciák mellett az igazán jelentős alkalmak a 300-400 fős tavaszi és őszi nagy konferenciák voltak. Ezeknek rövid, szemléletes és frappáns címei évekre megragadtak a résztvevőkben. Köztük ilyenekre emlékeztek a legtöbben: „Rázd ki magadat a porból!” - „Nyugalom, nyugalom!” - „Örökös öröm.” - „Meg ne öregedj!” Ezek a jelmondatok nemcsak a bejáratnál voltak nagy betűkkel kifüggesztve, hanem a házon belül is lépten nyomon találkoztak velük a résztvevők. Ezzel a módszerrel sikerült egy héten át egyetlen dologra koncentrálni. Hiszen itt sohasem a sokról, a sok mindenről volt szó, hanem mindig csak az egyről, az „egy szükséges dologról.” Némileg megkönnyítette a kiskoszmályi konferenciák rendezését, hogy 1940-ben autóbuszjáratot kapott a falu. Mivel ez csak a hét három napján közlekedett, a téli un. réteg konferenciákat úgy szervezték, hogy az két buszjárat közti időre essék.

Nehézy Károly gondoskodott még néhány olyan hétköznapi jelszóról is, amit csak a „beavatottak” értettek, de az ő számukra azután ez egy életre iránytűvé vált. Így lett a megtérés szinonimája a nyakvágás, minthogy az áldozati állatot is így tették az oltárra az ótestamentumi időkben. Egész szemléletesen fejezte ki ez a meghökkentő szó azt, amit a Heidelbergi Káté megtérésen ért: az ó-ember megöklését és az újember megelevenítését. A paráznaságot ugyancsak pontosan jellemezte az öregdisznó kifejezés. A kocsiút elnevezésben az egyik falusi fiú találta fején a szöveget, minthogy ha az jó irányba van állítva a szekéren, akkor az a kocsis jó irányban halad és előbb - utóbb célba ér. Az egyik konferencián a bejárat felett ez a meghökkentő felirat fogadta az érkezőket: itt szeretetet ne várj! Aki belépett és hátrafordulva nézte meg a folytatást, az ezt olvashatta: hanem adj! Valóban szellemes tanítás volt ez arról, hogy az kap igazán majd szeretetet is, aki ezt nem másoktól várja, hanem kész azt adni. (A lévai árvaház munkatársainak annyira megtetszett ez a mondás, hogy állandó feliratként alkalmazták.) Ezeket a népes konferenciákat Nehézy Károly éppen úgy vezette, mintha csak néhány fős bibliaórán lett volna. Nem prédikált, pláne nem előadást tartott, hanem egy szellemes kérdéssel elindította a beszélgetést. Éppúgy, mint annak idején a marcelházi bibliaórán, hogy hol van a zsidók királya? A sorok között járkalva kereste a megfelelő választ. Jó iskolában tanulta ő ezt, hiszen Jézus is gyakran kezdte így a tanítást: „mit gondoltok?”

A példázatos szemléltetést pedig szinte utolérhetetlen fantáziával gyakorolta. Különös kegyelmi ajándéka volt arra nézve, hogyan lehet a zárkózott falusi férfiakat szóra bírni, különösen akkor, ha lelki dolgokról van szó. Szabó Imre sárbogárdi lelkipásztor egy emlékezetes történetben örökítette meg, hogyan teremtett élénk

vitát a férfiak között egy olyan teológiai kérdésben, mint a hit általi megigazulás. Azzal kezdte, hogy ki tudja megmondani, melyik a király lova egy előkelő istállóban. Ez már lótertő falusi embereknek való kérdés volt. Találgatták is, hogy az, amelyik a legszebb, a legjobban gondozott stb. Egyik válasz se elégítette ki a kérdezőt, míg egyszer valaki azt nem mondta, az, amelyiknek a passzusa a király nevére van kiállítva. Mert Nehézy Károly a lényeg felől közelítette meg a részletet, akárcsak a Káté. Nem a magamé vagyok. Ezért tulajdonítja nekem Isten a Király Krisztus tökéletes elégtételét és igazságát. Ez a kis mese valószínűleg mélyebben elérte a sárbogárdi atyafiakat, mint tíz ragyogó előadás, amit viszont aligha tudtak volna ilyen érdeklődéssel követni.

Említettük már, hogy az ébredési gondolatok nála a kálvini teológia mentén rendeződtek egyházépítő rendszerré. Az Institutio nemcsak a parókia nagy konyhaasztala körül volt gyülekezeti tananyag a téli estéken, hanem sor került arra egy kiskoszmályi konferencián is. Nem tudom, hogy hány, magát büszkén kálvinistának valló gyülekezetben és közösségben volt ez gyakorlat ebben az időben Magyarországon, de sajnos, az ébredési körökre ez egyáltalán nem volt akkor jellemző. 1934. május végén, az egyik legnépesebb kiskoszmályi konferencián Kálvin gondolataiból három témakört tárgyaltak a délelőtti fő foglalkozásokon: Isten megismerését és a Szentírást, a megtérést, valamint az egyházzal szembeni tanítást. Ez utóbbi határozta meg Nehézy Károly egyház felfogását is. Szerinte az ébredésnek nem az egyházon belül kell folynia, hanem a látható egyházat mintegy körül ölelve. Mert a látható egyház olyan, mint a háló, amely „szőröstől-bőröstől” összefog mindent. A kiválogatás nem a mi dolgunk, hanem az angyaloké lesz majd a világ végén. Ez nem azt jelenti, hogy nem kell erkölcsi és tanfegyelmet gyakorolni, hanem hogy az üdvösségre választottak nem azonosak a mi válogatásunkkal.

A felvidéki politikai helyzetnek volt egy sajátos áldása is. A magyar reformátusok egy része egy országba került a cseh testvérek egyházával. Az érthető történelmi feszültségek ellenére itt még elevenen élt (és mindmáig él!) azoknak, a főként Sárospatakon végzett magyar református lelképásztoroknak az emléke, akik a Türelmi Rendelet után cseh nyelvű gyülekezetekben vállaltak missziói szolgálatot és szinte haló poraiból élesztették újjá a cseh-morva református gyülekezetek egész sorát. A kapcsolatok a kiskoszmályi mozgalomban újra éledtek, bár a nyelvi nehézségek miatt inkább csak jelképesnek mondhatók. A nagy konferenciákra, - de főként az ifjúsági alkalmakra, - mindig hívtak 2-3 cseh résztvevőt is, és fordítva: magyar fiatalok egy - egy csoportja kapott meghívást a cseh belmissziói rendezvényekre. Itt újra valósággá vált, hogy Krisztusban leomlanak a válaszfalak.